

TIỂU THUYẾT GIA VĂN HỌC LÃNG MẠN AN KHÁCH NHẬT TẠI ANH

Katie Forde

THE NATIONAL BESTSELLER

Những con chữ Tình Yêu

Love Letters

CHIBOOKS

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Thông tin sách

Tên sách: **NHỮNG CON CHỮ TÌNH YÊU**

Nguyên tác: **Love letters**

Tác giả: **Katie Fforde**

Người dịch: **Khánh Vân**

Nhà phát hành: **ChiBooks**

Nhà xuất bản: **NXB Thời Đại**

Khối lượng: **500g**

Kích thước: **14.5 x 20.5 cm**

Ngày phát hành: **01/2012**

Số trang: **432**

Giá bìa: **85.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Lãng mạn**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Type+Làm ebook: thanhbt

Ngày hoàn thành: 02/09/2016

Dự án ebook #230 thuộc Tủ sách BOOKBT

Giới thiệu

Một chuyện tình lãng mạn, đầy kịch tính giữa một nữ độc giả nhạy cảm và thông minh với tác giả văn học nổi tiếng đầy quyến rũ.

Laura Horsley - một nhân viên bán sách và tổ chức sự kiện văn học- trong lúc buồn chán vì cửa hàng sách nơi cô đang làm việc sắp đóng cửa, đã liều lĩnh nhận lời giúp tổ chức cho một liên hoan văn chương tại một miền nông thôn nước Anh xa xôi. Mọi sự rắc rối nhưng cũng đầy đam mê bắt đầu khi Laura nhận nhiệm vụ phải mời bằng được nhà văn Dermot Flynn - người đang sống ẩn dật tại Ireland, nổi tiếng vì tài năng và tính khí thất thường nhưng cũng vô cùng quyến rũ.

Chuyện gì sẽ xảy ra khi một tác giả văn học nổi tiếng lại dính sét ái tình với người hâm mộ, và oái oăm thay nữ độc giả nhạy cảm và thông minh đó lại vẫy vùng trốn tránh sức quyến rũ từ thần tượng mà cô ngày đêm thờ phụng? Một câu chuyện đỗi bất và chinh phục tình cảm đầy lãng mạn như chỉ có ở trong sách.

Dành tặng Desmond, nếu không có anh, sách này sẽ không bao giờ được hoàn thành.

Yêu anh, như từ trước đến giờ.

Chương 1

Ai đó thì thảo vào tai Laura, khiến cô giật nảy mình. “Cô nghĩ anh ta thế nào?”

Hiệu sách đông nghịt: khu vực họ đã dọn dẹp cho buổi đọc sách chật ních người; một đoàn người rồng rắn dài dằng dặc đang đứng trước bàn ký tặng sách, tán gẫu sôi nổi, ai nấy nắm chặt trong tay những cuốn sách mới mua. Trước đây, Laura cứ ngỡ tổ chức một sự kiện sau lễ Giáng sinh là việc làm khá liêu lĩnh, nhưng bây giờ cô đang ngắm nhìn những con người đầy hào hứng kia với cảm giác vừa nhẹ nhõm vừa thỏa mãn. Cho dù bạn chuẩn bị cho một sự kiện ở hiệu sách cẩn thận đến mức nào, bạn không bao giờ biết chính xác bao nhiêu người sẽ tới cho đến khi họ xuất hiện. Bạn cũng không thể chắc chắn liệu tác giả có thực hiện tốt vai trò của mình không. Viết lách là một công việc rất riêng tư, thầm lặng, và Laura thường nghĩ quả là tàn nhẫn khi bắt họ đứng trước các độc giả. Nhưng cho dù được đánh giá theo những tiêu chuẩn cao của cô, sự kiện này vẫn là một thành công.

Đang mải mê suy nghĩ nên cô không nhận ra có người tiến đến sau lưng. Quay ngoắt lại và cô trông thấy một phụ nữ thấp bé sắp qua tuổi trung niên mặc một bộ đồ nổi bật. Laura lập tức nhớ rằng đã thấy bà ta khi bà ta bước vào hiệu sách trong nhóm người đi cùng với tác giả. Chiếc áo vét của bà ta trông như được may từ thảm thêu và đồ trang sức có vẻ được làm bởi bàn tay của một đứa cháu với bộ đồ hàn, hoặc bởi một nhà thiết kế mới nổi, thật

khó mà biết được. Điều khiến cô sửng sốt nhất trước sự tiếp cận của bà ta là ánh mắt khắc nghiệt, xuyên thấu. Đôi mắt giống như đá mã não màu xanh lục.

“Dĩ nhiên là rất ổn,” Laura nói, giật mình, nhưng vẫn lịch sự như từ trước đến giờ, cảm thấy mình quá mờ nhạt trong chiếc quần đen phổ biến và chiếc áo sơ mi trắng.

Câu trả lời này có vẻ không hoàn toàn thỏa mãn đôi mắt màu xanh lục đang nhìn xoáy vào cô. “Thế cô đã đọc cuốn sách mới của anh ta chưa?”

“Dĩ nhiên,” lúc này Laura đã vững vàng hơn, phần nộ trước giọng điệu hiểu chiến của người phụ nữ đó. Cô làm việc trong một hiệu sách. Công việc của cô là nắm rõ mặt hàng mình bán.

Người phụ nữ kia nhướn một bên lông mày mảnh như đường kẻ bút chì. “Tôi không muốn nghe từ ‘dĩ nhiên’. Cô nghĩ gì về cuốn sách?”

Laura định nói “tuyệt vời” nhưng rồi lại quyết định nói thật. Suy cho cùng, lúc này cô chẳng còn gì để mất: công việc yêu thích sắp bị tước đi - cô có thể gạt bỏ khả năng ứng xử khéo léo quen thuộc sang một bên và nói thực lòng mình. “Tôi nghĩ nó không hay bằng cuốn sách đầu tay của anh ta nhưng tôi thực sự đón đợi cuốn tiếp theo.” Cô là một độc giả hăng hái, nhiệt tình nhưng khó tính; cô có thể nhận ra khi nào một tác giả không ở trên đỉnh cao phong độ. Rồi đột nhiên những đồng penny^[1] tuôn rào rào trong đầu cô, như những đồng xu từ một máy giặt xèng khi ai đó trúng thưởng. “Ôi Chúa ơi, bà là người đại diện của anh ta, phải không?” Nỗi xấu hổ khiến người cô chuyển từ nóng sang lạnh rồi lại từ lạnh sang nóng.

Người phụ nữ nheo mắt xác nhận sự thật này, nhưng Laura không biết bà ta đang cười hay đang bày tỏ sự phản đối - miệng bà ta không cử động. “Phải, đúng là tôi có vinh hạnh đó.”

Vẫn còn đỏ mặt, Laura vén một lọn tóc lòa xòa ra sau tai và nhìn sang phía chàng thanh

niên trẻ măng đang ký sách cho một hàng dài người hâm mộ. Cô nhận thấy mỗi người mua sách đều nhận được một nụ cười quyến rũ, mỗi cuốn sách đều nhận được một thông điệp riêng nho nhỏ cũng như một lời đề tặng. Không chỉ một mà có tới tận hai chuyên viên truyền thông từ nhà xuất bản đi cùng anh ta, không phải để kiểm soát đám đông, mà vì họ ngưỡng mộ anh ta. Những nhà văn như anh ta thật hiếm.

Chính vì anh ta có hai người phụ nữ trẻ trung quá đỗi nhiệt tình với việc mở các quyển sách đến đúng trang, nhét chúng vào những cái túi giấy và liên tục rót rượu cho anh ta nên Laura mới đang đứng rối rĩ như thế này; họ không cần đến sự giúp đỡ của cô. Và Henry, ông chủ tiệm sách, cứ một mực nói. “Cô đã sắp đặt toàn bộ mọi việc; mời được những người này đến đây, gọi rượu vang, mở những suất ăn nhẹ đựng trong hộp xốp. Giờ thì hãy nghỉ ngơi một chút!”

“Anh ta là một ngôi sao,” Laura nói sau khi quan sát anh ta thêm một lúc nữa. Cô không nịnh người bạn ghê gớm đang trò chuyện cùng; cô chỉ đang nói sự thật.

“Tôi biết. Nhân đây, xin tự giới thiệu tôi là Eleanora Huckleby.”

“Tôi biết... ý tôi là bây giờ thì tôi đã biết,” Laura nói, cảm thấy thoải mái hơn một chút. Những người đại diện cho các nhà văn thường không đến tham dự các sự kiện ở hiệu sách, nhưng Daniel Stubbs là người đặc biệt. “Tôi là Laura Horsley.”

“Vậy ra cô đọc hết tất cả các cuốn sách của những người đến tổ chức sự kiện ở đây à? Tôi biết hiệu sách này đang - đã - nổi tiếng vì số lượng những sự kiện nó tổ chức.”

“Vâng,” Laura nói, không muốn lặp lại từ “dĩ nhiên” và tỏ ra khó tính nữa. Thực tế thì, cô cảm thấy mình khó tính, nhưng không muốn công khai sự thật đó. Mặc dù nói chuyện với người phụ nữ này khiến cô ước ao giá mà trước đây cô có thời gian để duỗi thẳng tóc. Cô cảm thấy những lọn tóc quăn khá bù xù trông thật tương phản với dáng vẻ chuyên nghiệp của mình.

“Làm thế nào mà cô lôi kéo được nhiều người đến đây mua sách thế nhỉ?” Eleanora nói thêm, nhìn về hàng người đang đứng nói đuôi nhau trước bàn ký tặng sách. “Lại còn vào thời điểm này trong năm nữa chứ. Tôi đã đến khá nhiều sự kiện chỉ có hai người đàn ông và một con chó xuất hiện, và họ đều là nhân viên. Không một khách hàng nào có mặt.”

Laura công nhận là có những buổi ký tặng sách như thế. Henry đã cử cô đến một buổi ký tặng sách loại đó khi cô lần đầu tiên gợi ý tổ chức một sự kiện. Cô đã quyết tâm làm tốt hơn và đã làm được. Hiệu sách khá phù hợp với việc tổ chức các sự kiện, nó đủ rộng rãi để có thể dọn được khoảng không gian thích hợp. Cô cố gắng mỗi tháng đều tổ chức một chương trình nào đó, để mọi người nghĩ hiệu sách là điểm đến thú vị cho một buổi tối ra ngoài dạo chơi.

“Tôi có một cơ sở dữ liệu khách hàng khổng lồ,” cô nói với người phụ nữ đang trò chuyện cùng, “và tôi lựa chọn họ một cách cẩn thận. Nếu tôi nghĩ họ thích cuốn sách, tôi sẽ đích thân mời họ. Hầu như lần nào họ cũng đến. Tôi cũng đang điều hành một câu lạc bộ sách ở đây. Đã điều hành một câu lạc bộ sách ở đây.” Cô thở dài khi tự sửa lại lời mình. “Tôi mong rằng nó vẫn được duy trì khi hiệu sách đóng cửa. Tôi thực sự hy vọng như vậy.”

“Cô quả là một báu vật. Tôi chắc chắn một hiệu sách khác sẽ chộp lấy cô. Thật tiếc khi hiệu sách này sắp đóng cửa. Tôi cho rằng các siêu thị là mối đe dọa của nó?”

Laura gật đầu. “Và Henry muốn nghỉ ngơi.”

Eleanora Huckleby lấy một chai rượu trên bàn và rót vào ly của mình và Laura. “Ngay cả rượu vang cũng là loại uống được.”

“Tôi rất muốn tìm một hiệu sách khác, nhưng nó phải là một hiệu sách độc lập có một không hai như hiệu sách này,” Laura nói. “Tôi không chắc mình có thể làm việc được khi không có cái ‘quyền tự trị’ mà Henry trao cho tôi. Ông ấy thật tuyệt. Ông ấy cho phép tôi đặt thêm nhiều bản của những đầu sách mà tôi nghĩ sẽ bán chạy, đọc các bản in thử, tất cả những điều thú vị như thế.”

Eleanora cười phá lên, có lẽ vì cái ý nghĩ đọc các bản in thử là thú vị. “Tôi nghĩ ông ấy thấy biết ơn khi có ai đó muốn đọc chúng.” Bà ta ngừng lại, mím môi suy nghĩ. “Cô nghĩ ai là ngôi sao đang nổi trong giới văn chương?”

Laura nhướn mày. “Không kể Damien Stubbs?” Cô nhắc đến thân chủ của người bạn đang trò chuyện cùng, anh ta lúc này vẫn đang ký tặng với vẻ quỵt rữ.

“Phải. Cô nghĩ gì về Anita Dubrovnik?”

Laura hiếm khi bày tỏ những suy nghĩ trong lòng, nhưng thế không có nghĩa là cô không có chính kiến. Lúc này, khi sắp mất việc và có trong tay một ly rượu vang, cô quyết định nói ra hết những gì mình nghĩ. “Một nhà văn tuyệt vời nhưng thiếu sức hấp dẫn.”

Người phụ nữ kia nheo mắt đồng tình. “Dạo gần đây cô còn đọc sách của ai nữa?”

“Bertram Westlake?”

Hai người phụ nữ trao nhau những ánh nhìn suy đoán. “Đáng ngưỡng mộ nhưng tẻ nhạt,” Laura nói với vẻ dứt khoát.

“Ôi Chúa ơi! Quả là nhẹ nhõm khi tìm thấy một người có chung quan điểm với tôi. Ý tôi là, có vài đoạn viết rất hay nhưng không hiểu cái cốt truyện bị làm sao vậy! Rồi, thế còn Janice Hardacre thì sao?”

“Tôi thích tác phẩm Tri kỷ, nhưng chưa bao giờ thích bất cứ tác phẩm nào khác của cô ấy.”

“Tôi cũng thế. Và cuốn sách mới nhất của cô ấy dài dòng lê thê như không bao giờ kết thúc vậy.”

“Vậy mà nó đã lọt vào danh sách đề cử của một giải thưởng đấy,” Laura chỉ ra.

“Có Chúa mới biết tại sao!”

Họ nói chuyện về những cuốn sách, “mỏ xẻ” những kiệt tác văn học gần đây và tán dương những “người hùng không được ngợi ca” chỉ bán được dưới một nghìn bản, cho đến khi cô chuyên viên truyền thông nhiều tuổi hơn tiến đến và nói với Eleanora.

“Đã bán được năm mươi cuốn!” Cô ta quay sang Laura. “Đây quả là một sự kiện tuyệt vời. Henry đã nói với tôi rằng cô là người sắp xếp gần như tất cả mọi thứ. Cô thật tài giỏi! Cảm ơn cô rất nhiều!” Rồi cô ta lại quay sang Eleanora. “Chúng ta nên đến nhà hàng thôi, nếu bà đã sẵn sàng.”

“Ừm. Tôi có thể dẫn theo một vị khách không?”

“Dĩ nhiên rồi! Tôi đã đặt một cái bàn lớn. Bà muốn dẫn theo ai vậy?”

“Cô Laura đây.”

Tính nhút nhát quen thuộc lại ập đến với Laura, cô cảm thấy hoàn toàn bối rối. “Ôi không. Không đâu, tôi thực sự không thể đi được. Bà thật tử tế khi mời tôi. Nhưng tôi còn rất nhiều việc phải làm.” Trong ba năm tổ chức các sự kiện ở hiệu sách, Laura chưa bao giờ đi ăn tối với tác giả sau khi sự kiện

kết thúc. Vị trí của cô là ở hậu trường, sắp xếp tổ chức mọi thứ. Đó là nơi cô cảm thấy thoải mái nhất. Nói chuyện với một đám người lạ không phải là thói quen của cô. “Tôi phải dọn dẹp. Rửa ly, cất ghế...”

“Cứ ở yên đây!” Eleanora kiên quyết nói và sai bước về phía Henry.

“Cô đừng có đi đâu đấy,” chuyên viên truyền thông khuyên. “Bà ấy được biết đến là một ‘phù thủy’ trong nghề. Tốt nhất là nên làm theo những gì bà ấy bảo, thật đấy. À mà tôi là Emma. Emma Bennet.”

“Nhưng tôi không thể hiểu nổi tại sao bà ấy lại muốn mời tôi đi ăn tối?”

“Có thể bà ấy thích bầu bạn với cô?” Emma mỉm cười, thích thú trước sự hoài nghi của Laura trước lời gợi ý này.

Laura thấy Eleanora, theo sau là Henry và đồng nghiệp của cô là Grant, bước đến chỗ cô và Emma đang nói chuyện.

“Bà ấy đem quân tiếp viện tới,” Emma thì thầm. “Cô không còn cơ hội nào để thoát thân đâu.”

Cả sếp và đồng nghiệp của Laura đều dừng lại.

“Cô biết rõ là chúng ta sẽ chẳng làm được gì nếu không có sự chăm chỉ, nỗ lực của cô,” Henry nói, ông cao ráo, hói đầu và có dáng vẻ thanh lịch. Nếu ông không hơn cô tới bốn chục tuổi và chưa có vợ, Laura sẽ thích ông. “Cô hãy đi thưởng thức một bữa tối ngon miệng. Cô xứng đáng với điều đó. Grant và tôi sẽ dọn dẹp.”

“Nhưng thực sự thì...” Cô cắn môi. Nỗi hoang mang trước cảnh bị lôi ra khỏi chốn thoải mái quen thuộc, tức hiệu sách, khiến cô nhìn người bạn của mình với vẻ khản nài.

Grant, hiểu được vẻ mặt cô, lắc đầu, quyết định rằng cô nên nhận lấy cơ hội giao du với những người không phải đồng nghiệp để thay đổi. “Đúng đấy,”

anh ta kiên quyết nói. “Hãy đi thưởng thức buổi dạ tiệc. Chàng Lọ Lem này sẽ dọn dẹp thay cậu.” Anh ta đặt tay lên cánh tay cô. “Chúc cậu vui vẻ và ngày mai hãy kể lại cho tớ tất cả mọi chuyện. Và đừng quên rằng mai chúng ta sẽ đi xem buổi biểu diễn của ban nhạc Sisters of Swing.”

“Ừ.” Cô nắm chặt cánh tay anh ta một lúc.

“Đi đi! Cậu sẽ ổn thôi!” Grant, nhân viên chính thức duy nhất ngoài cô và cũng là đồng nghiệp thân thiết nhất của cô, vỗ vỗ lên bàn tay cô để khích lệ. Anh ta đang cùng Laura thực hiện nhiệm vụ cậu-phải-ra-ngoài-nhiều-hơn và sẽ dẫn cô đến một câu lạc bộ để nghe “một ban nhạc nữ mới cực kỳ tuyệt vời”. Anh ta trêu cô là “bộ râu”^[2] của anh ta, điều đó khiến cô bật cười. Chẳng có gì và không một ai có thể ngăn Grant thôi thể hiện mình là một người đồng tính công khai. Nhưng anh ta thực sự quan tâm đến cô và muốn làm những điều tốt nhất cho cô. Cô biết anh ta đã đúng và cô nên đi.

Giờ đây khi Laura đã chính thức bị xua đuổi - hay trong mắt cô, bị bỏ rơi - Eleanora nắm chặt cánh tay cô. “Hãy chỉ cho tôi chỗ cất áo khoác và lấy áo khoác của cô. Cô sẽ cần nó. Ngoài trời gió rét lắm đấy!”

Thay vì áo khoác, Eleanora có một vật trông giống như sự pha tạp giữa một cái thảm trải trước lò sưởi và một cái lều nhỏ. Nó phủ lên người mặc một lớp len màu đỏ bòm xòm: không phải loại trang phục dành cho người nhút nhát.

Trông thấy Laura khẽ giật mình, Eleanora nói, “Tôi luôn nghĩ mình có thể cắm trại ngoài trời với bộ trang phục này suốt đêm nếu tôi phải làm thế. Và tôi chỉ có thể mặc nó trong những ngày đông giá buốt nhất, nếu không người tôi sẽ đằm đìa mồ hôi mất.”

Laura cảm thấy chiếc áo choàng màu xanh hải quân của mình ảm đạm đến mức đáng thương. Cô đã mua nó ở một cửa hàng từ thiện hồi còn học đại học và vẫn chưa làm sờn rách nó. Ôn Chúa! Làm việc ở hiệu sách giúp người ta không phải chi một khoản tiền lớn cho quần áo.

“Nào, đi thôi,” Eleanora nói. “Hãy nắm lấy cánh tay tôi. Tôi thực sự không thể đi nổi với đôi giày cao gót này nhưng tôi kiên quyết cự tuyệt những đôi giày đế bằng. Và những đôi giày có dây buộc sẽ phá hỏng hình ảnh của tôi.” Bà ta nhìn xuống đôi giày của Laura, chúng gần như bệt hoàn toàn. “Quan điểm của tôi là thế đấy.”

Dù không thích đôi giày của Laura, chúng thoải mái song không đẹp, Eleanora vẫn nói chuyện với cô suốt quãng đường đến nhà hàng, bắt cô nêu ý kiến về tất cả các thể loại sách.

Laura đọc rất nhiều. Cô sống một mình trong căn hộ một phòng nhỏ xíu và ti vi của cô quá bé và nhiễu đến mức cô không xem nó nhiều lắm. Nhưng cô đọc suốt ngày: lúc đi ngủ, lúc ăn, lúc nấu nướng, lúc thay đồ và lúc đánh răng. Cô sẽ đọc cả trong lúc tắm nếu cô nghĩ ra được một cách để không làm hỏng cuốn sách. Tương tự như thế, cô có thể đọc sách ở bất cứ đâu, bất cứ thể loại nào, và nếu nó hay, mê mẩn nó. Không có một thể loại hay một tác giả nào Eleanora vắn vẹo cô mà cô không biết. Vẫn đang trong tâm trạng liêu lĩnh vì sắp mất việc và thấy Eleanora là người cũng quan tâm nhiều đến sách, cô thoải mái nói ra hết những suy nghĩ của mình.

Eleanora cảm thấy bị ấn tượng. “Cô gái yêu quý! Cô là một hiện tượng đấy!” Bà ta thốt lên. “Thật mừng là tôi đã tìm ra cô.”

Tại nhà hàng, Laura một lần nữa được giới thiệu với ngôi sao trẻ trong giới văn học, Damien Stubbs. Anh ta đã chào cô qua loa khi anh ta đến hiệu sách với vẻ ngoài quyến rũ hết như lúc này. Anh ta cảm ơn cô vì đã sắp xếp một sự kiện rất tuyệt vời và cô thì thầm vài lời khen tặng cho cuốn sách của anh ta. Nhưng dường như anh ta không cần thêm lời động viên nào nữa. Sự tự tin tỏa sáng từ anh ta, và mọi người xung quanh đắm mình trong sự âm áp của nó. Anh ta là nhà văn trẻ hiện nay và toàn thế giới yêu mến anh ta.

Laura, trong lúc lộn xộn khi mọi người quyết định ai nên ngồi đâu (một việc cô không tham gia vào), có cơ hội để thắc mắc tại sao cô không thích Damien Stubbs. Mọi người khác, cả nam lẫn nữ, dường như đều tôn sùng

anh ta. Vài lý do nảy ra trong cô, nhưng lý do mà cô cảm thấy khả dĩ nhất là cô không thực sự ngưỡng mộ lối viết của anh ta. Khi được chỉ chỗ, cô rầu rĩ ngồi xuống. Mình là một độc giả hợm hĩnh, cô kết luận. Những cảm xúc của mình bị gói gọn trong những cuốn sách hơn là ngoài đời thực. Cô thấy hơi thất vọng, không chỉ vì cô sắp mất thứ có vẻ là công việc tốt nhất trên thế giới. Cô cảm thấy mình là kẻ tẻ nhạt thế này từ bao giờ? Và liệu đã quá muộn để cô thay đổi chưa?

Khi tất cả mọi người đã ngồi xuống, rồi lại đứng dậy, di chuyển và cuối cùng trở lại chỗ cũ, cả cuộc đời Laura bỗng chốc vụt hiện lên trước mắt cô. Kể từ hồi học đại học, quãng thời gian cô vô cùng yêu quý, cô mới chỉ có hai công việc, đều là làm trong hiệu sách. Khi đã gia nhập hiệu sách Henry Barnsley Books, cô không muốn làm ở nơi khác nữa. Cho dù trong cuộc sống thường ngày cô rất nhút nhát, nhưng cô thích tìm đúng sách cho đúng đối tượng khách hàng. Cô được họ yêu mến. Họ hỏi cô nếu họ muốn mua một cuốn sách để làm quà tặng nhưng không biết mua gì. Vài người còn mời cô đi chơi và đôi khi cô nhận lời vì bị Grant, người làm việc ở hiệu sách này lâu hơn do đó là cấp trên của cô, thúc giục. Nhưng nó chẳng bao giờ dẫn đến điều gì. Nếu họ thích sách và đọc nhiều giống cô, họ thường để xúp dây vào mặt trước áo len của chính mình. Cô là một con mọt sách thật đấy, nhưng cô vẫn có vài tiêu chuẩn riêng.

Eleanora đưa cô quyển thực đơn. Laura không để ý bà ta đã ngồi bên cạnh cô này giờ và cảm thấy rất vui. Ít nhất cô có thể trò chuyện với Eleanora, hoặc nếu không, cô có thể ngồi trong im lặng, quan sát những thực khách khác, một điều cô thích làm. Cô thích ở một chốn an toàn bên ngoài cuộc sống để quan sát hơn là tham gia vào nó. Thật may là chỗ còn lại bên cạnh cô không có ai.

“Laura thân mến,” Eleanora nói, “cô đã có dự định gì cho tương lai chưa? Cô có muốn trở thành nhà văn không?”

“Chúa ơi, không!” Laura nói và rồi, nhận ra rằng lẽ ra mình không nên tỏ ra kinh hãi như thế, cô tiếp tục: “Xin lỗi, tôi không định tỏ ra kích động,

nhưng tôi không muốn trở thành nhà văn. Tôi thích đắm mình trong những cuốn sách của người khác, nhưng tôi thực sự không muốn tự mình viết ra một câu chuyện.”

“Quả là nhẹ nhõm!” Eleanora nói. “Tôi cảm thấy mình cần phải hỏi, nhưng tôi thực sự hài lòng. Cô đã có kế hoạch đi tìm việc khác chưa?”

“Thực sự thì chưa.” Cô thở dài. “Tôi hầu như không có thời gian để nghĩ về chuyện đó, và tôi vẫn còn vài tháng nữa trước khi sống nhờ tiền trợ cấp thôi việc. Tôi chắc chắn sẽ tìm ra việc gì đó.”

“Nghe giọng cô có vẻ không được chắc chắn lắm.”

Laura cố gắng nói rõ hơn. “Tôi chắc chắn sẽ không chết đói - luôn có những công việc cho những người nhiệt tình, chăm chỉ mà - nhưng có lẽ tôi sẽ không tìm việc liên quan đến sách nữa, dù đó là công việc tôi yêu thích vô cùng. Dầu sao cũng không phải trong thị trấn này.”

Eleanora nheo mắt suy ngẫm. “Có thể tôi có một việc gì đó.”

Laura quay sang bà ta, không chắc mình có nghe đúng không. “Bà có ư?”

Eleanora ghé sang cô. “Ừm, một việc cực kỳ thú vị!”

Chút hy vọng nhen nhóm trong Laura tắt ngúm. Cô chưa hề làm “những công việc cực kỳ thú vị”. Cô sẽ không thích hợp với nó. Có lẽ nó liên quan đến marketing, hay khởi sự một công việc kinh doanh từ hai bàn tay trắng - hoàn toàn không phù hợp với cô.

“Thế cô không muốn nghe xem công việc đó là gì ư?” Eleanora hỏi qua một miếng cà chua và pho mát trắng.

Laura dùng nữa xiên một quả ô liu đen. “Dĩ nhiên là có chứ. Bà thật tốt bụng khi quan tâm đến tôi.” Cô hy vọng Eleanora sẽ không nghe thấy sự hờ hững trong lời cô nói.

“Đúng đấy,” Eleanora đồng ý, có lẽ hơi bực mình vì câu trả lời thờ ơ của Laura. “Và nếu nó không phải chuyện liên quan đến tôi, thì tôi cũng chẳng bận tâm làm gì. Tôi quá bận rộn. Nhưng công việc đó là thế này!”

Đúng lúc đó, một đội quân bồi bàn đột ngột xuất hiện, dọn đi salad Hy Lạp và taramasalata^[3] và thay thế chúng bằng những đĩa moussaka^[4] nóng hổi cùng những đĩa cá để nguyên con trông thật đáng sợ, và thêm nhiều chai rượu vang.

Laura nhân cơ hội này nghĩ tới một lời từ chối ngắn gọn nhưng lịch sự đối với bất cứ điều gì Eleanora sắp nói. Cô không nghĩ người phụ nữ lẻo lét này có thể đề nghị cô một công việc phù hợp với khả năng. Họ là hai người hoàn toàn khác biệt.

“Tôi muốn cô tổ chức một liên hoan văn học!” Eleanora tuyên bố điều này với kỳ vọng nó sẽ được chào đón bởi tiếng vỗ tay và những tiếng hét vui sướng, như thể bà là một ảo thuật gia vừa giơ lên một con thỏ rất đáng yêu. “À, chính xác là trợ giúp tổ chức một liên hoan văn học.”

Những hình ảnh về các liên hoan văn học chính - Cheltenham, Hay, Edinburgh, với hàng tá ngôi sao, nhiều người trong số họ nổi tiếng vì những vấn đề không phải viết lách - khiến cô thấy nhụt chí. “Tôi không nghĩ...”

“Nhưng đó không chỉ là một liên hoan văn học thông thường.” Eleanora phẩy bàn tay đeo nhẫn nặng nề như thể chính sự tế nhị là thứ khiến Laura nghi ngờ. “Có cả một liên hoan âm nhạc nữa. Nó được tổ chức ở nhà cháu gái tôi.”

“Ồ. Ngôi nhà lớn thật đấy,” Laura nói. Trong một thoáng, trí tưởng tượng hay thay đổi của cô bị sao lãng bởi ý niệm về một căn nhà hai phòng với một nhà văn nổi tiếng ở một phòng và một ban nhạc tiềm năng, mới vào nghề ở phòng bên kia.

“Không lờ. Một con quái vật to lớn, một gánh nặng đeo trên cổ chúng, nhưng dĩ nhiên rất đáng yêu. Chúng đang cố “lấy mỡ nó rán nó” để có thể duy trì ngôi nhà đó. Liên hoan âm nhạc có thể giúp chúng. Nhưng cháu gái tôi, Fenella, muốn có cả một liên hoan văn học nữa, để tạo nên chút khác biệt.”

“Tôi nghĩ đã từng có một liên hoan kết hợp...”

“Không có nghĩa là chúng không thể tổ chức một liên hoan như thế, đúng không?”

“Dĩ nhiên. Tôi chỉ nói là...”

“Mảng âm nhạc thì không có vấn đề gì nhưng chúng chưa tìm được ai đảm nhiệm mảng văn học. Cô sẽ là người phù hợp.”

Laura lắc đầu. Cô không phải kiểu người xông pha, năng nổ có thể thuyết phục các công ty lớn tài trợ cho những sự kiện không lồ của các vị cựu tổng thống thuê người viết hộ tự truyện cho mình. “Tôi không nghĩ vậy.”

“Tại sao lại không?”

Tại sao Eleanora - rõ ràng là một phụ nữ rất thông minh - lại không hiểu chứ? “Bởi vì tôi chưa bao giờ làm một việc như thế. Tôi sẽ không biết bắt đầu từ đâu!”

Eleanora im lặng một lát rồi hạ giọng và nói chậm rãi, như thể đang an ủi một đứa con đang bối rối hay một con ngựa đang hoảng hốt. “Nhưng, cung ạ, cô đã từng làm những việc như thế rồi mà! Cô nghĩ một sự kiện ở hiệu sách là cái gì chứ? Cô mời các nhà văn đến đó, cô làm cho họ phải phát biểu, cô khuyến khích người ta mua sách của họ. Nó cũng như vậy thôi!”

“Nhưng chúng tôi không cần phải kiếm được thật nhiều tiền từ các sự kiện ở hiệu sách, hay thuê một địa điểm, hay bất cứ điều gì tương tự như thế.”

“Nghe này, tôi biết lòng tự tin của cô đã bị giảm sút vì sắp bị mất việc. Nhưng đừng từ chối việc này trước khi cô suy nghĩ kỹ về nó. Fen nói sẽ có một buổi họp ở Somerby - chờ chút, tôi sẽ nói cho cô hay thời gian cụ thể.” Eleanora hớp một ngụm rượu vang lớn rồi thò tay vào túi xách lục lọi, chiếc túi của bà trông giống như của Mary Poppins^[5]: nó rất to và có thể chứa cả một cái đèn bàn thông thường. Bà lấy ra một quyển sổ Filofax^[6] to như một cuốn Kinh Thánh gia đình và lật giở các trang. “Tuần sau. Hai giờ. Ở Somerby. Cô có biết nó nằm ở đâu không?”

“Không,” Laura đáp thẳng thừng, dù một phần nhỏ trong cô muốn tìm hiểu. Bất chấp những dè dặt của cô - và chúng rất mạnh mẽ - cô cảm thấy một sự hứng thú đang dâng trào. Bất cứ thứ gì liên quan đến sách đều có tác động đến cô như vậy.

“Tôi sẽ bảo Fenella email cho cô vài chi tiết. Cô có dùng email không?”

“Có, ở hiệu sách.”

“Cô sẽ cần một cái máy tính xách tay. Cô nên mua một cái bằng khoản tiền trợ cấp thôi việc.”

Laura thəm nổi giận. Cô không thích người khác dạy cách chi tiêu khoản tiền trợ cấp thôi việc lúc này còn chưa định hình. Cô có thể phải trả tiền gas hoặc tiền thuê nhà với số tiền đó.

Eleanora không thể trở thành người đại diện hàng đầu cho các nhà văn nếu không biết đọc ngôn ngữ cơ thể hoặc thuyết phục người khác chấp nhận các thách thức. “Ít nhất cô cũng nên đến buổi họp đó. Nếu cơ hội việc làm duy nhất của cô là sắp xếp hàng trên giá ở một siêu thị...”

Cố gắng bám vào phản ứng đầu tiên của cô rằng điều hành một liên hoan văn học không phải là điều cô muốn làm, Laura tiếp tục tranh luận về những vấn đề thực tế. “Đó không phải là cơ hội việc làm duy nhất của tôi, và tôi sẽ còn làm việc cho hiệu sách nốt hai tháng tới!”

“Cô có thể tìm được việc gì khác liên quan đến sách nữa, ngoài một công việc bán sách khác?”

“Tôi nhận ra có thể tôi phải mở rộng vùng tìm kiếm một chút, nhưng có lẽ đó là một điều tốt.”

“Cô có muốn chuyển nhà khi thay đổi công việc không?”

Laura rùng mình thấy rõ. Căn hộ bé xíu của cô không phải là một cung điện nhưng nó cũng không đến mức quá tệ và, quan trọng hơn, tiền thuê nhà phù hợp với khả năng của cô. “Thực sự thì không, nhưng tôi cho rằng có lẽ tôi phải làm thế.”

“Vậy thì tốt hơn hết hãy biết tận dụng cơ hội. Điều hành liên hoan cho cháu gái tôi và cô sẽ không phải chuyển nhà. Cô có thể sống ở đó, nhà con bé có rất nhiều phòng. Và tôi chắc chắn cô sẽ rất thích nó.”

“Thành thực mà nói, tôi có thể tổ chức một buổi đọc sách ở một hiệu sách, nhưng tôi không thể làm những việc khác - chẳng hạn như cách tính toán độ lớn của một cái lều rạp cho các sự kiện. Chẳng có gì tồi tệ hơn việc chỉ có hai mươi người ở trong một cái lều chứa được tới hai trăm khách.” Laura từng trải nghiệm điều này - cô đã gần như chết đứng.

“Cô không phải lo,” Eleanora tự tin nói. Có những người khác có thể làm việc đó. Chúng tôi - họ - cần cô vì kiến thức của cô về sách và các nhà văn.”

Cố gắng kiểm soát chặt chẽ hơn cảm giác hứng thú mà lời tâng bốc này tạo nên, Laura nói, “Thù lao có khá không?” Câu trả lời chắc chắn là không và rồi cô có thể từ chối. Eleanora là kiểu người sẽ hiểu được cách tiếp cận thực tế này.

Eleanora không trả lời ngay. Thay vào đó, bà nghịch nghịch dao nữa trong một giây. “Tôi cho rằng sẽ có một khoản thù lao nào đó. Thành thực mà

nói, tôi không chắc chắn lắm.”

Cuối cùng Laura cảm thấy tự tin hơn, dù cô không thoải mái như đã tưởng. “Vậy là rõ rồi. Tôi không thể làm việc không công.” Cô hơi buồn khi thoát ra khỏi nó dễ dàng đến thế, rồi rủ mình khỏi cảm giác ấy. Cô không hẳn kiếm được cả một khoản tiền kèch xù khi làm việc trong hiệu sách, nhưng ít nhất nó cũng giúp cô thanh toán các hóa đơn và cô không thể mạo hiểm đồng ý nhận một công việc có mức thù lao chưa rõ ràng.

“Nhưng cô đã nói! Cô vẫn còn làm việc ở hiệu sách trong hai tháng nữa! Và tất cả các liên hoan lớn chủ yếu đều được điều hành bởi những tình nguyện viên.”

“Tôi không thể làm một tình nguyện viên, tôi cần công việc có trả lương,” cô nhẹ nhàng nhắc nhở Eleanora.

“Như tôi đã nói, cô có công việc đó rồi mà!”

“Nhưng thưa bà...”

“Eleanora.”

“Eleanora...” cô vấp vấp, không thoải mái lắm với việc gọi thẳng tên người phụ nữ cô không mấy quen thân này. “Tôi được trả tiền để làm việc ở một hiệu sách. Nghĩa là tôi phải có mặt ở đó, làm công việc của tôi.”

“Ồ, sếp cô sẽ cho cô nghỉ phép để điều hành liên hoan! Tôi chắc chắn ông ấy sẽ đồng ý! Ông ấy có vẻ là một người tử tế.”

Có lẽ bà ta nói đúng, Laura thừa nhận. Henry sẽ tạo điều kiện cho cô hết mức có thể và cho phép cô nghỉ bao lâu cũng được để cô tìm kiếm một công việc khác. Nhưng cô sẽ không nhận lời trừ phi đó là một công việc có trả lương. Nó sẽ là một sự đại dột và một điều bất công với Henry. Và khi cô nghĩ về những gì bố mẹ cô sẽ nói nếu cô thừa nhận đang làm việc với mức thù lao còn ít hơn cả mức thu nhập cô đang kiếm được, cô với lấy ly

rượu vang để ngăn mình khỏi run rẩy. Họ vẫn chưa hẳn tha thứ cho cô vì đã học ngành ngôn ngữ Anh ở trường đại học thay vì một ngành gì đó sẽ cho cô một công việc có “mức lương xứng đáng”.

“Toàn bộ khoản nợ sinh viên đó,” họ đã nói, “con sẽ không bao giờ trả được!”

Khi cô bảo họ rằng nếu lương quá thấp cô sẽ không phải trả khoản nợ đó, họ chẳng mảy may ấn tượng. Thực sự thì, cô cũng thế. Cô không thích nợ nần chính phủ nhưng cô vẫn sẽ không học để trở thành một nhân viên kế toán.

“Hãy đến cuộc họp đó,” Eleanora nói. “Nếu sếp của cô không muốn cho cô nghỉ, tôi sẽ nói chuyện với ông ấy. Một khi cô trông thấy ngôi nhà và gặp cháu gái tôi, cô sẽ muốn làm công việc đó. Tôi đảm bảo với cô.”

“Vậy thì tốt nhất tôi không nên đi,” Laura lẩm bẩm. Eleanora không nghe thấy, nhưng Laura cũng không muốn bà ta nghe thấy.

Chương 2

“Thế nào,” Grant nói ở hiệu sách vào ngày hôm sau, trước cả khi cởi áo khoác, “cậu có được ngôi cạnh “thần đồng” không?” Họ đang ở trong buồng kho kiêm phòng nhân viên, dưới tầng hầm của tòa nhà.

“Ồ, ý cậu là Damien hả?” Như thường lệ, Laura đến chỗ làm sớm, và đã hoàn thành việc dọn dẹp mà Grant và Henry hứa là họ sẽ làm, trước khi xuống gác và đun nước. “Không. Anh ta được mấy cô chuyên viên truyền thông trẻ trung xinh đẹp vây quanh rồi.”

“Ghen tỵ à?” Grant hỏi, đổ nửa lọ cà phê hòa tan vào một cái ca. Anh là người luôn muốn biết người khác cảm thấy thế nào. Laura thường nói với anh rằng anh nên bỏ nghề bán sách và trở thành một tư vấn viên - đó sẽ là công việc lý tưởng của anh.

Cô lắc đầu, ép túi trà bạc hà vào thành tách bằng một cái thìa. “Không. Không phải mẫu người lý tưởng của tớ.”

“Thế mẫu người lý tưởng của cậu là gì?” Grant rót nước sôi vào chỗ bột cà phê.

“Tớ thực sự không biết.” Laura múc túi trà ra và thả nó vào cái túi bóng mà cô vừa lót vào thùng rác. “Tớ không thích nhiều người lắm.”

“Cậu phải có một ý niệm nào đó chứ. Nếu tớ giúp cậu tìm bạn trai, tớ phải biết tớ sẽ tìm người như thế nào.”

Laura cười. “Tớ không muốn cậu tìm bạn trai cho tớ! Tớ sẽ tự tìm nếu tớ muốn!”

Grant làm ra vẻ vô cùng khiếp sợ khi anh nhấp một ngụm cà phê. “Dĩ nhiên là cậu muốn có bạn trai rồi, cưng ạ, chúng ta đều muốn. Tớ chỉ cần biết mẫu người lý tưởng của cậu thôi. Hút tẩu thuốc và đi dép lê? Ăn mặc đúng một? Quan tâm đến các vấn đề môi trường xã hội? Hay một người đạp xe?”

“Tớ nghĩ từ mà cậu đang tìm kiếm là ‘người đi xe đạp’^[7]?”

“Đôi khi cậu quá mô phạm đấy, Laura ạ. Và cậu phải có chút ý niệm về mẫu người cơ bản của cậu chứ.”

“Ồ, tớ không biết.” Họ đã từng trò chuyện về vấn đề này và nó chẳng bao giờ đi đến đâu cả. Cho dù cô không có tham vọng trở thành một bà cô già cô độc với một con mèo, đôi khi cô cảm thấy đó là điều không thể tránh khỏi. Cô thở dài. “Chúng ta nên lên trên kia thôi. Sắp đến giờ mở cửa rồi.”

“Không cần vội.” Grant đang lục lọi một hộp bánh bơ giòn còn sót lại từ bữa tiệc dành cho nhân viên. “Tớ cần ăn sáng, và mọi người lúc này còn đang ở các cửa hàng hạ giá, mua những món đồ tồi tàn hoặc đem đổi lại những món họ được tặng trong dịp Giáng sinh.” Anh cau mày. “Tớ thấy mẹ cậu vẫn tặng cậu ‘quần’^[8] trong lễ Giáng sinh, và cậu vẫn phải đổi chúng?”

Laura nhìn xuống cái quần đen mới của mình. “Mẹ tớ không thể biết tại sao tớ lại thích mặc đồ cần là thay vì những loại polypropylene xinh đẹp dễ giặt và dễ giữ gìn hay đại loại thế. Bà không hiểu về tĩnh điện và việc chẳng hay ho gì khi tạo ra tia điện khi ta đi nhanh.”

Grant bật cười. “Trong chừng mực nào đó thì việc đó cũng khá hay ho đấy chứ. Hừm, chí ít thì mẹ tớ cũng đã thôi cho tớ những cái áo len đánh gôn có hoa văn hình quả trám.” Anh nhìn áo len của cô với vẻ chê bai.

“Tớ biết màu đen quả là ảm đạm nhưng quần áo thường dễ bắt bẩn khi làm việc ở đây.” Cô cười nhăn nhó. “Có lẽ tớ sẽ phải mặc một bộ áo liền quần bằng nylon trong công việc sắp tới.”

“Cả cậu và tớ, vịt ạ! Giờ thì cậu lên mở cửa hàng đi, được không?”

Laura leo cầu thang để lên hiệu sách. Henry bước qua cửa đúng lúc cô đang quay tám biển.

“Chào buổi sáng, Laura yêu quý,” ông nói, như mọi ngày. “Tôi qua cô xoay xử thế nào? Eleanora Huckleby là một người rất ghê gớm, đúng không?”

“Tất nhiên rồi. Bà ấy...”

“Muốn cô điều hành một liên hoan văn học, tôi biết.” Ông cời mũ và quăng nó một cách điệu nghệ vào một hàng mắc áo nơi nó ngoan ngoãn đáp xuống. “Bà ấy đã gọi điện cho tôi. Sáng sớm nay.”

Laura đã quen với tài ném mũ của ông nhưng điều này thật bất ngờ. Henry không phải mẫu người của “sáng sớm”. Ông đã tuyên bố đó là lý do ông muốn làm chủ một hiệu sách. Cô lập tức cảm thấy áy náy. “Ôi Chúa ơi! Tôi không thể tin được!”

Henry lắc đầu, mỉm cười với cô. “Bà ấy không thể trở thành một nhà đại diện hàng đầu trong giới văn học nếu thiếu sự kiên quyết, chắc chắn là thế. Vì vậy nếu cô cần nghỉ để đến buổi họp đó, cứ tự nhiên. Nhưng nếu cô có hứng thú và thực sự giúp họ tổ chức liên hoan văn học đó, tôi nhất định phải là người cung cấp các cuốn sách.”

Ông quá rộng lượng đến mức Laura không thể không cảm thấy lương tâm cắn rứt. “Nhưng giả sử nó diễn ra sau khi hiệu sách đã đóng cửa thì sao?”

“Tôi vẫn sẽ có các mối liên lạc, và tôi nghĩ một liên hoan văn học sẽ rất thú vị!”

Phải chăng tất cả mọi người đều quyết tâm lôi kéo cô tham gia vào việc này bất kể cô có đồng ý hay không? Dường như họ đang âm mưu đập tắt bất cứ sự phản đối nào mà cô có thể có. Cô cho rằng cô nên cảm thấy biết ơn khi

họ tin tưởng cô nhiều đến vậy. Bây giờ tất cả những gì cô phải vượt qua là chuyến về thăm bố mẹ hàng tháng của cô.

“Mọi chuyện thế nào?” Grant hỏi khi anh bước qua cửa nhà Laura chưa đầy một tiếng sau khi cô trở về từ cái được gọi là chuyến thăm nhà phiền phức thường lệ. Ít nhất thì buổi đi chơi tối nay với Grant cũng là động lực giúp cô khuây khỏa đôi chút. Anh cũng vừa thực hiện một chuyến viếng thăm bồn phận trong ngày hôm đó, đến nhà dì của anh.

“Ồ, cũng ổn, cậu biết đấy. Trầm lặng.”

“Vậy là cậu chưa kể với họ rằng hiệu sách sắp đóng cửa?”

“Chưa. Tớ nghĩ tớ sẽ đợi cho đến khi tớ sắp xếp được một việc khác đã. Cậu biết họ là người thế nào rồi đấy. Bố tớ có thể bắt tớ học thêm để trở thành một nhân viên kế toán. Cậu đã kể với dì của cậu chưa?”

“Rồi, nhưng vì bà không phải là mẹ tớ nên tớ cảm thấy bà có thể chấp nhận chuyện này. Bà ngỏ ý cho tớ ít tiền nếu tớ muốn.”

Laura cười. Grant luôn cảm thấy dẫn vạt lương tâm mỗi lần dì anh ngỏ ý cho anh tiền, mặc dù đôi khi anh cũng nhận nó. “Lần này cậu có đồng ý không?”

“Dĩ nhiên là không! Bây giờ tớ chưa cần nó. Nếu tớ thất nghiệp trong một thời gian dài thì tớ mới đồng ý.” Anh tặc lưỡi. “Đừng có nhìn tớ như thế! Tớ là người thân duy nhất của bà và bà thì giàu sụ. Bà thích cho tớ tiền mà!”

Laura bật cười, kéo anh vào nhà và đóng cửa. “Tớ biết và tớ không phản đối cậu nhận ‘của bố thí’ từ bà ấy. Bà ấy có nhiều tiền đến nỗi chẳng biết phải làm gì với chúng và cậu là cháu trai duy nhất của bà. Tớ nghĩ cậu không cần phải cảm thấy áy náy chút nào. Này! Tại sao cậu không hỏi xin

bà ấy một khoản thật lớn để mở hẳn một hiệu sách riêng? Vậy thì chúng ta sẽ lại có việc làm!”

“Điều gì khiến cậu nghĩ tớ sẽ cho cậu một công việc?”

“Bởi vì tớ là người tốt nhất và cậu sẽ làm thế.”

Grant thở dài. “Ừ thì tớ sẽ làm thế, nhưng tớ không thích xin bà tiền. Bà có thể cần nó để dưỡng già hay đại loại thế. Dẫu sao thì tớ sẽ ổn thôi. Tớ không ngại làm việc cho một chuỗi cửa hàng lớn.” Sự chú ý của anh chuyển từ công việc khả thi sắp tới đến bộ đồ của Laura. “Xin lỗi, cung, cậu không thể ăn mặc như thế kia.”

“Tại sao? Tớ nghĩ tớ đã từng mặc váy một lần rồi, trông lịch sự hơn mọi khi mà. Thích hợp với buổi đi chơi trọng đại của chúng ta tối nay.”

“Ồ, trông cậu ăn mặc như một thư ký trong một vở kịch nghiệp dư vậy, mỗi tội không được quyến rũ như thế.”

Laura đã quen với phản ứng chẳng mấy nhiệt tình của Grant với quần áo của cô. “Cảm ơn rất nhiều vì ‘lời động viên’ của cậu. Tớ cũng yêu quý cậu.”

“Đừng tự ái, thật sự thì trông cậu gàn như ỏn rồi, tuy nhiên cậu cần mặc thứ gì đó rộng hơn một chút, hoặc nên mặc quần.”

Laura vung tay lên để bày tỏ sự tức giận đầy vẻ ngờ vực. “Bình thường cậu vẫn cố thuyết phục tớ đừng mặc quần nữa cơ mà! Nhưng thực ra thì lúc ở nhà hàng hôm qua tớ đã làm rớt một thứ gì đó vào cái quần đen. Đó là lý do tớ mặc váy.”

“Tớ nghĩ cậu có khoảng năm - sau lễ Giáng sinh thì là sáu - cái quần đen chứ?” Thái độ của anh về trang phục của những lao động nữ đã được thể hiện khá rõ ràng.

“Tất cả đều bị bản hoặc quá sồn mòn đến mức không thể sồn mòn hơn được nữa, nếu cậu hiểu được ý tớ.”

Grant thở dài. “Chơi chữ thế đủ rồi. Cậu có cái váy nào mà cậu có thể nhảy khi mặc nó không?”

“Tớ có thể nhún nhảy trong chiếc váy này.”

“Ý tớ không phải là nhún nhảy, ý tớ là nhảy cơ. Chính xác là điệu lindy hop^[9].”

“Tại sao? Chúng ta sắp đi nghe một ban nhạc. Chúng ta không phải nhảy ở lối đi giữa các dãy ghế nếu chúng ta không muốn. Đó là một việc tự nguyện.”

“Nhưng nó diễn ra ở một câu lạc bộ. Đó là một đêm nhảy nhót sôi động.”

Laura cầu nài với anh. “Grant, tại sao cậu không nói với tớ điều đó trước khi tớ đồng ý đi xem với cậu? Mà lindy hop là cái gì vậy?”

“Nó là một điệu nhảy. Nó hơi giống điệu nhảy jive hoặc rock and roll nhưng có nhiều động tác hơn. Dù sao thì cậu cũng sẽ biết thôi. Và tớ không nói với cậu trước vì tớ biết cậu sẽ không đồng ý. Bây giờ, khi tớ đang ở đây, tớ có thể dùng vũ lực ép cậu mặc một thứ khiến cậu dễ cử động và tống cậu vào trong một chiếc xe.”

Ý nghĩ Grant dùng vũ lực ép cô mặc một cái quần khiến cô thấy thú vị và cười khúc khích. Xét cho cùng, quần áo không phải là một vấn đề lớn trong cuộc đời cô và cô không thực sự quan tâm mình mặc gì. Vụ nhảy lindy hop mới là điều đáng ngại. Cho dù cô hoàn toàn vui vẻ khi nhún nhảy quanh bếp, một mình, nhưng cô không hay làm thế ở nơi công cộng. Tuy nhiên, có lẽ đây là lúc để làm những điều khác biệt. Grant chắc chắn đã muốn bắt cô làm thế từ lâu lắm rồi. “Vậy thì cậu nên đến xem tủ quần áo của tớ.”

“Tớ đang hy vọng cậu sẽ nói thế. Và rất mừng vì cậu không găm cái gót giày của cậu xuống sàn^[10].”

“Đáng lẽ tớ sẽ làm thế,” Laura thừa nhận, “nhưng tớ không đi giày cao gót.”

Grant rên rỉ.

“Nhưng nghiêm túc thì,” Laura tiếp tục, “sự kiện tối hôm kia đã khiến tớ nhận ra tớ là người tẻ nhạt thế nào. Tớ phải mở lòng đón nhận những trải nghiệm mới.”

Grant gật đầu, rõ ràng hoàn toàn đồng ý. “Nhưng cậu vẫn luôn tẻ nhạt từ trước tới giờ hay chỉ từ khi làm việc ở hiệu sách?”

Cố gắng không tỏ ra phật lòng trước sự đồng ý này, cô ngẫm nghĩ. “Tớ nghĩ tớ luôn là người mà cậu sẽ gọi là khá tẻ nhạt. Dĩ nhiên hồi học đại học tớ cũng có bạn, nhưng tớ không hay đi chơi, trừ những lúc bị lôi đi.”

Grant tắc lưỡi. “Thật là uổng phí!”

“Thành thực mà nói, quả là sung sướng khi không bị cản nhắc về việc đọc sách quá nhiều, tớ chỉ... ừm, hay đọc sách, và dĩ nhiên là cả viết các bài luận nữa.”

“Và cậu nói là cậu có bạn hả?” Giọng điệu Grant còn hơn cả hoài nghi.

“Phải! Tớ luôn lấy quần áo ra khỏi máy giặt giúp họ, tớ luôn có sữa, aspirin và tớ có thể đọc cho họ chép nhanh một bài luận nếu họ cần vào phút chót.” Cô cười khúc khích. “Tuy nhiên tớ thực sự bực mình nếu họ đạt điểm cao hơn tớ.”

“Họ đã lợi dụng cậu!” Grant phẫn nộ.

“Không. Chà, đúng là họ có lợi dụng tớ một chút, nhưng tớ không bận tâm. Và như tớ nói đây, thi thoảng họ lôi tớ đi chơi. Chúng tớ đã rất vui vẻ. Chẳng qua là tớ thích ở trong nhà đọc sách hơn là la hét khản cổ với một đám người say rượu.”

“Thế còn bạn trai?”

“Cũng có vài người. Nhưng chẳng bao giờ đi đến đâu cả. Grant, tớ chắc chắn chúng ta đã nói về tất cả những chuyện này khi tớ mới đến làm ở hiệu sách và cậu tra hỏi tớ.”

“Có lẽ thế, nhưng rõ ràng tất cả đều quá nhàm chán đến mức tớ quên bống mất rồi. Và tớ không tra hỏi người khác. Tớ chỉ quan tâm đến hoàn cảnh của người khác mà thôi.”

“Ý cậu là tò mò.”

“Ồ thì tò mò. Giờ hãy nhìn vào đây.” Anh mở cánh cửa cái tủ nhỏ của cô, chuẩn bị tư tưởng cho điều tệ nhất. “Laura, quần áo của cậu chỉ có màu trắng hoặc đen thôi sao?”

“Gần như vậy. Tớ để cái túi đựng quần áo mùa hè ở đâu đó. Đây rồi.” Cô lôi nó ra từ đáy tủ. Grant đổ nó ra sàn như thể anh đang phân loại quần áo đã giặt là xong.

“Thực sự thì cậu nên để tớ duyệt lại đồng quần áo này cho cậu,” anh lầm bầm, vút từng món đồ ra đằng sau như một tên trộm kén cá chọn canh.

“Tớ sẽ làm thế nếu cậu giống anh chàng Gok^[11] hơn.”

Anh ngừng lại. “Tớ nghĩ là cậu chưa bao giờ xem ti vi!”

Cô cười phá lên, thích thú vì sự ngạc nhiên của anh. “Tớ không xem ti vi nhưng tớ đã đến chơi nhà một người phụ nữ trong câu lạc bộ sách và bà ấy đã bật chương trình đó. Bà ấy thuyết phục tớ ở lại xem nó. Tất cả những

người phụ nữ ấy thật dũng cảm. Thử tưởng tượng ra cảnh ngòi khóa thân ở một ô kính bày hàng xem?”

“Tớ có thể nghĩ đến những hậu quả tệ hại hơn, nhưng với cậu, nó sẽ là sự tra tấn.”

Cuối cùng anh tìm thấy một cái váy xòe thêu đặng ten màu kem, một áo len đan cổ chữ V màu đen và một cái thắt lưng đen. “Nó khá dễ thương nhưng vẫn rất đơn điệu,” anh nói. “Đồ trang sức của cậu đâu?”

Laura mở ngăn kéo bàn trang điểm và để lộ vài món đồ, chủ yếu là những món quà từ các bạn đại học, và một cái vòng cổ ngọc trai được một bà dì tặng lại. Grant thô bạo đảo bới chúng.

“Thế còn khăn, thắt lưng, những thứ như thế?”

Chúng được nhét cùng với quần lót của cô nhưng anh vẫn lục lọi chúng cho đến khi anh tìm thấy một cái khăn được dùng để buộc quanh một cái mũ rộng vành mà Laura đã mua vì hoàn cảnh bắt buộc, trong lần cuối cô đi nghỉ cùng bố mẹ, vài năm trước.

“Đây.” Anh quàng nó quanh cổ cô. “Trông đẹp đấy, nhưng tóc cậu cần buộc cao hơn. Và nó cần được là.”

“Gì cơ, tóc tớ á? Tớ biết, tớ cần là thẳng nó...”

“Không phải tóc cậu! Tớ thích những lọn tóc quăn đó, trông thật đáng yêu. Không, tớ muốn nói đến váy của cậu cơ! Cậu có bàn là không?”

Cô gật đầu, và tỏ ra tự mãn. “Một lý do nữa khiến tớ có bạn ở ký túc xá là tớ có một cái bàn là và biết cách sử dụng nó.”

“Không có gì lạ khi cậu đoạt giải Hoa hậu Thân thiện trong ba năm liền.”

Laura cười khúc khích. “Làm sao cậu biết? Tớ được nhiều người quý mến mà. Đôi khi người ta thích một người hơi trầm lặng hơn họ một chút.”

“Một người có thể là quần áo.”

Vì biết rõ cô sẽ không thuyết phục được Grant tin rằng thời đại học cô không chỉ dành thời gian đọc sách và là quần áo cho bạn bè, hoặc nếu đúng là thế, cô cũng thực sự thích những việc đó, cô nói, “Mẹ tớ thường bắt tớ là quần áo.”

“Đó là một kỹ năng hữu ích,” anh nói, không tỏ ra thông cảm trước khả năng cô có thể có một tuổi thơ bị ngược đãi. “Tớ sẽ là nó khi cậu làm tóc.”

“Cậu thật quá hách dịch,” Laura phản đối, lấy ra bàn ủi đồ.

“Tớ biết. Đó là lý do tớ làm quản lý của hiệu sách chứ không phải cậu.”

“Tớ không chắc việc có một trợ lý làm toàn thời gian và một vài nhân viên bán thời gian có thể biến cậu thành ông chủ của một đế chế khổng lồ...”

“Dĩ nhiên là có đấy. Giờ thì nhanh lên, chúng ta không được bỏ lỡ màn dạo đầu.”

Mái tóc của Laura đã được buộc lên theo kiểu đuôi ngựa thời thập niên năm mươi, tuy nhiên vẫn còn nhiều lọn tóc lòa xòa, khiến cô như có một “vầng hào quang” màu vàng sẫm quanh đầu. “Nó không gọn gàng cho lắm.”

“Không cần gọn gàng! Chỉ cần thoải mái là được. Cậu không cần phải có vẻ ngoài giống Sandy trong phim Grease.”

Laura ngừng vuốt tóc. “Grant, tớ không ngại ăn mặc cho phù hợp với hoàn cảnh nhưng tớ sẽ không nhảy lindy hop đâu. Cậu biết thế, đúng không?”

Grant cười với cô. “Đi thôi. Đây sẽ là một buổi tối tuyệt vời.”

Họ cùng nhau đi đến văn phòng cho thuê xe ở cuối đường nhà cô. Grant sẽ ngủ lại trên sofa nhà Laura tối hôm đó để anh có thể uống rượu.

“Tớ hy vọng đó không phải là nơi mà cậu phải uống cho say bí tỉ để giết thời gian,” Laura nói.

“Cậu đã bao giờ say bí tỉ chưa?” Grant hỏi.

“Không thường xuyên lắm,” Laura ngoan ngoãn trả lời. “Tớ thực sự rất tế nhị!”

Câu lạc bộ đã đông nghịt và ồn ã khi họ đến. Họ xuống tầng hầm và Grant trả phí vào cửa. Một ban nhạc đang chơi những bản nhạc cũ tuyệt vời khiến bàn chân Laura nhip nhip theo cho dù cô đã thề là sẽ không nhảy.

Grant mua cho cô một ly rượu vang và đặt nó vào tay cô. “Hãy xem liệu chúng ta có tìm được một chỗ để ngồi không, trước khi các cô gái ra sân khấu.”

“Các cô gái” là ban nhạc có tên Sisters of Swing mà anh đã kể đi kể lại với cô trong vài tuần qua. Họ hát vài điệu swing truyền thống và Grant rất muốn xem họ biểu diễn trực tiếp.

Laura theo sau Grant khi anh đi về phía một dãy bàn ghế, ngắm nghía những gì đang diễn ra quanh cô. Đủ mọi hạng người, mặc những loại quần áo khác nhau, đang nhảy nhót vô cùng hăng hái. Dễ dàng chui vào cái vai trò ưa thích của cô là một người quan sát, cô thấy đám đông này thật thú vị. Có những chàng trai nhảy với những người phụ nữ lớn tuổi hơn rất nhiều và những cô gái trẻ nhảy với những người đàn ông già hơn, không chỉ vì (cô chắc chắn) có chuyện gì đó đang diễn ra giữa họ, mà vì họ đều có thể nhảy rất tốt. Tuổi tác không phải là rào cản; khiêu vũ là tất cả.

Grant tìm thấy hai chỗ ngồi và họ ngồi xuống, Laura không thể rời mắt khỏi “vở kịch” đang diễn ra quanh họ. Thi thoảng một người từ trên sân

khẩu phát ra những hiệu lệnh để mọi người “ngừng lại” và rồi thông báo đến lượt đàn ông hay phụ nữ được chọn bạn nhảy mới. Laura rất thích thú.

“Nhìn đôi giày kia!” Grant nói, chỉ về phía một đôi giày có hai tông màu nâu và trắng.

Khi họ đã phát hiện ra đôi đầu tiên, họ nhận ra rằng phụ nữ đang đi những đôi giày tương tự như thế, chỉ khác là có gót cao và quai giày hình chữ T. Có những đôi mà ngay cả Laura cũng biết là giày nhảy nhạc jazz, giày múa ba lê (trông chúng hơi mong manh), giày vũ kịch, và những đôi giày đường phố thông thường.

“Thú vị quá!” Laura nói, khiến chính mình ngạc nhiên.

“Rất vui khi cậu có thể cảm nhận được “sự thú vị!” Grant nói và rồi về tự mãn của anh tan biến. “Ôi Chúa ơi, chúng ta có thể phải làm chuyện này thật.”

Laura quay mặt về phía anh đang nhìn và thấy một cô gái đang quả quyết tiến về phía Grant. Vô cùng thích thú khi nghĩ rằng người bạn đồng tính của cô đang bị một “nữ chiến binh Amazon” trẻ trung cướp mất, cô không nhận thấy có một chàng trai đang đi thẳng về phía cô. Trước khi biết được chuyện gì đang xảy ra, cô thấy mình bị lôi dậy. Bạn nhảy tiềm năng của cô trạc tuổi cô, có mái tóc xoăn và hàng mi cong vút. Anh ta đang mặc quần thụng và áo cotton kẻ sọc, đeo niềng răng và đội một cái mũ chóp bằng.

“Chào!” Anh ta nói. “Tên cô là gì?”

“Laura! Nhưng tôi chỉ đến xem ban nhạc biểu diễn thôi!”

“Cô nhảy chứ?”

Cô lắc đầu, theo thói quen hơn là vì điều gì khác. “Ôi không, tôi đã nói rồi, tôi chỉ đến xem ban nhạc biểu diễn thôi.”

“Vớ vẩn. Đi nào!”

Laura thấy mình đứng dậy trước sự kiên quyết của anh ta. Ban đầu cô chỉ có thể đứng im, bối rối, nhưng rồi cô dần nhớ lại vài bài học nhảy được một người bạn của mẹ cô dạy cho nhiều năm trước. Cô bắt đầu tận hưởng cảm giác phóng túng và vui vẻ mà âm nhạc và điệu nhảy tạo ra cho cô. Bạn nhảy của cô có vẻ không quan tâm đến chuyện cô đang vừa nhảy vừa sáng tạo ra các động tác. Cô thấy mình xoay tròn, được giữ lại, đẩy đi, rồi lại được kéo lại, tất cả chỉ trong vài phút. Khi được phép ngồi xuống, cô đã mệt lả. “Cảm ơn rất nhiều! Vui thật đấy.”

“Cô nên đến đây nhiều hơn,” bạn nhảy của cô nói. “Cô thực sự có năng khiếu!”

“Tôi không nghĩ vậy. Tôi thực sự...”

“... chỉ đến vì ban nhạc,” anh ta kết thúc câu hỏi cô. “Tôi biết. Tôi là Jim. Lần sau tôi sẽ tìm cô.” Dù cuối cùng cô đã thành công trong việc thuyết phục anh ta rời đi với một cái ngả mũ, cô thích cảm giác được lựa chọn và nhảy cùng người khác.

“Chà, quả là bất ngờ!” Grant nói, khi cả hai nhấp rượu vang và ước rằng đó là nước lọc. “Chúng ta đều bị kéo đi! Và tớ chưa bao giờ nghĩ sẽ thấy cậu nhảy trên sàn với một người đàn ông khỏe mạnh.”

“Tớ cũng nghĩ thế về cậu đấy!”

“Bạn nhảy của tớ không phải là một người đàn ông khỏe mạnh, thế mới buồn chứ. Tớ đã bảo với cô ta tớ là dân đồng tính, nhưng cô ta nói cô ta đã biết rồi.” Anh ngừng lại. “Tớ nghĩ ban nhạc sắp biểu diễn. Chúng ta nên tới quầy bar mau.”

Laura lập tức đứng dậy. “Uống thêm một ly vang nhé?”

Anh gật đầu. “Và một ly nước máy nữa.”

Sau vài thủ tục sôi nổi nữa (mà Grant và Laura không tham gia, chủ yếu vì để cho chân họ nghỉ ngơi), ba cô gái bước ra sân khấu. Họ mặc những chiếc váy xòe vải tyn chít eo với ngực áo bó sát. Họ đều có mái tóc màu hồng được bới cao và người ở giữa còn cài một bông hoa lớn sau tai. Trông họ thật tuyệt vời và lần đầu tiên trong buổi tối hôm đó, mọi người ngừng nhảy và quay mặt về phía sân khấu.

“Chúng ta thật may mắn khi có chỗ ngồi,” Grant nói, và rồi đèn tắt và ánh đèn sân khấu rọi lên các ca sĩ.

Họ bắt đầu với bài The Boogie-Woogie Bugle Boy và mọi người giậm chân và vỗ tay theo tiếng nhạc. Tiếp theo là vài bản nhạc sôi động và, bất chấp nỗi sợ vỗ tay không đúng nhịp luôn làm cô khổ sở, Laura vứt bỏ sự kìm chế, vỗ và lắc lư như bất cứ ai.

Sau đó âm thanh lập tức lắng xuống và ca sĩ chính, cô gái có bông hoa cài sau tai, bắt đầu hát bài Smoke gets in your eyes. Tiếp đến là vài bài hát cũng buồn và lãng mạn như thế, khiến cho Laura rơi vào một tâm trạng luyến tiếc bất thường. Cô bắt đầu nghĩ đến chuyện tình yêu của cô, giờ đã thuộc về quá khứ xa xăm. Thật ra chỉ có một đối tượng được coi là nghiêm túc. Tại sao nó không bao giờ đi xa hơn một vài châu rượu và một cái hôn mà với anh ta là ngần ngại nhưng với cô lại là quá sức chịu đựng? Có thể vì cô còn quá trẻ, hoặc cô không yêu anh ta. Cô gần như không nhớ nổi tên anh ta.

Trong khi tâm trí đang lan man, cô chợt nghĩ tại sao một sự thay đổi mơ hồ, chẳng hạn như chuyện cô sắp bị mất việc, lại có thể dẫn đến một loạt những thay đổi nhỏ khác. Cô vẫn có việc làm, cô chưa bị đẩy ra ngoài đường, nhưng từ khi nghe tin hiệu sách sắp đóng cửa, cô đã nói chuyện với Eleanora thoải mái hơn bình thường rất nhiều, và bà ta đã đề nghị cô trợ giúp tổ chức một liên hoan văn học. Sau đó, đến đây với Grant, thay vì chỉ nghe ban nhạc, cô đã đứng dậy để nhảy và thực sự vui vẻ. Có lẽ có một cái tên khoa học cho nó, chẳng hạn như có một học thuyết nói rằng một con

bướm vồ cánh ở Brazil sẽ gây ra một cơn cuồng phong ở đâu đó rất xa. Có lẽ cô nên chấp nhận định mệnh và để mặc dòng đời xô đẩy, như Grant sẽ nói. Xét cho cùng, đến dự buổi họp về liên hoan không có nghĩa là cô phải thực sự đồng ý giúp điều hành nó.

“Cậu có ổn không, gà con?” Grant hỏi, khi ban nhạc đã quay lại với một điệu nhảy và mọi người lại ùa ra sàn một lần nữa với sự phóng túng. Cô vẫn đang tần ngần nhìn chằm chằm lên sân khấu.

“Ồ. Tớ ổn.”

“Uống nữa không?”

“Cậu có nghĩ tớ cực kỳ đáng trách không nếu tớ nói tớ chỉ muốn về nhà?”

Grant chấp nhận đề nghị này ngay lập tức mà không bình luận gì nhưng trên chiếc tắc xi về căn hộ của cô, anh nói, “Tớ thấy cậu trầm ngâm quá. Cậu suy nghĩ về liên hoan văn học đó à?”

“Ừ.”

“Và?”

“Tớ nghĩ tớ sẽ đến cuộc họp.”

“Rất tốt! Cậu thấy chưa? Một chút nhảy nhót và cậu đã thay đổi rồi đấy!”

Chương 3

Laura đang mặc bộ đồ phỏng vấn, giờ đã hơi chật ở phần hông. Hôm nay là ngày tổ chức cuộc họp. Cả hiệu sách đang tích cực ủng hộ cô, có lẽ vì lo rằng cô sẽ đổi ý. Henry đã cho cô nghỉ chiều hôm đó, yêu cầu cô sử dụng nó một cách khôn ngoan, và Grant đã ngỏ ý cho cô mượn xe. Hiện giờ Grant đang vòng ra sau hiệu sách cùng cô, để giúp cô lấy xe.

“Lâu lắm rồi tớ chưa lái xe, Grant à,” Laura nói, đột nhiên thấy lo lắng. “Lần cuối tớ lái xe là lúc tớ đang ở cùng bố mẹ và bố tớ muốn tớ lái xe từ một nhà hàng về nhà.”

“Thế cậu không đâm phải thứ gì chứ?”

“Không, nhưng đó là đường về nhà tớ! Tớ có thể bị mất mà đi xe đạp trên những con đường đó!”

“Đường nào mà chả giống nhau. Và cậu đã chạy thử rồi còn gì.”

Laura gật đầu. “Tớ biết.”

“Tớ chỉ thắc mắc liệu nỗi sợ hãi mù quáng có xóa sạch ký ức của cậu không.”

Cô lắc đầu, cố gắng xua đi nỗi sợ hãi mù quáng đang dâng trào trong cô với tần số đáng báo động. “Lo lắng là đương nhiên. Đây là một việc hệ trọng! Tớ chưa từng tham gia một cuộc họp nào và trước khi cậu nói gì, tớ xin nói trước là tớ không tính những lần chúng ta ngồi lại với nhau trong phòng nhân viên. Chuyện đó hoàn toàn khác.”

Grant cố hết sức để trấn an cô nhưng vì cô đã bút rút cả tuần, rõ ràng anh đang cảm thấy khá mệt mỏi về chuyện này. “Hãy hít thở sâu mấy cái, cậu

sẽ ổn thôi.”

“Nhưng nếu cái cô Fenella này giống bà dì của cô ta thì sao? Sự đáng sợ chắc chắn có tính di truyền trong gia đình đó!”

“Laura thân mến, cậu có giống bố mẹ cậu không? Không. Vậy là cậu rõ ý kiến của tớ rồi đấy.”

“Nhưng không phải lúc nào gen di truyền cũng hoạt động như thế.”

“Vậy thì Fenella sẽ là một người phụ nữ hoàn toàn tử tế. Nghe giọng cô ấy qua điện thoại có vẻ dễ chịu, đúng không?”

“Đúng, nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả. Chui vào xe và lái đi, cô gái của tôi!” Anh nói. “Nó đã được bảo hiểm với bất cứ người lái xe nào. Và cậu được bảo hiểm nếu tớ cho phép cậu...”

“Tớ sẽ cảm thấy vui hơn nếu tớ có một văn bản nói rằng cậu cho phép tớ lái nó, hay đại loại thế.”

“Ôi Chúa ơi! Cậu đang tuân thủ luật pháp một cách hơi thái quá đây! Hãy đến cuộc họp đó và kể hết cho chúng tớ nghe về nó khi nào cậu về. Hãy nhớ, cậu không phải đồng ý điều gì nếu cậu không muốn nhưng tớ sẽ muốn biết lý do tại sao! Giờ thì, đây là lộ trình của cậu.” Anh đưa cho cô vài tờ giấy. “Cái này là lấy từ máy tính, còn cái này là của tớ. Đây là bản đồ Fenella đã fax qua.” Anh ngừng lại. “Cậu có một cái túi ngủ, một cái riệu phá băng và một hộp đồ ăn đủ dùng cho một ngày phòng khi cậu bị mắc kẹt qua đêm.”

Sự lo lắng đã làm chậm lại những phản ứng của cô và một phần tỷ giây sau cô chợt nhận ra anh đang đùa. Cô đẩy tay anh và chui vào xe. Rồi cô vén những lọn tóc xoắn ra sau tai và xoay chìa khóa. Grant vỗ nhẹ lên nóc xe và cô phóng đi.

Cô cảm thấy thích lái chiếc Fiat Punto nhỏ nhỏ này của anh. Nó nhẹ, nhanh và cô sớm quên đi nỗi lo lắng về việc điều khiển nó. Bây giờ cô chỉ còn lo bị lạc đường. Tấm bản đồ của Fenella trông hoàn toàn dễ hiểu nhưng khi gần đến nơi, tất cả sự lo lắng của cô quay trở lại và cô bắt đầu nhầm lẫn trái với phải. Nhưng cuối cùng, sau một thoáng đi vòng vòng quanh ngôi làng, căn nhà đã xuất hiện trước mắt cô, trên một ngọn đồi, như được miêu tả trong hướng dẫn.

Somerby là một ngôi nhà thực sự đáng yêu. Nằm giữa vùng đồng cỏ thênh thang, nơi có vài con ngựa đẹp như tranh vẽ đang tha thẩn gặm cỏ với những chiếc chăn ấm áp phủ trên lưng để chống lại cái giá lạnh của mùa đông, nó giống như một sinh vật hiền lành, điềm tĩnh đang quan sát miền quê mà nó cai quản.

Dù mới là đầu giờ chiều, ngày tháng Giêng đã sắp sửa tắt. Những cái cây trơ trụi đứng chơ vơ dưới bầu trời xám xám và vàng dương le lói tỏa xuống khung cảnh một ánh sáng dịu dịu, như trong một bức tranh sơn dầu cũ.

Laura, lúc ấy đã dừng lại để kiểm tra xem mình đã đến đúng chỗ chưa trước khi đi lên lối xe chạy vào nhà, dành vài giây để thưởng ngoạn bức tranh phong cảnh này. Cô cảm thấy trong tháng Giêng luôn có một vài ngày ngả nghiêng chấp chới giữa sự u sầu của mùa đông và sự lạc quan của mùa xuân. Nó cũng giống như những cảm giác của cô: buồn vì sắp mất công việc yêu thích, nhưng lại nhen nhóm hy vọng trước viễn cảnh của một thứ gì đó có thể khá thú vị. Cô dành vài giây thưởng thức phong cảnh, tự hỏi tại sao cô lại dừng cảm đến thế.

Rồi cô nhận thấy vài chiếc xe đang đỗ trước mặt ngôi nhà được xây theo phong cách Georgia và liếc nhìn đồng hồ, sợ rằng cô đã bị muộn. Thực ra cô đến rất đúng giờ, đồng hồ của cô đã xác nhận điều này, nhưng cô muốn đến vào thời điểm thích hợp - tức là đến sớm, như cách Grant nói - và rẽ vào lối xe chạy.

Cô tìm chỗ đỗ xe và rời, khi không thể trì hoãn thêm nữa, cô bước ra ngoài. Đến tận lúc này, với cô, một cuộc họp chỉ có nghĩa là một sự kiện không mấy trang trọng diễn ra trong phòng nhân viên của hiệu sách, bao gồm Henry, Grant, nhân viên bán thời gian và cô bàn bạc mọi thứ. Không có chương trình nghị sự và mọi người nói bất cứ những gì họ muốn và không ai ghi chép gì cả. Nó rất có hiệu quả. Laura biết cuộc họp này sẽ khác. Có thể nó sẽ khiến cô cực kỳ căng thẳng - nếu tất cả những sợi dây thần kinh của cô còn chưa bị căng ra hết; chỉ riêng cuộc hành trình đến đây đã làm cô gần như kiệt sức rồi!

Chuông cửa kêu lạnh lạnh và cánh cửa nhanh chóng mở ra trước một phụ nữ trẻ cao ráo có mái tóc vàng, mặc chiếc áo Cavalier và chiếc quần nhung nhét trong đôi bốt da lộn màu xanh lá cây nhạt rất ấn tượng cao gần đến đùi, khuôn mặt cô ta có vẻ lo lắng. Thấy Laura, cô ta mỉm cười và trông bớt âu lo hơn. “Cô là Laura Horsley?”

“Vâng. Tôi có phải người đến cuối cùng không? Tôi bị lạc đường mất một lúc khi gần đến nơi.”

“Không, vẫn còn vài người chưa đến. Mời vào.” Cô ta đóng cánh cửa gỗ sồi to lớn và dẫn Laura vào một tiền sảnh rộng với một cái cầu thang uốn cong. Laura cố gắng không cảm thấy quá e sợ. Tất cả đều quá rộng lớn.

“Tôi đã nghe Eleanora kể rất nhiều về cô,” người phụ nữ tiếp tục. “Dì tôi có đáng sợ không?”

“À...”

“Dì là người có trái tim bằng vàng, dĩ nhiên, nhưng trong chừng mực nào đó lại rất cứng rắn. Dì đánh giá cô rất cao và dì rất nhạy cảm.”

“Ôi không, bây giờ tôi sẽ phải sống theo những kỳ vọng của bà ấy mất thôi!”

Người phụ nữ kia cười khúc khích. “Tôi chắc chắn đó sẽ không phải là vấn đề. Cô có muốn vào phòng vệ sinh không hay tôi đưa cô lên tầng tầng trên, nơi cuộc họp sẽ diễn ra? Tiện đây xin tự giới thiệu tôi là Fenella. Cái ý tưởng điên rồ muốn tổ chức một liên hoan ở đây là của tôi đó.” Cô ta liếc ra sau để kiểm tra xem liệu Laura có đi theo mình lên tầng trên không. “Điều phiền hà khi có một ngôi nhà đồ sộ như thế này là nó rất tốn kém. Nó phải tự kiếm ra tiền để duy trì và nếu chúng tôi cần sửa sang thêm - điều chúng tôi luôn làm - thì chúng tôi phải tổ chức một thứ gì đó thật lớn. Hiện giờ chúng tôi chỉ tổ chức các đám cưới là chủ yếu. Chúng ta đến nơi rồi.”

Cô ta mở cánh cửa của một căn phòng với những ô cửa sổ cao đến trần và, Laura đoán, có tầm nhìn rất đẹp. Giữa phòng là một cái bàn lớn với những chiếc ghế xếp xung quanh. Hầu hết những cái ghế đều đã có người ngồi; những giọng nói vọng lên từ cái sàn lót gỗ khi mọi người tán gẫu sôi nổi. Laura liếm làn môi đột nhiên trở nên khô khốc; chắc chắn rằng cô sẽ không bao giờ có thể mở miệng trong những hoàn cảnh như thế này.

Ngay khi Fenella định giới thiệu cô, chuông cửa reo và cô ta nhìn Laura băn khoăn. “Cô có phiền lòng không nếu tôi xuống mở cửa? Xin lỗi vì đã bỏ mặc cô.”

“Không, không sao cả, tôi sẽ ổn thôi,” Laura nói, chẳng thấy ổn chút nào.

Một cô gái trẻ, trông hơi quen, ngẩng lên khi Laura bước vào và nhướn mày chào, vẫy vẫy tay. “Thêm một cô nàng xinh đẹp nữa,” cô ta gọi với qua bàn. “Quả là nhẹ nhõm!”

Laura chưa bao giờ nghĩ mình là “một cô nàng xinh đẹp” và nhận thấy cô khá thích cách gọi đó. Cô vẫy tay đáp lại.

“Để tôi tìm cho cô một chiếc ghế trống,” Fenella nói. “Đây, giữa Rupes và Johnny. Họ sẽ chăm sóc cô. Rupert là chồng tôi. Johnny là bạn. Giờ tôi phải đi mở cửa.” Nói rồi cô ta vội vã ra ngoài, làm tăng thêm cảm giác hồi hộp và bận rộn vốn đã lấp đầy căn phòng.

Hai người đàn ông mỉm cười thân thiện và Rupert, mặc quần jean và một cái áo khoác vải tuýt cũ, đứng dậy kéo ghế cho Laura. Cô ngồi xuống ghế, tự hỏi bao giờ cô mới có thể về nhà. Cô không thể đóng góp một ý kiến hữu ích nào tại một cuộc họp như thế này. Cô sẽ chỉ ngồi im và lắng nghe. Johnny, người mặc quần jean đen và áo phông với một cái khăn casomia quàng quanh cổ, rót cho cô một ly nước và nháy mắt với cô thay cho lời chào. Anh ta còn trẻ và đeo một chiếc khuyên tai mà Laura thấy giống như một cái máy trợ thính. Vì hầu hết tất cả những người khác, trừ Fenella và Rupert, nhưng bao gồm Laura, đều đang mặc com lê hay áo vét, anh ta có vẻ khiến cô thấy thoải mái.

“Hugo có đến không?” Rupert hỏi khi Fenella quay lại, theo sau là một cô gái trẻ hấp dẫn ôm một chồng giấy tờ đang luôn miệng xin lỗi vì đến muộn, nhưng bất chấp điều đó cô ta vẫn toát lên một vẻ rất chuyên nghiệp.

“Không. Anh ấy đang làm việc.” Cô gái trẻ mới đến ngồi xuống và sắp xếp giấy tờ thành từng chồng gọn gàng trước mặt, rồi nhìn lên mọi người.

Cô ta dường như là chuẩn mực của tất cả những gì mà Laura không có; cô ta thoải mái và hoàn toàn tự tin. Cô ta có một nụ cười dễ thương, Laura nghĩ, và chẳng nhiều tuổi hơn mình là mấy, nhưng mình vẫn e sợ cô ta.

“Nào,” người đàn ông ngồi ở đầu bàn nói, “chúng ta bắt đầu được chứ?”

Mọi người chỉnh lại tư thế và hắng giọng thay cho lời đồng ý.

“Tôi đề nghị chúng ta lần lượt giới thiệu bản thân, và nói vai trò của chúng ta trong liên hoan này là gì,” ông ta nói. “Fen, có lẽ chúng ta nên có bảng tên?”

Fenella có vẻ hoảng hốt trong một thoáng cho đến khi cô gái đến cuối cùng nói, “Tôi có một ít đây!” Cô ta lôi ra một cái gói nhỏ. “Tuy nhiên quý vị sẽ phải tự ghi tên mình vào đó,” cô ta nói thêm. “Tôi không thể làm trước bởi vì tôi không biết chắc sẽ có những ai đến.”

“Chúng tôi không hay có những cuộc họp như thế này,” Rupert lầm bầm.
“Tôi thích ngồi bên bàn ăn với vài chai rượu vang hơn.”

Johnny, người đang tiếp chuyện Rupert, cười. “Ừm. Tôi biết. Tôi đã đến một vài buổi như thế mà.”

Rupert mỉm cười với Laura để lôi cuốn cô vào cuộc đối thoại giữa họ nhưng điều đó không giúp ích được nhiều. Nhân lúc mọi người tìm bút và viết tên, cô đã được hoãn lại khoảnh khắc phải giới thiệu mình trước một căn phòng toàn người lạ. Nhưng cuối cùng cô vẫn phải làm việc đó, và nghĩ ra một vai trò cho chính cô, khi cô không nghĩ là cô có nó.

Cô bắt gặp ánh mắt của cô gái đã chào cô và cô ta nhìn mặt như thể nhất trí với cô. Laura nhướng mày đáp lại và tự hỏi tại sao cô lại cảm thấy cô ta rất quen.

“Được rồi,” người đàn ông ngồi ở đầu bàn nói. “Tôi là Bill Edwards, tôi sẽ duy trì trật tự cho tất cả chúng ta. Hãy bắt đầu từ phía bên trái.”

“Sarah Stratford,” cô gái cung cấp bảng tên nói. “Tôi đến đây vì Fen nghĩ tôi sẽ hữu ích. Không chắc điều đó có đúng không.”

“Cô đã tỏ ra hữu ích rồi đấy thôi,” Fenella nói. “Cô đã cung cấp bảng tên.”

“Chúng ta tiếp tục được chứ,” Bill Edwards nói, cương quyết đập tắt bất cứ ý định tán gẫu nào.

“Xin lỗi,” Fenella lầm nhảm. Laura cảm thấy người đàn ông kia thật quá nhiều sự. Đây là nhà của Fenella, và liên hoan của cô ấy, ít nhất thì cô ấy cũng phải được phép mở miệng chứ.

“Tôi là Dylan Jones, đại diện của Alcan Industries.” Nghe giọng ông ta như đang diễn thuyết trước hàng trăm người đang làm việc cho ông ta và ông ta khiến Laura có cảm tưởng như cô đã biết Alcan Industries rồi, mặc dù sự thực không phải thế.

“Monica Playfair,” người tự nhận là “cô nàng xinh đẹp” nói. “Tôi đến đây để làm cho mọi thứ sôi động hơn!” Cô ta nói như thể vai trò của cô ta là quan trọng thiết yếu. Cô ta nhướn mày đầy bí ẩn về phía Laura và Laura cho phép mình mỉm cười đáp lại.

“Tôi là Tricia Montgomery, tôi thay mặt Eleanora Huckleby đến đây.” Tricia có vẻ tự tin và mỉm cười với một bàn đầy người. “Bà ấy không đến được.”

Laura không biết cô có thấy mừng vì Eleanora cũng tham gia vào việc này hay không. Và tại sao Eleanora không nói rằng trợ lý của bà sẽ đến? Tuy nhiên, nếu cô không phải làm việc trực tiếp với bà ta, nó có thể không đến nổi tệ lắm. Tricia có vẻ ít ghê gớm hơn sếp của cô ta nhiều.

“Tôi là Fenella Gainsborough. Eleanora Huckleby là dì của tôi, và liên hoan này là ý tưởng điên rồ của tôi.” Fenella nói một cách vội vàng, như thể đang thú nhận tội lỗi trước một nhóm tự lực^[12].

“Jacob Stone,” người đàn ông ngồi bên phải Fenella nói. Ông ta chỉ nói tên mình và không tỏ ra quan tâm đến những người nghe.

“Tôi là Rupert Gainsborough - cũng chịu trách nhiệm về cái ý tưởng điên rồ này.” Fenella mỉm cười với anh ta, rõ ràng cảm kích vì sự ủng hộ của chồng mình.

Giờ đến lượt cô. Cô háng giọng và nghĩ về Grant đang khuyến khích cô. “Tôi là Laura Horsley và thực sự thì tôi cũng không rõ tại sao tôi có mặt ở đây, nhưng vì được mời nên tôi đã đến.” Cho dù cô biết Grant sẽ xấu hổ vì cô, cô không thể nói rằng Eleanora Huckleby đã cảm thấy cô có thể đóng góp cho liên hoan này.

“Johnny Animal. Tôi chịu trách nhiệm về mảng âm nhạc. Mời các nghệ sĩ, những việc tương tự như thế.”

“Nghệ danh,” Rupert thì thầm.

Chà, anh ta có thể có một cái tên ngớ ngẩn và còn rất trẻ nhưng anh ta vô cùng tự tin, Laura nghĩ.

Bây giờ, khi tất cả mọi người đã giới thiệu bản thân, họ lại bắt đầu tán gẫu. Sarah phân phát những tập giấy. Những người chưa viết tên lên bảng tên của mình thì lập tức hoàn thành nhiệm vụ. Bill Edwards nhìn quanh, sợ rằng ông đã mất kiểm soát, bèn ho và gõ vào ly nước của mình.

“Tôi có thể tuyên bố buổi họp bắt đầu được chưa?” ông ta nói.

“Nếu ông phải làm thế,” Johnny thì thầm với Laura và cô mỉm cười.

“Nào,” ông ta nói, “tất cả chúng ta đều đã có mặt ở đây rồi chứ?” Ông ta nhìn quanh với vẻ hăng hái. Rõ ràng ông ta thích được kiểm soát một phòng đầy người.

Mọi người gật đầu.

“Vây chúng ta nghe báo cáo về mảng âm nhạc trước nhé?”

Vài người bắt đầu nói. Bill giơ tập giấy của ông lên và vẫy nó cho đến khi họ ngừng lại. “Làm ơn, từng người một, và làm ơn thông qua chủ tọa!”

Johnny Animal có vẻ bối rối trong một thoáng rồi nói, “Tôi có thể báo cáo về mảng âm nhạc không?”

“Vâng, xin mời,” Bill nói, viết thật mạnh.

Laura tự hỏi không biết ông ta có thể viết cái gì và nhận ra sự thối mả tương tự trên gương mặt Sarah.

“Tôi không rõ lắm về cách phát biểu thông qua chủ tọa, nhưng chúng ta đã mời được vài tên tuổi khá lớn - hoặc gần như đã mời được. Lấy được lời

hứa của người khác không phải là điều dễ dàng.”

“Chính xác,” Monica lẩm bẩm, và nhận được một cái cau mày từ chủ tọa.

“VẬY anh đã mời được những ai... Xin lỗi...” Rupert nhìn chủ tọa. “Chủ tọa, tôi có được hỏi ban nhạc nào đã đồng ý đến không?”

“Ban nhạc Caped Crusaders,” Johnny nói. Một sự im lặng thay thế cho tiếng vỗ tay, hay ít nhất là những tiếng lầm rầm tán thành, mà rõ ràng anh ta cảm thấy đáng lẽ phải có. “Họ đã xuất hiện tại Glastonbury năm ngoái?”

“Phải,” vài người nói khi trí nhớ của họ bắt đầu phát huy tác dụng. Laura quyết định rằng có lẽ cô là người duy nhất ở đó chưa bao giờ đến Glastonbury. Hừm, cô và Bill Edwards.

Johnny kể ra một vài ban nhạc khác nữa và điều đó cho thấy mảng âm nhạc của liên hoan đang bắt đầu định hình. Laura vẽ những bông hồng lên tập giấy của cô, quyết định sẽ xin lỗi Fenella sớm nhất có thể, và nói cô không thể điều hành mảng văn học của liên hoan, nếu việc đó đòi hỏi phải phát biểu thông qua chủ tọa ở những cuộc họp như thế này.

“VẬY,” Bill Edwards nói khi ông ta đã ghi kín hai mặt của tờ giấy A4 và Laura đã vẽ được gần như cả một giàn dây leo đẹp đẽ, “còn về mảng văn học?”

Fenella hắng giọng, lo lắng nhìn tờ giấy trống trơn của mình và rồi nhìn chủ tọa. Laura ngừng vẽ vôi, lập tức cảm thấy căng thẳng như thể câu hỏi đó hướng thẳng vào cô, cho dù cô chưa và có lẽ sẽ không phải là người trong cuộc.

“Tôi phát biểu về vấn đề này được không?” Sarah nói, trước sự nhẹ nhõm của Laura.

“Xin mời,” Fenella nói, cũng nhẹ nhõm thấy rõ.

“Nhu quý vị có thể đã biết hoặc không biết, đây là ý tưởng của Fenella và nó thật xuất sắc! Sẽ không có nhiều người lại gần một liên hoan âm nhạc nhưng nếu có thêm những tên tuổi lớn trong giới văn học, họ sẽ lũ lượt kéo đến. Hãy nghĩ về Cheltenham, Edinburgh, Hay-on-Wye.”

“Tôi thà nghĩ về Glastonbury còn hơn,” Johnny Animal lẩm bẩm, và nhận được một cú thúc vào sườn từ Fenella.

“Đó là một thị trường tiềm năng lớn,” Sarah tiếp tục, “nhưng những gì chúng ta cần là một nhà tài trợ.” Cô nhìn quanh phòng, mỉm cười như thể mời mọi người xung phong. “Bill?” Cô nhìn chủ tọa với vẻ mong đợi.

“Tôi chỉ ở đây để giữ trật tự, với tư cách một hội viên hội đồng địa phương,” ông lớn giọng nói. “Tôi không nói rằng tôi sẽ không thuyết phục hội đồng tài trợ cho một chương trình quảng cáo hay một sự kiện nhỏ, nhưng tôi không thể chi tiền của những người đóng thuế, hay ít nhất cũng không thể chi nhiều.”

Điều gì đó trong thái độ của Sarah cho Laura biết cô ta không ngạc nhiên nhiều lắm. Sarah chuyển hướng sự chú ý sang Tricia Montgomery. “Chúng ta cần những nhà văn hàng đầu, để thu hút nhiều người.”

Laura vẫn im lặng, tiếp thu tất cả. Nếu họ có sự chuyên nghiệp của Tricia và sự điều hành của Fenella, chắc chắn họ sẽ không cần đến cô, cô lý giải như vậy.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức, dĩ nhiên,” Tricia nói. “Với tư cách một nhà đại diện hàng đầu” - cô ta nhấn nhá - “Eleanora có tất cả các mối liên lạc thích hợp. Bà ấy có thể mời Damien Stubbs và Amanda Jaegar...”

“Đó là ai?” Chủ tọa hỏi, thay mặt nhiều người.

“Từng được đề cử cho giải Orange,” Laura buột miệng, quên mất rằng cô không muốn thu hút sự chú ý về phía mình nhưng không thể kìm lại được.

Xét cho cùng, họ nằm trong phạm vi hiểu biết của cô. “Nhiều người cảm thấy đáng lẽ cô ấy phải đoạt giải năm ngoái.”

Tricia mỉm cười với cô. “Và Eleanora cảm thấy... chúng tôi phần nào hy vọng cô Laura đây sẽ mời được những tác giả mà chúng tôi không thể gây ảnh hưởng.”

Laura hoảng sợ đánh rơi bút chì khi nhận ra mọi người đang nhìn cô chăm chú và thậm chí nguyên rửa mình vì đã phát biểu về Amanda Jaegar. Đó là điều xảy ra nếu bạn là một người tự cho rằng mình là kẻ thất bại suốt mọi sự trên đời. “Tôi thực sự không chắc...” cô nói. “Ý tôi là... Tôi không có kinh nghiệm...”

Sarah nhẹ nhàng ngắt lời cô. “Chúng ta sẽ bàn về việc chúng ta thích gì, chúng ta thích ai, tự phác ra cho chúng ta một kịch bản mơ ước và xem xét xem chúng ta có thể thực hiện nó đến chừng nào, được chứ?”

“Cô ấy là một nhà tổ chức đám cưới,” Rupert thì thầm.

“Cô ấy có vẻ rất giỏi,” Laura nói, nhẹ nhõm khi nghĩ rằng có Sarah tham gia, họ thực sự không cần đến cô. Cô có thể cáo lỗi và ra về. Họ sẽ làm tốt ngay cả khi không có cô.

Cuộc bàn luận tiếp tục, chưa thực sự thu được điều gì cho đến khi Fenella đứng dậy. “Được rồi! Đã đến lúc dùng bữa trà! Mọi người cùng xuống bếp nào. Tôi có sandwich, bánh ngọt, bánh nướng và tất cả bọn chúng đang chờ đợi chúng ta.”

Sau lời tuyên bố tạm ngừng cuộc họp từ Bill, mọi người ào ào ra khỏi phòng. Laura thấy mình đang đi bên cạnh Monica trên cầu thang.

“Chán quá!” Monica nói. “Tôi nghĩ liên hoan này sẽ thật tuyệt vời khi nó thực sự diễn ra nhưng từ giờ cho đến lúc đó thì - Chúa ơi!”

“Thật kỳ quặc, nhưng tôi nghĩ tôi biết cô,” Laura nói. “Cô có hay lên truyền hình không?”

“Không thường xuyên lắm. Tôi là thành viên của một ban nhạc.”

“Ồ!” Laura rú lên. “Giờ thì tôi biết tại sao tôi lại thấy cô quen quen rồi, chỉ có điều cô không có mái tóc màu hồng! Tôi đã thấy cô trên sân khấu! Cô thật xuất sắc!”

“Cô thấy chúng tôi ở đâu?”

Laura nói cho cô ta hay về buổi biểu diễn hôm nọ. “Mới vài đêm trước thôi. Tôi rất thích nó!”

“Hay quá! Rất vui khi gặp một người hâm mộ. Chúng tôi sẽ xuất hiện tại liên hoan này. Johnny mời tôi. Một điều hơi khác biệt dành tặng công chúng. Và tôi đã nói tôi sẽ giúp một tay nếu họ cần tôi.”

“Có lẽ cô cũng có thể làm gì đó cho mảng văn học. Cô biết đấy, ai đó - một diễn viên chẳng hạn - đọc một đoạn trích trong một cuốn sách và ban nhạc của cô hát một bài hát phù hợp.” Rồi Laura nhớ ra cô sẽ chẳng dính dáng gì đến liên hoan do đó không nên có bất kỳ ý kiến nào. Dù cô phải thừa nhận rằng, cô đang bắt đầu cảm thấy việc cô tham gia vào liên hoan này rất cuộc có thể không phải là một ý nghĩ bất khả thi.

“Được!” Monica nói. “Nghe có vẻ thú vị đấy! Một tác phẩm nào đó giống như loạt truyện trinh thám về Philip Marlowe sẽ rất tuyệt vời! Chúng tôi có thể đệm một bản nhạc thật sự thích hợp với một khung cảnh nhớp nhúa, ám mùi khói thuốc. Chúng ta có thể làm khói giả để tạo ra không khí hộp đêm.”

Nghe có vẻ khá hay, nhưng khi họ xuống tầng trệt và cầu thang dẫn đến căn bếp quá hẹp đến mức không thể tiếp tục tán gẫu, Laura cảm thấy cô không

cần giải thích rằng cô không phải là người thích hợp để cùng bàn với Monica về điều đó.

Fenella, hay ai đó, đã sửa soạn một bữa tiệc thịnh soạn tuyệt vời kiểu truyền thống, theo kiểu các câu lạc bộ cricket hay hội phụ nữ - trên thực tế là bất cứ nơi nào có sandwich và bánh ngọt. Có một bình hãm trà và một bình cà phê to bự.

“Ngạc nhiên quá!” Laura nói khi cô thấy mình đang ở bên cạnh Fenella. “Tôi cứ ngỡ mình chỉ nhận được một cái bánh quy Rich Tea^[13] mốc meo là cùng.”

“Khi có nhiều khách đến nhà, tôi thích làm thật nhiều đồ ăn. Tuy nhiên tôi không tự tay chuẩn bị hết những thứ này, chỉ vài cái bánh thôi. Lũ chó sẽ ăn nốt những gì còn thừa. Tôi đã nhốt chúng vì cuộc họp.”

Johnny nói với cái miệng nhồm nhoàm, tay cầm một đĩa đầy thức ăn. “Theo ý tôi, lũ chó sẽ không được ăn gì cả. Nếu chị chưa kết hôn...”

“Tôi sẽ không lấy anh, nhưng cảm ơn vì lời đề nghị,” Fenella cười nói.

Tricia Montgomery gia nhập cái nhóm nhỏ đang hình thành bên cạnh chiếc bếp Aga^[14] đó. “Eleanora nói với tôi rằng cô đã đọc tất cả mọi thứ, và đã tổ chức một buổi đọc sách tuyệt vời cho Damien,” cô ta nói với Laura. “Tôi tự hỏi không biết anh ta có đến không? Anh ta thích các liên hoan văn học mà.”

“Nếu được như vậy thì tuyệt quá,” Fenella nói, viết nguệch ngoạc lên một chiếc khăn giấy. “Họ của anh ta là gì?”

“Stubbs,” Tricia đáp. “Nhưng Eleanora thực sự rất ấn tượng với cô đấy, Laura ạ. Bà ấy nói bà ấy chưa bao giờ gặp ai còn trẻ mà đã đọc nhiều như cô.”

“Ồ...”

Lời phản đối của cô chưa kịp cất lên đã bị át đi. “Không phải lúc nào một nhân viên làm việc trong hiệu sách cũng có vốn kiến thức rộng như thế về văn học đương đại,” Tricia tiếp tục, trước sự bẽn lễn của Laura.

“Ồ,” Fenella nói, “Tôi không có nhiều thời gian để đọc sách lắm nhưng cô nghĩ gì về Anita Dubrovnik? Tôi biết cô ấy là tiểu thuyết gia được ưa chuộng nhất hiện nay - như mọi câu lạc bộ sách khác ở đất nước chúng ta, chúng tôi đang đọc cuốn tiểu thuyết mới nhất của cô ấy.” Cô ta ngừng lại. “Và tôi biết tôi sẽ không có thời gian để đọc hết nó.”

Laura cười. “Tôi điều hành một câu lạc bộ sách ở hiệu sách và tôi luôn nói với mọi người rằng họ nên đến ngay cả khi họ chưa đọc cuốn sách ấy. Thường thì những câu hỏi của họ có thể khiến cho cuộc thảo luận thêm sôi nổi.”

“Tôi không nghĩ tôi có thể lợi dụng điều đó mãi,” Fenella nói. “Cô có thể giới thiệu qua cho tôi vài tác phẩm hiện hành không?”

Laura thấy mình đang điếm qua tất cả các cuốn sách bán chạy mới nhất và, một điều khác thường với cô, hài lòng khi được làm tâm điểm của sự chú ý. Hẳn là vì không khí thoải mái trong căn bếp, cô nghĩ, khác hẳn với tất cả những nghi thức gượng gạo khi ở trên gác.

Jacob Stone, người cho tới lúc này chưa hề thực sự mở miệng, tiến đến nhóm của họ. Ông ta thấp bè bè nhưng có dáng vẻ đường bệ, uy nghi. Mọi người có vẻ lắng nghe khi ông ta nói, và vì ông ta không hay cất tiếng, nên mỗi lời nói của ông ta thường gây ấn tượng rất mạnh. Lúc này, cầm một tách trà và một miếng bánh, ông ta nói, “Cô có biết Dermot Flynn không?”

“Ồ, có chứ!” Laura nói, hào hứng. “Ông ấy thật xuất chúng. Ông ấy...”

“Hãy mời anh ta đến liên hoan và tôi sẽ tài trợ cho nó - cho dù quý vị cần bao nhiêu tiền chẳng nữa,” Jacob Stone nói, cắt ngang sự hăng hái đang dâng trào trong cô.

Laura nuốt khan, miệng cô đột nhiên trở nên khô khốc. Người đàn ông này nghĩ cô thực sự quen biết Dermot Flynn. Ông ta là nhà văn ưa thích của cô, nhưng cô thực sự không quen ông ta, cũng như cô không hề quen biết Shakespeare cho dù đã viết bao nhiêu bài luận về ông ấy chẳng nữa. Cô phải giải thích. “Ừm...”

“Ồ, tuyệt quá!” Fenella thốt lên, không để ý gì đến giọng nói lí nhí của Laura. “Tôi không thể nói hết được sự cảm kích của chúng tôi với ông. Cơ bản thì chúng tôi không thể làm chuyện này mà không có một nhà tài trợ và - ừm, thật khó để mời được họ,” cô ta nói thêm, đột nhiên trông có vẻ ngượng ngùng.

“Và tôi là nhà triệu phú duy nhất mà cô biết?” Jacob Stone nói.

“Vâng, quả thực là vậy, nhưng chúng tôi vô cùng phấn khởi...”

“Nếu Dermot Flynn có mặt, tôi sẽ tự hào được tài trợ cho liên hoan.”

“Nhưng...” Laura cố chen vào. Bây giờ hình như mọi người đều nghĩ cô có quen với nhà văn đó. Cô phải chấm dứt chuyện này. “Tôi không...”

“Ông ta là một trong những khách hàng của Eleanora. Cực kỳ quýt rữ nhưng gần như không thể quản lý.” Về mặt Tricia Montgomery như đang muốn ra ngoài để hút thuốc. “Không ai thuyết phục được ông ta đến liên hoan trừ phi ông ta thực sự muốn đến.”

“Ý tôi không phải là tôi quen biết ông ta,” Laura nói, cuối cùng cũng xen vào được. “Ý tôi là tôi biết tác phẩm của ông ta. Tôi đã nghiên cứu về ông ta ở trường đại học và nghĩ ông ta thật xuất chúng.”

“Đúng là ông ta rất xuất chúng!” Tricia đồng ý. “Nhưng ông ta là một kẻ lập dị. Như tôi đã nói, ông ta là người không thể quản lý nổi và chúng tôi nghĩ ông ta đang lập kỷ lục về sự chậm trễ đối với cuốn sách mới nhất. Đã quá hạn hoàn thành cuốn sách đó hàng năm trời rồi.”

“Như đã nói, tôi muốn anh ta có mặt ở đây,” Jacob Stone nói, giọng điệu ông ta không cho phép một lời tranh luận nào. “Và xin nói trước, nếu anh ta không đến, các vị sẽ phải tìm một nhà tài trợ khác.” Nói rồi ông ta quay người bước đi.

Mọi người cùng lúc hít vào một hơi và rồi bắt đầu nói với Laura, người đang muốn đưa tay lên che mặt và chạy trốn. Cũng nhờ sức mạnh ý chí mà cô mới kìm lại được.

“Nếu cô có thể mời ông ta đến, đó sẽ là một hành động phi thường,” Tricia nói. “Tất cả những người có sức ảnh hưởng trong giới văn chương đều sẽ đến. Tôi biết còn có rất nhiều những nhà văn khác, nhưng chưa ai thấy ông ta nhiều năm rồi. Sự xuất hiện của ông ta sẽ là một điều đáng kinh ngạc.”

“Ôi, làm ơn, Laura! Tôi van cô! Hãy cố gắng mời ông ta đến! Chúng tôi cần tiền. Có Chúa mới biết chúng ta có thể mời được nhà tài trợ nào nếu Jacob Stone không chịu bỏ tiền ra!” Fenella nói. “Chúng tôi sẽ không tiếp cận ông ấy nếu chúng tôi có sự lựa chọn, ông ấy thật lập dị.” Cô ta quay sang Laura, hơi có vẻ trách móc. “Cô nói là cô biết ông nhà văn đó mà!”

Chẳng lẽ không ai nghe cô nói gì sao? Cô thất vọng nghĩ. “Tôi biết các tác phẩm của ông ta! Như chúng ta biết về Shakespeare thôi!” cô rít lên.

“Giờ thì thực sự sẽ là một hành động phi thường,” Rupert nói, nháy mắt với Laura, “mời cả Shakespeare tới nữa.” Anh ta nhét một miếng bánh xốp kem vào tay cô.

“Ông ta điển trai lắm đúng không?” Monica nói.

“Ai cơ, Shakespeare á?” Fenella hỏi.

“Không! Dermot Flynn!” Monica nói.

Họ đều nhìn chăm chăm về phía Laura, như thể cô là chuyên gia chính thức về Dermot Flynn. “Khi ông ta còn trẻ thì đúng là như vậy, căn cứ vào

những bức ảnh,” Laura thừa nhận, tự hỏi liệu mọi người có ngừng mong đợi mọi thứ từ cô nếu cô nhét cả cái bánh vào miệng không.

“Và Eleanora nói với tôi rằng ông ta đang tham gia một liên hoan nhỏ ở Ireland, tại một nơi có tên là Ballyfitzpatrick,” Tricia nói, lấy một cái bánh xếp kem từ tay Rupert và lột lớp giấy lót.”

“Ồ,” Monica nói, có vẻ ngạc nhiên.

“Tôi nghĩ ông ta sống ở đó,” Tricia giải thích. “Và tôi không nghĩ nó thực sự là một liên hoan văn học, chỉ có vài người là bạn bè tụ tập lại với nhau để trình diễn thứ gì đó thôi,” cô tiếp tục và rời cắn miếng bánh.

Laura đã tìm thấy lối thoát. “Vậy thì chị chỉ cần nhờ Eleanora

mời ông ta. Đây là một liên hoan nhỏ và thân thiện, chắc chắn ông ta sẽ đồng ý.” Cô đã khéo léo đùn đẩy trách nhiệm cho

người khác.

Tricia cười nhạt. “Nhưng làm cách nào để liên lạc với ông ta? Ông ta không mở thư, hay email, hay trả lời điện thoại, hay gọi điện lại. Tôi đã nói rồi, ông ta quả thực là một con ác mộng!”

“Vậy sao chị biết ông ta đang tổ chức liên hoan?” Monica hỏi. “Nếu ông ta không liên lạc với ai?”

“Eleanora đang tra cứu gì đó và tình cờ đọc được thông tin ấy trên Internet. Nó bao gồm âm nhạc Ireland, thơ, ẩm thực, những thứ tương tự như thế.”

“Nghe hấp dẫn nhỉ!” Monica nói, đầy hào hứng. “Nhưng ai lại đi tổ chức liên hoan văn học vào mùa đông chứ?”

Fenella lờ đi sự phản đối này và nói với Laura. “Cô sẽ phải tới đó và mời ông ta đến đây,” cô ta nói. “Nếu đó là cách duy nhất chúng ta mời được ông

ta.”

“Ý hay!” Monica nói. “Tôi sẽ đi với cô. Chúng ta sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời!”

Chỉ trong một giây, Laura bị cảm dỗ bởi gợi ý này. Monica là một người thú vị, sự tự tin và yêu đời của cô ấy thật dễ dàng lan truyền sang người khác. Và chính giọng ca của cô ấy đã khiến Laura có những suy nghĩ nghiêm túc. Dù gì thì cô cũng cảm thấy gắn bó với cô ấy. Rồi cô tỉnh lại. “Mọi người dường như không hiểu...”

“Nhưng cô đã tổ chức rất nhiều sự kiện văn học ở hiệu sách, phải không?” Fenella nói, nghe có vẻ phẫn nộ.

“Phải,” Laura cố giải thích, “nhưng khi tôi làm thế, tôi viết những lá thư lịch sự qua nhà xuất bản hoặc người đại diện của họ. Chính bộ phận truyền thông quyết định họ có đến hay không và khi nào thì họ đến. Tất cả là nhờ những người đó. Tôi không phải đích thân đến gặp các nhà văn!” Cô quay sang Tricia nhờ giúp đỡ, cảm thấy mọi chuyện lại đang nhanh chóng vượt quá tầm kiểm soát của cô. “Ông ta cộng tác với những nhà xuất bản nào? Hãy nhờ họ mời ông ta.”

“Ông ta đã không ký hợp đồng với ai nhiều năm nay rồi, và nếu ông ta không trả lời Eleanora, một người cứng rắn như đá tảng, thì hãy tin tôi đi, ông ta sẽ không để ý gì đến bộ phận truyền thông đâu.”

“Cô đang nói về di của tôi đây,” Fenella nói, “nhưng cô nói đúng, bà ấy rất cứng rắn.”

“Vậy nên cô cần đến Ireland và mang ông ta về đây,” Monica nói. “Như một cảnh sát kỵ binh ở Canada luôn bắt được kẻ tội phạm mà anh ta đang truy lùng.”

Laura cười khúc khích. “Tôi không phải cảnh sát cưỡi ngựa, hay thậm chí một con chó tha mồi Labrador. Tôi không đi săn mồi.”

“Nhưng chuyện đó sẽ rất thú vị!” Monica tiếp tục, cũng cười. “Tôi sẽ đi với cô! Đó sẽ là một cuộc nổi loạn!”

Fenella dường như cảm nhận được sự dao động của Laura; đi với Monica là một điều hoàn toàn khác. “Ôi Chúa ơi, cảm ơn rất nhiều!” Cô trơ trên giờ lá bài tâm lý. “Tôi không thể nói hết với cô điều này có ý nghĩa với tôi nhiều thế nào. Và tất nhiên chúng tôi sẽ trả tiền cho cô để đến đó...”

“Nhưng nhớ tôi đến đó mà ông ta từ chối không tham dự liên hoan thì sao?” Dù đang cười nhưng Laura vẫn cảm nhận rõ áp lực.

“Ít nhất cô cũng đã cố gắng hết sức,” Tricia nói.

Monica làm một động tác cường điệu. “Chúa ơi, cô nghĩ ông ta có thể cưỡng lại à? Đàn ông Ireland đều là những kẻ mê gái kinh khủng. Ông ta sẽ bị dụ dỗ làm bất cứ điều gì cho chúng ta!”

“Cô cứ thử xem sao,” Tricia nói. “Có lẽ Jacob Stone sẽ vẫn tài trợ cho liên hoan nếu cô cố gắng hết sức.”

Fenella lắc đầu. “Đừng nghĩ vậy. Ông ta là người đã nói là làm.”

“Làm thế nào mà ông ta trở thành triệu phú nhỉ?” Tricia hỏi, Laura cũng rất muốn biết điều này. Cô cũng mừng khi thấy cuộc trò chuyện cuối cùng đã chuyển hướng khỏi cô.

“Kim cương công nghiệp,” Fenella nói. “Và sự cứng rắn.”

“Vậy làm thế nào chị mời được ông ta đến cuộc họp này?” Tricia rõ ràng rất tò mò.

“À, ông ta có dây mơ rễ má gì đó với đảng nhà Rupert và cho dù ông ta không học đại học, ông ta rất mê văn chương. Ông ta đọc toàn bộ các tác phẩm lọt vào danh sách bình chọn của giải Man Booker hằng năm, hay những thứ tương tự như thế. Ông ta là lựa chọn tự nhiên khi chúng tôi tìm kiếm một nhà tài trợ.” Cô ta quay sang Laura. “Thế nên việc cô mời được Daniel O’Flaherty gì gì đó đến đây là rất quan trọng.”

“Dermot Flynn chứ,” Laura nói và thở dài.

Monica quyết định. “Chúng tôi sẽ đi Ireland và mời ông ta.” Cô ngừng lại, nhìn Laura. “Tôi sẽ cho cô vé miễn phí đến buổi trình diễn tới của chúng tôi nếu cô đồng ý.”

Laura nhìn Monica với vẻ băn khoăn suy nghĩ. Những tấm vé đó sẽ là một món quà tuyệt vời dành cho Grant, và cô nợ anh vì đã cho cô mượn xe. “Sao cô lại nhiệt tình thế?”

“Tôi thực sự muốn đi.” Cô ta ngừng lại. “Tôi còn công chuyện dang dở ở đó.” Cô ta khoác tay Laura với vẻ thân thiết. “Và nó sẽ rất thú vị, mềng đéc ời!”

Mọi người cười ồ khi cô ta đột nhiên nói giọng Ireland.

Laura cảm thấy không thể từ chối thêm nữa. Cô giơ tay đầu hàng. “Thôi được, tôi sẽ cố hết sức. Nhưng tôi không hứa hẹn gì đâu đấy.”

Fenella ngả người về đằng trước và ôm cô. “Cô thật tuyệt vời! Cảm ơn rất nhiều! Tôi sẽ đề nghị Jacob Stone thanh toán mọi chi phí cho cô.”

“Một kỳ nghỉ miễn phí vào tháng Giêng,” Laura nói. “Ồ Ireland. Làm sao tôi cưỡng lại được chứ?”

Chương 4

“Cô thật quá tử tế khi đi cùng tôi,” Laura nói với Monica khi họ đang đợi lên phà trong chiếc Volkswagen Beetle của cô ấy - chiếc xe mà cô tuyên bố là thích hợp với hình ảnh của một ca sĩ trong một ban nhạc hồi thập niên bốn mươi. “Đặc biệt là vào cái giờ chết tiệt này.”

Lúc đó là hai rưỡi sáng và họ đã rất mệt mỏi.

“Có vậy thì chúng ta mới có thể lái xe dưới ánh sáng ban ngày khi sang bờ bên kia,” Monica nói. “Và tôi cũng muốn đi mà. Cô sẽ không bao giờ đi một mình ngay cả khi cô có thể tới đó và tôi đã nói với cô rồi, tôi có những lý do riêng để đến đây. Ngoài ra...” Monica dừng lại. Cô hơi cau mày như thể đang nghĩ ra cách tốt nhất để bày tỏ ý nghĩ của mình. “Ồ cô có điều gì đó khiến tôi ưa thích. Tôi nghĩ nếu cô chui ra khỏi cái ‘vỏ ốc’^[15] của mình một chút, cô có thể rất thú vị.”

Laura cười. “Vài người nghĩ tôi khá thú vị trong cái ‘vỏ ốc’ của tôi.” Grant có lẽ là người duy nhất chứng thực cho điều đó, mặc dù anh cũng đang cố gắng lôi cô ra khỏi cái “vỏ ốc” của cô, nhưng cô cảm thấy cô có thể phản đối một chút trước lời khen châm biếm của Monica.

“Chắc chắn rồi, nhưng tôi nghĩ cô sẽ thú vị hơn nhiều nếu cô có thể thoát khỏi hình ảnh của một nhân viên bán sách.”

“Cô đã nói chuyện với anh bạn Grant của tôi rồi sao?” Laura nghi ngờ hỏi.

Monica cười. “Đâu có. Tôi còn chưa gặp anh ta cơ mà.” Một người đàn ông bước ra từ trong bóng tối và vẫy tay ra hiệu cho xe họ tiến tới. “Cảm ơn Chúa, đã đến lượt chúng ta rồi. Tôi hy vọng họ không cho chúng ta lên một cái boong quay nào đó.” Cô từ từ lái xe về phía trước.

“Cô có vẻ thạo đi phà nhỉ?” Laura hỏi, mừng thầm vì cô không phải lao xe vào một nơi tối tăm ẩm đăm và căng mắt đọc hiểu những dấu hiệu bằng tay của những người đàn ông mặc áo khoác dạ quang đang bước lùi lại thật nhanh.”

“Tôi thường chở ban nhạc đi khắp nơi trong một chiếc xe tải cũ,” Monica nói, dừng lại ở phía cuối của một hàng dài xe cộ. “Những chuyến phà chẳng phải là vấn đề gì to tát.”

Fenella cứ một mực khuyên họ nên thuê hẳn một ngôi nhà gỗ nhỏ, dù chỉ trong một thời gian rất ngắn. Xét cho cùng, Jacob Stone sẽ trả tiền, và ông ta có khả năng chi trả cho nó. Liệu ông ta có đòi lại tiền nếu họ tay trắng trở về hay không thì vẫn còn là một dấu chấm hỏi.

“Chúng ta sẽ nghĩ ra điều gì đó để nói với ông ấy khi chúng ta gặp nhau trong cuộc họp chính thức đầu tiên,” Fenella đã nói. “Chỉ cần cô cố gắng hết sức, nó sẽ không thành vấn đề.” Rồi sự vô lo rời bỏ cô ta. “Cô hiểu rằng chúng ta phải làm cho Dermot Flynn nhận lời càng sớm càng tốt chứ? Nếu không, chúng ta sẽ phải tìm không chỉ một siêu sao văn học khác, mà còn cả một nhà tài trợ khác nữa, và chỉ có Chúa mới biết chúng ta sẽ tìm được họ ở đâu.”

Laura lúc ấy đã gật đầu. “Chúng tôi chỉ có thể cố gắng hết sức, nhưng chúng tôi sẽ làm thế, tôi hứa với chị như vậy. Nhưng nếu tôi không xin nghỉ phép được, Monica sẽ phải đi một mình.”

Tuy nhiên, cô không thoát khỏi việc đó dễ dàng đến thế. Henry đã gằn như đẩy cô ra khỏi cửa.

“Sau Giáng sinh là khoảng thời gian nhàn rỗi và tôi có thể bảo Brenda làm thêm vài giờ nếu chúng ta bận rộn.”

Chẳng còn cái cớ nào để không đi, cô đành về thăm cha mẹ, cảm thấy đã đến lúc báo cho họ biết về tình cảnh sắp mất việc của cô. Cô và Grant đã

bàn về chuyến viếng thăm trước khi cô khởi hành. Đây là một trong những điều khiến họ xích lại gần nhau hơn: Di của Grant chưa bao giờ nghe nói về những người đồng tính và bố mẹ Laura vẫn còn mắng mỏ cô vì cái tội có bằng đại học loại giỏi hẳn hoi mà lại đi làm việc trong một cửa hàng. Việc nó là một hiệu sách cũng chẳng tạo nên điều gì khác biệt.

“Tuy nhiên, chúng ta vẫn còn buổi đi chơi tối nay để trông đợi mà,” Grant nói, anh từng đưa Laura về gặp di anh một lần để ra về là đã có bạn gái.

“Phải, và mẹ tớ sẽ gói bánh trái cây cho tớ mang về bởi vì trong tâm khảm, bà nghĩ tớ vẫn còn là một sinh viên.”

“Hừm. Tớ đã ăn quá nhiều bánh trái cây trong lễ Giáng sinh, nhưng dù sao thì cũng cứ mang nó về nhé.”

Bố mẹ cô tiếp đón cô một cách giản dị như thường lệ. Họ vui mừng khi gặp cô, nhưng những chuyến thăm nhà hằng tháng của cô cũng phá vỡ nhịp sống thường nhật của họ.

“Chào con yêu,” mẹ cô nói, hôn cô. “Bữa tối sẽ xong ngay thôi. Con đi xem thời sự với bố con đi và mẹ sẽ gọi con khi nào bữa ăn đã sẵn sàng.”

“Con sẽ sắp bàn giúp mẹ,” Laura nói, cảm thấy trong lòng dâng lên một đợt sóng tình yêu dành cho mẹ cô. Cô luôn cảm thấy mình như một con chim cúc cu trong tổ, nhưng cô biết mẹ cô đã làm tất cả những gì tốt nhất cho cô. Chẳng phải là lỗi của ai cả khi Laura luôn quá khác biệt so với cha mẹ.

“Con không ngại ăn cơm trong bếp chứ, con yêu?”

Khi cô rót nước vào chiếc bình thủy tinh, Laura tự hỏi tại sao mẹ cô có thể nghĩ cô thấy ngại khi ăn ở trong bếp. Đó là một “căn bếp kiêm phòng ăn” và họ luôn ăn cơm ở đó.

“Con hy vọng con không quá giống một vị khách đến mức mẹ cảm thấy chúng ta nên ăn ở phòng ăn.” Laura tìm những miếng vải lót đĩa trong ngăn

kéo và bày chúng ra bàn.

“Bố mẹ không gặp con thường xuyên lắm.”

“Con biết và con xin lỗi, nhưng không phải lúc nào con cũng về đây được.”

Mẹ cô cắn môi. “Mẹ chắc chắn con có thể kiếm việc ở một hiệu sách gần nhà hơn một chút.”

“Vâng. Thực sự thì con có một tin mới đây ạ. Nhưng con nghĩ con sẽ đợi cho đến khi bố vào đã - để con khỏi phải kể lại hai lần.”

“Bố không thể tin là con sẽ rong ruổi đến tận Ireland khi mà đáng lẽ con nên tìm một công việc khác!” Một lát sau, bố cô đã thốt lên như thế, ông còn đặt cả dao nĩa xuống để nhấn mạnh cho những lời nói của mình.

“Liên hoan văn học này có thể là một cơ hội lớn,” Laura khẽ nói. “Bố lúc nào cũng nói công việc của con ở hiệu sách là một sự phí phạm còn gì. Họ bị ấn tượng bởi kiến thức của con về văn học đương đại.”

Câu nói này của cô chỉ khiến bố cô bắt đầu ca bài ca muôn thuở rằng tâm bằng ngôn ngữ Anh và một “kiến thức về văn học đương đại” hoàn toàn chỉ là một sự lãng phí thời gian. Mẹ cô cũng không mấy vui vẻ về chuyện đó. Laura đã rời đi ngay khi có thể, thấy mừng vì cô đã hẹn gặp Grant sau đó.

Grant nhân cơ hội khẳng định lại với cô đây là một cơ hội lớn thế nào.

“Cậu cần dang đôi cánh, thu thập những trải nghiệm mới! Tớ biết cậu nghĩ cậu chỉ muốn tìm một hiệu sách khác, như của Henry, và chôn vùi bản thân ở đó mãi mãi, nhưng cậu không được như thế! Cậu phải theo đuổi những ước mơ của cậu. Chúng là?” Anh nói thêm, để kiểm tra xem cô thực sự có mơ ước nào không.

Laura hít một hơi. “À, tớ thực sự luôn muốn làm việc cho một nhà xuất bản, với tư cách một biên tập viên. Tớ không nghĩ liên hoan này sẽ dẫn đến

một điều gì như thế, nhưng nó đã cho tôi thấy những cơ hội khác liên quan đến sách.”

“Tuyệt vời! Hãy uống mừng bằng một chai Baileys nữa nào.”

Vậy là, chỉ hơn một tuần sau, Laura và Monica thấy mình đang ở trên một chuyến phà tới Ireland.

Monica và Laura đang ngồi trong một tiệm cà phê ở một làng chài nhỏ ven biển miền Tây Ireland, đó là địa điểm tổ chức “Liên hoan văn hóa” mà họ đến đây để xem. Họ đã lái xe trong khoảng mười chín tiếng đồng hồ, dừng lại vài lần, dành vài tiếng đồng hồ trên một chuyến phà và chợp mắt một lúc ở một điểm đỗ xe ven đường.

“Tôi nghĩ từ bây giờ tôi sẽ không thể nhét thêm thứ gì vào bụng nữa,” Monica nói, nhìn chiếc đĩa trống trơn của mình với vẻ không tin.

“Chà, tối nay chúng ta sẽ chẳng cần ăn, chắc chắn thế,” Laura nói. “Giờ thì tôi đã biết sự khác nhau giữa bữa sáng kiểu Anh - bữa trà mặn, gì cũng được - và bữa sáng kiểu Ireland là gì rồi: kích cỡ.”

“Và những cái bánh kẹp khoai tây rất hấp dẫn.”

“Và món dồi tiết lợn với xúc xích nhồi yên mạch.”

Họ ngả người dựa vào lưng ghế và uống cạn những tách trà đặc, thở phào khoan khoái và cảm thấy mình đã ít nhiều khỏe khoắn trở lại.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ chúng ta sẽ tới được đây,” Laura nói. “Có cảm giác như chúng ta đã di chuyển nhiều ngày trời.” Cô ngáp dài. “Tôi chỉ vừa mới thiếp ngủ mà đã thấy đến lúc phải dậy rồi.”

Monica gạt đi. “Ít nhất nó cũng suôn sẻ, và tôi nghĩ khoảng thời gian ở quán bar đã khiến tôi có hứng thú với Ireland, tất cả những điệu hát, tiếng

đàn violin, và nhịp trống ấy. Và việc đi lại ăn ngủ cùng nhau đã khiến chúng ta gần như trở thành bạn thân.”

Laura cười ngái ngủ. “Ừm.”

“Cùng nhau đi đường thực sự khiến người ta xích lại gần nhau hơn.”

Laura gật đầu đồng tình. “Chúng ta có thể làm một bộ phim.” Monica đã đúng, họ thân nhau rất nhanh, và thật may mắn, càng khám phá, họ càng gắn bó với nhau hơn. Họ còn thức đến tận nửa đêm để tán gẫu. Cô ngáp to hơn. “Tôi nghĩ chúng ta nên thuê một phòng trọ để chợp mắt.”

“Vậy thì chúng ta sẽ ngủ thiếp đi mất vài tiếng đồng hồ, tỉnh dậy vào lúc nửa đêm và không thể đi tiếp nữa. Tôi biết, tôi từng như thế. Chẳng thú vị chút nào.”

“Vậy thì cứ vào thuê phòng rồi đi dạo hoặc làm gì đó.”

“Thật ra,” Monica nói. “Tôi muốn đem chiếc xe đi kiểm tra. Bánh lái của nó hơi kỳ cục. Có lẽ nó không bị làm sao cả, nhưng nếu có một cái xưởng sửa chữa mà tôi không kiểm tra nó thì sẽ thật ngốc ngếch.”

“Ôi Chúa ơi! Dĩ nhiên cô phải đem nó đi kiểm tra. Nhưng mà ở đây có cái xưởng sửa chữa nào xử lý được những chiếc xe cổ không?”

“Dĩ nhiên là có. Nó không cổ đến mức ấy đâu. Tôi chắc chắn là nó chẳng mắc phải vấn đề gì lớn lắm. Tôi chỉ bị ám ảnh với việc bị hỏng xe khi ở một nơi quá xa nhà thôi. Chúng tôi từng phải di chuyển rất nhiều trong chiếc xe tải mà.”

“Tôi có thể hiểu được,” Laura nói, nhẹ nhõm khi thấy Monica cũng có những nỗi lo lắng thông thường, dù cô có vẻ phải di chuyển liên tục và vô cùng bình tĩnh.

“Chủ quán trọ sẽ biết,” Monica nói.

“Tôi hy vọng chúng ta sẽ không mất nhiều thời gian để tìm thấy một quán trọ,” Laura nói.

“Ôi thôi nào,” Monica nói. “Kiếm nhà trọ ở một nơi như thế này thì có gì là khó? Nó bé xíu mà!”

“Tôi biết. Tôi không thể hiểu nổi tại sao họ lại tổ chức liên hoan ở đây mà không phải ở cái thị trấn phía trên con đường này năm dặm. Và tại sao nó lại quá nổi tiếng đến nỗi chúng ta khó có thể tìm được một nơi để đánh một giấc?” “Đánh một giấc” là ưu tiên hàng đầu của cô lúc này.

“Có lẽ tại cái ông nhà văn mà nhà tài trợ đó thích. Có lẽ ông ta đã thu hút hàng đông người tới đây.”

Laura nhún vai. “Chẳng phải chúng ta đã đi một quãng đường dài tới đây để gặp ông ta sao, mặc dù chúng ta có một mục đích ngầm khác. Nhưng đây là một nơi tuyệt đẹp, phải không?”

Họ nhìn vào những ngôi nhà sơn màu sáng sủa, những chiếc ô tô đỗ xuôi ngược và những chiếc thuyền đánh cá neo trong cảng. Nó không đẹp theo kiểu truyền thống, nhưng rất đặc biệt.

“Ừm,” Monica đồng ý, “và nếu nó có một cái xưởng sửa chữa, nó sẽ còn đẹp hơn nữa. Đi thôi!”

Như Monica đã tiên liệu, quán trọ không khó kiếm. Đó là một căn nhà gỗ nhỏ, khuất lấp sau một hàng rào để giấu mình khỏi những ánh mắt soi mói của người đi đường, dù trên đường chẳng có mấy ai qua lại. Bà chủ nhà trọ là người hay chuyện, sẵn sàng cung cấp thông tin khi bạn chưa cần phải hỏi.

“Chào các cô, tôi là Marion,” bà ta vui vẻ nói. “Vào đi, vào đi. Các cô muốn uống trà không? Mời vào trong bếp. Các cô đến vì liên hoan hả? Tôi cho rằng các cô đang thắc mắc tại sao chúng tôi lại tổ chức liên hoan vào

tháng Giêng.” Bà ta ngừng lại để thở. “Sự thật là, nơi này rất đông đúc vào mùa hè. Đây là một điểm du lịch thật sự, nhưng mùa đông thì chẳng có gì diễn ra cả, do đó họ nghĩ họ sẽ tổ chức một liên hoan ở Patricktown - các cô biết chứ? Phía trên con đường này ấy?”

Laura và Monica gật đầu và ngồi xuống cái bàn gỗ lớn.

“Nào - Các cô muốn uống trà đen không? Nếu không thì tôi còn có trà Bá Tước Grey, Công nương Grey, trà thảo mộc, trà bạch hào Trung Hoa...”

“Làm ơn cho chúng tôi trà đen,” họ đồng thanh nói.

“Nhưng ông ấy - nhà văn lớn của các cô, Dermot Flynn đó - ông ấy nói sẽ không đến dự một liên hoan cách nhà ông ấy năm dặm đường, do đó họ phải tổ chức liên hoan ở đây. Nó rất quan trọng với việc kinh doanh. Thế các cô đã dùng bữa trà chưa - ý tôi là bữa ăn nhẹ ấy, chứ không chỉ là uống một tách trà đâu?”

“Rồi, chúng tôi đã ăn một bữa sáng đủ no cho cả ngày ở tiệm cà phê.”

“Ông chủ tiệm đã cho các cô ăn một bữa sáng đầy đủ kiểu Ireland, phải không?”

“Đúng thế, nhưng mà chúng tôi chỉ thấy một cô gái ở đó.”

“Đúng rồi. Đó là cháu gái tôi. Một con bé đáng yêu.”

Vừa nói chuyện liên thoảng, bà chủ nhà vừa dẫn các cô gái về phòng. Monica đã thốt lên rằng trông nó giống như một bức tranh.

“Tôi chưa bao giờ trông thấy thứ gì lộng lẫy đến thế! Đây quả là một cung điện!” Cô nói khi bà chủ nhà đã ra khỏi tầm nghe.

“Tất cả đều có màu hoa cà,” Laura đồng ý, ít bị mê hoặc hơn. “Tôi không nghĩ họ có thể thêm một cái diềm xếp nếp màu tía vào bất cứ chỗ nào nữa.”

Monica ngồi nhún lên nhún xuống trên một trong hai cái giường đơn. “Để chịu quá. Phòng tắm thế nào?”

“Lại là màu hoa cà,” Laura nói, nhòm vào một căn phòng nhỏ liền kề với phòng ngủ của họ. “Ngay cả giấy vệ sinh cũng có màu hoa cà. Nhưng có vẻ nó có đầy đủ mọi thứ, kể cả bồn tắm.”

Mong ước có bồn tắm ắt hẳn đã được thể hiện rất rõ qua giọng nói của cô, bởi vì Monica nói, “Tại sao cô không ngâm mình trong đó trong khi tôi xử lý chiếc xe? Sau đó chúng ta có thể đi ra ngoài hoặc ở nhà xem ti vi.”

Lúc Monica quay lại, ti vi đang bật, còn Laura nằm trên một cái giường đơn trong bộ áo choàng tắm màu hoa cà, ngủ say như chết.

“Chẳng có gì khiến ta muốn tập thể dục bằng một buổi tối đi ngủ sớm!” Monica nói, đột nhiên nghe cứ như một Cú Nâu^[16].

Laura nhấp tách trà mà Monica đã mang đến giường cho cô. “Cô không thức giấc lúc một giờ sáng đấy chứ?”

“Không. Mặt trời đang tỏa sáng rực rỡ, và vì ngày rất ngắn, chúng ta nên ra ngoài và tận hưởng nó!”

“Cô đã giải quyết xong chiếc xe chưa?”

“Rồi! Hôm nay một người đàn ông dễ thương sẽ xử lý nó. Đến mai tôi mới lấy được xe về nhưng tôi đã có một ý tưởng hay ho để tiêu khiển thời gian của chúng ta.”

Laura quen Monica chưa lâu nhưng cô thấy chữ Động Cơ Ngầm hiện lên rõ mồn một khắp người cô ấy. “Như thế nào?”

“Trong khi đang tìm xưởng sửa chữa, tôi đã đi qua một chỗ cho thuê xe đạp. Họ không có nhiều khách hàng vào mùa đông vì vậy họ cho tôi thuê hai chiếc với giá cực rẻ.”

“Xe đạp.”

“Phải!”

“Cô có thấy là chúng ta đã đi xuống một ngọn đồi dài biết chừng nào để đến được ngôi làng này không? Đi bất cứ đâu chúng ta cũng phải leo một đoạn dốc dài.”

“Đó là một bài tập thể dục rất tốt.”

Laura giấu nụ cười đằng sau một ngum trà khác. Cô sẽ sớm phát hiện ra cái động cơ ngầm đó thôi. “Thôi được.” Do đã hiểu Monica khá rõ, Laura nghi ngờ đó chính là một người đàn ông.

“Cô muốn đạp xe tới đâu vậy, Mon?” Laura nói một vài tiếng sau, khi họ dắt xe đạp lên đồi để ra khỏi ngôi làng, bụng no căng với bữa sáng kiểu Ireland, bao gồm vài tách trà.

Chỗ cho thuê xe đạp đã đưa cho họ một tấm bản đồ, mũ bảo hiểm và quần áo dạ quang, không một thứ gì trong chúng đặc biệt hấp dẫn nhưng tất cả đều rất thiết thực. Tấm bản đồ khá nhàu nhĩ nhưng Monica đã nghiên cứu nó rất kỹ trước khi họ lên đường.

Monica không trả lời. “Bí quyết khi đạp xe là tính toán vận tốc khoảng hai dặm một giờ, rồi sau đó nhân lên với ba. Nó thường rất hiệu quả nếu thêm vào nửa tiếng nữa.”

“Hàng năm trời nay tôi chẳng hề đụng đến xe đạp.”

“Không sao. Cô không bao giờ quên được cách đi xe đạp,” Monica nói. “Nó chỉ là...”

“Cô không cần phải nói với tôi,” Laura cầu nhàu khi vụng về ngồi lên yên xe, “cách đi xe đạp.” Cô nhấn bàn đạp và di chuyển về phía trước vài feet,

hơi loạng choạng. “Tôi không chắc tôi có thể đương đầu với những ngọn đồi.”

“Cô sẽ ổn thôi.”

“Tôi sẽ ổn nếu cô nói cho tôi biết cô đang định làm gì. Tôi không muốn chết vì đau tim mà không biết tại sao.”

Monica cho phép mình thở phò phò trong vài giây. “Một trong những lý do khiến tôi tha thiết muốn đến cái ngôi làng khi ho cò gáy này là vì nó nằm liền kề - chà, cách một quãng đường đi xe đạp - với một ngôi làng khi ho cò gáy khác mà tôi thực sự muốn đến thăm.”

“Vì một người đàn ông,” Laura nói thẳng.

“Tôi đã kể với cô hay cô tự đoán thế?”

“Có thể chúng ta mới thân nhau trong một thời gian ngắn nhưng tôi nghĩ tôi đủ hiểu cô để đoán ra điều đó.”

Monica cố tỏ ra khó chịu, nhưng không thành công lắm.

Họ ngừng nói khi leo dốc thêm vài thước nữa. Khi đường đi đã bằng phẳng hơn một chút và Laura có thể thở dễ dàng hơn, cô nói, “Cô đã cho tôi chút manh mối. Lúc ở cuộc họp, cô chẳng đã nói cô còn có công chuyện dang dở ở đây còn gì.”

“Thế à? Được rồi, phải, tên anh ấy là Seamus. Anh ấy thực sự là một chàng trai hấp dẫn. Tôi gặp anh ấy ở một buổi biểu diễn năm ngoái. Chúng tôi đã trao đổi email và bưu thiếp trong một thời gian và rồi tôi chẳng còn nghe được tin tức gì về anh ấy nữa. Tôi muốn tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với anh ấy.”

Dù là người giỏi giang và thực tế nhưng Laura cũng không kém phần lãng mạn. Cô không có nhiều kinh nghiệm yêu đương nhưng cô đã đọc rất nhiều

tiểu thuyết ái tình từ khi còn ở độ tuổi nhạy cảm. “Cô rất yêu anh ta đúng không?”

“Không, không phải thế đâu. Có lẽ là bị ám ảnh thì đúng hơn. Anh ấy cao lớn, da sẫm và có đôi mắt màu xanh nước biển.” Monica đã dừng xe trong một phút để có thể nghĩ kỹ hơn. “Có thể nói anh ấy nằm trong danh sách Những việc phải làm của tôi.”

“Ý cô là gì?” Laura chẳng hiểu gì cả. Cô đang bắt đầu đổ mồ hôi và tự hỏi phải chăng điều đó đã ảnh hưởng đến đầu óc cô.

Monica nhún vai. “À, cô biết đấy.” Cô ngừng lại và kiểm tra người bạn lúc này đang tụt lại sau cô mấy phân. “Cô không có danh sách những việc phải làm nào sao?”

“Thường xuyên ấy chứ. Có điều trong danh sách của tôi chẳng bao giờ có đàn ông.”

“Thật à? Danh sách của tôi lại chỉ có đàn ông thôi.”

Đột nhiên Laura cảm thấy ghen tỵ. Monica chẳng hề màng đến những việc tầm thường như “giặt đồ”, “gọi điện về nhà”, “mua giấy vệ sinh”. Danh sách của cô ấy có lẽ bắt đầu với George Clooney, Harrison Ford rồi đến Jeremy Clarkson. “Nhưng cô không yêu anh ta à?”

Ý nghĩ đó rõ ràng là kỳ cục. Monica cười. “Sao cô cứ nghĩ đến tình yêu thế nhỉ? Không! Tôi chỉ muốn tìm hiểu xem liệu anh ấy có giỏi khi ở trên giường như vẻ ngoài của anh ấy không thôi. Laura, sao cô lại nhìn tôi như thế? Cô chưa bị ai hấp dẫn bao giờ à?”

“Chưa,” Laura thở hắt hển. “Không hẳn.” Cô chạy lên đồi, cố gắng bắt kịp Monica, người cao hơn và rõ ràng khỏe mạnh hơn cô nhiều.

“Gì cơ, chưa bao giờ á? Tôi chỉ không thể ngủ với người nào mà tôi không thực sự ham muốn thôi.”

Có một thoáng ngừng trước khi Laura nói, “Tôi cũng thế.”

Monica vui vẻ nói tiếp. “Vậy là được rồi. Nhưng tôi không tán thành việc ngủ với một người chỉ vì họ có mặt ở đó, hoặc cô cần đi nhờ về nhà hay đại loại thế.”

“Tôi không biết nữa,” Laura lẩm bẩm. “Tôi là một...”

“Chờ đã.” Monica đột nhiên dừng lại và quay mặt ra đằng sau. “Có phải cô đang thú nhận với tôi điều tôi đang nghĩ không?”

“Tôi không biết. Hy vọng là không.” Laura thở hắt hắt khi bắt kịp người bạn của cô và hồi hận vì đã suýt buột miệng tiết lộ một điều mà cô không thực sự xấu hổ về nó, nhưng nó lại có thể biến cô thành một kẻ hơi bất bình thường và có lẽ kỳ quái. Monica đang nhìn cô đầy tò mò.

“Khi cô nói cô không biết, có phải là... Có phải... cô là một trinh nữ? Ý tôi là... cô chưa bao giờ lên giường với một người đàn ông nào?”

“Tôi biết trinh nữ có nghĩa là gì mà.”

“Và cô là một trinh nữ?”

Monica không tỏ vẻ chê trách cô. “Phải,” Laura thừa nhận, xấu hổ. Là một trinh nữ không phải điều gì tồi tệ, nhưng nó thật kỳ cục. Cô chùi lông mày, để không phải trông thấy Monica nhìn chăm chăm vào cô.

“Cô bao nhiêu tuổi?” Monica không nhìn chăm chăm nhưng có vẻ rất tò mò.

“Hai mươi sáu.”

“Oa!” Monica nói, bị ấn tượng. “Và cô đã chờ đợi chuyện ấy lâu rồi!”

“Tôi không chờ đợi, chỉ là nó chưa xảy ra.”

“Tôi nghĩ điều này thật thú vị,” Monica nói sau một thoáng ngừng. “Kỳ cục nhưng thú vị.”

Cô lại tiếp tục leo đồi và Laura đi song song bên cạnh. “Nó chẳng phải chuyện gì to tát,” Laura nói. “Nhưng tôi cần phải tìm được người thích hợp.”

“Dĩ nhiên,” Monica ngập ngừng nói. “Thật may là cô không ‘bừa bãi’ như tôi.”

“Cô nói thật chứ?” Monica rõ ràng là người mà cha cô sẽ gọi là một “kẻ lang chạ”, nhưng cô ấy có vẻ không thiếu những đức tính tốt đẹp thông thường.

Monica nhún vai. “Chà, không hẳn thế, nhưng tôi không kiềm chế những ham muốn của mình, nếu cô hiểu ý tôi. Tôi luôn rất cẩn thận, luôn sử dụng bao cao su, và phải chắc chắn rằng tôi có thích anh chàng đó một chút, chứ không chỉ vì muốn làm chuyện ấy với anh ta.” Cô ngừng lại. “Nhưng chắc chắn kiểu của cô thì tốt hơn.”

“Tôi đâu có chủ ý làm vậy.”

Monica tư lự. “Nếu không, cô có thể ngủ với một người bạn, để giải quyết cho xong chuyện.”

Laura lắc đầu. “Tôi không quá coi trọng nó, nhưng là một trinh nữ thực sự chẳng ảnh hưởng gì tới cuộc sống của tôi. Hơn nữa, bạn thân của tôi lại là một người đồng tính.”

“Ồ, Grant ấy hả? Chà, có lẽ cô sẽ gặp một người đàn ông dễ thương khác thích hợp và an toàn để làm chuyện đó.”

“Có lẽ thế,” Laura nói. Nhưng cho dù cô cảm thấy kỳ quặc khi vẫn còn là một trinh nữ, cô không nghĩ cô thực sự muốn giải quyết vấn đề đó. Cô đã

quen như vậy rồi và chưa bao giờ cảm thấy cần phải vứt bỏ sự trong trắng của mình như một món đồ đạc cổ lỗ sĩ.

Laura đi bộ hầu hết quãng đường dài ba dặm đến ngôi làng nhỏ họ đang tiến tới, nhưng cô đang mong ngóng đến lúc được đổ dốc suốt chặng đường quay về Ballyfitzpatrick. Lâu rồi cô chưa tập thể dục nhiều đến vậy nhưng cho dù ý thức được tình trạng yếu ớt của mình, cô đang tận hưởng cảm giác tất cả các cơ bắp của cô hoạt động và cảm thấy vui vẻ và sung sức.

“Phải công nhận rằng khung cảnh ở đây quả thực rất ấn tượng!” Monica nói, cô đã quen với việc đạp xe và, không như Laura, chỉ khẽ thở hổn hển.

“Ồ, phải, thật đáng kinh ngạc.”

Họ đang đứng trên một vách đá, nhìn chằm chằm ra biển, lấy lại sức trước khi đi săn lùng Đối Tượng Ham Muốn của Monica. Những tia nắng lấp lánh như kim cương trên những con sóng nhỏ. Bầu trời mang màu xanh nhạt nhạt và vương vạt sương mù. Cỏ trên đỉnh vách đá được cắt rất sát, vẫn còn xanh, cho dù đang là mùa đông. Đằng sau họ là một dãy nhà sơn trắng. Khi Monica đã ráo mồ hôi, họ sẽ đến gõ cửa nhà “người tình tiềm năng” của cô. Laura đang tính đến chuyện ở lại và tận hưởng khung cảnh này nhưng cô chưa nói với Monica. Cô không biết Monica sẽ đón nhận tin này như thế nào.

“Thực sự thì,” Laura nói. “Tôi muốn nằm xuống.”

Cô làm thế và cảm giác thật tuyệt vời. Chuyến cuộc bộ lên đồi dài dằng dặc đã khiến cô nóng bừng cả người và ánh mặt trời lan tỏa trên khuôn mặt lạnh giá của cô khiến cô nghĩ đến mùa hè. Có lẽ chuyến đi này không phải là vô ích, dẫu sao nó cũng đem lại cho cô những trải nghiệm thú vị. Grant luôn nói cô sống quá nghiêm túc. Được thôi, có lẽ cô sẽ ngừng làm thế và tìm kiếm những thú vui mới. Mặc dù có lẽ anh sẽ không hài lòng khi phải sắp xếp người làm thay cô ở hiệu sách chỉ để cho cô tận hưởng chút ánh mặt trời mùa đông.

Monica nằm xuống bên cạnh cô. “Ôi, thích nhỉ? Nếu tôi kể với các cô gái trong ban nhạc rằng tôi đã dành nửa tuần để nằm trên đỉnh một vách đá ở Ireland, vào tháng Giêng, họ sẽ nghĩ tôi bị điên.”

Laura cười khúc khích, hé mắt ngắm nhìn một con chim đang bay ngang qua bầu trời. “Cô không nghĩ là họ đã nghĩ thế từ trước rồi sao?”

“Ừm, có lẽ.”

“Thật buồn cười, tất cả những người tôi quen biết đều nghĩ tôi cực kỳ lý trí, dĩ nhiên là ngoại trừ bố mẹ tôi,” Laura mơ màng nói. “Tiếc là cô không được nghe những gì bố tôi nói khi tôi thông báo với ông rằng tôi sẽ đi Ireland. Ông đã nghĩ tôi nên dành thời gian rồi để tìm một công việc khác.”

“Trong chừng mực nào đó thì cô đã tìm được rồi đây thôi. Liên hoan là một công việc khác còn gì.”

“Hừm. Không được trả nhiều tiền cho lắm.”

“Tôi còn không được trả một đồng nào cơ. Nhưng mà tôi

cũng chẳng bận tâm. Họ sẽ dành cho ban nhạc Sisters of Swing của chúng tôi một chỗ thật tốt ở liên hoan âm nhạc và thứ này...” cô muốn nói đến ngày mùa đông khô lạnh quanh họ “... thật dễ chịu.”

“Tôi không nghĩ bố mẹ tôi sẽ hiểu khái niệm ‘dễ chịu’.”

“Chúa ơi, họ nên biết ơn vì cô đã có một công việc và không sống nhờ burro.”

“Tự nhiên cô lại giở giọng Ireland ra thế. Cô đang nói cái quái gì vậy?”

“Đó là từ họ dùng để gọi tiền trợ cấp ở đây. Một người đàn ông trên phà đã dạy tôi đây. Và tôi đang thực hành. Tôi có thể về nhà với một yêu tinh lùn^[17]”

Laura cười khúc khích. “Tôi thì thích những người đàn ông của tôi phải cao hơn một chút.”

“Ha! Tôi không nghĩ những kẻ ăn mày lại có quyền kén cá chọn canh!”

“Tôi không phải kẻ ăn mày, tôi chỉ đang tìm kiếm Người Đàn Ông Lý Tưởng cho mình.”

“Nhảm to rồi. Người Đàn Ông Ngay Lúc Bây giờ thì tốt hơn. Lời khuyên từ người đi trước đây.”

Laura cười. Cô khám phá ra rằng việc nằm ngửa dưới ánh nắng có thể khiến người ta muốn cười. Khi cuối cùng Monica quyết định mặt mũi cô không còn đỏ bừng như một người đàn bà không đứng đắn nữa, cô yêu cầu họ đứng dậy. Laura đã quên mất ý định bỏ mặc Monica làm cái công việc đáng xấu hổ của cô ấy, và đứng lên. Họ phủi những mẩu cỏ khỏi lưng nhau, lấy xe đạp và tiếp tục đi thẳng vào làng.

Ngôi làng đẹp như tranh vẽ trên những tấm buro thiếp, với những ngôi nhà sơn trắng nằm xung quanh cái vịnh nhỏ. Nó không có những màu sắc rực rỡ như ở Ballyfitzpatrick - ở đây ắt hẳn có những quy tắc nào đó, nhưng ấn tượng nó mang lại thật thú vị. Ngay cả trong tháng Giêng trông nó vẫn giống như một điểm du lịch hoàn hảo. Những ngôi nhà không còn lợp rom rạ khô và những con thuyền trong bến cảng đều hiện đại nhưng có một người đàn ông đang ngồi vá lưới trong ánh nắng.

“Họ trả tiền cho ông ta để tạo nên hình ảnh tuyệt đẹp ấy,” Monica nói.

“Ông ta đã làm rất tốt,” Laura nói. “Trông ông ta thật tuyệt vời.”

“Và nếu chúng ta không thể tìm ra đường Vịnh, chúng ta có thể hỏi ông ta, nhưng tôi nghĩ tất cả ở đây đều là đường Vịnh, vì thế ta chỉ phải tìm ra đúng ngôi nhà thôi.”

Việc đó dễ dàng không ngờ, tuy nhiên, trên ngưỡng cửa, Laura bỗng ý thức được sự kỳ cục của toàn bộ chuyện này và cười khúc khích. “Ôi Chúa ơi, Monica, tôi rất xin lỗi, tôi không thể làm chuyện này. Cô sẽ phải tự làm một mình.” Cô hầu như không thể nói nổi. “Nó thật quá ngớ ngẩn! Chúng ta đã đạp xe, vì Chúa, để đến gặp một người đàn ông có thể không sống ở đây. Chúng ta là những người phụ nữ trưởng thành, không phải những cô bé mới mười ba tuổi!” Cô lại bật cười và đứng bắt chéo chân, chỉ để đề phòng.

“Thực sự thì, Laura, tôi nghĩ cô là người lý trí hơn trong hai chúng ta! Tôi bốc đồng, cô lý trí: đó là vai trò của chúng ta. Chúng ta phải bám sát vào chúng.”

“Xin lỗi,” Laura đáp ứng. “Tôi chỉ không thể gõ cửa và nói ‘Seamus có thể ra ngoài chơi không ạ?’ Tôi không thể! Và tôi không thể đứng đằng sau lưng cô khi cô làm thế.” Cô nuốt khan, hít một hơi thở sâu và cuối cùng điềm tĩnh lại. “Ít nhất thì chúng ta cũng nên cất xe đi. Tôi sẽ trông chừng chúng, và cô có thể tự mình làm việc này.”

“Đừng có ngốc nghếch như thế!” Monica bực tức. “Điều đó sẽ khiến tôi trông thảm hại thế nào chứ?”

“Chẳng thảm hại hơn mấy nếu chúng ta đều ở đây, tôi thì cười rúc rích và cả hai chúng ta đều dắt xe đạp như thể chúng ta là mấy cô bé học sinh. Mà cô định nói gì nào? ‘Chúng tôi đi ngang qua đây vì vậy chúng tôi nghĩ chúng tôi sẽ ghé vào nhà anh?’”

Monica tức tối “hừm” một tiếng. “Tại sao lại không chứ? Đó là sự thật mà!”

“Không phải. Chúng ta đã đạp xe hàng dặm đường, chúng ta không chỉ ‘đi ngang qua’.” Cô khụt khịt, tìm thấy một mẩu khăn giấy cũ, hỉ mũi rồi nói, “Nhưng bây giờ tôi đã dứt cơn cười rồi, vì thế hãy tiến lên và tự biến mình thành một cô nàng ngốc nghếch. Tôi cũng sẽ biến mình thành một con ngốc với cô.”

“Cảm ơn Laura. Cô là một cô gái tốt.”

Monica nhấc vòng sắt ở cửa lên và gõ thật mạnh. Không có tiếng trả lời. “Giờ thì chúng ta sẽ làm gì?” Cô nói sau một phút và một tiếng gõ khác.

“Viết số điện thoại của cô lên một mảnh giấy và nhét nó vào hòm thư. Mặc dù cô có thể phải viết cả một bài tiểu luận dài để nhắc anh ta nhớ ra cô là ai,” Laura nói.

“Không đời nào! Anh ấy sẽ nhớ tôi là ai, nhưng số điện thoại là một ý tưởng hay đấy. Ồ, cô nghĩ điện thoại của chúng ta có dùng được ở Ireland không?”

“Điện thoại của tôi vẫn dùng được mà. Tôi đã gọi điện cho hiệu sách trong lúc cô vào nhà vệ sinh nữ.”

“Ý cô là Mna^[18]?”

“Ồ, im đi và hãy viết nhanh lên. Tôi muốn quay lại nhà trọ. Tôi cần nghỉ ngơi một chút trước khi trời tối.”

Cô thoáng thấy lo lắng nhưng rồi lại quên nó đi. Cô đang vui vẻ và không muốn nổi lo nào về buổi tối hôm nay phá hỏng cảm giác tự do dễ chịu này.

“Đúng là đồ tầm thường,” Monica vừa viết vừa lẩm bẩm.

Laura tiếp tục cười trên đường về mặc dù cô đã quá mệt.

“Tôi sẽ không bao giờ đạp xe nữa đâu,” cô nói khi cuối cùng họ cũng về đến nhà trọ. “Tôi nghĩ mình sẽ chẳng thể ngồi một cách thoải mái được nữa.”

“Đừng rên rỉ nữa. Lúc về ta chỉ toàn xuống dốc thôi mà.”

Bà chủ nhà trọ đem đến cho họ một đĩa sandwich lớn với một bình trà không lò đưng đầy trà đặc. Họ ăn sạch và uống sạch. Sau những chiếc sandwich là hai loại bánh ngọt, đều là đồ nhà làm, và đều rất ngon.

“Tôi không thể tin nổi là chúng ta lại ăn hết tất cả chỗ thức ăn đó!” Laura nói khi họ lảo đảo đi từ phòng ăn về phòng họ. “Tôi sẽ cần vài viên thuốc tiêu hóa hay đại loại thế.”

“Ý hay,” Monica nói. “Bí quyết hàng đầu: trước khi ra ngoài vào một đêm quan trọng, hãy uống một viên Zantac^[19], nó giúp cô không bị nôn mửa sau đó.”

Laura ngừng lại, tay cô đặt trên cửa phòng ngủ. “Chúng ta không chỉ ra ngoài trong một đêm quan trọng, Monica,” cô nói. “Chúng ta sắp đến quỳ sụp dưới chân một nhà văn lớn và thuyết phục ông ta đến liên hoan văn học của chúng ta. Nôn mửa không nằm trong danh sách những việc phải làm.”

Monica cười, rõ ràng không tin. Nhưng giờ đây khi nó đang đến gần, Laura đột nhiên cảm thấy sức nặng của trách nhiệm có được Dermot Flynn. Đó là nhiệm vụ của cô. Cô rất muốn kế hoạch này thành công. Trợ giúp liên hoan văn học này là sự thử sức đầu tiên của cô bên ngoài hiệu sách từ khi cô rời trường đại học. Nếu thất bại, cô sẽ cảm thấy ít có khả năng vượt qua những thách thức mới khác. Và cô có những lý do riêng để muốn gặp Dermot Flynn và đưa ông đến liên hoan: ông là nhà văn ưa thích của cô. Cô sẽ cảm thấy thế nào nếu ông là một kẻ hoàn toàn phô trương, thỏa mãn với vinh quang đã đạt được? Nhìn thấy một người đàn ông bằng xương bằng thịt mà bạn tôn thờ qua các tác phẩm của ông ta trong nhiều năm quả là một việc liêu lĩnh!

Sau một hồi bàn bạc, hai cô gái quyết định ăn mặc bình thường với quần jean và áo len. Monica khoác thêm một cái khăn choàng casomia để giữ ấm, còn Laura đeo chiếc khăn sặc sỡ nhưng lỗi mốt mà dì của cô đã tặng cô vào một dịp Giáng sinh.

Sự kiện này, như cách Laura gọi nó, hay buổi trình diễn, như Monica gọi nó, diễn ra ở trong tòa nhà lớn duy nhất của ngôi làng, và bất cứ nghi ngờ nào về việc tìm thấy nó đều bị xua tan bởi những dòng người đang đổ vào đó, nhiều người trong số họ rõ ràng đến từ quán rượu.

“Không thể tin nổi là có quá nhiều người đến thế!” Laura nói, choáng váng. “Sẽ tuyệt vời biết bao nếu chúng ta thu hút được một đám đông như thế này đến sự kiện của ông ta ở Anh. Nếu có nhiều người cất công lặn lội đường xa để tới đây gặp ông ta, hãy tưởng tượng xem bao nhiêu người sẽ đến nếu ông ta ở đất liền.”

“Đúng vậy! Không phải tất cả bọn họ đều là người địa phương.”

Nhưng rồi sự bi quan lại ập xuống. “Nhưng nếu ông ta không tham dự một sự kiện ở ngay thị trấn bên cạnh, ông ta sẽ không đến liên hoan của chúng ta, đúng không? Ngay cả khi tôi có thể đến đủ gần để mời ông ta.”

“Đừng bỏ cuộc! Dù sao cô cũng muốn gặp ông ta mà, không phải sao?”

Laura thừa nhận. Cô thấy trong bụng bồn chồn trước viễn cảnh đó. Cô rất thích những cuốn sách của ông ta - chỉ có hai cuốn - từ hồi còn học đại học đến nỗi cô gần như đã thuộc lòng chúng. Và bức ảnh của tác giả ở bìa cuối cuốn sách thật ấn tượng: một chàng trai trẻ tiêu tụy và ủ rũ mặc áo phông đen. Trong khi những người bạn cùng trang lứa với cô đều đang chết mê chết mệt những thành viên của các ban nhạc, Laura thường chăm chú ngắm nhìn bức ảnh của Dermot Flynn.

Vấn đề là, đó là nhiều năm trước, và bức ảnh đó cũng không phải là mới. Cô vẫn yêu các cuốn sách và cảm thấy trong chúng chứa đựng lời viết khêu gợi nhất, dịu dàng nhất mà cô từng đọc. Điều cô lo sợ là người hùng của cô đã biến thành một gã hết thời béo ục ịch và hói đầu, đang sống dựa vào danh tiếng và hình ảnh của chàng trai tài năng năm nào.

Tuy nhiên, cô nghĩ khi cô và Monica hòa mình vào đám đông, nếu chuyện đó xảy ra, nó sẽ thật đáng buồn, nhưng cũng không đến nỗi tan nát cõi lòng. Điều khiến cô cảm thấy tuyệt vọng nhất là ông ta sẽ không ra khỏi ngôi làng của mình; cô sẽ phải tay trắng quay về nước Anh.

Vé của họ không đánh số, và Laura đành chấp nhận đứng ở phía cuối, sau lưng hàng đồng người, nhưng Monica là một tay lão luyện ở các buổi trình diễn trong một căn phòng không có ghế ngồi, cô luôn lách và sử dụng miệng lưỡi để tiến lên phía trước, Laura đi theo, xấu hổ và luôn miệng xin lỗi.

Họ tìm thấy một vị trí gần sân khấu và dù phải đứng, ít nhất họ vẫn có thể dựa vào cái bàn sách đã được dựng lên.

“Máy giờ thì ông ấy phải xuất hiện?” Monica hỏi.

“Khoảng mười phút trước,” Laura nói. “Ông ấy đến muộn.”

“Ôi, đừng có nói là người đàn ông của cô đến muộn,” một người đàn ông thân thiện đang dựa vào cái bàn đó nói. “Tôi sẽ lấy cho chúng ta một món đồ uống để giết thời gian.”

“Ôi không...”

“Vâng,” Monica điềm tĩnh nói. “Cảm ơn ông.”

“Các cô uống gì?”

“Tốt nhất là chỉ uống rượu mạnh,” Monica khuyên. “Chúng ta sẽ không phải vào nhà vệ sinh.”

“Tôi sẽ quay lại ngay,” người đàn ông nói, và bắt đầu chen qua biển người để tới quầy bar.

“Chúng ta không biết chúng ta sẽ nhận được thứ gì,” Laura nói.

“Đó là niềm vui của những chuyến đi,” Monica nói. “Những điều bất ngờ.”

“Tôi nghĩ cuối cùng tôi sẽ quen dần với điều đó,” Laura rầu rĩ nói. “Tôi đã sống một cuộc sống quá yên ả.”

Người đàn ông trao cho mỗi cô gái một ly màu nâu. Laura nhận lấy ly của mình với nỗi thắc mắc rằng liệu họ bán rượu sherry^[20] bằng ly vại ở bất cứ đâu, hay chỉ trong chỗ đặc biệt này thôi. Tuy nhiên, đó không phải là sherry, đó là whiskey, và là thứ rượu nguyên chất.

Sau khi nhìn vẻ mặt Laura chuyển từ trạng thái sợ hãi vì nhận thức được thứ cô đang uống đến sự hài lòng khi chất lỏng cay nồng đó làm cô ấm áp, Monica nói, “Chúng ta có thể xin tới bên.”

Laura tự hỏi còn bao lâu nữa thì Monica sẽ bắt đầu nói, top o’ the morning^[21] và begorrah^[22].

“Này các cô,” người đàn ông đã mua đồ uống cho họ nói. “Các cô đang làm gì ở vùng này vào tháng Giêng vậy? Các cô đến chỉ để gặp ông ấy thôi à?” Ông ta hát đầu về phía một bức ảnh quảng cáo cũ trên một tấm áp phích tả tôi.

“Vâng,” Laura thừa nhận, nhấp ngụm rượu, bắt đầu cảm thấy tác động của nó.

“Ông ấy thật vĩ đại, đúng không? Ông ấy là một người đàn ông dễ thương nhưng tôi cảnh báo các cô, ông ấy thường chậm trễ với những thứ mà ông ấy không thực sự muốn làm.”

“Ồ.”

“Nhưng không sao cả, những cuộc trò chuyện sẽ giúp các cô tiêu khiển cho đến khi ông ấy xuất hiện.”

Laura ngạc nhiên khi nhận ra quả đúng là thế. Không khí đang sôi nổi với các cuộc tán gẫu, tiếng cười, tiếng cụng ly. Chỉ riêng số người này đã làm tăng lên nhiệt độ và sự ấm cúng trong căn phòng.

Laura đã nhét những đồng euro vào tay người hộ tổng tự nguyện của họ và mua thêm đồ uống, và thời gian trôi qua thật nhanh.

Một tiếng sau thời gian đã định, một tiếng hò reo bắt đầu vang lên ở phía cuối phòng và lớn dần lên. Nó theo sau một người đàn ông cao ráo mặc áo len rách rưới, quần jean và đi ủng. Dermot Flynn đã đến. Trong một giây Laura tự hỏi phải chăng ông ta vẫn mặc bộ đồ mà ông ta đã mặc trong bức ảnh trên sách nhưng kết luận rằng ông ta chỉ hay mặc đồ đen. Ông ta nhảy lên sân khấu mà không cần dùng những bậc thang ọp ẹp, quay lại và chào khán giả. Ông ta giơ tay ra hiệu im lặng rồi mỉm cười.

Laura vừa nhìn thấy vừa cảm nhận được nụ cười ấy. Nó giống như một bóng đèn hàng tỷ watt. Cô nhận ra có lẽ đó là do tác dụng của rượu whiskey - cô đang uống tới ly thứ ba - nhưng nụ cười đó thật sự tỏa sáng.

“Thưa quý ông, quý bà!” Dermot Flynn phải hét lên trước tiếng hoan hô và hò reo chào đón ông. Cuối cùng, đám đông im lặng ngoài một tiếng huýt sáo lạc lõng kỳ cục.

“Thưa quý ông, quý bà,” ông lặp lại. “Mọi người im lặng được chứ?”

Ông ta đương nhiên nói tiếng địa phương Ireland, Laura nghĩ, nhưng đó thực sự không hẳn là một ngữ giọng.

Tiếng cười nổi lên.

“Bây giờ tôi sẽ đọc cho quý vị nghe, nhưng tôi sẽ không nhận các câu hỏi.”

Laura thoáng hoảng hốt. Đây là một tin tức khủng khiếp. Làm thế nào cô mời được ông ta đến Anh khi mà ông ta không nhận các câu hỏi chứ?

“Tôi sẽ nhận các câu hỏi vào ngày mai, khi ở đây không có những người say rượu.”

Sự nhẹ nhõm ập đến với Laura và rồi cô nhận ra có lẽ cô là một trong những kẻ say rượu. Cô quyết định không uống thêm nữa. Monica lúc này đang cầm một ly có chứa thứ chất lỏng màu cam chói mắt mà cô ấy nói là nước chanh. Laura công nhận cô là một kẻ ngây thơ nhưng cảm thấy lời Monica nói có vẻ không đúng lắm. Bản thân cô đã quyết định chỉ tin vào những gì mình biết: đó là whiskey.

Giọng nói của ông ta giống như vải tuyết làm từ lụa, vừa thô ráp vừa mượt mà, và là giọng nói quyến rũ nhất Laura từng nghe trong đời.

“Chào buổi tối, quý vị.”

“Chào buổi tối!” Đám đông đáp lại. Điều này không giống bất cứ sự kiện nào Laura từng tham dự.

“Quý vị thật tuyệt vời khi có mặt ở đây,” Dermot tiếp tục. “Người ta cứ hỏi tôi tại sao tôi lại xuất hiện, nhưng vì quý vị mời tôi nên tôi đến, vậy thôi. Tôi viết những cuốn sách này từ cách đây rất lâu rồi, và tôi sẽ đọc cho quý vị nghe vài đoạn từ cả hai cuốn sách. Sau đó tôi sẽ nói chuyện một chút về lý do tôi viết chúng.” Ông ta ngừng lại, hắng giọng và bắt đầu đọc.

Cô thuộc lòng từng chữ - đó là đoạn mở đầu trong cuốn sách đầu tiên của ông - cuốn sách bán chạy nhất đã gây sốc cho giới văn học. Dermot Flynn mới chỉ hai mươi tuổi khi kiệt tác này ra mắt. Nó đã giành mọi giải thưởng văn học mà nó có thể tham dự.

Cô đã nghiên cứu các cuốn sách của ông - chỉ có hai tác phẩm - ở trường đại học, và trong số vô vàn các cuốn sách cô từng đọc khi đó, đây là hai tác phẩm cô yêu thích nhất.

Laura không phải là người duy nhất bị mê hoặc. Ông có một chất giọng thật tuyệt vời. Lắng nghe giọng nói ấy giống như nghe một nhạc cụ đang chơi bản nhạc hay nhất. Tiếng vỗ tay vang lên đỉnh tai khi ông kết thúc. Và rồi ông nói về việc ông nảy ra ý định viết chúng như thế nào. Đó là lúc ông đang ở nước ngoài, vì quá nhớ nhà, nhớ quê hương, nhớ nền văn hóa và địa lý của nó, nên cách duy nhất để ông có thể xóa tan nỗi buồn là cầm bút viết.

Laura vỗ tay cho đến khi nhức mỏi. Cô giậm chân và thậm chí còn hò reo một chút. Khán giả đối xử với ông như một ngôi sao nhạc rock hơn là một nhà văn; đây là sự kiện sôi động, vui vẻ nhất mà cô từng tham dự. Cô đang bay cao và không muốn dừng lại. Ông hoàn toàn tuyệt vời như cô luôn mơ tưởng. Khi ông nhảy xuống khỏi sân khấu, cô cảm thấy như thể một phép thuật đã đột nhiên bị hóa giải.

Chương 5

“Đi nào,” Laura nói. “Chúng ta sẽ đến quán rượu.”

Monica nhìn Laura với vẻ giễu cợt. “Thật ư? Cô có chắc không?”

Biết rằng mình đang cư xử không giống với bình thường, và có lẽ chính rượu đã gây nên điều này, Laura giải thích. “Tôi biết chúng ta đã uống quá chén, và tôi đã mệt lả và có lẽ nên về nhà, nhưng tôi chưa sẵn sàng để cho đêm nay kết thúc.”

“Nhưng, Laura!” Monica vừa buồn cười vừa ngạc nhiên. “Chúng ta đã có một ngày dài. Ngày mai ông ấy còn tổ chức một buổi trình diễn nữa mà.”

Laura lắc đầu. “Thật khó giải thích nhưng tôi cần phải hỏi ông ấy ngay bây giờ, trước khi tôi mất hết dũng khí.” Cô ngừng lại, không biết phải bày tỏ thế nào về những cảm xúc cô dành cho Dermot để không có vẻ hoàn toàn loạn trí. “Tôi tự dung cảm thấy rất hứng thú với việc đó và tôi biết cảm giác này sẽ không kéo dài mãi.”

“Được thôi,” Monica nói. “Mặc dù sẽ rất khó để đến gần ông ta.”

“Tôi biết.” Cô ngăn bản thân không nói với Monica rằng ngay cả việc ngắm nhìn ông ấy uống rượu với vài tá người ngăn giữa cô và ông ấy thôi cũng đã là quá đủ với cô rồi. Khi nào về Anh cô sẽ trở lại là một Laura lý trí. Còn ở đây, cô không muốn bỏ lỡ một phút nào của ông, ngay cả khi cô chỉ có thể nhìn thấy ông ngang qua một căn phòng đông đúc. Bị thu hút bởi sự lãng mạn của nơi này, vẻ đẹp trong lối viết của ông và sự quyến rũ trong giọng nói của ông, cô cảm thấy mình như đang ở một thế giới khác, một thế giới lấp lánh những hạt bụi thần tiên, cô không muốn cảm giác đó kết thúc. Một buổi tối bị mê hoặc, rất khác so với trong một bài hát có tiêu đề như thế^[23], đã bắt đầu.

Không phải tất cả khán giả đều đến quán rượu, thực tế thì Laura thấy vài tá người tản mát vào trong bóng tối, nhưng vẫn có một dòng người đi qua những con phố chật hẹp đến quán rượu của làng. Đó là một tòa nhà dài, thấp, có mặt tiền trải rộng. Nó vẫn sẽ là một buổi tụ họp đông đúc.

Mùi lửa đốt bằng than bùn là thứ đầu tiên xộc vào mũi khi họ lách được vào trong. Quầy bar ở ngay trong tầm mắt và đằng sau nó có ít nhất ba thanh niên đang rót những ly bia hoặc whiskey và trả lại tiền lẻ với tốc độ và sự chính xác đáng kinh ngạc.

Laura giữ “con môi” trong tầm mắt, tự hỏi liệu cô có bị coi là một kẻ đeo bám rình rập không, hay chỉ đơn giản là một người hâm mộ. Vì ông rất cao nên cô có thể đi theo ông khi ông len lỏi qua đám đông ở quầy bar chính đến chỗ có người đang chỉ vào một ly vai đựng thứ chất lỏng màu đen đã được gọi sẵn cho ông. Quán rượu dường như được ngăn thành vài phòng gỗ nhỏ; chất nicotine (giờ đã trở thành thứ bất hợp pháp) đã nhuộm bức tường thành màu nâu âm ập. Khoảnh khắc của cô đã đến. Sẽ dễ dàng hơn khi lên sang một trong những căn phòng bên cạnh, nhưng cô đã quyết tâm không được để mất dấu ông.

Laura nhìn ông tọng gần hết thứ mà cô cho là bia đen chỉ trong một hơi. Cô ghé sang hỏi xem liệu Monica có nghĩ “một ly bia thường”^[24] có nghĩa là bia đen không.

Monica, chẳng bận tâm đến những câu trích dẫn văn học, nhún vai, cố gắng để Laura nghe được lời mình qua tiếng ồn. Cô nói, “Chúng ta phải lại gần ông ta hơn. Cô không thể mời ông ta đến dự liên hoan của chúng ta từ chỗ này.”

Dermot rõ ràng đang cao hứng, nói chuyện, cười đùa, ra hiệu với mọi người bằng cái ly đã được rót đầy lại.

Sự dè dặt quen thuộc của Laura quay trở lại với mức độ dữ dội. Cái ý nghĩ thực sự nói chuyện với người hùng của cô đột nhiên trở nên quá đáng sợ.

“Ồ, ông ấy sẽ không nhận lời, phải không nào?” Laura hét lên. “Chẳng ích gì đâu! Hãy uống nhanh một ly cam vắt hay thứ gì đó rồi quay về thôi.”

Monica không chấp nhận điều này. “Cô đã đòi đến quán rượu cơ mà, cô phải hoàn thành nhiệm vụ của mình. Cô không thể đi tới tận đây mà không làm được gì. Đi theo tôi.”

Với kỹ năng mà Laura từng ngưỡng mộ trước đó - một nụ cười với người này, một lời xin lỗi với người khác, và đôi lúc là một cái nháy mắt khêu gợi - Monica len qua đám đông và đến được chỗ cô muốn đến.

Laura vội vã theo sau, cũng mỉm cười và xin lỗi, không dám lưỡng lự phòng khi cô bị tách khỏi Monica mãi mãi.

“Xin chào, Dermot!” Monica hét to. “Ồ đây có một người rất nóng lòng được gặp ông.”

Laura khúm núm. “Xin chào!” Cô nói, cố mỉm cười. Giờ đây khi đã ở gần, cô có thể thấy rõ Dermot thậm chí còn quyến rũ hơn trong bức ảnh mười lăm năm trước. Mái tóc ông vẫn xoăn và hàng mi vẫn cong vút như thế nhưng những đường nét góc cạnh trên khuôn mặt ông chỉ ra rằng ông là một người đàn ông chứ không phải một cậu bé.

“Xin chào,” Dermot đáp lại và khẽ nheo mắt suy nghĩ. “Cô đã đến buổi trình diễn đúng không? Tôi nghĩ tôi đã thấy cô ở đó.”

“Thật sao?” Lần này nụ cười của cô là tự nhiên và hoàn toàn ngò vục. Cô cười khúc khích, thấy mừng vì “thiết bị” chống lại những lời đường mật của cô cũng hoạt động bình thường như của những cô gái khác mặc dù cô rất ngưỡng mộ ông. Ông không thể nào thấy cô trong đám đông đó được.

“Tôi đã thấy cô thật mà. Tôi thấy cô với mái tóc xoăn rối bời và cái mũi ửng đỏ.”

Cô đưa tay lên mũi. “Nó đỏ thật sao?” Cô thừa biết mái tóc xoăn của cô đang rơi tung. Cô không đem theo máy là tóc và mái tóc cô đã nhiệt tình hưởng ứng không khí biển như mọi lần.

“Một chút thôi, nhưng thành thật mà nói, tới tận lúc này nó mới như thế.”

Cô cảm thấy mặt mình đỏ bừng, hy vọng rằng sức nóng trong căn phòng sẽ bào chữa cho nó. Không khí thật nóng nực, và xung quanh có rất nhiều chiếc áo len kiểu Aran^[25] - có lẽ chính chúng đã góp phần làm tăng nhiệt độ căn phòng. “Tôi không biết làm thế nào mà ông có thể thấy tôi trong đám đông đó...”

“Nhưng tôi đã nhìn thấy cô,” ông nói, có lẽ cảm nhận rằng cô không biết phải kết thúc câu nói của cô như thế nào.

Lúc này Laura lại lo rằng ông cũng đã nhìn thấy vẻ ngưỡng mộ cô dành cho ông. “Ông tinh quá,” cô lí nhí nói, lặng lẽ quở mắng bản thân vì đã đánh mất nghệ thuật trò chuyện khi đã tiếp cận được ông.

Cô thầm mong ông sẽ quay mặt đi và nói chuyện với những người khác đang đứng xung quanh, ai cũng muốn được tiếp chuyện với người đàn ông vĩ đại này. Ông có vẻ biết hết tất cả mọi người. Nhưng ông không làm vậy. “Vậy là cô đã đọc các cuốn sách của tôi?”

“Vâng. Cả hai cuốn,” cô nói.

Trước sự ngạc nhiên của cô, ông có vẻ ngần ngại, mặc dù cô chẳng muốn ông làm thế chút nào. “Nếu cô cứ nói chuyện như thế,” ông nói, “tôi sẽ tìm người khác để trò chuyện đây.”

Vì ông không nhúc nhích nên cô có can đảm nói, “Tôi chỉ nói...”

“Tôi biết cô nói gì.” Những lời này của ông là dấu chấm hết cho chủ đề đó. “Tại sao hai cô không uống thứ gì đó nhỉ?” Trước khi cả hai người bọn họ có thể trả lời, ông đã nói, “Charles, phiền anh một chút được chứ?”

Charles gật đầu và mỉm cười. “Có ngay.”

Anh ta bước về phía quầy bar trước cả khi hai người họ kịp nói rằng họ muốn uống nước cam. Nếu anh ta mang rượu đến, và Laura đoán sẽ là thế, cô sẽ chỉ nhấp môi thôi.

“Bạn của ông thật tốt khi lấy đồ uống cho chúng tôi,” Laura nói. “Rõ ràng...” Cô định nói họ sẽ trả tiền cho anh ta, nhưng Dermot xua tay.

“Tôi nay tôi đã bao trọn đồ uống ở quầy bar,” ông nói.

“Ồ. Cảm ơn ông.”

Sự im lặng tiếp theo có vẻ khiến Dermot thích thú. Nó khiến Laura khó chịu. Monica quyết định giúp cô.

“Laura muốn nhờ ông một việc,” cô nói.

“Laura? Một cái tên dễ thương. Nó có nghĩa là gì?”

“Liên quan đến vòng nguyệt quế. Chúng ta tiếp tục được không?”

Dermot Flynn cười. Tiếng cười của ông cũng quyến rũ như giọng nói của ông, Laura nhận xét một cách khách quan. Giống như việc lại gần một con hổ hay thứ gì đó đại loại thế. Nó thực sự hấp dẫn nhưng phần nào chẳng liên quan gì đến cô.

“Thế cái việc cô cần nhờ là gì vậy?” Dermot hỏi, nhấp ngụm chất lỏng trông giống mật đường đen.

Laura ước rằng Monica chưa nói gì hết. “Tôi sẽ không nói vì tôi biết ông sẽ từ chối. Chẳng ích gì cả.”

“Có thể tôi không từ chối. Cô đâu biết chắc chắn.” Ông ta có vẻ thích thú.

“Tôi hoàn toàn biết chắc chắn,” Laura nói, vô thức sử dụng lối nói địa phương và khễ chao đảo. Cô phải bám vào một cái ghế băng bằng gỗ.

“Tại sao cô lại chắc chắn như thế?”

Laura tuyệt vọng. Chuyện này thật đáng xấu hổ và ngớ ngẩn. Cô ước có thể dùng phép thuật đưa mình quay trở lại nhà trọ. “Chỉ là tự tôi thấy như vậy.” Cô không muốn kể rằng bà chủ nhà trọ của cô đã nói ông thậm chí sẽ không đến tham dự liên hoan văn học tại cái thị trấn cách đây có năm dặm. Ất hẳn ông đã nghĩ cô là một con ngốc.

“Cứ thử nói ra xem nào.”

“Cô phải nói,” Monica nói, giận dữ. “Chúng ta đã đi một chặng đường rất dài.”

Đúng lúc đó hai ly vai whiskey xuất hiện và được trao cho hai cô gái. Laura đã hạ quyết tâm sẽ không uống thêm nữa - cô đã bắt đầu cảm thấy tác động của rượu - nhưng cô lại rất biết ơn thứ giúp cô trì hoãn này, cô nói, “Cảm ơn rất nhiều,” và hớp một ngụm lớn.

“Bình tĩnh,” Monica thì thầm. “Rượu này mạnh lắm đấy.” Như một cô thiếu nữ bướng bỉnh, Laura chỉ cười và uống thêm hớp nữa.

“Cô định nhờ tôi điều gì thế?” Dermot có vẻ rất cương quyết.

Rượu quả là thú thú vị, Laura nghĩ, cảm thấy hoàn toàn xa rời thực tại. Bạn đang hoàn toàn bình thường, không say chút nào, rồi thêm một ngụm nữa và bạn chẳng còn tỉnh táo. Mặc dù cô biết đây là một điều tồi tệ, cực kỳ tồi tệ, nhưng trong khoảnh khắc đó, nó thực sự là một điều tốt. Nó có vẻ khiến nhận thức của cô trở nên rõ ràng hơn. Cô cảm thấy vừa can đảm vừa tự tin.

“Được, tôi sẽ nói.” Laura mỉm cười, đột nhiên thấy yêu thế giới này. “Ông sẽ đến tham gia một liên hoan văn học mà chúng tôi sắp tổ chức ở Anh chứ?” Rồi, không đợi ông trả lời, cô nói luôn, “Không hả? Đấy, tôi đã nói

là ông sẽ từ chối mà.” Có thể cô đột nhiên nắm giữ được ý nghĩa của cuộc sống thật đấy, nhưng cô không ngu ngốc. Cô biết khi nào cô bị thất bại.

“Nhưng tôi đã từ chối đâu.” Dermot nhìn cô chăm chăm. Ánh nhìn của ông trực diện và vô cùng đáng ngại.

“Nhưng ông sẽ làm thế.” Laura cảm thấy vững vàng ngay cả khi mặt đất hơi chao đảo dưới chân cô. Một ngụm whiskey nữa và đột nhiên cô biết hết mọi thứ.

“Không,” ông nói, đôi mắt nheo lại, miệng ông khẽ nhếch sang một bên.

“Tôi đã bảo mà!” Laura nói, rồi quay sang Monica. “Chúng ta có thể về được rồi. Thực ra thì, có lẽ chúng ta nên về thôi.”

Monica nhìn Laura với vẻ lo lắng. Cô ấy tựa hồ đang ở rất xa. Laura mỉm cười méo xẹo với cô ấy và giơ ly lên. “Làm ơn cho chúng tôi nước trắng.” Monica quay sang Charles, người đang quanh quẩn bên họ.

“Hai ly nước trắng sẽ đến ngay,” anh ta nói.

Đầu óc Laura bắt đầu quay cuồng. Cảm giác này thật dễ chịu, dù hơi lạ lùng. Cô cười với Dermot. Ông thật đáng yêu! Và ông đang nói gì đó với cô! Tại sao lại thế? Tuy nhiên cô không rõ ông đang nói gì. Cô ghé lại gần hơn và tập trung thật mãnh liệt lên miệng ông.

“Tôi không nói là tôi sẽ không đến liên hoan văn học đó,” Dermot chậm rãi nói. “Tôi nói là tôi sẽ không từ chối.”

Sự sáng suốt kỳ lạ của Laura đã rời bỏ cô. Lúc này cô đang rất bối rối. “Gì cơ?”

Đúng lúc đó Charles xuất hiện với hai ly nước trắng. “Uống đi,” Monica nói, dúi một ly vào tay Laura. “Nếu không sáng mai cô sẽ muốn chết đấy.”

“Cô ấy nói đúng,” Charles nói.

Laura ngoan ngoãn uống nước. Nó dường như còn khiến cô say hơn bao giờ hết, nhưng cô cảm thấy may mắn khi có thể nhận biết là mình đang say. Trước đó cô chỉ nghĩ cô biết hết mọi thứ. Dermot lại đang nói vì vậy cô tập trung nhìn vào miệng ông.

“Tôi sẽ đến liên hoan mà các cô sắp tổ chức ở Anh,” ông nói. “Với một điều kiện.”

Cô tập trung hết sức, cố gắng tập hợp lại những tế bào não đang rải rác. Cô đến đây để mời Dermot tham dự liên hoan. Ông đang đề nghị gì đó. Được thôi. Ông có thể có nó. Cô nói một cách rõ ràng cẩn thận, “Tôi chắc chắn chúng tôi có thể làm bất cứ điều gì để...”

Ông lại nhìn cô với ánh mắt đáng lo ngại. Ông quả thật có cặp mắt tuyệt vời nhất, và đôi môi và...

“Tôi sẽ đi với một điều kiện - nếu cô ngủ với tôi.” Ông mỉm cười thách thức.

Laura chớp chớp mắt. Ông ta không thể nói như thế, đúng không? Ất hẳn cô đã nghe lầm. Thính giác và sự thăng bằng của cô hẳn đang có vấn đề. Cô nhìn Monica chờ xác nhận nhưng nhận ra Monica và Charles đã đi sang một căn phòng khác. Chỉ còn mình cô và Dermot - nếu không kể đến khoảng ba mươi người không liên quan khác nữa. Cô phải tự mình tìm hiểu điều này; dĩ nhiên cô không nghe lầm, Dermot đã nói cô phải ngủ với ông ta thì ông ta mới đến liên hoan. Cô suy nghĩ. Cô có muốn ngủ với Dermot Flynn không? Cô mỉm cười. Cô có thể trả lời ngay mà chẳng cần “vận dụng đến trí não”. Cô thực sự muốn ngủ với ông ta.

“Được thôi.” Cô gật đầu. Tại sao lại không chứ.

Dermot nhìn vào mắt cô một lần nữa và có thứ gì đó rạo rực trong cô. Cảm giác này là gì? Con người lãng mạn yêu văn thơ trong cô muốn nó là tình yêu, nhưng cô đủ tỉnh táo để nhận ra chính ham muốn đã khuấy động cô. Cả hai cảm xúc ấy đều gần như xa lạ với cô.

Cô mơ hồ nhận ra một giọng nói nhỏ xíu được chôn vùi sâu trong lòng đang bảo cô rằng có lẽ cô sẽ hối hận với những gì vừa nói, nhưng cô nhấn chìm nó với một ngụm rượu. Cô biết vào lúc đó cô chẳng còn muốn làm bất cứ điều gì khác trên đời ngoài việc ông vừa đề nghị cô.

“Tuyệt lắm.” Ông chậm rãi nói, nhượng một bên lông mày.

Một ly rượu nữa được nhét vào tay cô và cô hớp một ngụm. Monica xuất hiện và thì thầm với cô rằng cô ấy được đề nghị chơi gì đó rồi lại biến mất vào một căn phòng khác. Laura không biết làm thế nào mà loại nhạc swing sôi động của Monica có thể hòa hợp với những nhạc cụ Ireland truyền thống mà cô nghe thấy đang được chơi ở đây, nhưng đó không phải là điều cô cần quan tâm.

“Nói tôi nghe,” Dermot nói. “Làm thế nào mà cô được giao tổ chức một liên hoan văn học khi tuổi đời còn non nớt như thế?”

“Tôi đã hai mươi sáu. Ông đã viết hai cuốn tiểu thuyết ăn khách hồi còn kém tuổi tôi bây giờ.”

“Đúng, nhưng cô chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Thành thực mà nói, tôi không rõ lắm. Tôi phần nào bị lôi kéo vào việc này. Trước đây tôi là một nhân viên bán sách.”

“Tiếp đi.”

“Ồ, tôi gặp một nhà đại diện cho giới văn học...” Cô đột nhiên nhớ ra rằng Eleanora Huckleby cũng là người đại diện của ông và nhanh chóng quyết định không đề cập đến điều này. Cô nghe bản thân trả lời với vẻ tự tin. Chà,

tôi nay cô quả thực cảm thấy tự tin: Laura tự tin, thông minh. “Bà ấy và tôi đã nói chuyện và bà ấy phát hiện ra tôi đọc nhiều sách hơn rất nhiều người. Dĩ nhiên, vì làm trong một hiệu sách nên tôi được tiếp cận với tất cả mọi thứ được xuất bản, trước cả khi nó thực sự ra mắt. Tôi không phải mất tiền cho thói quen đọc sách của mình.”

Ông cười khùng khục. “Tôi có cảm giác cô đã phải trả giá cho nó, bằng việc điều hành một liên hoan văn học.”

Laura mỉm cười đáp trả. “Không tệ đến thế đâu. Tại sao ông lại không thích các liên hoan văn học?”

“Sao cô biết tôi không thích chúng?”

“Bà chủ nhà trọ của chúng tôi nói thế. Bà ấy nói ông sẽ không đi tới nơi nào cách đây năm dặm đường. Đó là lý do Liên hoan Văn hóa này được tổ chức ở Ballyfitzpatrick chứ không phải Patricktown.” Bây giờ cô đã thừa nhận tất cả mọi chuyện. “Tại sao lại thế?” Cô muốn và cần được biết và cô không muốn ông đi chệch sang vấn đề những bà chủ nhà trọ hay việc buôn chuyện.

“Tôi đã tham gia quá nhiều liên hoan văn học từ nhiều năm trước, khi các cuốn sách của tôi ra mắt. Bây giờ tôi không còn muốn đến những chỗ đó nữa.”

Laura buộc mình suy nghĩ xem cô sẽ cảm thấy thế nào nếu cô ngủ với ông rồi ông từ chối đến liên hoan, và nhẹ nhõm khi phát hiện ra rằng việc đưa được ông đến Anh để họ có một nhà tài trợ hoàn toàn không phải là lý do cô muốn ngủ với ông - nếu ông thực sự nghiêm túc về điều đó, dĩ nhiên, một điều cô còn nghi ngờ - ông quyến rũ đến mức khiến đầu gối cô bủn rủn. “Nhưng ông đã tham gia liên hoan này?” Cô đang cố gắng hết sức để nói một cách rõ ràng và thấy mừng vì giọng cô nghe thật tinh táo.

“Nơi này luôn đìu hiu trong mùa đông. Đây là nơi tôi sống và tôi sẽ là một kẻ đê tiện nếu không tổ chức một chương trình gì đó để thu hút nhiều người đến quán rượu và các quán trọ nếu tôi có thể, khi mà điều đó không tốn nhiều - thực sự mà nói, không một chút nào - công sức.”

Laura nhấp một ngụm rượu nữa. “Tôi nghĩ tôi đang uống whiskey nguyên chất.”

“Nó sẽ không gây hại gì cho cô đâu.”

Laura cười rầu rĩ, ý thức rằng có lẽ nó đã đưa cô vào rất nhiều rắc rối dù không thực sự làm hại cô. Cô không thể quyết định phải đổ lỗi cho cái gì về những việc cô sắp làm: rượu whiskey hay ham muốn của cô.

“Gần đây cô đã đọc cuốn sách nào khiến cô thực sự thích thú?”

“Chà...” Cô bắt đầu tán dương một nhà văn mới đoạt giải thưởng, một nhà văn viết tiểu thuyết dành cho phụ nữ mới nổi, và vài cuốn sách khác mà cô thích. Cô tự hào về giọng nói tinh táo của mình - ít nhất là đối với đôi tai cô.

Ông đáp lại bằng những cuốn sách và những bộ phim ông ưa thích, chỉ có điều ông khó tính hơn cô nhiều, dù cô luôn nghĩ mình là người kén cá chọn canh. Khi cô nói, cô thấy ông thật lơ đãng. Không nhà văn nam nào có thể cưỡng lại việc nói về tác phẩm của họ, cô nhớ ra - Henry đã nói với cô điều này khi cô bắt đầu tổ chức các sự kiện. “Dĩ nhiên,” cô nói, “những gì chúng tôi đang chờ đợi là một cuốn sách nữa của ông.”

Một thoáng im lặng và rồi ông lấy ly rượu ra khỏi tay cô và đặt nó xuống. “Tôi nghĩ đã đến lúc tôi đưa cô về nhà ngủ.”

Những phản ứng của cô bị rượu mạnh làm cho chậm lại và mất một, hai giây sau Laura mới nhận ra ông vừa nói gì. Cô buộc não bộ mình chú ý và bảo cô từ chối một cách lịch sự. Nhưng nó không làm thế. Cô muốn về nhà

ngủ với ông và chỉ thế thôi. Cô nhận ra cô không thực sự tin ông có ý định nghiêm túc, cô chỉ thích đùa bỡn với ông. Nó rất thú vị. Nhưng cô còn thích cái ý nghĩ ngủ với ông hơn nhiều. Cô gạt đi bất cứ lý trí nào còn rơi rớt lại và gật đầu đồng ý.

Cô vẫn còn đủ tỉnh táo để nhắn tin cho Monica, báo cho cô ấy biết cô đi với ai, dù không nói là cô sẽ đi đâu, vì cô tin rằng ai đó sẽ cho Monica địa chỉ nếu cô ấy cần. Cô cũng nhắn thêm “Tôi thực sự muốn điều này” để ngăn Monica lao đến giải cứu. Cô biết Monica sẽ muốn tra hỏi tỉ mỉ rằng cô định làm gì, vì sao cô lại làm thế, và cô có nghĩ đến hậu quả không. Nhưng chỉ cần một câu hỏi “Cô có chắc không?” của Monica thôi cũng có thể khiến cô đổi ý, và Laura thực sự muốn dâng hiến sự trong trắng của cô cho nhà văn cô yêu thích nhất trên thế giới (và cũng là người đàn ông quyến rũ nhất trên hành tinh này.) Có thể cô không bao giờ còn cơ hội nào khác để được sống thực sự và cô không muốn bị ai thuyết phục bỏ qua nó.

Một lát sau họ mới có thể ra khỏi quán rượu, Dermot phải tạm biệt theo nhiều cách với quá nhiều người. Nhưng dường như không ai ngạc nhiên chút nào khi thấy Laura đi với ông. Cô nhận ra có lẽ ông có thể có bất cứ người phụ nữ nào ông muốn trong quán rượu vào lúc đó; dù họ có thể thắc mắc trước lựa chọn của ông, nhưng việc ông về nhà với một người phụ nữ là điều không gây bất ngờ.

“Mình chỉ là một trong số cả hàng dài phụ nữ,” cô tự nhủ lúc ông chào tạm biệt người cuối cùng. “Nhưng chẳng sao cả. Các nhà thơ đều là những kẻ trăng hoa. Ít nhất thì ông ấy cũng biết rõ ông ấy phải làm gì.” Trạng thái đề phòng và nỗi sợ hãi làm tăng thêm ham muốn của cô. Cô nhớ đã từng đọc được điều đó và cái đầu mông lung của cô cố gắng nghĩ ra là ở đâu. “Sẽ ổn thôi,” cô tự nhủ, “và nếu nó không ổn, mình sẽ có một chuyện để kể lại với cháu mình.” Rồi cô cười khúc khích khi tưởng tượng ra cảnh bà ngoại cô kể cho cô nghe về lần làm tình đầu tiên của bà.

Cuối cùng họ bước ra ngoài màn đêm giá lạnh. Cô hơi loạng choạng và ông nắm lấy cánh tay cô. Mình có nên nói với ông ấy là mình vẫn còn trong

trắng không nhí, cô tự hỏi, và rồi quyết định sẽ không nói gì cả. Điều đó có thể ngăn ông lại. Nó sẽ khiến chuyện này biến thành một việc quá đỗi hệ trọng. Mình muốn làm tình với ông ấy vì tất cả những lý do đúng đắn hay không đúng đắn. Cô tự nhắc mình. Mình không muốn ông ấy cảm thấy áy náy về điều đó.

Cô gần như không cảm nhận được hành trình ngắn ngủi về nhà ông. Ông sai bước một cách quả quyết trên đường, mở cửa trước và nhẹ nhàng đẩy cô vào. Trước khi cô kịp nhìn ngắm thứ gì, ông đã kéo cô vào vòng tay và hôn cô. Ông là một tay lão luyện, cô nghĩ, đầu gối cô gần như mềm nhũn khi rượu whiskey và ham muốn dục vọng cùng lúc tấn công chúng. Mình đã ra một quyết định hoàn toàn đúng đắn, cô nghĩ: sự trong trắng của mình an toàn trong bàn tay người đàn ông này! Đó có phải là ý mình không? Trí não cô có vẻ đã biến đâu mất, tách rời khỏi bất cứ thứ gì có nghĩa lý. Cô quyết định hoãn lại tất cả mọi ý nghĩ; ngay bây giờ, cô muốn tận hưởng từng khoảnh khắc.

Vẫn không buông cô ra, ông dẫn cô vào một căn phòng ngủ và tiếp tục hôn cô. Ông ôm cô rất chặt, ép cô sát vào người ông. Bàn tay ông ve vuốt từ lưng xuống mông cô và cô nhận ra cô chưa bao giờ muốn bàn tay của ai khác chạm vào đó - thật lạ lùng làm sao khi một sự đụng chạm thân mật có thể rất khủng khiếp nếu đến từ một người không thích hợp nhưng lại vô cùng tuyệt diệu nếu đến từ một người thích hợp.

“Cô có cần vào phòng tắm không?” Ông thì thầm vào lọn tóc cô đang được ông quấn quanh ngón tay.

“Không, cảm ơn,” cô thì thầm đáp, biết rằng nếu dừng lại cô có thể đánh mất lòng can đảm. Cô không muốn mất can đảm. Ông nhẹ nhàng cởi từng nút trên chiếc áo khoác của cô và lột nó ra. Bên trong, cô mặc một trong những cái áo len cổ chữ V màu đen trong “bộ sưu tập” của cô. Nó bị nhấc lên và kéo qua đầu cô. Bây giờ cô đứng trước ông với chiếc áo hai dây và chiếc quần đen. Một phần trong cô nhận ra đó là bộ quần áo cô mặc khi đi làm và cảm thấy điều đó hơi kỳ cục. Nhưng dường như Dermot không hề

để ý cô mặc gì; ông chỉ muốn cởi nó ra. Ông tìm thấy cái móc ở cạp quần cô, và cái phéc mơ tuya, và rồi nó tuột xuống khỏi hông cô. Ông nhẹ nhàng đẩy cô lên giường và cười.

“Cô đang đi tất!”

“Dĩ nhiên rồi,” cô mơ hồ nói. “Đi tất thì làm sao? Tôi nghĩ là ông cũng đi tất.”

Ông cởi khóa đôi bột ngắn của cô và chúng nhập hội với những món đồ khác của cô trên sàn. Đáng lẽ cô phải cảm thấy kỳ cục khi chỉ mặc mỗi bộ đồ lót trước mặt một người đàn ông không quen, nhưng cô lại thấy bình thường, dễ chịu. Gọi cảm.

Ông đứng nhìn cô. Ông vẫn mặc nguyên quần áo.

“Cô đẹp lắm, cô biết không?”

Laura khẽ cười. Có lẽ ông đã nói thế với tất cả mọi người. Cô không bận tâm. Cô muốn ông đối xử với cô như ông đối xử với bất cứ cô bạn gái cũ nào của ông.

“Đắp chặn vào đi, cô đang run rẩy đấy,” ông nói, khẽ thích thú khi ông bắt đầu cởi quần áo của mình.

Bên dưới chiếc chăn lông vịt, Laura ngắm nhìn ông. Cơ thể ông khỏe mạnh và rắn chắc. Ông là một nhà văn thật đấy nhưng rõ ràng ông không chỉ ngồi lì ở bàn làm việc cả ngày. Khi chiếc quần đùi của ông tuột xuống, cô nhắm mắt lại. Căn phòng xoay tròn như thể cô đang chơi trò cưỡi ngựa gỗ và cô nhanh chóng mở mắt ra.

Ông đã tắt ngọn đèn chính và thay thế nó bằng ngọn đèn ngủ. Rồi ông kéo Laura vào vòng tay mình.

Làn da ông mịn màng như lụa khi áp vào da cô. Cô lại nhắm mắt, dù căn phòng vẫn xoay tròn, và cho phép mình tận hưởng cảm giác nằm trong vòng tay ông khi ông cởi nốt chỗ quần áo lót của cô. Kỳ diệu thay, bất cứ sự căng thẳng nào cô có thể cảm thấy dường như đã biến mất cùng với sự kiềm chế của cô. Ông kéo cô lại gần và bắt đầu mơn trớn lưng cô. Suốt lúc đó ông thì thầm với cô những lời âu yếm ngọt ngào bằng chất giọng gợi cảm, trầm ấm. Ông chống khuỷu tay nâng mình lên và hôn khuôn mặt cô, nhẹ nhàng như một hơi thở, rồi hôn khắp mắt cô, môi cô, má cô và tiếp tục di chuyển xuống cổ cô, ngay sau tai cô.

Cô thở thật sâu và xích lại gần ông hơn. Chỉ đến lúc đó ông mới chạm vào bầu ngực cô và hôn ngực cô. Bàn tay ông mơn man di chuyển khắp người cô, nhẹ nhàng âu yếm, khơi gợi trong cô những khao khát yêu đương. Đúng lúc ông khám phá ra kheo chân cô rất nhạy cảm thì ông bỗng nói, “Thứ lỗi cho tôi. Tôi sẽ quay lại ngay.”

Cô thở dài khoan khoái và thiếp đi.

Cô thức dậy và thấy ông đang ngáy bên cạnh cô. Cô cảm thấy thật khủng khiếp: cổ họng khát khô và đầu óc như đang quay cuồng. Nỗi hốt hoảng lan khắp người cô. Cô đã làm gì vậy? Thế quái nào mà cô lại trần truồng nằm trên giường với một người đàn ông không mảnh vải che thân? Cô nhảy vội khỏi giường và tìm quần áo. Cô chóng mặt và không thể nhận ra liệu cô vẫn còn say hay sự chóng mặt đó là một phần dư vị của cơn say đêm qua.

Cô tìm thấy quần lót và tất ở những chỗ khác nhau trong góc phòng. Những đợt sóng sợ hãi xô tới khi cô cố gắng xỏ đôi chân mềm nhũn vào chúng. Cô đã làm gì vậy?

Sợ rằng Dermot sẽ tỉnh dậy, cô cố gắng lấp ghép lại những gì cô có thể nhớ về buổi tối hôm qua trong lúc mặc quần áo. Sự kiện của Dermot vẫn còn rõ ràng trong tâm trí cô. Rồi cô nhớ đã lôi Monica đến quán rượu và một vài chuyện xảy ra ở đó vẫn còn được lưu lại, nhưng thế quái nào mà cô lại nằm trên giường của Dermot Flynn, lỏa thể, với ông ta nằm cạnh cô chứ?

Những dòng hồi tưởng khủng khiếp ập đến với cô khi cô mặc áo khoác - vài mẫu ký ức lơ mờ về việc ông nói ông sẽ đến liên hoan nếu cô lên giường cùng ông. Phải chăng cô đã đồng ý thật? Chắc chắn là không! Dù rất ngưỡng mộ và thích ông, nhưng chắc chắn cô sẽ không đồng ý ngủ với ông? Đúng không? Điều đó sẽ khiến cô chẳng khá hơn một con điếm là mấy! Cô không dám nhìn vào hình dáng đang ngủ trên giường. Nếu cô không thể nhìn thấy ông, có lẽ ông thực sự không tồn tại: tất cả chỉ là một sự hư cấu của trí tưởng tượng quá phong phú của cô. Nhưng cô biết ông hoàn toàn có thật. Ôi, tại sao cô lại uống nhiều như thế chứ? Mẹ cô đã đứng về ma men. Ý nghĩ này chợt mang đến một nụ cười thoáng qua trên môi cô, cho đến khi thực tại của tình huống này ùa về. Cô phải nhớ lại chuyện gì đã xảy ra tối qua.

Cô nhớ đã ham muốn ông. Cô nhớ ông đã cởi quần áo của cô, và cô rất thích điều đó. Khi cô cài móc khóa quần, cô tự hỏi liệu cô có còn coi nó như một cái quần bình thường được nữa không.

Cô nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay của mình nhưng tối quá cô không thể thấy giờ. Cô phải quay lại nhà trọ và hy vọng có thể đánh thức Monica để mở cửa cho cô vào. Ôn Chúa đó là một căn nhà gỗ một tầng và cửa sổ phòng ngủ của họ ở ngay đằng sau nhà. Nếu cô bị một kẻ cưỡng hiếp ngẫu nhiên tấn công và lôi vào trong bụi rậm trên đường về, cô chỉ có thể tự trách bản thân mình.

Vị thần hộ mệnh cho những người phụ nữ ngu ngốc dẫn cô quay trở lại nhà trọ. Laura nhớ đường rất kém và biết rằng nhờ có sự can thiệp của vị thần này mà cô mới về đến nơi. Lúc này đầu óc cô đã tỉnh táo đôi chút; cô quan sát kỹ bên ngoài căn nhà và đoán xem phòng họ nằm ở đâu. Cô nhón chân đi vòng ra sau nhà và gõ lên cửa sổ.

May mắn thay, Monica là người tỉnh ngủ. Một cái đầu bù xù xuất hiện sau những tấm rèm. “Laura! Cô đang làm cái quái gì ở đây thế?”

“Ôi, hãy mở cửa cho tôi vào đã, Monica, làm ơn!”

“Được thôi. Hãy ra cửa trước đi và tôi sẽ xem tôi có thể làm gì.”

“May cho cô là ở đây họ không thích cài thiết bị báo trộm đấy,” Monica thì thào một vài phút sau.

“Tôi cảm thấy mình giống như một tên trộm vậy. Còn tệ hơn thế nữa.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi không biết. Chẳng có gì cả. Tôi không nghĩ vậy. Chúng ta nói chuyện này vào sáng mai được không?”

“Được thôi. Vào giường tôi mà nằm đi, ảm lảm, người cô đang run như cây sậy kia kia. Nhưng mà đến sáng cô phải kể lại chi tiết cho tôi nghe đấy nhé!”

Laura chỉ muốn chui vào giường ngay và tìm kiếm sự lãng quên nhưng Monica rất cương quyết. “Đây,” cô nói, cầm một ly nước. “Nó sẽ giúp cô lấy lại muối. Cô sẽ cảm thấy đỡ kinh khủng hơn vào buổi sáng nếu cô uống nó.”

Laura uống ly nước nhưng khi ký ức của cô dần dần rõ nét, cô cảm thấy một cơn váng đầu sau khi tỉnh rạo không phải là thứ khiến cô cảm thấy cái chết là một sự lựa chọn hấp dẫn.

“Trà đến đây!” Monica nói to vào buổi sáng hôm sau. Cô đã mặc quần áo chỉnh tề, trang điểm, và có vẻ rất tươi tỉnh.

“Ôi Chúa ơi!” Laura rên rỉ, ngáp, rồi lại rên rỉ và rồi ngồi dậy, đón lấy tách trà.

“Cô cảm thấy thế nào?”

Laura cân nhắc. “Có lẽ là tốt hơn tôi tưởng. Dầu sao thì cũng về mặt cơ thể.”

“Tôi muốn nghe mọi chi tiết sau, nhưng bây giờ chúng ta nên ăn sáng đã.”

Laura chẳng muốn ăn gì cả, nhưng sau một ly nước cam, một bữa sáng lớn kiểu Ireland và vài tách trà, thêm hai viên thuốc giảm đau loại mạnh, cô cảm thấy đỡ hơn một chút. Monica mặc cho cô bộ quần áo ấm nhất, tự mặc cho mình, và lôi cô ra ngoài đi dạo.

“Nào, kể hết cho tôi nghe đi. Nó có tuyệt không? Những lần đầu tiên có thể không hoàn hảo, nhưng ít nhất với một người đàn ông như thế, ông ấy sẽ biết mình phải làm gì.”

Laura nhớ lại ý nghĩ này đã từng xuất hiện trong óc cô vào một lúc nào đó tối qua.

“Thế nào?” Monica khẳng định. “Cô phải kể hết cho tôi nghe. Đó là quy tắc đầu tiên của Luật Bạn bè.”

“Tôi chưa từng nghe về Luật Bạn bè,” Laura nói.

“Tôi vừa nghĩ ra đấy, nhưng cô vẫn phải kể với tôi. Đừng có đánh trống lảng.”

“Tôi không đánh trống lảng. Tôi chỉ đang cố nhớ lại thôi.”

“Cái gì? Chắc hẳn là cô không say đến mức quên hết mọi chuyện chứ?”

“Tôi đã uống hơi quá chén, tôi biết. Nếu không tôi đã chẳng bao giờ về nhà ông ta. Mặc dù...”

“Thú thực đi,” Monica nói, thừa hiểu sự dừng lại đột ngột của cô. “Cô chết mê chết mệt ông ta. Đáng lẽ tôi phải quay lại nhà ông ta sau một ly Ribena. Ông ta là một tay kỳ mã lão luyện^[26].”

“Gì cơ?”

“Từ địa phương. Tự cắt nghĩa đi. Chúng ta đến ngồi trên cái ghế băng đằng kia nhé? Đêm qua tôi ngủ chẳng ngon gì cả.”

“Ồ, tôi cũng vậy.” Những cơn run rẩy đang làm toàn thân Laura rung động và cô không biết chúng được gây ra bởi cái lạnh, dư vị khó chịu sau khi say hay bởi chuyện xảy ra đêm qua. Giờ thì cô nhớ rõ cô đã muốn ngủ với Dermot Flynn nhiều biết chừng nào. Cô nhớ cô đã quyết định rằng trong số tất cả những người đàn ông trên thế giới này, Dermot chính là người nên có được sự trong trắng của cô. Mặc dù trời lạnh khủng khiếp và cô cảm thấy yếu ớt hơn bao giờ hết, cô nhớ cô đã không đổi ý. Thực sự là thế.

“Vậy cô có thấy thú vị không?” Monica hỏi. “Tôi sẽ không hỏi cô có đạt được cực khoái không, bởi vì có lẽ là không.”

“Không... Tôi không nghĩ thế.”

“Cái gì? Thú vị hay cực khoái?”

“Monica, tôi nghĩ chuyện này nghe thật điên rồ nhưng tôi không biết mình có làm chuyện đó với ông ấy hay không.”

Monica không trả lời ngay. “Cô có nghĩ rằng cô đã làm chuyện đó nhưng lại chẳng nhớ được gì không?”

Họ đã đến chỗ chiếc ghế băng và khi họ ngồi xuống, Laura nhăn nhó.

“Cô bị đau... ở chỗ đó à?”

Laura thừa nhận rằng đúng là thế. “Nhưng chúng ta đã đạp xe đến gặp bạn trai của cô.”

“Nhưng tôi có bị làm sao đâu! Tôi biết tôi hay đạp xe hơn cô, nhưng cô còn trẻ và khỏe khoắn. Tôi không nghĩ cô lại cảm thấy khó chịu đến thế. Với

lại, cô đã đi bộ hầu hết quãng đường cơ mà.”

“Trên đường về có vài đoạn rất mập mờ.” Laura quay sang bạn mình. “Tôi cần phải tìm hiểu, Mon ạ. Tôi cần phải biết liệu tôi đã làm chuyện đó hay chưa. Tôi cảm thấy điều đó thật quan trọng.”

Monica khẽ cười. “Dĩ nhiên là chuyện đó rất quan trọng, nhưng...”

“Không, thực sự đấy. Tôi cần tìm hiểu. Tôi không thể về Anh mà không biết. Tôi không thể.”

Monica trở nên nghiêm túc. “Được thôi, hãy thử tìm hiểu xem. Khi cô thức dậy cô có ở một mình không?”

Laura lắc đầu. “Không. Ông ấy ngủ bên cạnh tôi. Ngáy khò khò. Và chẳng mặc gì cả.”

“Hừm... Thế cô có thấy thứ gì, ờ, bị vứt trên sàn không? Cô biết đấy, một cái bao cao su chẳng hạn.”

Laura nhăn mặt. “Không, vì lúc đó tôi còn mãi tìm quần áo và chỉ muốn rời khỏi nơi đó ngay lập tức.”

Monica thở dài và lắc đầu. “Có vẻ không ổn đâu, Laura ạ, nếu cô không muốn quan hệ với ông ta. Một người đàn ông như thế, trần truồng trên giường với một cô gái, người cũng đang khóa thân, tôi đoán chừng?” Laura gật đầu. “Khả năng ông ta không giỏi trò với cô cực thấp. Và không có dấu hiệu của bao cao su - rất vô trách nhiệm.”

“Nhưng nếu chúng tôi có quan hệ thì chắc chắn tôi phải nhớ được chứ?” Laura khẽ hỏi, nhìn xuống con đường mòn dẫn đến quán rượu, nơi khởi nguồn của toàn bộ tình huống đáng tiếc này. Cô thở dài và thu mình sâu hơn trong chiếc áo khoác.”

“Cô sẽ không nhớ gì nếu ông ta bỏ Rohypnol^[27] vào đồ uống của cô,” Monica thản nhiên nói.

“Ông ấy sẽ không làm thế. Ông ấy không cần làm thế.” Laura hoàn toàn chắc chắn về điều này.

“Làm sao cô biết được, cô chẳng biết gì mấy về ông ta mà,” Monica nhắc cô, dù nhẹ nhàng.

“Tôi đã viết luận văn về ông ấy! Tôi biết mọi thứ cần biết. Hơn nữa, ông ấy kiếm được Rohypnol ở đâu tại Ballyfitzpatrick chứ?” Cô thậm chí còn không chắc những người sống ở đây từng nghe về nó.

Monica lại cười. “Đúng, và cô thuộc lòng các cuốn sách của ông ta, nhưng cô không biết gì về cuộc sống tình dục của ông ta, đúng không? Qua Charles, tôi có cảm giác ông ta thực sự là một kẻ trăng hoa. Cô không bao giờ có thể học được chữ ngờ, cô biết đấy.”

“Đúng là nó không được đề cập trong phần tiểu sử tác giả ở cuối sách,” Laura nói. “Cô có lý.”

“Cô thực sự lo lắng về chuyện này à?” Monica hỏi, chạm vào tay Laura. Lúc này cô đã quay trở lại vẻ nghiêm túc.

“Phải! Tôi, trinh nữ trên hai mươi một tuổi cuối cùng của Bán cầu Bắc, không biết là mình đã quan hệ tình dục hay chưa. Tôi thực sự muốn biết.”

“Cô có muốn về nhà không? Chúng ta có thể rời đi sớm...”

Laura lắc đầu. “Ồ không. Chúng ta không thể đi trước sự kiện tiếp theo của ông ấy - và tôi phải bắt ông ấy trả lời dứt khoát rằng ông ấy sẽ đến liên hoan. Không chỉ có sự trong trắng của tôi đang bị đe dọa thôi đâu! Ngoài ra,” cô tiếp tục với giọng nhỏ nhẹ, “tôi không thể bỏ qua cơ hội được gặp ông ấy lần nữa.”

Monica vỗ vào tay cô. “Đương nhiên.”

“Nhưng tôi cũng cần biết chuyện gì đã xảy ra đêm qua. Nếu không thì tôi biết nói thế nào với ông ấy về liên hoan, thu xếp với ông ấy, những thứ tương tự như thế?”

“Tôi hiểu ý cô. Chúng ta cần tìm hiểu.” Cô đứng dậy, đưa tay ra kéo Laura dậy. “Đi thôi, ngoài này lạnh quá, hãy vào một tiệm cà phê và làm cho chúng ta ấm người lên.”

“Nhưng, Monica, làm thế nào bây giờ? Tôi không thể hỏi ông ấy được,” Laura nói khi họ đi về phía tiệm cà phê nơi họ ăn bữa sáng Ireland đầu tiên, lúc này nó có vẻ như đã diễn ra từ mấy ngày trước rồi.

“Thôi được, vậy thì tôi sẽ hỏi,” Monica nói.

“Mon! Cô không thể hỏi ông ấy được. Cô không thể đến chỗ Dermot Flynn mà nói, ‘Ông đã ngủ với bạn tôi chưa?’ Cô phải hứa với tôi là cô sẽ không làm thế. Việc đó quá xấu hổ.” Cô nghĩ ngợi một thoáng rồi nói thêm, “Đó là Luật bạn gái.”

“Tôi đã phát minh ra Luật Bạn gái,” Monica điềm tĩnh nói, “nhưng tôi thừa nhận điều cô nói cũng nằm trong bộ luật ấy. Nói cho cô biết, tôi sẽ hỏi ông ta, nhưng ông ta sẽ không biết tôi đang hỏi, vì thế mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Có thể tôi đang không được sáng suốt lắm - đầu tôi đau đến nỗi tôi nghĩ óc tôi đã teo lại rồi - nhưng cô sẽ làm chuyện đó bằng cách nào chứ?”

“Tôi sẽ nghĩ cách.” Monica nhoẻn cười, nhưng Laura không tin chút nào.

Chương 6

Sự kiện thứ hai, dù được tổ chức vào buổi chiều, vẫn đông không kém sự kiện trước. Nếu đây là dấu hiệu cho thấy ông sẽ thu hút được bao nhiêu người đến liên hoan Somerby, Laura có thể hiểu tại sao mọi người lại quá mong mỏi có được ông như vậy. Có lẽ, cô tự nói với mình, chỉ vì ông ấy là người địa phương. Nhưng dù nhiều giọng nói quanh cô là giọng Ireland, loáng thoáng vẫn có giọng Anh và Mỹ.

Lần này Laura ẩn mình ở phía cuối. Con vầng đầu của cô thật may đã tan biến nhưng cho dù tối qua có xảy ra chuyện gì hay không, gặp lại Dermot vẫn là một việc vô cùng xấu hổ. Mặc dù, nếu họ đã làm tình thật (ngay cả trong trí tưởng tượng của cô, Laura không nghĩ đây là cách diễn đạt đúng) cô sẽ bắt ông giữ lời hứa. Nhưng thật đáng buồn - đúng hơn là quá bi kịch - vì cô đã quá say nên không thể chắc chắn liệu chuyện đó có xảy ra hay không! Nhớ đâu cô đã trao sự trong trắng cho người đàn ông cô muốn có nó hơn bất cứ ai và không nhận thức được điều đó? Cô biết cảm giác của cô dành cho ông không phải là tình yêu, đó chỉ là sự ngưỡng mộ mà các cô gái trẻ thường dành cho các ca sĩ hay ngôi sao điện ảnh. Trái qua chuyện ấy mà không hề biết gì là điều không thể tha thứ được.

Monica đã đồng ý rằng cô sẽ đến đứng ở phía trên để có thể túm lấy ông và hỏi câu hỏi của cô trước khi mọi người đến quán rượu. Laura cần biết càng sớm càng tốt, và mặc dù cô và Monica đều cho rằng vài ly rượu có thể giúp cô ấy hỏi dễ dàng hơn, nhưng câu trả lời có thể không rõ ràng, hoặc dẫn đến những điều khác. Họ thống nhất rằng vì cuộc đời họ, họ không nên bèn mảng đến quán rượu nữa.

Trước đó họ cũng đã nói chuyện về việc Monica sẽ hỏi ông như thế nào.

“Hay là tôi hỏi ông ấy rằng ‘Ông đã bao giờ ngủ với một cô gái còn trinh chưa và nếu rồi thì đó là khi nào?’” Monica gợi ý.

Laura mất vài giây kinh hoàng trước khi nhận ra là Monica đang đùa. “Vòng vo như thế làm gì hả Mon? Sao cô không nói huých toẹt ra?” Laura cười khúc khích. Nhưng trong tiếng cười của cô vẫn đượm nỗi lo lắng, Monica thử lại. “Thế còn: ‘Ông đã bao giờ thực hành những cảnh sex trong các cuốn sách của ông chưa, nếu có thì khi nào?’”

Laura ngừng cười và trở nên phẫn nộ. “Không! Chẳng có cảnh sex nào trong các cuốn sách của ông ấy cho ta manh mối nhỏ nhất!”

Monica nhún vai. “Xin lỗi, tôi chưa đọc chúng.”

“Rõ là thế rồi!”

“Này này! Tôi đang giúp cô đây, đừng có quên!”

Laura tỏ vẻ biết lỗi. “Xin lỗi! Tôi thật quá quắt. Tôi đã tự đưa mình vào chuyện này, tôi nên tự giải thoát mình khỏi nó mới phải. Tại sao cô phải tự làm mình bẽ mặt vì tôi chứ? Giá mà tôi không ngu ngốc đến thế!”

“Nghe này, không sao đâu. Cô không cần phải tự hành hạ mình thêm nữa. Chỉ có các nhà tu khổ hạnh mới làm như thế trong thế kỷ trước, hay thậm chí là vài thế kỷ trước nữa. Đến lúc đấy tôi sẽ nghĩ ra điều gì đó, vì thế nó sẽ có vẻ tự nhiên hơn.”

Laura vẫn không yên tâm. “Tôi đã tổ chức rất nhiều buổi ký tặng sách, đọc sách, hỏi đáp và đến dự vài sự kiện tương tự ở những nơi khác, và chưa từng có ai hỏi về đời sống tình dục của tác giả.”

Monica chẳng bận tâm. “Nhưng tôi là một cô nàng hát rock ngổ ngáo. Tôi có thể hỏi những điều mà mẫu người văn chương sách vở như cô sẽ không dám hỏi.” Monica khoác lên vẻ mặt vô tư lự mà có thể làm Laura tin khi cô gặp cô ấy lần đầu, vài tuần trước, nhưng bây giờ cô đã nhận ra rằng “cô nàng hát rock ngổ ngáo” hoặc trong trường hợp của cô ấy, “cô nàng hát

nhạc swing ngô ngáo”, chỉ là một hình ảnh đi kèm với mái tóc giả màu hồng và lông mi giả mà thôi.

“Tôi nên tự mình làm điều này. Tôi chắc chắn rằng nếu tôi đủ say... Chết tiệt, lần trước khi say, tôi đã sẵn sàng ngủ với ông ta!”

“Phải, và cô đã quá say đến nỗi không thể nhớ được rằng cô có ngủ với ông ta hay không,” Monica ân cần nhắc nhở cô, phòng khi điều đó đã trôi tuột khỏi tâm trí Laura. “Có ích lợi gì nếu cô uống say và có thể hỏi ông ta, rồi sau đó không hiểu được câu trả lời, hoặc quên bếng mất câu trả lời là gì. Không, tôi sẽ làm.”

Xấu hổ vì sự thật này, Laura im bật.

Dù Dermot đã nói ông sẽ dành thời gian cho việc hỏi đáp, nhưng “Ông đã ngủ với bạn tôi chưa?” có lẽ không phải là câu ông mong đợi. Laura không biết liệu Monica có hỏi được gì về chuyện ấy không, và cô cuống cuống nghĩ đến kế hoạch B. Liệu cô có thể lấy địa chỉ email của ông và gửi cho ông một bức thư ngắn không nhỉ? “Có lẽ ông không nhớ tôi, nhưng tôi đã đến gặp ông tại liên hoan văn học ở Ballyfitzpatrick và có thể chúng ta đã quan hệ với nhau. Ông nhớ ra rồi chứ? Chúng ta đã làm chuyện đó hay chưa? Tôi cảm thấy tôi cần biết...”

Không, có lẽ là không. Cô phải đặt niềm tin vào Monica.

Dermot Flynn nhảy lên sân khấu theo phong cách ngôi sao nhạc rock như đêm hôm trước. Laura thở dài. Cô vừa thấy nhẹ nhõm vì ông dường như còn quyến rũ hơn hẳn so với những gì cô nhớ (điều đó có nghĩa là tối qua thị lực của cô không bị ảnh hưởng bởi tác dụng của rượu bia), vừa thấy khao khát. Cô thực sự, thực sự hy vọng cô đã không bỏ phí thứ đáng lẽ nên là một trong những trải nghiệm tuyệt vời nhất trong đời cô chỉ vì cô đã say.

Đầu gối cô mềm nhũn khi cô nghĩ về những gì họ đã chia sẻ cùng nhau mà cô có thể nhớ. Hẳn là ông đã không làm bất cứ điều gì cô không thích, nếu

không chắc chắn cơ thể cô sẽ không trở nên yếu đuối khi thấy ông - hay ít nhất không yếu đuối theo cái kiểu tim đập chân run mà cô đang cảm thấy bây giờ. Hẳn là đã có một tổn thương tinh thần nào đó? Một thứ mà não bộ cô có thể đã quên đi nhưng cơ thể cô vẫn còn nhớ? Đó là điều xảy ra trong những tiểu thuyết trinh thám.

Không có ai ở bên cạnh ông để giới thiệu ông hay điều khiển sự kiện này. Mọi người đều biết ông là ai và ông không cần một người trợ giúp - cô gần như có thể nghe thấy ông nói điều đó. Ông có hai cuốn sách dưới cánh tay và Laura có thể thấy những thanh đánh dấu trong chúng. Ai đó đứng gần cô thì thào, “Ông ấy có thể đọc cả hai cuốn. Tuyệt quá!”

“Tôi lặn lội từ Canada đến đây để nghe ông ấy,” người khác nói. “Tôi sẽ đi bất cứ đâu, trả bao nhiêu tiền cũng được.”

“Giá mà ông ấy xuất bản một cuốn sách nữa! Tôi đã thuộc lòng cả hai cuốn sách của ông ấy!” Người đầu tiên nói.

Laura thầm đồng ý với ông ta, rồi cô khẽ di chuyển ra đằng sau người đứng cạnh cô khi cô thấy Dermot nhìn bao quát khán giả phía dưới. Cô hy vọng lần này ông sẽ không thể thấy cô. Cô đã tự biến mình thành một kẻ quá ngốc nghếch.

Cô không hoàn toàn chắc chắn nhưng cô có cảm giác ông dừng lại khi nhìn đến chỗ cô đứng trong đám đông. Cô nhắm mắt - như thể làm vậy thì ông sẽ không bao giờ thấy cô. Hoặc, quan trọng hơn, cô sẽ không bao giờ biết điều đó.

Cô nhận ra đoạn văn ông đọc ngay lập tức, nhưng rồi, cô thầm lý luận, điều đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Giống như người đang đứng sát bên trái cô, cô đã thuộc lòng gần như từng chữ trong tác phẩm của ông. Đó là đoạn nhân vật chính đang miêu tả người phụ nữ anh ta yêu với bạn thân. Nhân vật chính đang nói một điều, nhưng lại nghĩ về chuyện khác. Chẳng có chút dâm dăng nào trong đó dù là mơ hồ, nhưng sự đam mê và ham muốn mà

chàng trai trẻ dành cho người phụ nữ ấy hiển hiện thấy rõ. Chỉ cần nghe giọng nói tuyệt vời của ông thốt ra những lời tuyệt đẹp đó là đã đủ để cô cam tâm tình nguyện làm nô lệ tình dục cho ông mãi mãi, và không bao giờ đề nghị ông đến gần một liên hoan văn học.

Khi ông ngừng đọc, cô phải nhắc mình thở. Cô không phải là người duy nhất xúc động; những người phụ nữ xung quanh cô đều gần như ngất đi. Sự đam mê tập thể, cô kết luận, giống như sự kích động tập thể, chỉ có điều (may mắn thay) âm thầm hơn. Chỉ cần một người trong số họ thét lên, hay ném quần lót lên sân khấu, là tất cả bọn họ sẽ bắt chước - hay ít nhất là tất cả những ai không phải vật lộn cởi quần jean, nhảy lò cò một chân và vương vãi với những đôi tất dày. Laura cảm thấy may mắn khi địa điểm tổ chức này không được ấm áp lắm và tất cả khán giả đều mặc rất nhiều quần áo.

“Bây giờ, có ai có câu hỏi nào không?” ông hỏi.

Sau khi thành thạo xử lý một loạt những câu hỏi với vẻ quyền rũ và cởi mở, ông nhìn đồng hồ.

Laura bắt đầu tự hỏi liệu Monica có đánh mất cơ hội không. Tay cô ấy đã giơ lên vẫy một lúc rồi.

“Chỉ còn thời gian cho một vài...”

“Đây đây! Tôi!” Giọng Monica vang lên từ phía trước căn phòng. Laura có thể nhận ra hoặc là cô ấy không có những cảm xúc như hầu hết những phụ nữ khác trong phòng, hoặc là cô ấy còn kích động hơn tất cả bọn họ. Nhưng cô ấy có thể nói gì trước đám đông khán giả để có được thông tin cần thiết?

Monica hắng giọng. “Người ta nói rằng tất cả những cuốn tiểu thuyết đầu tay đều mang tính tự truyện. Điều này có đúng với ông không?”

Laura cuống cuống tự hỏi, làm thế nào mà Monica có thể chuyển từ câu hỏi khá bình thường này sang câu, “Bạn tôi vẫn còn trong trắng chứ?” Thật ngớ ngẩn! Rồi cô tự mắng mình - Monica là một người bạn đang giúp đỡ cô, chứ không phải một chuyên gia thẩm vấn. Cô biết cô nên tự mình hỏi Dermot - nhưng chỉ riêng ý nghĩ đó thôi cũng khiến từng đầu mút thần kinh của cô co thắt lại. Có lẽ cũng chẳng thành vấn đề nếu cô không bao giờ biết được điều đó.

Dĩ nhiên Dermot Flynn đã gặp câu hỏi này hàng tỷ lần. Ông nở nụ cười thông thả, quỵên rũ. “Chà, cô phải nhớ rằng tôi viết cuốn sách này khi còn rất trẻ. Lúc ấy tôi chưa có nhiều vốn sống để có thể mang vào truyện.”

Monica rõ ràng không thỏa mãn với câu trả lời này. “Vậy, ông có quan hệ - ừm - ngu với tất cả những người phụ nữ mà ông để mắt tới không?”

Laura co rúm lại.

Dermot thích thú thấy rõ. “Như tôi đã nói, cuốn sách đó chủ yếu là hư cấu.”

“Tôi chỉ thắc mắc,” Monica hỏi, “liệu ông có thực hiện tình dục an toàn...”
Dường như cô đang bắt đầu chuyển hướng câu hỏi.

Laura nuốt khan. Dermot, cũng như hầu hết khán giả, có vẻ bối rối.

“Ý tôi là,” Monica tiếp tục, “nhiều thanh niên đọc sách của ông...”

Monica lấy điều đó ở đâu ra? Xét cho cùng, có lẽ chính cô ấy đã đọc cuốn sách.

“Tôi không thấy...” Dermot ngắt lời, nhưng Monica đang trên đà hăng hái và sẽ không ai có thể làm cô ấy sao lãng hay ngừng lại.

“Ông không nghĩ ông cần phải làm một tấm gương tốt ư?”

“Dĩ nhiên...”

Monica ngắt lời ông trước khi khán giả kịp nghe xem liệu ông đang đồng ý với cô về chủ đề đó hay định nói lảng sang một vấn đề hoàn toàn khác. “Lần cuối ông dùng bao cao su là khi nào?”

Câu hỏi này được tung ra đột ngột và Laura chỉ muốn chết ngay lập tức.

Sự im lặng phủ xuống đám đông khán giả khi tất cả mọi người háo hức mong đợi câu trả lời. Đó là một câu hỏi rất khiếm nhã, và nếu Laura không biết trước rằng bạn cô hỏi câu đó chỉ vì cô, cô sẽ nghĩ điều đó là không thể tha thứ được. Nhỡ đám đông tấn công Monica thì sao? Cô có thể cứu cô ấy không?

“Phải nói rằng,” Dermot nói, không hề nổi giận, “câu hỏi đó có lẽ thích hợp với một khung cảnh thân mật hơn, nhưng vì cô đã hỏi, đó là khoảng bốn tháng trước. Câu hỏi tiếp theo?”

Laura len qua đám đông về phía cửa và chuồn ra ngoài. Đó là một đêm lạnh lẽo, bạn cô đã tự làm mình bẽ mặt và cô vẫn không biết mọi chuyện giữa cô và Dermot đêm qua đã đi xa tới mức nào. Monica nhanh chóng đến chỗ cô.

“Cảm ơn vì đã cố gắng, Mon,” Laura nói trước khi bạn cô có thể xin lỗi. “Tôi biết cô đã cố gắng hết sức. Tôi nghĩ chúng ta sẽ không bao giờ biết được chuyện đó đâu. Hãy cứ cho rằng chẳng có gì nhiều lắm xảy ra, được không?” Đột nhiên ký ức về những gì đã xảy ra quay trở lại với cô. Thực sự thì không phải là “không có gì nhiều lắm”, nó đã rất tuyệt vời - dù họ có làm chuyện đó hay không.

“Tôi sẽ không bỏ cuộc cho đến khi nào tôi biết sự thật,” Monica nói. “Cô sẽ không bao giờ yên lòng nếu cô chưa có câu trả lời. Bây giờ chúng ta sẽ đến quán rượu, uống vài ly trước khi đám đông đổ xô đến, và tôi sẽ hỏi ông ấy một câu hỏi bổ sung. Nó được gọi như thế, đúng không?”

“Có lẽ thế,” Laura buồn rầu nói, “nhưng cô có thể khiến cho cả hai chúng ta bị tổng cổ ra ngoài vì đã quấy rối ngôi sao đấy! Cô khá - ờ - bạo dạn lúc

ở trong đó.”

Monica cắn môi, có lẽ đang hồi hận. “Tôi biết. Nhưng tôi phải làm thế.”

“Tôi thấy mình đúng là một con ngốc vì đã không nhận ra...”

Monica kiềm chế một tiếng cười khúc khích. “Vì không nhận ra liệu cô đã ngủ với một trong những người đàn ông quyến rũ nhất hành tinh này hay chưa? Cô cứ như người từ trên cung trăng rơi xuống ấy.”

Laura cầu nhàu bực tức với chính mình.

Monica dịu dàng vỗ về cô. “Giờ thì đi thôi và uống vài ly để lấy can đảm - chúng ta sẽ cần đến nó!”

“Tôi nghĩ chúng ta đã nói...”

“Cô muốn biết liệu cô có còn trong trắng hay không chứ?”

Laura gật đầu và ngoan ngoãn đi theo bạn mình trên con đường dẫn đến quán rượu.

Dermot có vẻ cảm mến Monica khi thấy cô có một ly vại to dùng màu đen chờ đợi ông - ít nhất thì ông cũng đến gần cô ấy và nhắc nó lên. Laura đã trốn ở một trong những căn phòng nhỏ bên cạnh và đang lắng nghe từ sau một tấm ván ô. Họ đã quyết định sẽ dễ dàng hơn nếu để mình Monica đối phó với ông.

“Lúc này cô đã dồn tôi vào một tình huống khó khăn,” ông nói. Laura nghe tiếng chiếc ly được đặt xuống bàn sau vài giây dài. Cô có thể hình dung ra chuyển động của yết hầu ông khi ông nuốt thứ chất lỏng đó. Rồi cô nhớ đó là đặc điểm quyến rũ hạng hai và ngăn mình lại.

“Chỉ vì tôi nghĩ ông hoàn toàn vô trách nhiệm,” Monica nói.

Laura nhăn nhó. Cô ấy lại bắt đầu rồi. Sao Monica có thể khiếm nhã như thế? Cô không biết liệu Monica thực sự tức giận thay cô hay cô ấy chỉ đang cố khiêu khích ông.

“Tại sao, mẹ kiếp?”

Laura có thể hình dung ra sự phẫn nộ của ông và không trách ông vì điều đó - hoặc thứ ngôn từ ông sử dụng.

“Bởi vì ông phải luôn dùng bao cao su,” Monica nói. “Chứ không phải chỉ khi nào ông được đề nghị.”

Mày phải ngưỡng mộ sự kiên trì của cô ấy, Laura nghĩ, ngay cả khi nó đang khiến cô muốn xoắn người mình lại để dồn nén nỗi xấu hổ. Cô thực sự không dám bắt tréo chân, hay cúi người xuống; trông cô đã quá kỳ quặc rồi.

“Tôi đồng ý,” Dermot nói, nghe khá nhã nhặn. “Tôi luôn làm thế.”

Im lặng. Laura gằn như có thể nghe thấy Monica nheo mắt.

“Vậy lần cuối cùng là khi nào?”

Laura quệt một mảng mồ hôi do câu hỏi này tạo ra và cho tay vào miệng. Cô không còn để ý đến việc người xung quanh nghĩ gì về hành vi của cô.

“Ý cô là gì, lần cuối tôi dùng bao cao su? Hay làm chuyện ấy?”

Laura khẽ rên rỉ.

“Cả hai. Có lẽ câu trả lời là như nhau.”

Laura nhận ra Monica là một con chó sục khi thu thập thông tin, và cô ước ao rằng cô ấy có thể bắt chước một loài ít lì lợm hơn. Nhưng một con chó cóc có thực sự được việc? Cô mơ hồ nhận ra sự kết hợp của xấu hổ, sợ hãi,

hồi hận và một loạt những cảm xúc khác quá phức tạp không thể gọi tên đang khiến chuyên tàu ý nghĩ của cô trật bánh.

“Như tôi đã nói lúc nãy, khoảng bốn tháng trước,” Dermot nói và rồi thêm vào, “À, tôi nghĩ tôi đã đoán ra mọi chuyện.”

Laura, đột nhiên sợ rằng cô sắp phải nghe người ta nói sau lưng cô, len qua vài người và xuất hiện trước mặt họ. Cô không thể dựa dẫm vào Monica thêm nữa - cô phải tự mình đương đầu với Dermot.

“Là tôi đây,” cô nói từ cánh cửa của căn phòng nhỏ, cố gắng tỏ ra tự nhiên nhất có thể, như thể cô đã không trốn ở gần đó này giờ.

“A ha!” Dermot nói - đầy dữ tợn, theo đánh giá của Laura.

Laura gạt vài người không liên quan sang một bên để lại gần Dermot và Monica. “Tôi cần biết tối qua chúng ta đã làm chuyện đó hay chưa,” cô hỏ hển nói, thấy mừng vì Monica đã rủ cô mượn rượu để lấy can đảm và ít nhất cô đã uống chút whiskey.

Nụ cười của Dermot tắt ngúm. “Và cô không thể hỏi tôi sao?”

Laura nuốt khan và lắc đầu. “Quá xấu hổ,” cô giải thích. “Tôi cảm thấy đáng lẽ tôi phải biết mới đúng.”

“Nếu cô không biết,” Dermot nhẹ nhàng nói, “thì sẽ là lỗi của tôi, không phải của cô. Nhưng cô đã ngủ thiếp đi và rồi biến mất, rõ ràng cô đã dối ý. Tôi đang cố gắng không cảm thấy bị tổn thương,” ông chọc ghẹo.

“Thực sự không phải là...”

“Tôi sẽ đi tìm Charles và chút âm nhạc,” Monica nói, nhẹ lòng vì cô đã hoàn thành nhiệm vụ. “Bây giờ hai người có thể tự giải quyết với nhau.” Cô luồn lách qua đám đông với Laura nhìn theo sau ai oán.

“Người phụ nữ đó thật ghê gớm,” Dermot nói với vẻ ngưỡng mộ.

“Cô ấy là một người bạn tốt,” Laura nói. “Cô ấy đã dẫn thân qua địa ngục vì tôi. Hay ít nhất cũng tự chuốc lấy vô vàn nỗi xấu hổ.”

Dermot không mấy ấn tượng. “Chẳng cần thiết. Cô ta, hay cô, chỉ cần hỏi tôi.”

Laura bật cười. “Tôi tự hỏi không biết cuộc đối thoại đó sẽ đi đến đâu. Tôi có thể nói, ‘Xin lỗi, ông Flynn, ông có thể nhắc cho tôi nhớ một việc chẳng, tôi qua chúng ta đã làm chuyện đó với nhau chưa?’”

“Cô có thể gọi thẳng tên của tôi. Tôi sẽ không nghĩ cô quá khiêm nhã đâu. Xét cho cùng, tôi đã thấy cô khóa thân.”

Laura cố uống một ngụm trong ly của mình nhưng thấy nó đã cạn. Ý nghĩ ông đã thấy cô khóa thân, ý nghĩ cô đã khóa thân trước mặt ông, cực kỳ khêu gợi và vô cùng xấu hổ.

“Cô cần một ly khác,” Dermot nói và giơ tay lên. “Whiskey cho quý cô này.”

Một ly lập tức xuất hiện. Khi cô đã hớp một ngụm lớn và cảm thấy đã trải qua nỗi xấu hổ tồi tệ nhất mà một người phụ nữ có thể trải nghiệm và vượt qua, cô nói, “Vậy ông có đến tham dự liên hoan văn học của tôi không?”

Nụ cười của Dermot làm cho bụng Laura quặn lên nỗi ham muốn nhưng não bộ cô lại bảo cô rằng có lẽ cô sẽ không thích điều ông sắp nói. “Cứ chiếu theo những điều kiện ban đầu.”

Laura tuyệt vọng ngược lên nhìn vào mắt ông. Chúng đang cười, nhưng kiên quyết. Cô lại vội vàng nhìn đi chỗ khác, cắn môi và cố gắng làm cho sàn nhà mở ra để nuốt chửng lấy cô. Cuối cùng, khi cô chấp nhận rằng nó sẽ không thể nào mở ra được, cô nói, “Được thôi. Không ai có thể trách tôi rằng tôi đã không cố gắng hết sức.” Cô đã đồng ý những điều kiện của ông một lần, khi đang rất say, nhưng khi đã tỉnh táo lại, cô sẽ không cho phép mình làm bất cứ việc gì ngu ngốc như thế nữa. Cô quay đi, chuẩn bị len qua đám người đông đúc để tìm Monica.

Cô cảm thấy một bàn tay nắm lấy cánh tay mình.

“Khoan đã, tôi không nói là không còn chỗ để thương lượng!”

Laura quay lại. Cô không định vờ vĩnh để lừa ông đổi ý, nhưng nhờ may mắn, phản ứng của cô đã tạo ra ấn tượng như thế.

“Ý ông là, vì chúng ta thiếu chút nữa đã làm chuyện đó với nhau, ông sẽ cân nhắc?” Cô mỉm cười, nhận ra cô lại đang tán tỉnh ông và thích cảm giác này. Cô chưa mấy khi làm thế, nhưng cô đã đọc nhiều về nó đủ để nhận biết được điều gì đang xảy ra. Cô thấy tự tin hơn vì ông đã không từ chối đến liên hoan ngay.

“Ý tôi là tôi không thích làm việc gì nửa chừng, như thể băng qua biên Ireland để tới Anh nhưng lại không đến tận địa điểm tổ chức, giống như chuyện cô làm đêm qua.” Mắt ông ánh lên long lanh, đầy ranh mãnh và quyến rũ.

“Tốt quá,” cô dí dỏm, cảm thấy tự tin hơn. “Tôi không nghĩ tôi có thể thuyết phục được các nhà tài trợ rằng vì ông đã chịu đi một quãng đường xa đến thế, họ vẫn nên cho chúng tôi tiền. Dù không cần nhiều như ý định ban đầu của họ.”

“Ồ, hóa ra vì muốn có được tài trợ nên cô mới tha thiết muốn tôi đến liên hoan như vậy. Tôi cứ nghĩ cô ‘thực sự ngưỡng mộ tác phẩm của tôi’ cơ

đấy.” Ông nhại giọng phụ nữ nhưng chẳng giống giọng cô chút nào. Ông không còn bỡ ngỡ nữa.

“Tôi thực sự đã và vẫn ngưỡng mộ tác phẩm của ông,” Laura đốp lại, không còn muốn đùa giỡn. “Điều đó là thật. Nhưng gần đây ông chẳng có tác phẩm nào mới, đúng không?”

Đôi mắt lấp lánh của ông có vẻ trầm ngâm hơn. Trong một thoáng, cô tự hỏi không biết cô đã bước quá giới hạn hay chưa. “Cô rất tàn nhẫn,” ông nói, may mắn là vẫn vui vẻ, “nhưng có lẽ tôi đáng bị như thế.”

Laura nhận ra, một người phụ nữ tiếp xúc nhiều với đàn ông trong đời thực hơn là các nhân vật chính trong tiểu thuyết lúc này sẽ có cách đối đáp thật thông minh. Jane Austen, Georgette Heyer, hay một trong những nhà văn chick lit trẻ trung sẽ làm cho người đàn ông này nãn nỉ đến liên hoan văn học của họ chỉ bằng một vài câu ngắn gọn. Cô chẳng nói gì.

“Nghe này,” ông tiếp tục, rõ ràng đã đi đến một quyết định nào đó, “hãy để tôi dẫn cô đi tham quan miền quê này một chút. Sáng mai hãy đi dạo cùng tôi. Sau đó có lẽ cô sẽ hiểu vì sao tôi không muốn rời đi, dù chỉ trong một thời gian ngắn.”

Laura suy nghĩ. Cô còn thời gian: đến tối mai họ mới phải quay về Anh. Monica sẽ không phản đối. “Thật ra hôm qua tôi và Monica đã đạp xe đi dạo. Tôi đã được ngắm nhìn miền quê này rồi.” Tại sao cô lại nói thế? Cô tự mắng mỏ mình. Ông đang nghị hòa với cô mà.

“Nó sẽ rất khác qua đôi mắt của tôi, tôi quả quyết với cô như thế,” ông khẳng khẳng.

“Hẳn rồi.” Cô vẫn chưa sẵn sàng nhượng bộ. Cô đang tận hưởng cảm giác không vội đồng ý trước bất cứ đề nghị nào từ một người đàn ông rõ ràng đã quá quen với việc phụ nữ nhảy cẫng lên trước mỗi lời ông nói.

“Nhưng cô và Monica. Hai người sẽ không dính lấy nhau đấy chứ?”

Laura tròn xoe mắt, làm ra vẻ ngây thơ. “Ông không muốn giới thiệu vẻ đẹp của miền quê này cho một người phụ nữ hỏi những câu hỏi thích đáng như thế à?”

Ông cười. “Có thể cô không đánh giá cao phẩm chất đạo đức của tôi, nhưng tôi có thể bảo đảm với cô rằng tôi chỉ tán tỉnh một người phụ nữ một lúc thôi.”

“Nếu họ quen biết nhau,” Laura nói, như thể để xác nhận điều đó.

Ông cười. “Đúng thế. Vì vậy, cô sẽ đi với tôi chứ?” Ông nhìn cô thành khẩn.

Cô cảm thấy mình bị cuốn vào cái nhìn như nam châm của ông, bất chấp ý định giữ điềm tĩnh và tập trung của cô.

“Đi dạo?” Một lần nữa, cô như đang tìm kiếm sự xác nhận rằng ông sẽ không đòi hỏi quá nhiều ở cô, dù cô biết rõ nếu ông đề nghị cô chèo thuyền qua Đại Tây Dương với ông, có lẽ cô cũng sẽ đồng ý.

“Đó là tất cả những gì tôi đề nghị cô - trong dịp này. Tôi sẽ mang bữa trưa,” ông nói thêm, như thể điều này sẽ giải quyết được vấn đề.

Cô mỉm cười nghiêm nghị. “Vậy thì đồng ý, sẽ rất thú vị đây.”

“Rất thú vị?” Cách dùng từ của cô rõ ràng đã làm ông phật ý. “Hừm!”

“Thế chẳng lẽ nó sẽ không thú vị sao?” Cô hỏi, vẫn nghiêm nghị, hy vọng giấu kỹ được sự thích thú.

Ông nheo mắt đến nỗi đôi mắt như biến mất. “Nó sẽ rất tuyệt vời.”

Laura nuốt khan. Giọng ông quỵến rũ đến mức cô phải khép chặt hai đầu gối vào nhau để ngăn chúng thôi run rẩy.

Ông ngừng lại. “Tôi sẽ đưa cô về sớm để còn kịp khởi hành cho chuyến phà.”

“Ông có vẻ thích tập thể dục nhỉ?” Laura cố gắng tỏ ra sôi nổi. “Nếu bình thường việc đó khó khăn với ông đến thế, tôi chắc chắn ông có thể tìm một huấn luyện viên riêng.”

“Nghe này, cô...”

“Horsley.”

“Cô đang có cơ hội đến thăm một trong những địa điểm đẹp nhất Ireland qua đôi mắt của...”

Cô xen vào, mỉm cười, vờ như trêu chọc nhưng thực tế lại hoàn toàn nghiêm túc: “Một trong những nhà văn thiên tài nhất Ireland?”

Nụ cười nửa miệng của ông vừa có vẻ mỉa mai, vừa có vẻ hoàn toàn chấp nhận sự miêu tả này. “Chà, chính cô đã nói ra đấy nhé.”

Laura vờ kinh hãi. “Ông không được đồng ý với tôi như thế! Ông thật tự cao tự đại?”

“Vài người sẽ nói: rất tự cao tự đại.”

Cô giơ tay lên. “Hãy tính cả tôi vào nhóm người đó.”

Ông nhướn mày chấp nhận thách thức của cô. “Những người khác sẽ nói một tay thợ khéo léo phải biết giá trị của anh ta.”

Cô lắc đầu. “Chỉ có những kẻ muốn bợ đỡ ông thôi.”

“Hôm qua cô đã là thành viên sáng lập nhóm người đó. Chúa ơi, cô đã sẵn sàng ngủ với tôi!”

Cô phải thừa nhận rằng điều đó là đúng, cho dù nó sẽ nâng cao thêm cái tôi đã được thổi phồng quá mức của ông. “May mắn là tôi đã tự cứu mình.”

Ông cười. “Và có lẽ cứu cả tôi nữa.”

Laura cười đáp lại ông. “Sáng mai chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu?”

“Ở góc đường, cạnh quán rượu này. Chúng ta sẽ phải lái xe một đoạn.”

Monica cho phép Laura đi bộ một mình từ quán rượu về sau khi Laura thuyết phục cô rằng sẽ chẳng có điều gì xấu xảy ra với cô. Laura muốn sáng mai mình phải thật tươi tỉnh chứ không phải trong tình trạng lơ đãng, uể oải. Mặc dù đã uống hơi quá chén, nhưng nếu cô uống đủ nước và dùng vài viên aspirin, sáng mai cô sẽ ổn. Trong hai buổi tối vừa qua cô đã uống nhiều rượu hơn toàn bộ cuộc đời cô, kể cả thời sinh viên.

Đến lượt Monica lên vào nhà lúc sáng sớm và Laura lên mặt đạo đức, mặc dù Monica vẫn đủ khỏe khoắn để thức dậy cho bữa sáng không hề mà họ không còn chỉ trông đợi, mà còn mong ngóng với sự háo hức đáng lo ngại.

“Tôi có một cảm giác khủng khiếp,” Monica nói, nạy một mẩu bánh mì thuốc muối với bơ và mứt Old Thyme Irish, “rằng một mẩu bánh mì nướng và một quả chuối sẽ không còn đủ cho tôi nữa. Tôi sẽ cần bữa sáng đầy đủ kiểu Ireland mỗi ngày.”

“Sáng nay tôi cần ăn nhiều vì tôi sắp đi tập thể dục,” Laura nói.

“Ừm, đúng vậy. Cô đang nghĩ đến kiểu thể dục nào thế?”

Laura cười. “Thành thật mà nói, tôi không cho là tôi sẽ được thực hành kiểu thể dục mà tôi đang nghĩ tới, nhưng tôi chắc chắn dù là kiểu nào thì tôi cũng sẽ đốt cháy rất nhiều calo.”

“Cô thích ông ta thật hả?” Monica chăm chú quan sát cô.

“Chúa ơi, đúng vậy,” Laura nói, nhận ra khi đã quá muộn rằng giọng cô nên bớt mãnh liệt hơn. Cô biết rõ cô mê ông say đắm, và cũng biết rõ nó có thể chẳng đi đến đâu cả và cô nên quên nó đi càng sớm càng tốt - ngay sau khi họ đi dạo cùng nhau. Từ giờ cho đến lúc đó, cô có thể có vài tiếng đồng hồ vui vẻ, mặc dù nó có thể khiến cô càng khó quên những cảm xúc cô dành cho ông hơn.

“Vậy thì tôi chúc cô may mắn với ông ta. Ông ta là một người cực kỳ hấp dẫn, không phải một tay kỳ mã tập sự.”

Laura giờ tách chúc mừng. “Một lối chơi chữ rất hay. Lại còn liên quan đến cách dùng từ của người Ireland nữa. Xuất sắc.”

“Nhưng đã quá muộn, đúng không? Tất cả những lời khuyên tốt đẹp của tôi đều quá muộn, vô dụng.”

“Những lời khuyên tốt đẹp hầu như lúc nào chẳng vậy?”

“Tôi cho là thế, nhưng hãy giúp tôi một việc lớn, trọng đại nhé; nếu lần này cô ngủ với ông ta, hãy cố mà nhớ lấy - và phải dùng biện pháp phòng tránh!”

“Monica, giờ đang là tháng Giêng, ở Ireland. Chúng tôi sẽ đi dạo. Tôi nghĩ chính điều đó đã là một ‘biện pháp phòng tránh’ rồi.”

Chương 7

Mặc lên người tất cả những loại quần áo hợp lý nhất mà họ có và mang theo một túi kẹo bơ cứng phòng khi cần đến, Laura đợi Dermot ở góc đường, như đã hẹn. Ngay khi cô thuyết phục mình rằng ông đã ngủ quên và sẽ không đến, một chiếc Citroen cũ kỹ ầm ỹ xuất hiện và đỗ lại bên cạnh cô.

“Lên xe đi, chúng ta phải đi một quãng đường dài đấy.”

Cô lên xe, tự nhắc mình rằng cô đang ngồi chung xe với một trong những cái tên vĩ đại của nền văn học Ireland đương đại - thực tế là không chỉ của Ireland. Cô quyết định bắt đầu viết nhật ký, đơn giản vì làm thế cô có thể lưu lại khoảnh khắc này.

Chiếc xe đưa họ lên đồi nhanh hơn khi đi xe đạp rất nhiều. Trên đỉnh đồi, họ chọn con đường chạy dọc theo bờ biển, ngược hướng với nơi mà lần trước cô và Monica đã đạp xe tới. Khi họ băng ngang qua tám biển đề tên ngôi làng, Laura tự hỏi liệu Monica có sử dụng ô tô và cả một ngày tự do của cô ấy để đến gặp anh chàng mà cô ấy rất nóng lòng muốn gặp không. Dù cô đã hỏi cô ấy, nhưng Monica cứ lấp lửng không nói rõ. Laura không biết liệu Monica có nhận được hồi âm cho bức thư mà cô ấy đã nhét vào hòm thư của anh chàng kia không nhưng cô bạn mới của cô không phải là người để yên mọi chuyện. Cô ấy sẽ tận dụng cơ hội của cô ấy.

Laura, mặt khác, tự hỏi liệu những nỗ lực cô đã bỏ ra để đưa Dermot Flynn đến liên hoan văn học có dẫn đến điều gì không. Liệu ông có lừa phỉnh cô không?

Nếu là Monica, cô ấy sẽ bắt ông ký một thứ gì đó, có lẽ bằng máu. Giá mà cô có thể biến thành một người giống như cô bạn đồng hành bạo dạn của cô, tất cả sẽ ổn. Vấn đề là, cô không thể.

Laura nhận ra những suy nghĩ lan man về Monica đã làm cô xao lãng tình cảnh của cô. Điều đang xảy ra với cô gần như quá tuyệt vời, và cô không chắc cô có thể đương đầu được. Cô chỉ phải hy vọng “trạng thái yêu đương” của cô, hoặc bất cứ tên gọi nào có thể dành cho nó, không khiến cô lại làm gì đó ngớ ngẩn. Mặc dù trước đó, khi cô bắt cần đồng ý ngủ với ông, cô có lẽ đã ham muốn ông (và, dĩ nhiên, rất say). Bây giờ cô đang có cơ hội dành trọn một ngày bên nhà văn mà cô đã ngưỡng mộ suốt cả quãng đời trưởng thành của cô - cô không được để cho bất cứ thứ gì xen vào.

Tuy nhiên, dường như cô không thể trò chuyện. Cô cố gắng nghĩ ra vài lời nhận xét tự nhiên - về phong cảnh chẳng hạn. Nhưng có vẻ chẳng có cách nào khác để miêu tả nó ngoài “đẹp” hoặc “đáng yêu” hoặc, tệ hơn, “rất dễ thương”, và những lời sáo rỗng sẽ hoàn toàn không thích hợp. Hơn nữa, phong cảnh này quá đẹp, trò chuyện có vẻ là việc không cần thiết, thậm chí là vô duyên. Và cô sẽ không nói về tác phẩm của ông. Hay công việc của cô. Vì thế cô im lặng.

Cuối cùng, ông rẽ xuống một con đường hẹp. Hai bên đường là những hàng giậu um tùm và dưới đất là một dải cỏ tươi tốt. Con đường dốc xuống và hình như dẫn ra biển. Nó càng lúc càng hẹp hơn và những hàng giậu ngày càng cao hơn khi họ đi tiếp.

“Ông có chắc đây là một con đường không, và nó không chỉ dẫn đến một trang trại hay thứ gì đó đại loại thế chứ?” Laura nói, nỗi lo lắng đã phá vỡ sự im lặng tự tạo của cô. “Nó còn chẳng đủ rộng cho chiếc xe.”

“Nó dẫn đến một trang trại thật. Chúng ta sẽ để xe ở đó và đi bộ. Tôi hy vọng cô đi loại giày phù hợp.” Ông liếc xuống chân cô.

“Dĩ nhiên,” cô nói, mừng thầm vì cô đang đi đôi giày đế bằng chắc chắn, nhưng cũng nhận thức rằng ông có thể nghĩ cô là một người hoàn toàn rỗng tuếch. Chỉ vì cô uống quá say và suýt nữa làm một chuyện cực kỳ đại dột, ông có coi cô là một con ngốc không? Nếu vậy thì rất không công bằng. Cô thông minh và giỏi giang trong cuộc sống thực. Giá mà ông có thể thấy cô

ở hiệu sách, bàn về hiện tượng văn học gần đây nhất, hay điều khiển một sự kiện, ông hẳn sẽ ấn tượng.

Ông còn chưa kịp đỗ xe, vài con chó ở nông trại đã nhảy xổ lên, sủa âm ỉ. Laura nghĩ mình là một người yêu động vật, bất cứ chú chó cưng nào cô gặp đều được chào đón bằng một cái vẫy và một “lời chào” ấm áp, nhưng đột nhiên cô cảm thấy không muốn mở cửa. Trông chúng quá hung dữ.

Dermot có vẻ không để ý đến bày thú hung hăng đó, ông ra ngoài và vòng ra sau cốp xe. Lũ chó bu quanh ông. Laura lo lắng ngoái lại nhìn từ chỗ ngồi của cô ở đằng trước, tự hỏi cô sẽ phải giúp ông thế nào nếu chúng tấn công ông. Tuy nhiên, có vẻ chúng không tấn công ông, hoặc nếu có, Dermot cũng chẳng biểu hiện gì. Nhưng tại sao không có ai xuất hiện để ngăn lũ chó lại? Hoặc nếu chúng là chó canh gác - sân trại không xa lắm - tại sao không có ai xuất hiện với một khẩu súng sẵn để ra lệnh cho cô và Dermot ra khỏi khu đất của họ? Chắc chắn phải có ai đó nghe thấy tiếng ồn chứ. Có lẽ Dermot thực sự quen biết người chủ trại và họ sẽ không phản đối ông đỗ xe ở đây. Cô vốn quen sống ở các thị trấn nhỏ và không rõ lắm về những lễ thói của chốn đồng quê. Và Ireland, theo những gì cô biết, không chỉ là một vùng quê, mà còn là một nơi hoàn toàn khác biệt.

Dermot đi vòng ra cửa xe phía cô và mở cửa. “Đi nào, đã đến lúc để duỗi chân rồi.” Ông mang theo một cái ba lô, nó khẽ kêu xọc xạch.

Cô do dự, nhưng trước khi cô có thể buộc mình thò một chân ra khỏi chốn an toàn của chiếc xe, ông nói, “Cô sợ lũ chó à?”

“Hơi hơi. Tôi từng bị chó cắn dù tôi chẳng làm gì nó cả.”

“Ý cô là cô không đe dọa con của nó, hoặc tranh giành thức ăn của nó?”

“Vâng.”

Dermot nhún vai, rõ ràng không thể giải thích sự kỳ quặc này. “Lũ chó này có thể âm ỉ nhưng chúng không cắn ai bao giờ đâu.”

Cô rón rén bước ra. Lũ chó nhảy chồm lên cô, vẫn sủa nhặng xi.

“Thấy không? Chúng vô hại mà.”

Laura không nghĩ chúng vô hại chút nào. Chúng có đôi mắt lác hăn ra ngoài, gầy nhẳng và có vẻ đói khát. Chúng nhảy lên để ngửi cô kỹ hơn. Dù đã cố gắng kìm chế nhưng cô vẫn bật khóc thút thít.

“Chết tiệt,” ông lâm bảm và lập tức xúc cô lên vai, cứ thế vác cô qua quãng đường lầy bùn về phía cánh cổng. Lũ chó, bị kích động hơn khi miếng mồi ngon của chúng bị đưa ra xa khỏi tầm với như thể trên người, nhảy lên cao hơn và sủa to hơn. Laura nhắm chặt mắt, chuẩn bị tư tưởng cho một cú đóp vào mông bất cứ lúc nào. Cô biết cô không to béo lắm nhưng chắc cũng khá nặng. Dermot đang thở hổn hển thấy rõ.

Cuối cùng ông đặt cô xuống và cô mở mắt ra.

“Cô ở yên đây trong khi tôi mở cửa.” Ông chỉ vào một cánh cổng gỉ sắt được làm từ những chiếc cọc giàn giáo. “Sẽ khá lâu đấy; lâu lắm rồi chưa có ai mở nó. Tôi toàn trèo qua thôi.”

“Tôi sẽ trèo!” Cô đề nghị, cảm thấy mình đã quá thảm hại rồi. “Chỉ cần đừng để - ối!”

Một con chó nhảy lên và để lại vệt nước dãi trên cánh tay cô.

Dermot mắng nó. “Mày nghĩ mày đang làm gì thế hả, đồ chết tiệt! Sao lại dọa cho cô gái tội nghiệp này sợ khiếp vía như thế! Mày sẽ làm cho cô ấy nghĩ rằng người Ireland chúng ta là những kẻ thô lỗ đấy - nếu trước đó cô ấy chưa từng nghĩ vậy.”

“Tôi không nghĩ như thế đâu,” cô nói. “Ít nhất thì tôi cũng chỉ nghĩ như thế về lũ chó này thôi,” cô lí nhí nói thêm, cảm thấy rất thảm hại.

Dermot lờ đi lời cô. “Cô có chắc là cô leo qua được không? Tôi sẽ mở cổng nếu cô muốn.” Ông ngừng lại. “Mặc dù vì đám gi sắt mà tôi sẽ phải nhắc nó lên cao một chút ...”

Trước khi ông kịp nói hết câu, cô đã đặt chân lên chiếc cọc ngang thứ hai. Đáng tiếc, chân cô hơi quá ngắn nên quá trình leo cổng không được dễ dàng. Với một người cao hơn, họ chỉ cần vấp một chân qua rồi đến chân kia, nhưng cô lại bị mắc kẹt trên đỉnh trong vài phút, không thể tiếp tục. Dermot giữ lấy cánh tay cô.

“Rút chân trái của cô về đi. Đúng rồi. Bây giờ thì hãy leo lên thanh tiếp theo để cô được đứng ở vị trí cao hơn. Thế. Tôi vẫn đang đỡ cô đây.”

Cuối cùng cô cũng trườn qua được và hạ cánh bằng một cú ngã sòng soài ở phía bên kia. Chẳng lẽ không có giới hạn nào cho nỗi nhục nhã của cô sao? Giờ thì ông ấy sẽ ghét mình, cô nghĩ. Mình đúng là một ả thành thị, mình thậm chí không thể đi dạo ở miền quê bởi vì mình không tài nào trèo qua những cánh cổng nếu không có sự trợ giúp.

“Cô ổn chứ?” Ông hỏi khi, bằng một cú nhảy điệu nghệ, ông đã đáp xuống bên cô.

“Tôi không sao, cảm ơn. Tôi chỉ không quen với việc này thôi.”

“Lần cuối cô trèo cổng là khi nào vậy?” Giọng ông có vẻ thích thú, như thể ông cho rằng cô chưa bao giờ trèo qua một cái cổng nào.

“Cũng lâu lâu rồi.”

“Tôi cá rằng đó là lúc cô khoảng sáu tuổi,” ông nói.

Mặc dù cố kìm lại, một nụ cười vẫn nở ra trên khóe miệng cô khi cô nhớ lại một kỳ nghỉ của gia đình ở Cornwall. “Có vẻ đúng đây.”

“Lát nữa chúng ta sẽ lại phải trèo qua công. Tôi hy vọng cô sẽ thành thạo hơn.”

“Chắc chắn rồi,” cô nghiêm túc nói, nhưng trong lòng lại mỉm cười, và họ bắt đầu khởi hành, Dermot bước rất nhanh.

Họ leo lên đồi. Đó là một ngày rực rỡ, quang đãng, lạnh nhưng có nắng. Lúc này biển đang nằm phía bên trái họ nhưng cách khá xa. Những tia nắng nô giỡn trên những con sóng nhỏ như chúng đã làm trước đó, lấp lánh như những chiếc đèn nhấp nháy phía xa xa. Mặt đất được bao phủ bởi đám cỏ ngắn, dày. Đây đó một con cừu nhìn họ với vẻ tò mò, tự hỏi sao lại có người điên rồ tới mức ra ngoài này khi không có việc gì cần thiết như thế. Tuy nhiên, Laura cảm thấy ấm áp như một cái bánh mì nướng. Thật khó để theo kịp Dermot, dù cô cảm thấy ông đang bước chậm để chờ cô. Chẳng mấy chốc bắp chân cô đã nóng ran và cô phải dừng lại để thở. Máu lưu thông dồn dập khiến những cơ bắp của cô như bị điện giật nhẹ. Dù đã thấm mệt nhưng cô vẫn cảm thấy hoàn toàn tỉnh táo và phấn khích.

“Không còn xa lắm đâu. Tôi muốn chúng ta ăn trưa ở địa điểm tuyệt vời nhất.”

Laura gật đầu đồng ý. Cô không thể phung phí hơi thở cho một lời tán gẫu vu vơ.

Họ tiếp tục leo lên đồi. Laura cởi áo khoác và buộc nó quanh eo. Ngay cả khi đó cô vẫn đổ mồ hôi bên dưới lớp quần áo của mình. Nhưng cô vẫn thấy phấn chấn, và dù cô thấy mừng khi ông bảo dừng lại, cô vẫn sẵn sàng đi tiếp nếu cần.

“Giờ thì,” ông nói, thả chiếc ba lô trên lưng xuống và lục lọi bên trong nó. “Xem chúng ta có gì ở đây nào? Một thứ không thấm nước để ngồi lên.”

Ông trải ra một cái áo mưa cũ bằng vải nhựa dẻo.

Cô ngoan ngoãn ngồi xuống, nhận thấy mảnh áo mưa khá nhỏ vì vậy họ sẽ phải ngồi sát vào nhau. Rồi cô rầu rĩ nhớ lại rằng, việc họ ngồi cạnh nhau khi vẫn mặc nguyên quần áo, dù cơ thể có đụng chạm, vẫn được coi là khá đứng đắn so với những chuyện khác họ đã từng làm.

“Còn bây giờ.” Ông lấy ra một túi giấy màu nâu và nhìn chăm chăm vào trong nó. “Chúng ta có trứng luộc kỹ, nhưng tôi e rằng chúng cần được bóc vỏ, vài ổ bánh mì nhỏ, pho mát, giăm bông, và vài lon bia nhẹ. Cô uống thẳng từ lon được chứ?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Món ăn phụ thì có sô cô la,” ông nói.

“Món ưa thích của tôi. Và tôi có kẹo bơ cứng trong túi áo. Lúc này tôi đã quên mất chúng. Tôi mang chúng đi để định giết thời gian nhưng chuyển đi của chúng ta có vẻ diễn ra khá nhanh.”

Cô nhận ra cô đang lấp bắp và cố gắng lấy lại bình tĩnh. Xét cho cùng, ông ấy cũng chỉ là một người đàn ông thôi mà. Nhưng cô nhận ra đối với cô, ông không chỉ là một người đàn ông bình thường, ông giống như Seamus Heaney^[28] và bao nhiêu cô gái nghiên cứu về ông ở trường đại học sẽ cảm thấy hoàn toàn thoải mái khi đứng trước mặt ông? Có lẽ là rất nhiều, cô buồn rầu kết luận, nhưng không phải là cô. Khi họ đi dạo, cô cảm thấy thoải mái bên ông nhưng giờ khi họ đã dừng lại, cô đột nhiên cảm thấy ngượng ngịu và e dè.

Ông đưa cho cô một ổ bánh mì và lấy ra một gói giấy bạc đựng bơ. “Tôi có cà chua và dưa chuột, nhưng không có rau diếp. Tôi sẽ thái nó.” Ông lấy ra một bộ dao đa năng từ trong túi và chia quả dưa chuột thành từng khoanh. Tiếp đó đến cà chua. Ông có vẻ sốt sắng muốn làm vừa lòng cô, điều đó thật cảm động. “Cô còn muốn tôi giúp gì không? Nếu cô nhét tất cả những

thứ này vào trong bánh của cô, cô có thể cho thêm giấm bông và pho mát. Tôi có cả sốt mayonnaise đây.”

“Ngon quá!”

“Đáng ra tôi nên mang theo đĩa,” ông nói. “Hoặc một bộ đồ picnic.”

“Tôi đọc được ở đâu đó rằng ta không nên tin tưởng một người đàn ông có bộ đồ picnic riêng,” cô nói, thoải mái hơn một chút và rồi chợt nhận ra cô đã lạc vào một chủ đề mà cô đáng ra phải tránh. Ta cũng không nên tin tưởng một người đàn ông có giọng nói như vàng nấu chảy và đôi mắt xanh biếc như đại dương, nhưng đọc được điều đó là một chuyện, bạn có làm theo hay không lại là một chuyện khác.

“Chà, cô sẽ cực kỳ an toàn khi ở bên tôi.” Ông nhìn cô với vẻ giễu cợt.

Cô buộc mình đón ánh mắt trêu chọc của ông. “Vậy thì tốt.”

“Nào, hãy kể tôi nghe về cô đi, Laura,” ông nói sau một hồi nhai trệu trạo.

Mặc dù đã chén một bữa sáng đầy ụ ụ, Laura vẫn thấy mình đang ăn rất nhiệt tình. Khi đã ăn xong, cô nằm ngả ra và vươn vai. Ánh mặt trời đang chiếu vào đôi mắt cô và cô nhắm chúng lại. Cô nghe thấy ông nằm xuống bên cạnh cô.

“Không có gì nhiều để kể. Tôi là con một, hồi đi học rất ngoan, sau đó vào đại học, kiếm được bằng giỏi và cuối cùng làm việc trong một hiệu sách. Còn ông?”

“Tôi là con út trong một gia đình đông anh em. Hư hỏng nhưng thông minh đủ để không ai phát hiện ra điều đó. Đã viết hai cuốn tiểu thuyết và trở thành nhà văn.”

“Nhưng ông cũng đi đây đi đó rất nhiều, đúng không? Tôi thấy hối hận vì đã không làm thế trước khi tôi ổn định cuộc sống.”

Ông khẽ cười. “Cô mới hai mươi sáu mà. Tôi không nghĩ cô có thể nói là mình đã ‘ổn định cuộc sống’. Cô còn cả cuộc đời trước mắt để đi đây đi đó.”

Cô lắc đầu. “Tôi nhất đến nỗi chẳng dám một mình vác ba lô đi đâu cả. Ít nhất thì,” cô nói thêm khi nghĩ kỹ hơn về những gì cô vừa nói, “tính đến thời điểm này.”

“Cô không cần phải vác ba lô đi đâu hết. Có rất nhiều cách để thấy được một chút thế giới bên ngoài mà không đòi hỏi cô phải nhọc công mang vác nặng như thế.”

Cô cười và ngồi dậy, nhìn vào những gì còn lại của buổi picnic. “Tôi cho là thế. Tôi đã từng du lịch qua những trang sách, nhưng như ông nói đấy, vẫn còn có thời gian để thay đổi.”

Ông chống một bên khuỷu tay để nhô mắt và nhìn cô chăm chú. Cô cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể ông bên cạnh cô và thấy mãn nguyện. Cô đang trò chuyện với nhà văn yêu thích nhất mọi thời đại của cô, giữa một khung cảnh Ireland tuyệt đẹp.

“Nhà văn giỏi nhất thế giới không thể là sự thay thế cho kinh nghiệm của cô,” ông nói.

“Không, không phải một sự thay thế, mà có thể là một thứ gì đó tốt hơn, đúng không?”

“Ý cô là gì?”

Cô chỉ tay về phía quang cảnh trước mặt. “Lấy thứ này làm ví dụ nhé. Thật tuyệt vời khi được có mặt ở đây để chiêm ngưỡng nó vì nó quá đẹp, quá ấn tượng. Nhưng nếu ông miêu tả nó trong một cuốn sách, ông có thể tạo thêm cho nó nhiều lớp ý nghĩa mà một bức ảnh, hoặc một cái nhìn, không thể làm được.”

Ông thốt ra một âm thanh nghe không rõ là tiếng thở dài hay tiếng cười bị nén lại. “Cô đang nói về tôi hay về các nhà văn nói chung vậy?”

Cô nhún vai. “Cả hai. Ông thích nghĩ thế nào cũng được.”

“Tôi nghĩ tôi sẽ cho rằng cô đang nói đến các nhà văn nói chung. Trách nhiệm đó lớn lao quá.”

“Ông có cảm nhận được trách nhiệm của mình với tư cách một nhà văn không?” Đây là điều Laura luôn thắc mắc.

“Một chút.” Có vẻ như ông không muốn tiếp tục cuộc trò chuyện này. “Cô có muốn đi dạo xa hơn không? Chúng ta có thể bỏ mọi thứ lại đây rồi sau đó quay lại và uống trà.”

“Ồ vâng.” Cô đứng dậy. “Có lẽ tôi sẽ chớp lấy cơ hội ‘đi đây đi đó’ dù chỉ trong chừng mực rất nhỏ.”

Ông cười. “Vậy thì đi thôi.”

Họ đi bộ lên đỉnh đồi, từ đó họ có thể nhìn thấy một quang cảnh hơi khác. Mặt trời vẫn tỏa sáng và biển vẫn lấp lánh. Vì đang mãi nhìn ra biển, cố gắng tìm hòn đảo mà Dermot nói đôi lúc có thể nhìn thấy, cô vấp ngã. Ông đỡ lấy cánh tay cô.

“Cô không sao chứ? Cô không bị trật mắt cá chân đấy chứ?”

“Không, tôi không sao.” Mặt bình tĩnh vì sự gần gũi của ông, cô lùi lại. “Chúng ta cùng chạy đua về chỗ cũ nhé! “

Khi cô chạy, cô tự hỏi tại sao cô phải lẩn tránh ông. Cô không tin ông hay không tin chính cô? Khi cô ngồi sụp xuống bên đồng hồ đặc của họ, cô biết câu trả lời chính là cô. Cô có thể làm bất cứ điều gì. Nếu ông đề nghị cô đi với ông đến một nơi kín đáo và cùng làm tình, cô có thể không từ chối. Và cô không được làm thế. Cô sắp phải đi rồi và cô đã quá thích ông đến mức

không muốn mạo hiểm làm một điều gì đó để sau này phải hối tiếc. Cô hiểu bản thân mình quá rõ.

“Bây giờ thì,” ông nói khi ông đến chỗ cô. “Cô đã muốn uống trà chưa? Có cả bánh hoa quả để ăn kèm.”

“Để lát nữa, giờ thì tôi chẳng thể ăn được gì cả.” Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, cô nằm ngả ra, lắng nghe tiếng biển và những âm thanh tuyệt diệu của miền quê: tiếng kêu be be của một con cừu thi thoảng cất lên; tiếng máy kéo ầm ì phía xa xa; tiếng chim mòng biển vang vọng một góc trời. Khi cô nhắm mắt, cô nhận ra cô rất hiếm khi thưởng thức thiên nhiên. Thường thường cô sẽ mang theo một quyển sách và dù đánh giá cao khung cảnh xung quanh, cô cũng không hoàn toàn đắm chìm giữa chúng như thế này.

Một lát sau, cô mở mắt và nhận ra ông đang nằm bên cạnh. Dù cô không trở mình, nhưng hẳn là ông cảm nhận được cô đã thức bởi vì ông nói, “Cô sẽ không nghĩ cô có thể chợp mắt ngoài trời vào tháng Giêng, đúng không?”

Cô cười ngái ngủ. “Đúng, dù dĩ nhiên chúng ta mặc rất ấm.”

“Và đó cũng là một điều tốt, theo ý tôi. Dù tôi không thể tin nổi là cô lại ngủ quên bên cạnh tôi một lần nữa!”

Cô lập tức thay đổi chủ đề. “Phải nói rằng nơi này đẹp như thiên đường vậy. Tôi có thể hiểu vì sao ông không muốn rời nó, mặc dù...” cô tiếp tục, “liên hoan văn học của tôi sẽ chỉ mang ông đi vài ngày thôi.” Cô lại nhắm mắt trước ánh mặt trời.

Ông cười. “Thành thực mà nói, đó không phải là lý do khiến tôi không thích tham gia các liên hoan văn học nữa.”

Biết rằng chắc hẳn ông đã tham gia hàng trăm liên hoan văn học khi ông xuất bản cuốn sách đầu tiên, cô không cần hỏi những lý do của ông; ông đã

chán ngấy chúng.

“Vây,” ông tiếp tục, “tại sao cô lại nóng lòng muốn đưa tôi đến liên hoan văn học của cô đến thế?”

Cô muốn phủ nhận rằng cô không nóng lòng - cô không muốn mình có vẻ tội nghiệp - nhưng không thể. Hơn nữa, cô cảm thấy việc nói chuyện khi đang nhắm mắt và biết rằng người bên cạnh cũng đang làm thế dễ dàng đến không ngờ. “À, chúng tôi sẽ được tài trợ nếu ông đến, thế thôi. Tôi được cử đến đây với nhiệm vụ mời ông tham gia bằng bất cứ giá nào.”

“Hừm. Tôi không thích tỏ ra khiếm nhã...”

Cô cười, “Tôi sẽ giả vờ tin ông.”

“Nhưng liệu cô có tỏ ra quá nhiệt tình với nhiệm vụ của cô nếu tôi đã tám mươi tuổi với cái đầu trọc lóc và đeo răng giả không?”

“Không. Nhưng nếu ông đã tám mươi tuổi, với cái đầu trọc lóc và hàm răng giả, liệu ông có nói rằng ông sẽ nhận lời nếu tôi lên giường với ông không?” Cô ngừng lại. “Không, đừng trả lời, tôi không muốn nghe đâu.”

Giờ đến lượt ông cười. “Cô nói đúng. Tôi đã được đào tạo để trở thành một lão già xấu xa từ khi mới mười bảy tuổi.”

“Tôi nghĩ ông được đào tạo để trở thành một nhà văn khi ông mới mười bảy chứ.”

“Hai việc đó đi đôi với nhau.”

Việc nằm ngửa khiến cô dễ cười hơn. “Tôi không muốn nghe đâu. Tôi là một sinh viên văn học nghiêm túc. Tôi rất hâm mộ các tác phẩm của ông, và lúc ấy tôi rất say. Và tôi còn là một trinh nữ - tôi nghĩ...”

Tất cả ham muốn cười khúc khích rời bỏ cô. Tại sao cô lại nói thế? Tại sao cô lại thốt ra những lời đó? Chuỗi suy nghĩ của cô hoàn toàn logic: cô sắp nói với ông rằng cô nghĩ cô muốn ông có được sự trong trắng của cô vì chính bản thân ông, vì lời viết của ông. Nhưng đó không phải là điều để kể với người khác trừ phi họ là bạn rất thân, như Monica.

Ông không nói gì trong vài giây. “Ồ. Vậy khi cô đồng ý lên giường với tôi, đó sẽ là lần đầu tiên của cô?”

“Ừm.”

Ông khẽ cười. “Không ngạc nhiên gì khi cô chuồn mất.”

“Tôi đã nói rồi, lúc đó tôi say quá, và tôi sẽ không bỏ chạy nếu tôi không ngủ quên.”

“Điều gì khiến cô sợ vậy? Hình ảnh tôi đang ngáy khò khò hay ý nghĩ cô có thể trao sự trong trắng của mình cho một nhà văn Ireland phóng túng?”

Dù muốn hoàn toàn thành thật, nhưng cô không nói với ông rằng cô không muốn trao sự trong trắng của cô cho một người đàn ông nào khác trên đời này. Giọng ông mang vẻ trêu chọc và cô không biết liệu đó có phải là một trò đùa - mặc dầu là một trò đùa rất thú vị - với ông hay không. Cô sẽ trả lời nhẹ nhàng nhất có thể. “Đó là vì tôi nhận ra tôi đã say đến mức không biết liệu chúng ta đã làm chuyện đó với nhau hay chưa. Tôi thấy kinh hoàng với chính mình.”

“Chứ không phải với tôi?”

“Không. Ông là đàn ông. Ông đã đưa ra một lời đề nghị ngẫu hứng; ông không nghĩ tôi sẽ chấp nhận điều đó. Đúng không?”

Ông ngừng lại một lúc lâu. “Vì chúng ta đang hoàn toàn thành thật với nhau, tôi sẽ nói cho cô biết: Tôi không mấy khi bị từ chối.”

Cô đưa tay lên che mắt, dù ông không nhìn cô. “Ôi Chúa ơi! Giờ thì tôi cảm thấy mình như đang ở trong một hàng dài...”

“Nếu điều này đem lại chút an ủi cho cô, dạo này tôi không hay đề nghị những việc như thế. Tôi đang trầm tính dần. Và tôi luôn dùng bao cao su, cô có thể nói với Monica như vậy.”

Cô khẽ cười. “Tôi rất vui khi nghe điều đó. Và tôi nghĩ ông đã thuyết phục được Monica về chuyện bao cao su. Tôi vô cùng xin lỗi vì cô ấy đã quấy rầy ông. Cô ấy chỉ quan tâm đến tôi, nhưng việc đó ắt hẳn đã khiến ông cực kỳ lúng túng.”

“Không một chút nào,” ông khẽ nói. Laura có thể nghe thấy tiếng cười trong giọng nói của ông. “Tôi từng được hỏi những câu tệ hơn thế nhiều.”

“Thật sao? Lúc đó trông ông chẳng có vẻ xấu hổ gì cả.”

“Vậy là cô có thể thấy tôi, đúng không? Từ chỗ cô đứng ở phía cuối.”

“Vâng. Đó là một hội trường khá nhỏ.” Vậy là nỗ lực trốn tránh của cô lại không hiệu quả.

“Và tôi đã lập kín nó. Cô không cần phải nói rằng tôi chỉ là con cá lớn trong một cái ao nhỏ.”

“Không dám! Tôi chắc chắn ông có thể lập kín Hội trường Albert nếu ông đồng ý đến đó.”

“Tôi không biết,” ông gạt đi, rồi tiếp tục, “Còn một điều nữa. Tôi đảm bảo với cô rằng nếu chúng ta đã làm chuyện đó với nhau thì cô phải biết, dù có say hay không.” Ông ngừng lại. “Cô đã say đến mức đó thật sao? Trông cô lúc ấy không có vẻ như vậy.”

Cô thở dài. Say xỉn có vẻ là sự bào chữa tốt nhất cho hành vi của cô, hơn là tình yêu - sự mê hoặc - ham muốn - cô vẫn chưa thể định nghĩa những cảm

xúc của cô dành cho ông. Điều đó sẽ rất ngớ ngẩn. “Tôi không quen uống whiskey bằng ly vai.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Và tôi không hay kể với mọi người rằng tôi vẫn còn trong trắng.”

“Chà, việc đó chẳng có gì đáng xấu hổ cả.”

“Phải, nhưng ở tuổi của tôi thì điều đó khá là - nói thế nào nhỉ, thực sự rất kỳ quặc.”

“Lý do gì khiến cô vẫn còn trong trắng vậy?”

“Không có lý do gì cả. Chỉ là tôi vẫn chưa tìm được người đàn ông nào khiến tôi say mê.” Cô đỏ mặt, thậm chí mong đôi mắt ông vẫn nhắm và ông sẽ không nhìn thấy điều đó. Cô gần như đã nói với ông rằng ông chính là người cô tìm kiếm bấy lâu.

“Chà, tôi cũng cần phải thú nhận một điều.”

“Điều gì vậy?”

“Tôi đã bị mất cảm hứng sáng tác gần mười lăm năm rồi.”

“Ôi Chúa ơi.” Laura không biết nói gì khác. Ông đã tiết lộ một bí mật động trời.

“Và lý do tôi kể với cô là vì việc thú nhận cũng cần có qua có lại. Không phải là tôi hy vọng các linh mục nghe thấy những lỗi lầm vụn vặt của giáo dân cần nói, “Đừng lo lắng nữa, chính tôi cũng thường xem trộm loại tạp chí đó,” mà vì cô đã chia sẻ một bí mật với tôi, và tôi cũng chẳng thể kể chuyện của mình với ai khác.”

Cô cảm thấy cực kỳ vinh dự, dù cô nghĩ có lẽ người ta cũng sẽ đoán ra.

“Cô có thể hiểu mà.” Ông có vẻ nóng lòng được biện hộ cho chính mình. “Hai cuốn sách liên tiếp lọt vào danh sách bán chạy và danh sách đề cử của những giải thưởng văn học.”

“Và ông đã giành hầu hết các giải thưởng.”

“Đúng thế.” Ông có vẻ xấu hổ. “Bây giờ họ đều mong tôi thất bại.”

Cô muốn phủ nhận điều đó nhưng cô biết giới văn học có thể độc ác đến chừng nào. Hạ bệ những tài năng xuất chúng là việc họ thích làm nhất. “Người đại diện của ông có biết không?”

“Không, và bà ấy không được phép biết. Tôi đánh lừa bà ấy mỗi lần bà ấy gọi điện cho tôi, bằng cách nói với bà ấy rằng tôi đang viết một cuốn sách lớn. Nó sẽ cần đến hàng năm trời - đang mất đến hàng năm trời.”

“Bà ấy có tin không?” Cô chắc chắn Eleanora không tin.

Tiếng cười của ông lúc này thật thiếu nhã. “Chẳng tội gì không tin - bà ấy rất muốn có thứ gì đó để bán mà.”

Cô cười theo ông. “Chẳng có nhà xuất bản nào lại không trả hàng triệu hay ít nhất hàng trăm nghìn cho nó.”

“Tôi biết. Và tôi đang cần tiền.”

“Ông không thể nộp cho họ ba chương - suy cho cùng, chúng chưa cần hay lắm - và đề nghị họ trả tiền tạm ứng à?”

“Cô gái ơi,” ông nói, nghe có vẻ nghiêm nghị, “điều đó sẽ không đúng với nguyên tắc của tôi.”

Cô thở dài. “Tôi cũng nghĩ thế. Nhưng nhiều nhà văn khác sẽ làm vậy.”

“Tôi cảm thấy nếu làm vậy, tôi sẽ bị mất cảm hứng vĩnh viễn. Cảm giác tội lỗi sẽ giày vò tôi. Người Ireland luôn phải chịu khổ sở vì tội lỗi, cô biết đấy.”

“Thật sao?” Cô không định nói với giọng hoài nghi, nhưng cô đã làm vậy. Để bưng bít nó, cô tiếp tục, “Hoặc ông có thể dạy sáng tác. Người ta thường tổ chức những khóa học viết văn ở những địa điểm tuyệt vời. Ông có thể không kiếm được quá nhiều tiền từ chúng nhưng chúng có thể mang lại sự thú vị.” Cô ngập ngừng. “Ở đó có rất nhiều nhà văn nữ trẻ trung nhiệt tình. Ông có thể lựa chọn.” Cô phải đánh đổi một thứ gì đó để duy trì vẻ vô tư này. Ông có thể lựa chọn bất cứ đối tượng phụ nữ nào, cô chắc chắn thế. Biết được điều đó không khiến cô thấy thoải mái hơn. Giờ đây, khi cô đã thực sự gặp ông và nói chuyện với ông, cô biết những cảm xúc cô dành cho ông không còn là sự mê mẩn nhất thời nữa, mà có nguy cơ trở thành nền tảng cho một thứ gì đó mạnh mẽ hơn.

“Thi thoảng tôi có đi giảng dạy, nhưng tôi luôn cảm thấy những khóa học viết văn đó chỉ dành cho những nhà văn không còn viết gì nữa.”

“Không hề. Vài nhà văn rất bận rộn vẫn nhận chúng vì họ muốn đáp đền một thứ gì đó, và họ thích khuyến khích tài năng mới.”

“A, cô sẽ không lẫn lộn tôi với một trong số họ chứ, đúng không?”

Cô lại cười khúc khích. “Không hề, không hề.”

“Đừng có chế nhạo tôi.”

“Tôi đâu dám mơ đến điều đó.”

“Vậy cô mơ gì,” ông nói.

Laura nuốt khan. “Tôi đã giải bày tâm sự với ông khá đủ rồi,” cô cố gắng tỏ ra nghiêm nghị. Cô cảm thấy thà chết còn hơn để cho ông biết lúc này cô đang mơ tưởng đến điều gì.

Ông khẽ cười và họ rơi vào một sự im lặng thoải mái. Cô cảm nhận được một sự mãn nguyện mà trước đây cô hiếm khi có được, kể cả lúc ở hiệu sách, nơi cô đã luôn rất vui vẻ. Giờ đây nó có vẻ xa xôi và không còn hấp dẫn nữa.

Nhưng liệu cô có cảm giác như thế về mũi đất này, sự hoang dã này, nếu hiệu sách không sắp đóng cửa? Cô không biết. Không có gì là chắc chắn. Nhưng cô biết rằng cho dù đang là tháng Giêng, cô cảm thấy cô đang ở nơi đẹp nhất trên trái đất. Không chỉ vì cô đang ở bên Dermot, mà còn vì thứ gì đó khác nữa.

Một lát sau, ông cất tiếng, “Tôi có thể giúp cô với vấn đề của cô, cô biết đấy. Không phải ở đây và bây giờ, dĩ nhiên rồi, mà ở một nơi nào đó thoải mái, ấm cúng hơn.”

Ý nghĩ này không hiểu sao khiến cô hơi đau lòng. Rõ ràng ông không có những cảm giác giống cô - cũng phải thôi, làm sao có thể như thế được? Cô cảm thấy cô đã biết ông cả cuộc đời này, nhưng ông chỉ vừa mới gặp cô. Cô không biết ông thực sự cảm thấy ra sao về cô, phải chăng chuyện này chỉ là một chút vui vẻ với ông, và cô không thể hỏi. Nó sẽ nghe có vẻ quá nghiêm trọng. Nhưng cô không thể bỏ qua và bắt thấu cáy ông. Dù ông có đùa bỡn hay không, cô cũng không thể làm thế. Và nếu ông chỉ đang tỏ ra tử tế thì lại càng tệ hơn.

“Không, cảm ơn, tôi không cần đâu,” cô nói và rồi ngừng lại, cố gắng nghĩ ra điều gì đó nhẹ nhàng và mang tính bông đùa hơn, để tạo ra ấn tượng rằng cô không thực sự bận tâm. “Sau bao năm qua, tôi đã quen làm một trinh nữ.”

Ông cười. “Tình cảnh hiện tại của cô cũng có cái hay đấy chứ.”

Nghĩ rằng tình cảnh hiện tại của ông còn khó chịu hơn của cô gấp nhiều lần, cô nói, “Tôi không cho rằng tôi có thể giúp ông với vấn đề của ông?”

Ông bắn sang cô ánh nhìn ranh mãnh. “Nếu tôi là kẻ thực sự xấu xa, tôi sẽ nói với cô rằng sự trong trắng của một cô gái trẻ là liều thuốc nổi tiếng cho tình trạng mất cảm hứng sáng tác của một nhà văn.”

Cô nháy mắt với ông. “Nhưng ông chỉ hơi xấu xa thôi?”

“Thường là vậy.”

Cô cân nhắc trong một thoáng, nếu ông thực sự nghĩ rằng sự trong trắng của cô sẽ giúp được ông, liệu cô có trao nó cho ông không? Câu trả lời là “có thể”. Không chỉ vì giới văn học sẽ biết ơn cô (xét cho cùng, cô không thể yêu cầu đặc ân đó), mà vì ẩn dưới sự dè dặt của cô, cô thực sự muốn ngủ với ông, gần nhiều như cô muốn giúp ông vậy. Thế nhưng khoảnh khắc đó đã biến mất.

“Quả là đáng tiếc,” cô buột miệng.

“Về điều gì? Vì tôi đã không lợi dụng cơ hội để yêu cầu cô dâng hiến sự trong trắng à?”

Cô cười, để phủ nhận điều đó, nhưng trong thâm tâm cô đang nói, “Phải!” “Không, ý tôi là thật đáng tiếc khi có nhiều chuyện không dễ giải quyết. Chẳng hạn như việc ông không thể viết nữa trong khi, tự đáy lòng, ông biết ông có thể viết như một thiên thần. Ông có thể không đồng tình với những người trao các giải thưởng văn học, nhưng họ không trao chúng cho những người không viết được.”

“Ồ có chứ, cô biết đấy, nhưng đừng tranh luận về điều đó. Giờ là lúc uống trà. Người Anh các cô phải uống trà, đúng không? Nhưng đừng lo, cô không cần nhúc nhích đâu. Tôi có đủ ‘đồ nghề’ mà.”

“Phích nước là một phát minh tuyệt vời.” Cô lẩm bẩm.

“Công nhận, nhưng chúng ta sẽ không dính dáng gì đến chúng. Tôi có mang theo một cái ấm Núi Lửa.”

Cô ngồi dậy. “Cái gì cơ?”

“Ồ Anh không có thứ đó à? Chắc chắn là các cô bị lạc hậu quá mức rồi.”

Cô quan sát khi ông lấy ra một tờ Irish Times và một vật lớn hình trụ đứng trong một cái túi buộc dải rút. Ông lấy vật đó ra rồi bắt đầu xé những tờ báo và nhét chúng xuống cái ống ở giữa. Khi đã xé hết các trang báo, ông mở cái nút bần trên miệng vòi của nó. “Giờ thì tôi phải đi tìm chút nước.”

Ông lấy ra một cái can nhỏ từ trong ba lô. “Cô có thể ngủ lại nếu cô thích. Tôi đi cũng lâu đấy.”

Cô nhắm mắt. Thật hạnh phúc. Ý nghĩ bắt chuyến phà quay về Anh xâm nhập vào niềm vui của cô và cô xua nó đi. Hãy sống trọn vẹn khoảnh khắc này, cô tự nhủ, dùng một câu châm ngôn được in trên những tấm bưu thiếp mà họ bán ở hiệu sách. Hãy tận hưởng những gì bạn đang có, cô thêm, trích dẫn một tấm bưu thiếp khác.

Vài phút sau, Dermot quay lại. Ông rót nước vào miệng vòi ấm, rồi nhóm lửa.

“Nó hoạt động thế nào?” Cô hỏi, thích thú.

“Giấy cháy trong cái ống ở giữa đun nóng nước ở ngăn bên ngoài. Một tờ The Times, hoặc Irish Times, là đủ để đun sôi nước. Trà của quý cô sẽ có ngay thôi.”

“Tôi không nhớ quý cô này đòi uống trà, cô ấy được mời mà.”

“Đừng chẻ sợi tóc làm tư.”

“Vâng, như thế là không tốt,” cô đồng ý.

“Cô thật điên khùng, quá điên khùng.”

Mặt trời, đã tỏa sáng quá nhiệt tình, đang yếu dần đi. Cô vẫn nằm trên đám thạch nam, dù bắt đầu thấy lạnh hơn. Cô thích thú khi ông nghĩ cô là kẻ điên khùng, trong khi thực tế thì, lúc ở trên đất liền, cô nghiêm túc và dễ đoán định đến mức tẻ nhạt.

Ông cho những túi trà vào chén rồi rót nước sôi vào. Sữa được đựng trong một hộp mút.

Họ ngồi bên nhau thân thiện, cầm chặt những chén trà và nhìn ra biển. Vài đám mây đang tập hợp lại, một cơn gió lạnh buốt nổi lên.

“Cảm ơn ông rất nhiều vì đã đưa tôi tới đây,” cô nói, biết rằng việc chia tay với ông sẽ rất khó khăn. “Hôm nay là một ngày tuyệt vời.”

“Với tôi cũng thế,” ông nói. “Cô là một người bạn đồng hành dễ thương.”

Cô nhấp tách trà.

“Chết tiệt, tôi quên mất bánh rồi. Đây.” Ông đưa cho cô một túi ny lông đựng đầy bánh hoa quả. “Mà mấy giờ chuyến phà của cô chạy nhỉ?” Ông hỏi khi cô nhón lấy một chiếc bánh, và cô biết ngày tuyệt vời của cô đã kết thúc.

Cô trả lời câu hỏi của ông.

“Tôi sẽ đưa cô về sớm để kịp khởi hành. Và tôi sẽ đến liên hoan văn học của cô, không cần cô hy sinh, nếu cô không nói với ai về điều đó - ý tôi là với bất kỳ tờ báo nào. Cho đến phút cuối cùng. Tôi không muốn chiến đấu với sự chú ý quá mức của giới truyền thông.”

Laura thấy mình suýt bật khóc. “Cảm ơn,” cô khàn khàn nói, hy vọng ông sẽ nghĩ cơn gió lạnh đang làm mắt cô nhòe ướt.

Chương 8

“Đừng để ý đến đàn chó này, rồi chúng sẽ tránh đường thôi,” Fenella nói, mở rộng cánh cửa của Somerby.

“Xin chào, các cung,” Laura nói, tự hỏi tại sao cô lại bình tĩnh khi đối mặt với đàn chó của Fen như thế, dù chúng đang ngáng đường cô, trong khi những con chó ở một trang trại Ireland lại khiến cô sợ phát khiếp. (Có lẽ vì không có con nào trong đám này gầm gừ và cong môi trên lên.) “Hình như có vài con mới đúng không, hay chỉ vì tôi không để ý đến chúng khi chị thả chúng ra lúc tôi rời đi lần trước?”

“Tôi đang chăm hộ cô em tôi hai con chó sục Tây Tạng nhỏ trong khi nó đi nghỉ. Treacle và Toffee. Tôi sẽ không muốn trả chúng lại đâu.”

“Chúng rất dễ thương,” Laura nói, chìa một tay ra cho chúng ngửi và thấy sáu cái mũi háo hức chồm vào tìm kiếm những dấu vết của thức ăn. Cô nén lại một tiếng thở dài, nhớ lại cách Dermot giải cứu cô ở Ireland. Ballyfitzpatrick cứ như là một thế giới khác. Cô đã phần nào hy vọng có thể nghe được tin tức từ ông - ít nhất là một tin nhắn thân thiện - nhưng rồi lại tự quở trách mình. Tại sao ông phải làm thế chứ? Và không hiểu sao cô thấy xấu hổ đến nỗi không dám tự mình liên lạc trước.

“Cô xin nghỉ phép có khó lắm không?” Fenella hỏi, hôn lên má Laura và lấy chân xua lũ chó đi.

“Không, Henry rất thông cảm. Grant cũng thế. Nhưng Henry muốn cung cấp sách và Grant muốn làm một điều gì đó hấp dẫn cho liên hoan.”

“Chúng tôi rất hoan nghênh sự giúp đỡ của mọi người.”

Laura chỉ vào một cái túi vải đựng đầy tài liệu. “Tôi khá bận từ khi đi Ireland về.”

“Cô cừ lắm!” Sau đó Fenella khẽ nhảy lên và vỗ tay. “Tôi không thể tin nổi là cô đã mời được Dermot Flynn! Jacob Stone đang rất phấn khởi. Ông ấy sẽ tài trợ cho chúng ta rất nhiều tiền và tôi đã yêu cầu tặng tiền thù lao cho cô. Năm trăm bảng.”

“Tuyệt quá. Cảm ơn chị.” Cô đã gọi điện báo tin vui cho Fenella ngay khi từ Ireland về, rồi thông báo tin xấu gần như ngay lập tức - Dermot không muốn ai biết ông sẽ xuất hiện cho đến phút chót. Fenella có vẻ không coi điều này là một trở ngại.

Lúc này, Fenella đang ôm cô thật chặt. “Xin lỗi, tôi quá vui vì chuyện của Dermot đến mức quên hết cả tác phong. Vào hẳn trong nhà đi, bỏ những cái túi xuống và đi vào bếp nào. Tôi sẽ dẫn cô về phòng của cô khi nào máy sưởi có đủ thời gian làm căn phòng ấm lên một chút.”

Laura đặt hành lý xuống và lấy ra cái túi đựng một hộp sô cô la và một loại cây cảnh. Cô đến đây vào dịp cuối tuần để cùng vợ chồng Fenella lập kế hoạch chi tiết cho liên hoan. “Jacob Stone không phiền lòng khi Dermot muốn giữ mọi chuyện trong vòng bí mật lâu nhất có thể chứ?”

Fenella lắc đầu. “Tôi không nghĩ ông ấy bận tâm đến thế về liên hoan, ông ấy chỉ muốn nghe Dermot Flynn đọc sách thôi.” Cô ngừng lại. “Nào, đi thôi. Hãy xuống bếp và uống một chút gì đó. Rupert đang nấu bữa tối. Thơm quá. Còn tôi đang làm món tráng miệng, một loại kem rất lạ rưới đầy rượu vang đỏ Marsala.”

“Đúng là lạ thật,” Laura nói, theo cô chủ nhà xuống gác, vẫn cầm cái túi.

“Thực sự thì nó rất ngon, nhưng dễ làm, đó là lý do tôi hay làm món đó.”

“Chị không nghĩ là chúng ta nên bắt đầu công việc trước khi ăn sao? Suy cho cùng, tôi đến đây để làm việc mà.”

“Tôi biết và cô sẽ được làm việc nhưng hãy để đến ngày mai đi. Sau năm giờ trí óc tôi không hoạt động nữa. Tối nay cô cứ làm một vị khách và nghỉ ngơi thư giãn đã.”

Sau khi trao mấy món quà cho Fenella và được cô ấy xuýt xoa khen ngợi, Laura ngồi xuống bàn ăn với một ly vang lớn và một bát đựng đầy quả hồ trăn trước mặt. Rupert đã đem đến cho cô những thứ này ngay sau khi ôm cô một cách nồng nhiệt. “Ôi, tuyệt quá!” Cô nói, sau khi nhấp một ngụm. Dù ngoài mặt cô nói về rượu, nhưng trong thâm tâm cô đang nhận xét về sự tiếp đãi ân cần của họ. Gia đình cô không như thế, họ chỉ nói “Ôi chào con yêu,” và “Mẹ cho rằng mẹ nên đun nước.” Cô vẫn chưa kể với họ rằng cô xoay xở ra sao ở Ireland, nhưng vì họ cũng không hỏi, nên cô không cảm thấy quá áy náy. Và cô quá bận rộn đến nỗi chẳng có thời gian về thăm họ từ lúc cô về Anh.

Fenella ngồi đối diện cô, sau khi được chồng cô quả quyết rằng lúc này anh chẳng cần cô phụ giúp gì cả. “Nào,” cô háo hức nói, nóng lòng muốn moi hết mọi chi tiết từ Laura. “Hãy kể hết cho tôi nghe đi. Cô có phải hiến thân cho Dermot Flynn để ông ấy đồng ý đến đây không?”

Laura kinh ngạc trong một thoáng, tự hỏi làm thế nào mà Fenella biết được điều này, nhưng rồi cô nhận ra cô ấy chỉ đang đùa. Monica, người duy nhất biết chuyện ngoài Dermot, sẽ không kể với cô ấy.

Cô quyết định rằng sự thật chính là sự che đậy tốt nhất. “Gần như vậy, nhưng chị sẽ mừng khi biết rằng ông ấy không chấp nhận.”

“Ồ?” Rupert nói, khuấy nôi xúp với vẻ suy ngẫm. “Không giống lắm với những lời đồn đại về ông ấy. Tôi nghe nói ông ấy khá trắng hoa.” Anh gio thìa lên môi. “Tuyệt quá. Món xúp sắp được rồi đây.”

“Nhìn anh là đủ biết ông ấy dễ dàng hấp dẫn phụ nữ đến mức nào,” Fenella nói. “Ngoài đời thực ông ấy có điển trai như thế không?”

“Ừm, nhưng già hơn,” Laura nói với vẻ cẩn thận.

“Tôi nghĩ đàn ông hoàn thiện theo tuổi tác, như rượu ngon vậy. Đúng không, Rupert?”

“Em nói gì cũng đúng, em yêu ạ.”

“Vậy,” Fenella lại chuyển sự chú ý sang Laura. “Cô đã phải làm gì để thuyết phục ông ấy? Eleanora nói hàng năm trời nay không ai có thể lôi ông ấy ra khỏi Ireland dù là vì tình yêu hay tiền bạc, nhưng bây giờ ông ấy lại chuẩn bị phụ trách khóa học đó.”

“Khóa học nào?” Laura đặt nhân của quả hồ trăn mà cô vừa moi ra xuống và nhìn Fen.

“Ồ, cô chưa nghe tin à? Cũng phải thôi, nó mới được sắp xếp mà. Đó là một khóa học viết văn - một cuộc thi - ở đại học Bath Spa. Người ta phải gửi tiểu thuyết đến và chủ nhân của mười cuốn xuất sắc nhất sẽ được tham dự khóa học. Một khách hàng khác của Eleanora - tôi chẳng nhớ là ai - đã nhận lời phụ trách nó nhưng chẳng hiểu sao lại rút lui. Dẫu sao đi nữa, dì tôi đã nhờ được Dermot làm thay.” Cô cau mày. “Thực ra thì tôi nghĩ chính ông ấy đề nghị làm việc đó. Dì tôi đã tình cờ nhắc đến vấn đề này trong khi đang nói với Dermot về chuyện khác, có lẽ là chuyện liên hoan, và ông ấy đã ngó ý đảm nhiệm nó. Dì tôi đã rất ngạc nhiên - đặc biệt là vì lâu rồi bà hầu như không nói chuyện với ông ấy và ông ấy thường tránh các cuộc gọi của bà.”

Laura bỗng thấy bức bối. Chuyện này chẳng liên quan gì đến cô, nhưng không hiểu sao, sau những gì cô đã trải qua chỉ để mời được Dermot đến nói chuyện ở một liên hoan văn học, chưa kể khoảng thời gian dài cô chuẩn bị tinh thần cho chuyến đi, cô cảm thấy bị tổn thương ghê gớm vì ông đã tự

mình đề nghị giảng dạy một khóa học viết văn, đó là một vấn đề to tát hơn nhiều. “Phải nói rằng, tôi khá ngạc nhiên. Tôi đã phải sang tận Ireland để mời ông ấy đến ngồi một tiếng đồng hồ trên sân khấu, nghe một người phỏng vấn nịnh hót hỏi những câu hỏi. Một việc quá cón con so với việc thiết kế các bài tập, sắp xếp một khóa học và tất cả những thứ tương tự như thế. Và tự ông ấy đề nghị làm việc đó? Tôi chẳng hiểu gì cả.” Cô thực sự muốn nói rằng điều đó là không công bằng nhưng không muốn tỏ ra cẩu kính.

“Chắc là ông ấy muốn một công đôi việc.” Fenella cau mày trong một giây, “Mặc dù khóa học diễn ra trước. Có lẽ sau đó ông ấy sẽ đến thẳng đây. Mà này,” cô tiếp tục với vẻ nhiệt tình, “Cô có cho rằng sau khi khóa học kết thúc, ông ấy sẽ cho phép chúng ta dùng tên tuổi của ông ấy để quảng bá cho liên hoan không?”

“Tôi không biết, nhưng ông ấy không thể bắt tất cả các học viên giữ mồm giữ miệng, vậy thì ông ấy nên cho phép chúng ta làm thế.” Laura vẫn khó chịu và cố gắng rũ bỏ cảm giác ấy. Một ngụm rượu vang nữa đã giúp cô. “Liên hoan âm nhạc thế nào rồi?”

“Tôi nghĩ là ổn rồi. Một, hai ban nhạc khá nổi tiếng gần như đã nhận lời. Và cả Monica nữa, dĩ nhiên. Cô và cô ấy đi Ireland có vui không?”

“Có chứ. Cô ấy thú vị lắm. Cô ấy bắt tôi thuê một chiếc xe đạp cùng với cô ấy để đi tìm một anh bạn trai cũ.”

“Cô ấy có tìm được anh ta không?”

“Anh ta không có nhà khi chúng tôi đến lần đầu bằng xe đạp, ơn Chúa, vì lúc đó tôi cứ cười đến chảy cả nước mắt nước mũi. Và sau đó, khi cô ấy có một cơ hội khác để đến thăm anh ta, cô ấy cũng không nhận được hồi đáp.” Không muốn giải thích lý do Monica phải ở một mình cả ngày, cô tiếp tục. “Nhưng cô ấy là một người bạn đồng hành rất tuyệt vời. Cô ấy đã đưa tôi đến quán rượu và những việc tương tự như thế.”

“Có phải đó là một quán rượu Ireland thực thụ với âm nhạc và những cuộc trò chuyện lý thú không?” Rupert hỏi, vẫn khuấy nôi xúp.

“Tôi không nghĩ có ai đó chơi ma túy^[29],” Laura nói, vờ hiểu lầm.

Fenella cười. “Nghe thú vị quá. Thế Dermot Flynn có phải là một ‘người Ireland điển hình’ không?”

“Giọng ông ấy rất du dương nhưng nghe chẳng giống chút nào với những nhân vật trong phim Cha Ted^[30].”

“Ồ! Cha Ted! Bộ phim đó mới hay làm sao?” Fenella thở dài.

“Hai người có định làm việc gì tối nay không?” Rupert nói. “Hai người uống thêm rượu vang chứ?”

“Vâng,” Fenella nói. “Bọn em đã quyết định sáng mai sẽ bắt đầu sớm. Tối nay bọn em chỉ có thể nêu ra các ý tưởng thôi.”

“Rượu sẽ rất có ích cho việc đó,” Rupert nói, rót thêm rượu. “Và chúng ta sắp được ăn rồi.”

“Em sẽ sắp bàn.” Fenella thò tay vào một ngăn kéo và lấy ra một nắm dao nĩa. Rồi cô lấy khuỷu tay dọn dẹp đầu bàn bên này, đẩy một mớ giấy, một bát hoa quả, một chồng đồ lót sạch có lẽ đã được hơ trên bếp Aga và một cái tua vít sang đầu bàn bên kia. May mắn thay đó là một cái bàn dài.

“Đáng lẽ tôi nên dọn dẹp gọn gàng hơn một chút trước khi cô đến,” Fenella tiếp tục với vẻ áy náy. “Nhưng dường như tôi không bao giờ làm được điều đó trừ phi có một sự kiện lớn diễn ra ở đây. Vào mùa đông chúng tôi không tổ chức nhiều đám cưới lắm, vì vậy cái bàn sẽ chẳng bao giờ được dọn dẹp hẳn hoi cho đến mùa xuân. Có lẽ chúng ta nên bắt gia đình đến thăm chúng ta vào Giáng sinh. Có vậy em mới chịu khó làm việc nhà.”

“Tôi chưa bao giờ thấy một miếng thịt bò lớn đến thế,” Laura nói, nhìn Rupert lạng miếng thịt.

“Nó là sản phẩm địa phương đây,” Fenella nói, “chúng tôi cất nó trong tủ lạnh và ăn dần, với xúp và khoai tây bỏ lò. Tôi luôn khá lơ mơ khi mua thịt. Dường như tôi mua nó theo tảng hơn là theo cân.”

“Miễn là chị không lơ mơ khi tổ chức các liên hoan văn học,” Laura nói. Cô đang trêu chọc Fenella nhưng có một thoáng lo lắng trong sâu thẳm tâm trí cô.

“Ồ không, với công việc thì tôi thạo lắm. Chỉ có việc nội trợ là tôi hơi vụng thôi.”

“Của em đây, cô nàng vụng về,” chồng cô triu mến nói, “và Laura cũng sẽ có thật nhiều xúp.”

Khi họ đã ngồi ăn yên ổn, Laura nói, “Tôi có khá nhiều ý tưởng để chuẩn bị cho liên hoan. Một nhóm đọc sách chẳng hạn.”

“Ồ, đó là một ý tưởng hay. Cô biết đấy, tôi đang là thành viên của một nhóm đọc sách,” Fenella nói. “Quanh đây còn có vài nhóm nữa, bao gồm một nhóm trong thư viện.”

Laura gật đầu trong khi nuốt nốt chỗ thức ăn trong miệng. “Tôi vẫn đang giữ liên lạc với bà thủ thư chỗ tôi. Bà ấy rất nhiệt tình. Chúng ta chỉ cần nhanh chóng quyết định xem sẽ mời các tác giả nào.”

“Sau đó chúng ta sẽ bán thật nhiều sách và họ sẽ có hứng thú đến với các sự kiện.” Fenella xiên một miếng khoai tây bỏ lò. “Nó sẽ khuấy động mối quan tâm của họ.” Cô nhai với vẻ suy ngẫm. “Mặc dù nhóm đọc sách của thư viện luôn luôn mua sách theo nhóm. Không phải ai cũng có khả năng mua một quyển sách mới mỗi tháng.”

Tư duy bán sách của Laura tan biến trong một thoáng. “Dĩ nhiên rồi. Chính tôi cũng không thể nếu tôi không có những bản in thử ở hiệu sách. Nhưng thật tuyệt khi có thư viện ở bên cạnh.”

“Chúng ta có thể nhờ báo chí địa phương tài trợ cho thứ gì đó,” Rupert gợi ý. “Tất cả các tổ chức địa phương đều nên có một chút đóng góp vào liên hoan.”

“Một cuộc thi viết văn được không?” Fenella gợi ý, miệng cô đầy cà rốt.

“Nhưng chúng ta sẽ mời ai chấm giải?” Rupert nói. “Chúng ta đã có quá nhiều việc phải làm rồi, và chúng ta không đủ trình độ, thực sự đấy.”

“Dermot,” Laura lẩm bẩm, cô vẫn còn hơi giận ông vì đã đề nghị phụ trách khóa học nọ và bực tức với chính mình vì điều này. Cô nhấp rượu vang, tự hỏi tại sao cô lại cảm thấy phẫn nộ như thế. Ông không phải là tài sản riêng của cô và suy cho cùng, ông cũng chưa thực sự lấy mất sự trong trắng của cô.

“Chúng ta sẽ tìm được ai đó,” Fenella nói. “Em đã lập một danh sách các tác giả mà em mong muốn. Một người trong số họ sẽ sẵn sàng giúp chúng ta chọn người thắng cuộc, nếu chúng ta đưa cho họ không quá năm bản thảo để đọc.”

“Damien Stubbs có thể,” Laura nói. “Chúng ta phải mời anh ta đến liên hoan. Anh ta rất giỏi và hấp dẫn. Eleanora có thể tác động đến anh ta. Anh ta là một trong những khách hàng của bà ấy mà.”

“Tôi hy vọng chúng ta không quên tất cả chuyện này. Này, Rupert, ném cho bọn em mảnh giấy kia và một cái bút chì.” Fenella ghi chép.

“Ồ,” Laura nói, “và một cuộc thi viết văn dành cho trẻ em cũng rất hay. Những bài viết tốt nhất có thể được đọc lên ở một sự kiện và được đăng lên báo địa phương.” Laura cân nhắc trong một thoáng. “Tuy nhiên các bậc phụ

huynh có đến sự kiện đó nếu họ có thể đọc tác phẩm của con họ trên báo không nhỉ?”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Fenella nói. “Khó mà biết được. Nhưng các sự kiện cho trẻ em sẽ khiến người dân địa phương thích thú. Họ sẽ cảm thấy nó cũng là liên hoan của họ, chứ không chỉ là một thứ mà họ buộc phải chấp nhận.” Cô nhai với vẻ trầm ngâm. “Tôi không biết làm thế nào để liên lạc được với các tác giả mà tôi mong muốn.”

“Đó là lý do tôi có mặt ở đây. Chúng tôi liên lạc với họ thông qua người đại diện của họ hoặc các nhà xuất bản,” Laura nói. “Chúng tôi tìm hiểu xem ai chịu trách nhiệm quảng bá cho họ và hỏi những người đó. Vấn đề duy nhất là nếu chúng ta không biết ai thì sẽ rất mất thời gian.”

“Ôi, chúng tôi thật may mắn khi có cô,” Fenella nói. “Cô biết tất cả các thông tin hữu ích.”

“Và có lẽ tôi sẽ học được một vài thông tin hữu ích khác,” Laura lầm bầm.

Fenella lờ đi điều này. “Tôi muốn lôi kéo các trường học địa phương tham gia, mời họ tham dự một sự kiện nào đó.”

“Hoặc chúng ta có thể mời các tác giả đến các trường học,” Laura gợi ý, nao núng trước viễn cảnh dẫn năm mươi đứa trẻ vào hội trường.

“Hoặc cả hai,” Rupert gợi ý. “Các tác giả đến trường, tạo nhiều niềm vui cho bọn trẻ đến mức chúng sẽ đòi bố mẹ dẫn đến sự kiện chính.”

“Ý hay. Rốt cuộc anh không chỉ là một kẻ đẹp mã.” Fenella trùi mền mỉm cười với chồng.

“Chúng ta sẽ tổ chức các sự kiện ở đâu?” Laura hỏi, cảm thấy hơi ghen tỵ với tình cảm của họ. “Hiển nhiên là anh chị sẽ không tổ chức tất cả mọi thứ ở đây. Các liên hoan luôn trải rộng quanh một thị trấn, dĩ nhiên, nhưng thị trấn này khá nhỏ.”

“Đủ lớn đấy chứ,” Fenella nói, bảo vệ địa hạt quê nhà. “Sẽ có vài sự kiện được tổ chức ở đây, dĩ nhiên, nhưng đối với Dermot và bất cứ tên tuổi lớn nào khác, chúng ta có thể thuê rạp chiếu phim. Đừng nhìn tôi như thế! Rõ ràng nó rất đáng yêu mà! Và có một bãi đỗ xe lớn ngay bên cạnh. Tôi cũng đã ngỏ lời với mục sư và chúng ta có thể dùng một nhà nguyện không được sử dụng nhiều lắm. Nó cũng có bãi đỗ xe,” Fenella nói thêm, nhìn Rupert, người rõ ràng khá bị ám ảnh với vấn đề này.

“Vậy là ông mục sư cũng hứng thú với liên hoan?” Laura nói. “Tôi chắc chắn điều đó sẽ hữu ích.”

“Không phải ông mục sư, mà là bà mục sư, và bà ấy là thành viên trong nhóm đọc sách của tôi.”

“Tuyệt vời!”

“Vì vậy chúng ta cần phân chia những địa điểm tổ chức, nhưng Sarah - nhớ cô ấy không? Cô ấy đã đến cuộc họp lần trước - sẽ giúp chúng ta quyết định ai nên đến đâu. Tôi không có khả năng ước đoán số lượng khán giả sẽ đến và diện tích họ sẽ chiếm.”

“Sao chúng ta không dùng một cái lều rạp bằng vải ở đây thay vì một rạp chiếu bóng cho sự kiện của Dermot?” Laura gợi ý.

“Cô không thích cái ý tưởng rạp chiếu bóng của tôi à? Vậy thì chúng ta có thể đến đó xem xét rồi quyết định sau.”

“Anh chị định sắp xếp cho mọi người trọ ở đâu?” Laura hỏi.

“Ở đây. Chúng tôi có đủ chỗ cho khoảng tám người ngủ lại, một cách thoải mái, và dĩ nhiên không phải tất cả mọi người đều tới đây vào cùng một thời điểm. Các tác giả sẽ luân phiên nhau ở trong nhà trừ phi họ chịu ở chung, trong trường hợp đó họ có thể ở tại một trong những căn nhà nhỏ của chúng

tôi. Ngoài ra còn có rất nhiều quán trọ gần đây, nhưng chúng tôi hy vọng chúng tôi không phải để cho các nhà văn ở đó, trừ phi họ thích thế.”

“Chúng ta phải nhắc đến các quán trọ trên những tờ rơi quảng cáo, để mọi người biết họ có thể ở đó. Đó sẽ là một phần hình ảnh đồng quê: “Thưởng thức văn học giữa những vẻ đẹp chưa được khám phá của...”

“Chúng tôi không hẳn là chưa được khám phá,” Rupert phản nản. “Chúng tôi đã được quảng bá rất nhiều nhân đám cưới của một ngôi sao nổi tiếng cách đây không lâu.”

“Ý tôi là vùng này nói chung,” Laura nói. “Nếu người ta nghĩ vùng này hấp dẫn, họ sẽ muốn đến hơn. Hãy nghĩ đến Hay-on-Wye!”

“Chúng ta sẽ có một chủ đề chứ?” Fenella hỏi. “Ý tôi là, chúng ta có cả hoạt động âm nhạc diễn ra nữa.”

“Cùng một lúc à?” Laura lo lắng hỏi.

“Hai mảng sẽ được tổ chức xen kẽ nhau,” Rupert nói, “trước hết là một vài sự kiện âm nhạc, rồi đến một vài sự kiện văn học, và cuối cùng là một sự kiện âm nhạc. Hoặc ngược lại. Chúng tôi được phép sử dụng một vài cánh đồng.”

“Phải vận dụng khá nhiều tài ăn nói đấy,” Fenella nói. “Chỉ vì việc đồng áng thời điểm này không được tốt lắm nên tôi mới thuyết phục được họ. Tôi nghĩ họ đều tưởng tượng liên hoan Glastonbury đang chuyển đến đây.”

“Nhưng các trang trại cũng nên kiếm được lời từ nó,” Rupert nói. “Nhiều người trong số họ nói họ có thể cho thuê không gian để cắm trại.”

“Và chúng ta có vài tên tuổi thực sự lớn cho mảng âm nhạc,” Laura nói.

Fenella khẽ cau mày. “Chưa chính thức nhận lời,” cô nói. “Đó là lý do tôi muốn có vài nhân vật nổi tiếng cho mảng văn học. Tuy nhiên, Monica đang

xử lý việc đó. Cô ấy đã vận dụng tất cả các mối quan hệ và sử dụng biện pháp mạnh nếu điều đó thất bại.”

“Chà, tôi sẽ không từ chối cô ấy điều gì,” Laura tuyên bố.

“Còn tôi hy vọng cô sẽ không từ chối một chút khoai tây bỏ lò nữa từ tôi,” Rupert nói.

“Dĩ nhiên rồi.”

“VẬY, có chủ đề hay không có chủ đề?” Fenella hỏi. “Tôi nghĩ là không.”

“Liên hoan văn học Cheltenham luôn có chủ đề,” Laura nói.

“Tôi biết, nhưng họ có những phần tử ưu tú. Còn chúng ta hoàn toàn mới toanh. Các tác giả có thể không nhiệt tình lắm với chúng ta.”

“Tôi nghĩ họ sẽ rất nhiệt tình,” Laura nói, gạt cái đĩa của cô sang một bên để nhấn mạnh ý kiến của cô. “Có Dermot, nó sẽ biến thành một sự kiện văn học lớn, họ sẽ muốn có mặt ở đó. Một cơ hội tuyệt vời để họ được chú ý đến. Hơn nữa, hầu hết bọn họ sẽ được ở trong một ngôi nhà nông thôn đáng yêu và năm đầu tiên của liên hoan luôn có một ý nghĩa đặc biệt.” Laura cảm thấy mình đang phấn khích. Cô nhận ra cô thực sự muốn cống hiến cho liên hoan này với Fen, cho dù nó có đòi hỏi bao nhiêu công sức.

“Nó có thể là liên hoan đầu tiên và cũng là cuối cùng,” Rupert nói.

“Chúng ta có thể phải nói với họ rằng ông ấy sẽ xuất hiện và họ sẽ có cơ hội gặp ông ấy. Tôi tự hỏi không biết ông ấy có phiền lòng không nếu chúng ta làm thế?” Laura nói, lờ đi sự bi quan bất ngờ của Rupert.

“Hay ông ấy sẽ càng ghét liên hoan của chúng ta hơn?” Fenella hỏi. “Cô biết ông ấy mà, Laura. Cô nghĩ thế nào?”

“Tôi không biết! Ông ấy có thể ghét các tác giả khác. Tôi đã tình cờ gặp vài người như thế. Có lẽ đó là sự đố kỵ nghề nghiệp hay đại loại thế.”

“Chúng ta có thể sắp xếp một bữa ăn tối thân mật cho các tác giả trước sự kiện của ông ấy. Ông ấy có thể chọn lựa khách mời và chúng ta sẽ làm cho nó trở nên rất đặc biệt.”

“Nhưng liệu điều đó có mang lại lợi nhuận không?” Laura hỏi. “Một bữa tối đặc biệt có thể rất tốn kém.”

“Chúng ta không cần lo lắng về vấn đề đó,” Rupert nói. “Chúng ta có những mối quan hệ mà.”

“Trong năm đầu tiên này chúng tôi chỉ mong hòa vốn thôi,” Fenella nói. “Mặc dù lợi nhuận là quan trọng, nhưng phải ‘đầu cơ mới mong tích lũy’.”

“Nghe rất chuyên nghiệp,” Laura nói, cảm thấy ấn tượng.

“Tôi đã đọc được điều đó ở đâu đó,” Fenella nói, “nhưng quay trở lại với vấn đề chính nhé, cô có nghĩ Dermot sẽ đồng ý với tất cả những điều này không?”

“Nếu chúng ta nói rõ với ông ấy trước,” Laura nói. “Ông ấy không dễ chịu đâu. Và hơi khó đoán định,” cô nói thêm, nghĩ đến chuyện ông đồng ý phụ trách khóa học, dù không cần được mời, khi mọi người ở Ireland nói với cô rằng ông sẽ không ra khỏi ngôi làng của ông. “Có thể ông ấy thích ý tưởng này.”

“Mặt khác,” Rupert xen vào, “có lẽ chúng ta không nên trao cho Dermot quá nhiều quyền kiểm soát? Có thể ông ấy không bao giờ quyết định được ông ấy muốn ai đến. Tôi nghĩ chúng ta chỉ nên mời những người mà chúng ta nghĩ là chúng ta thích.”

Vào sáng thứ Bảy, công việc của họ thực sự bắt đầu. Laura ngồi trước máy tính và, với sự trợ giúp của Fenella, cô đánh máy tất cả những ý tưởng đã tự

do tuôn chảy như rượu vang vào đêm hôm trước.

“Được rồi, bây giờ chúng ta đã chốt được danh sách các tác giả, chúng ta phải kiểm tra xem họ cộng tác với các nhà xuất bản nào.”

“Bằng cách nào?”

“Tôi đã mua vài cuốn tạp chí chuyên ngành. Chúng sẽ có ích,” Laura nói. “Nhưng thành thực mà nói, tôi biết nhiều người trong số họ. Vì chúng ta đã chất lọc danh sách nên việc này sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

Họ đã thống nhất rằng để được mời các tác giả đó phải (a) vẫn còn sống (họ đề ra điều này khi Rupert thốt ra một khao khát cháy bỏng là được gặp Evelyn Waugh^[31]) và (b) sống ở Vương quốc Anh hoặc đủ gần để chi phí đi lại của họ không ngốn hết toàn bộ ngân sách.

Khi những bức thư mời đã được phát đi, với những chi tiết có sức thuyết phục như nghỉ đêm tại ngôi nhà “kiểu nông thôn với lòng mến khách truyền thống”, họ dành phần còn lại của buổi sáng để viết thư đến các trường học, mời các em học sinh tham gia cuộc thi viết truyện ngắn cho trẻ em. Laura biết một nhà văn thiếu nhi dễ thương có thể làm giám khảo chung cuộc và Fenella biết một vài giáo viên trong nhóm đọc sách của cô có thể lựa chọn ra danh sách chung khảo.

Sau bữa trưa, họ dẫn đàn chó đi dạo qua những cánh đồng, và Rupert khuyên Laura nên mua loại xe nào. Cô không thể tiếp tục mượn xe của Grant; hai lần là quá đủ rồi.

Vào chiều Chủ nhật, họ đều đã lui về cái mà Fenella và Rupert gọi là “căn phòng khách nhỏ”, dù nó rộng gấp đôi căn hộ một phòng của Laura. Rupert đã nhóm chiếc lò sưởi đốt củi và họ bắt đầu gà gât trước nó. Laura đã đi một vòng quanh vùng để cô có thể thấy vài địa điểm tổ chức (ít nhất là từ bên ngoài) và sau đó họ đã đến quán rượu ăn trưa. Laura đang nghiêm túc

cân nhắc lời gợi ý của Fenella rằng cô nên ở thêm một đêm nữa và về nhà vào sáng sớm hôm sau.

Rupert đang chơi ô chữ trên một tờ báo thì điện thoại reo. Anh và Fenella nhìn nhau rồi Fen đứng dậy. “Không biết ai gọi điện vào giờ này nhỉ?”

“Mới bốn giờ mà,” Rupert nói. “Nếu em trả lời điện thoại, em sẽ biết đó là ai.”

“A lô,” Fenella nói, nghe rất chuyên nghiệp. “Somerby đây.”

Laura giành lấy trò ô chữ từ tay Rupert khi sự chú ý của anh đang bị phân tán. Rồi cô cướp lấy bút chì của anh và điền một câu trả lời vào ô trống.

“Vâng, đúng rồi,” Fenella nói. “À há, tôi đây. Gì cơ? Ồ. Vâng, quả thực là thế, nhưng tôi có thể làm tốt hơn nữa. Cô ấy đang ở đây. Tôi sẽ chuyển máy cho cô ấy. Laura?” Fenella đi ngang căn phòng và đưa điện thoại cho Laura. “Điện thoại của cô đây.”

“Không thể nào,” Laura nói, không cầm điện thoại nhưng ít nhất vẫn đứng dậy. “Ai thế?”

“Dermot Flynn. Ông ấy gọi cho tôi để lấy số điện thoại của cô.”

Đầu gối Laura mềm nhũn và miệng cô trở nên khô khốc. Cô kéo cổ áo polo, nuốt khan và hít một hơi thở sâu. “Vâng.” Cô rón rén đón lấy điện thoại tựa hồ nó có thể phát nổ và bước ra xa khỏi mọi người. Trái tim cô bắt đầu đập rộn ràng vì căng thẳng và phấn khích. “A lô? Dermot à?” Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với ông sau khi từ Ireland về.

“Chào Laura,” một giọng nói cất lên khiến đầu gối cô càng trở nên bủn rủn hơn và miệng cô càng trở nên khô khốc hơn. Cô ngồi xuống một cái ghế bành nhỏ gần một cái bàn con con.

“Chào ông,” cô lại nói, ước rằng cô có một ly nước.

“Quả là một sự trùng hợp tuyệt vời khi cô tình cờ ở đó, phải không?”

“Có lẽ vậy. Tuyệt vời với ai cơ?” cô thận trọng hỏi, thắc mắc không hiểu ông có ý gì.

“Dẫu sao thì cũng tuyệt vời với tôi. Lý do tôi cần nói chuyện với cô là, tôi muốn cô làm một việc cho tôi.”

“Việc gì?” Laura có phần hoang mang. Cô đã quá bận bịu với liên hoan và còn phải làm việc ở hiệu sách nữa.

“Cô đã nghe về khóa học viết văn tôi vừa mới nhận chưa?”

Cô khẽ ngoảnh mặt đi nhưng biết rằng Rupert và Fenella đang mãi mê với trò ô chữ như thể nó là một bài kiểm tra, họ đang cố gắng hết sức để không nghe lén. “Vâng. Tôi khá ngạc nhiên. Tôi đã phải cố gắng hết sức để thuyết phục ông đồng ý đến nói chuyện ở liên hoan, vậy mà bây giờ ông lại xung phong điều hành một khóa học viết văn ở đây. Tôi cứ tưởng ông không có hứng thú với chúng.” Cô cố nói với giọng bình thường nhưng trái tim cô đang đập rộn.

Ông thốt lên một tiếng cười ngắn ngủi, khinh thị. “Tôi chẳng điều hành cái gì cả. Tôi sẽ chỉ dạy học thôi.”

Laura vén một lọn tóc ra sau tai để giúp cô suy nghĩ. “Nhưng tôi nghĩ người ta sẽ gửi bản thảo đến và căn cứ vào đó ông sẽ quyết định ai được tham dự khóa học.”

“Ồ, vậy là cô đã biết tất cả?” Giọng ông có vẻ thích thú.

“Không hề. Đó chỉ là những gì Fenella nói với tôi. Nhưng đúng là thế, đúng không?” Cô cời chun buộc tóc khỏi mái tóc buộc đuôi ngựa và giữ những lọn tóc xoắn như thể sẽ làm lắng dịu được những ý nghĩ lộn xộn của cô.

“Đúng, và đó là lúc tôi cần đến cô.” Giọng ông có vẻ hơi đắc thắng như thể ông đã giải quyết được một vấn đề rắc rối.

“Đó là lúc ông cần đến tôi?”

“Người đại diện của tôi, Eleanora, bà chằn đó” - tiếng cười của ông tiết lộ rằng ông mền bà ấy, dù có là “bà chằn” hay không - “đã nói với tôi rằng cô có một con mắt rất tinh tường đối với tiểu thuyết. Cô không hề nói với tôi rằng cô biết bà ấy.”

“À, ờ, vâng, tôi biết bà ấy. Và, vâng, tôi cho rằng tôi đã đọc rất nhiều sách,” Laura ngập ngừng nói.

“Vì vậy tôi muốn cô đọc tất cả các bản thảo và chọn ra mười bản thảo xuất sắc nhất.”

Cô nuốt khan. “Cái gì? Nhưng làm sao tôi biết được? Tôi làm gì có thời gian làm thế? Tôi đang tổ chức một liên hoan văn học mà!” Một giây sau cô nhớ ra rằng các liên hoan văn học thường được điều hành bởi những người có công việc toàn thời gian.

“Đâu phải chỉ mình cô. Eleanora nói với tôi rằng có cả một nhóm người lận, bao gồm cháu hay con gái đỡ đầu của bà ấy, Fenella - cái người mà tôi vừa nói chuyện cùng ấy.”

“Đúng thế.” Laura cố gắng tỏ ra điềm tĩnh.

“Vậy thì, cô có thể đọc các bản thảo giúp tôi. Tôi sẽ trả tiền cho cô,” ông nói thêm.

“Bao nhiêu?” Laura nhận ra khi đã quá muộn rằng điều này chắc hẳn đã khiến cô nghe có vẻ cực kỳ háms lợi. Thực sự thì cô hỏi thế không phải vì cô quan tâm nhiều đến chuyện đó, dù cô cần tiền thật. Cô chỉ muốn cho mình một chút thời gian để suy nghĩ.

“Chúng ta sẽ thương lượng, nhưng có lẽ khoảng mười bản một bản thảo. Tôi cần cô chọn, xem nào, ba mươi bản thảo, và chúng ta sẽ cùng nhau chọn ra mười bản thảo xuất sắc nhất, có lẽ là qua điện thoại, hoặc email.”

“Vậy thì được,” cô ngoan ngoãn nói. Rồi một ý nghĩ ập đến với cô. “Chỉ có điều. Tôi sống trong một căn hộ nhỏ, thực sự thì chỉ là một căn hộ đơn với một phòng tắm. Tôi không chắc tôi có đủ chỗ để làm việc này.”

“Tôi chắc chắn sẽ ổn thôi. Đừng bận tâm về điều đó.”

Laura nhận ra ông đã chán nói về chuyện khóa học, và câu “Đừng bận tâm về điều đó” của ông thực sự có nghĩa là “Tôi sẽ không bận tâm về điều đó”. Chà, ông ấy không cần bận tâm, giờ đây ông ấy đã thuyết phục được cô đồng ý giúp ông.

“Mà dạo này cô thế nào?” Ông nói. “Cô đã hồi phục sau chuyến đi đến Đảo Ngọc^[32] chưa?”

Tiếng cười trong giọng nói của ông càng làm cho trái tim cô đập thành thịch. “Dĩ nhiên. Có gì đâu mà hồi phục hay không chứ?”

“Đầu tiên là uống whiskey bằng ly vại,” ông nói. “Chưa kể những người đàn ông cô phải dùng gậy xua đi.” Cô có thể hình dung ra ông, nằm trên ghế, có lẽ đang viết nguệch ngoạc gì đó, thích thú trước lời chòng ghẹo nhẹ nhàng này.

“Tôi không cần một cây gậy.” Cô cũng đang cười và không biết liệu ông có thể nghe được điều này trong giọng cô không.

“Chắc chắn rồi, tôi ngoan như cừu mà.” Ông ngừng lại. “Vậy, tôi sẽ bảo Eleanora cử người nào chịu trách nhiệm về khóa học này gửi các bản thảo cho cô. Chúng ta sẽ giữ liên lạc với nhau vì nó.”

“Vâng, cảm ơn ông.”

Ông cười. “Chắc chắn cô sẽ cảm ơn tôi. Cô có thể khám phá ra một Dermot Flynn tiếp theo và rồi cả thế giới sẽ ở dưới chân cô.”

“Tôi nghĩ một Dermot Flynn đã là khá đủ cho thế giới rồi, cảm ơn,” cô nói.

Ông lại cười. “Cô là một cô gái đáng yêu, Laura Horsley, và tôi thích cô.”
Rồi ông ngắt máy.

Laura nhìn chằm chằm vào ống nghe rồi tắt nó đi. Cô đứng dậy và bước chậm chậm tới chỗ Fenella trả lời điện thoại lúc nãy để đặt nó về vị trí cũ. Cô giật mình nhận ra Rupert và Fenella đang chăm chú nhìn cô, nóng lòng muốn tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Ông ấy muốn tôi đọc các bản thảo cho khóa học của ông ấy và giúp ông ấy chọn ra mười bản thảo xuất sắc nhất. Hình như Eleanora đã tiến cử tôi.”

“Ha!” Rupert nói. “Có vẻ như Eleanora đã thuyết phục được ông ta đồng ý phụ trách khóa học này bằng cách nói, ‘Tôi có một cô gái đáng yêu sẽ làm hết những việc nặng nhọc cho ông.’”

Fenella nhìn chồng, định mắng anh vì tội bôi bác đi của mình, nhưng rồi đành phải chấp nhận rằng có lẽ đó là sự thực.

“Eleanora thật tốt bụng,” Laura nói. “Bà ấy biết tôi cần tiền. Không biết có nhiều bản thảo không nhỉ?”

“Chắc là có,” Fenella nói. “Tôi nghe Eleanora nói rằng cuộc thi đã được quảng cáo rất rộng rãi.”

Đôi mắt Laura chột mở to. “A! Quảng cáo! Chúng ta chưa hề nghĩ đến việc đó!”

Làm việc, kể cả vào một tối Chủ nhật, là một hoạt động thay thế tuyệt vời, cô quyết định như vậy, ép cô nàng Fenella miễn cưỡng quay lại văn phòng thêm một tiếng nữa trước khi cô trở về căn hộ của cô. Dermot Flynn đang

chiếm quá nhiều khoảng trống trong đầu óc cô và họ có một liên hoan cần tổ chức.

Chương 9

Ba tuần sau, Laura đang rót rượu vang trắng vào một cái ly ở hiệu sách. Đây có lẽ là lần cuối cùng cô được làm thế. Đó là bữa tiệc chia tay của họ với tất cả khách hàng. “Vâng, thật buồn khi hiệu sách sắp đóng cửa,” cô nói với người nhận ly rượu, một người phụ nữ mà cô chưa từng nhìn thấy trong hiệu sách, rõ ràng bà ta có mặt ở đây chỉ vì rượu vang miễn phí. “Nhưng tôi chắc chắn bà sẽ xoay xở được.”

“Dĩ nhiên rồi, tôi toàn mua sách ở các hiệu sách từ thiện,” người phụ nữ mang vẻ ngoan đạo nói. “Tôi thực sự thích ủng hộ từ thiện.”

Đằng sau người phụ nữ này, Laura thấy Henry nhíu mày. “Nhưng bà không ủng hộ các hiệu sách?” Laura nói.

“Ồ, chúng là cơ sở kinh doanh mà, đúng không?” Người phụ nữ nhìn vào chiếc ly trống rỗng của bà ta, ý chừng muốn Laura rót thêm rượu vào đó như một phần thưởng cho đức hạnh của bà ta.

Laura vẫn giữ yên cái chai. “Vâng, và chúng phải thu được tiền, như bất cứ ngành kinh doanh nào khác. Và các tác giả sẽ kiếm được tiền bằng cách nào nếu không ai mua sách mới của họ chứ?”

Người phụ nữ nọ cau mày. Cảm thấy thương hại, Laura rót một lượng nhỏ rượu vào ly của bà ta.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều đó,” người phụ nữ nói, và bỏ đi.

“Laura thân mến!” Một khách hàng thân thiết, thành viên tích cực của nhóm đọc sách, tiến tới. “Chúng tôi sẽ làm gì nếu không có các cô?”

Laura cảm thấy, chính những khách hàng như người phụ nữ này đã làm cho việc bán sách trở nên thú vị, và hy vọng cô sẽ không bị xúc động. Giờ đây, khi thời khắc chia tay sắp điểm, cô cảm thấy như đang mất đi một người bạn. Với cô, đó là kết thúc của một kỷ nguyên cũ. Cô đã nuôi dưỡng niềm đam mê văn học ở đây. Cô cảm thấy nó giống như mái nhà của cô hơn bất cứ đâu. Đây là nơi cô có thể thực sự là chính mình. “Ồ, Fiona! Đừng nói thế! Chuyện này đã đủ buồn rồi. Chị sẽ giúp duy trì nhóm đọc sách chứ?”

“Đương nhiên. Nhưng thiếu cô nó sẽ không còn như cũ nữa. Cô đã đọc rất nhiều.” Chị ta thở dài. “Nhưng chúng tôi sẽ cố gắng xoay sở.” Chị ta ngừng lại. “Thế còn cô thì sao? Cô đã kiếm được việc khác chưa?”

“Cũng gọi là có. Một công việc tạm thời.” Laura với lấy một tờ rơi từ cái bàn đằng sau. “Tôi đang trợ giúp tổ chức một liên hoan văn học. Vào mùa hè. Tôi thực sự hy vọng chị có thể tham dự vài sự kiện.”

Fiona xem xét kỹ tờ rơi.

“Dĩ nhiên là chúng tôi không thể hứa hẹn tất cả các tác giả in trên tờ rơi sẽ có mặt, nhưng một số người trong bọn họ sẽ tới dự.” Giọng Laura nghe có vẻ tự tin hơn cảm giác trong lòng cô. Cô biết các tác giả đôi khi quyết định rất muộn và vài người còn rút lui vào phút chót. Cô gạt bỏ ý nghĩ tiêu cực này và mỉm cười với Fiona.

Fiona nghiên cứu tờ rơi. “Ồ, nó hơi xa nhỉ?”

“Chị có thể tổ chức đi theo nhóm và nghỉ qua đêm ở đó. Đó là một nơi rất đẹp.” Cô cảm thấy mình như nhân viên du lịch đang bán điểm đến cho một du khách, mặc dù những gì cô nói hoàn toàn chính xác, và cô cố gắng không tỏ vẻ quá hăng hái.

“Ừm, sẽ thú vị lắm đây, và nhiều người trong chúng tôi có thể tranh thủ một dịp nghỉ ngơi xa gia đình. Tôi có thể mang tờ rơi này về không?”

“Dĩ nhiên rồi! Đây, chị hãy cầm lấy vài tờ đi.” Chà, rốt cuộc cô cũng không còn kìm nén được.

Grant bước tới. “Mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp, phải không? Tớ đã phát được rất nhiều tờ rơi hộ cậu. Phải nói rằng, mọi người rất dễ thương, họ nói họ sẽ nhớ chúng ta lắm.”

“Trừ người phụ nữ ở đằng kia, cái bà đang ăn bát khoai tây chiên đầy ú ụ ấy. Tớ không nghĩ bà ta từng đến đây.” Laura cố gắng không tỏ ra căm phẫn, nhưng cô vẫn hơi tức tối.

Grant liếc sang phía đó. “Đừng nói xấu bà ta. Tớ từng bán cho bà ta một tấm thiệp sinh nhật đấy. Bà ta là một trong những người không mua sách của chúng ta nhưng thích có chúng ta ở đây.”

“Bà ta chỉ toàn mua sách ở các cửa hàng từ thiện,” Laura giải thích với một khách quen khác vừa tới chỗ bọn họ. “Tôi nghĩ bà ta tin rằng mua sách mới là một hành động xấu xa.”

“Đừng chỉ trích các hiệu sách từ thiện,” người khách hàng kia nói. “Tôi đã khám phá ra nhiều tác giả mới khi mua sách của họ với cái giá gần như cho không. Sau đó tôi đã mua mới tất cả những cuốn sách khác của họ!”

Laura thưởng cho người phụ nữ dễ thương này bằng cách rót nốt chỗ rượu trong chai của cô vào ly của bà ta. “Tôi biết, bà quả là tuyệt vời, và dĩ nhiên tôi không thực sự phản đối mọi người ủng hộ các hiệu sách từ thiện. Tôi chỉ không thích họ tỏ ra đức hạnh hơn chúng tôi, những người tùy tiện mua sách mới ở một hiệu sách.”

Người phụ nữ cười. “Thế bây giờ hai người định làm gì?” Đó là câu mà họ thường xuyên được hỏi.

Grant nói, “Tôi đang xin việc ở vài cửa hàng sách lớn, còn cô Laura đây đang điều hành một liên hoan văn học. Đưa cho tớ tờ rơi nào.” Anh giơ tay

ra.

Laura đưa cho anh một tờ. “Dĩ nhiên là không phải tất cả các tác giả trên tờ rơi này đều có thể đến nhưng...”

“Ồ, có vẻ thú vị quá!” Người phụ nữ nói. “Chúc mừng cô!”

Và họ tán gẫu một lúc về các liên hoan và các tác giả ưa thích, bày tỏ sự tiếc nuối khi một hiệu sách độc lập như thế này sắp đóng cửa, cho dù là tự nguyện.

Khi Laura rót rượu vào những cái ly, trả lời các câu hỏi và di chuyển giữa đám đông - hiệu sách đông nghịt vì nó được rất nhiều người ưa thích và đã tồn tại hàng năm trời - cô cảm thấy vừa hãnh diện vừa buồn bã. Nỗi buồn ấy không quá lớn, vì cô còn có những thứ khác để trông đợi, nhưng cô sẽ nhớ hiệu sách này. Như thể cô đang ném đi bản thân cũ kỹ, thận trọng, dè dặt của cô, như một cái áo khoác quý báu đã trở nên cộc cằn.

Phải đến hơn mười giờ, Henry mới đóng cửa trước vị khách cuối cùng: một thành viên nhiệt tình của báo giới địa phương, người muốn ở lại cho đến phút cuối (và giúp họ uống nốt chỗ rượu vang.)

“Chà, quả là một bữa tiệc tuyệt vời,” Henry nói khi ông, Grant và Laura dọn dẹp. Nhân viên làm bán thời gian đã được về nhà bởi vì Laura khẳng khẳng rằng gần đây họ đã phải làm thay cô quá nhiều, cô không muốn họ còn làm cả công việc dọn dẹp này nữa.

“Đúng vậy. Tiếc là Monica không thể ghé qua,” Laura nói với Grant khi cô thu nhặt một chồng đĩa giấy. “Hai người sẽ hợp nhau lắm.”

“Chúng ta nhất định phải có một buổi họp mặt khác.” Grant thở dài. “Tớ thực sự rất buồn vì chúng ta không còn được làm việc chung nữa.”

Laura vòng tay ôm anh. “Tớ biết! Đột nhiên tớ muốn khóc quá!” Cô đã cố gắng kìm nén bất cứ giọt nước mắt nào chực trào ra suốt buổi tối nhưng bây

giờ, khi chỉ còn lại ba người bọn họ, cô cảm thấy chúng đang dâng lên cay sè trong đáy mắt.

“Ôi, dừng cảm lên!” Henry nói, ông không thể chịu nổi sự xúc động này. “Hai người sẽ tiếp tục đến với những thứ tốt đẹp hơn và sẽ sớm quên cái cửa hiệu nhỏ bé này thôi.”

“Nó đâu có nhỏ bé,” Grant nói, buông Laura ra và buộc một cái túi đen khác.

“Và tôi sẽ không quên nó,” Laura nói. “Nó - thực ra là ông, Henry ạ - đã dạy tôi tất cả những gì tôi biết.”

“Thôi, đừng sụt mướt nữa!” Henry nói, bỏ những cái chai rỗng vào một cái hộp các-tông. “Chúng ta vẫn sẽ giữ liên lạc nhờ liên hoan của Laura, đúng không? Và tôi sẽ cho cả hai người những lá thư giới thiệu rất tuyệt vời.”

“Và đến cuối tuần này hiệu sách mới thực sự đóng cửa,” Grant nhắc nhở họ, “sau đó chúng ta còn một vài ngày nữa để thu dọn.”

Khi Laura từ hiệu sách về nhà sau ngày kinh doanh cuối cùng của nó, cô rất mệt mỏi. Nếu cô phải nói thêm một lần nữa rằng: vâng, thật buồn khi hiệu sách sắp đóng cửa, và không, cô thật sự chưa có một công việc khác, nhưng cô sắp tổ chức một liên hoan văn học và âm nhạc và liệu họ có muốn lấy một tờ rơi không, cô cảm thấy mình sẽ phát điên lên. Cô đã làm thế quá nhiều lần ở bữa tiệc, cô không chuẩn bị tư tưởng cho việc đó trong suốt những ngày còn lại của tuần. Và hiệu sách trông quá đìu hiu với những cái giá trống rỗng và những miếng ván lót sàn trống trơn. Mặc dù cô muốn giúp đỡ, nhưng cô khá mừng vì Henry đã khẳng định rằng ông và Grant sẽ dọn dẹp nốt những ngày cuối cùng. Cô không chắc cô có thể chịu được việc nhìn thấy nó như một cái vỏ hoàn toàn trống rỗng.

Cô bước lên những bậc thang dẫn đến căn hộ nhỏ bé của cô, mở cửa và bật ấm đun nước, trước cả khi cô đóng cửa.

Cô vừa mới nhấp ngụm trà đầu tiên thì điện thoại đổ chuông. Cô rửa thơm. Cô không thể vừa uống trà vừa nói chuyện điện thoại trừ phi cô thân thiết với người đó đủ để giải thích rằng cô đang làm thế. Thầm mong đó là một trong những người như vậy, cô nhắc điện thoại và trả lời. Đó là bà Ironside, hàng xóm ở tầng dưới, người thường thích nói chuyện điện thoại hơn là leo gác lên tận căn hộ của Laura “ở độ tuổi của bà”.

“Laura à?” Bà Ironside là một người khó tính chẳng có việc gì để làm, do đó bà lấp đầy thời gian của bà bằng cách làm hộ những người khác. “Có rất nhiều bưu phẩm gửi cho cô. Tôi đã nhận chúng khi tôi thấy người đưa thư định mang chúng đi. Nếu không thì cô sẽ phải đến tận phòng phân loại thư từ để lấy chúng.”

“Ồ, cảm ơn bà rất nhiều.” Laura thực sự biết ơn mặc dù cô không mấy hòa hợp với bà Ironside.

“Cô sẽ xuống lấy chúng chứ? Nhiều lắm. Chúng là cái gì vậy?”

“Tôi thực sự không biết. Tôi sẽ xuống đó ngay.”

Cô uống một hớp trà (nó hơi quá nóng để uống cả hớp), và mở cửa, xuống gác. Trà của cô sẽ nguội ngắt trước khi cô quay trở về với nó, và cô biết nếu cô tự pha cho mình một tách nữa, nó sẽ không còn ngon như vậy. Hôm nay không phải là ngày may mắn của cô.

Có mười lăm tập phong bì đựng tài liệu khổ lớn xếp chồng gọn gàng trong tiền sảnh của bà Ironside. Căn hộ của bà lớn hơn của Laura nhiều nhưng đóng bưu phẩm vẫn chiếm quá nhiều diện tích.

“Ôi, Chúa ơi,” Laura nói, tự hỏi cô có thể mang được bao nhiêu tập phong bì về cùng một lúc, và sốt ruột nghĩ về trà của mình. Nếu bà Ironside là một

người khác, cô có thể giải thích về nó. “Thôi được, mình sẽ cố gắng bê nhiều tập phong bì nhất có thể và quay xuống lấy nốt chỗ còn lại.”

Cô xoay xở mang được năm tập phong bì một lúc. Ba lần đi lại, một ngụm trà giữa mỗi lần. Cô nguyên rửa Dermot với mỗi bước đi. Ngay lúc nhìn thấy chúng, cô đã nhận ra chúng là gì: bản thảo cho khóa học đáng ghét của ông.

Sàn nhà hầu như chẳng còn chỗ trống để cô đi tới chỗ ấm nước lúc cô mang nốt chồng phong bì còn lại lên.

“Ôi Chúa ơi! Mình sẽ làm gì với cái đống này!” Cô nói to. “Mình sẽ chẳng có không gian để thở!”

Nghĩ rằng có thể có người viết thư cho cô về chúng, cô lại xuống gác lần nữa để kiểm tra hòm thư.

Đúng là có một lá thư, và theo dấu bưu điện thì nó đến từ một công ty đại diện cho giới văn học ở London. Cô mở thư ra ngay, không muốn làm căn hộ của cô bừa bộn thêm bằng một bưu phẩm nào nữa, cho dù chỉ là một tờ giấy. Đó là thư của Eleanora.

“Laura thân mến,” thư viết, “từ lúc này cô sẽ nhận được các bản thảo vào bất cứ ngày nào. Tôi vừa chuyển tiếp chúng cho cô. Các bản thảo tiếp theo sẽ được gửi thẳng đến chỗ cô.”

Cảm ơn nhiều, Eleanora, Laura nghĩ, và đọc tiếp.

“Cô không cần phải đọc từng từ. Nếu cảm thấy không thích nó, hãy dừng lại. Vài trang đầu tiên sẽ nói cho cô biết họ có khả năng viết hay không. Sau đó hãy kiểm tra bản tóm tắt để xem có cốt truyện nào chấp nhận được không. Liệt kê số lượng những bản thảo có khả năng, sau đó lọc và lọc.” Trong một thoáng, Laura tự hỏi phải chăng Eleanora có ý viết “đọc và

đọc”, nhưng rồi nhận ra bà ấy muốn nói cô phải xem xét những bản thảo có thể chấp nhận được và tìm những cái có để bác bỏ chúng.

Cô lại leo lên gác. Mặc dù sẽ phải giải quyết cả đống bản thảo đó, cô vẫn thấy khá hào hứng. Cô có thể, như Dermot đã nói, khám phá ra một thiên tài mới. Có lẽ nó sẽ cho cô cơ hội được làm một biên tập viên, công việc cô luôn ao ước nhưng vẫn cảm thấy nằm ngoài khả năng của cô. Nhưng đó cũng là một trách nhiệm lớn lao và cô lo rằng sẽ không thể phân biệt được bản thảo nào hay, bản thảo nào dở. Ít nhất Eleanora đã bảo cô không cần phải đọc toàn bộ bản thảo nếu cô không thích nó, vì vậy nó có thể không chiếm quá nhiều thời gian của cô. Cô vội vàng leo nốt dãy thang cuối cùng, háo hức được bắt tay vào việc, quên bẵng mọi sự mệt mỏi với thử thách phía trước. Nếu cô không thể làm việc này, cô sẽ phải báo cho Eleanora biết ngay.

Cô nhận ra việc phân biệt bản thảo hay dở khá là dễ dàng. Suy cho cùng, cô không cần phải quyết định xem liệu nó có thể xuất bản được trong thị trường hiện tại hay không, một điều cô đã học được một chút từ Henry. Cô chỉ phải quyết định ai viết được và ai không viết được. Và hai tiếng sau cô nhận ra, không một ai trong số những cây viết tham vọng này có khả năng.

Vài bản thảo có lời thoại quá cứng nhắc, cứ như những ví dụ trong một cuốn sách ngữ pháp. Vài bản thảo khác lại có những nhân vật thậm chí còn không thể ghét nổi, nói gì đến hấp dẫn; họ không có đủ yếu tố để là bất cứ thứ gì. Không một bản thảo nào có cốt truyện. Cô rất thất vọng. Cô quyết định hôm sau sẽ gọi điện cho Eleanora về vấn đề này và để lại một tin nhắn nếu cần thiết. Cô cũng cần nghĩ đến việc mua một chiếc máy tính xách tay. Cô đã mất mọi liên lạc trên Internet sau ngày hôm nay, vì hiệu sách đã đóng cửa, và cô không thể tổ chức một liên hoan văn học mà không có email.

Eleanora không có trong văn phòng khi cô gọi điện, nhưng bà đã gọi lại cho cô ngay sau đó. “Laura? Cung à? Chúng tẻ lắm à?”

“Chúng thật kinh khủng,” Laura nói. “Thành thực mà nói, ban đầu tôi nghĩ tôi sẽ đọc năm mươi trang mỗi bản thảo, để cho công bằng, vì tôi đã nghe vị giám khảo của một giải thưởng lớn nói rằng ông ta thường làm thế. Nhưng sau vài bản thảo, tôi không thể chịu nổi nữa.”

“Cung à, đừng lo. Phần lớn trong số chúng sẽ rất tệ, nhưng cô đã đọc bao nhiêu bản thảo rồi?”

“Mười lăm. Chúng đến cùng một lúc.”

“Chỉ có mười lăm thôi à? Thế thì không phải lo đâu. Sẽ có ít nhất một trăm bản thảo cơ.”

“Một trăm?” Laura hít mạnh một hơi. “Bà có biết căn hộ của tôi bé đến mức nào không - dĩ nhiên là không rồi. Xin lỗi.” Cô ngừng lại. “Tôi không phải gửi chúng lại chứ?”

“Ý cô là chúng không có bưu phí chuyển hoàn, nhãn ghi sẵn địa chỉ? Tất cả những thứ tương tự như thế?” Eleanora bất bình.

“À, tôi nghĩ hầu hết chúng đều có nhưng...”

“Vậy thì hãy dán những cái nhãn đó vào và tổng chúng đến bưu điện.”

“Tôi không có xe và bưu điện cách đây hàng dặm đường.” Laura không muốn cầu nhàu nhưng cô nghĩ đã lâu rồi Eleanora chưa phải đích thân “tổng” thứ gì đến bưu điện. Bà ấy có biết nhiều bưu điện nhỏ, không phải xếp hàng đã bị đóng cửa không?

“Vậy thì hãy đợi cho đến khi nào cô có thể đi nhờ hay gì đó đại loại thế. Cô không cần phải ném trả những hy vọng và ước mơ của những người này nhanh đến vậy đâu. Hãy cho họ thêm vài ngày hy vọng trước khi làm họ thất vọng.”

Ngay sau đó, Laura kết thúc cuộc gọi. Cô cần đi ngủ. Ngày mai cô sẽ xử lý vấn đề xe cộ và máy tính xách tay, thứ đang ngày càng trở nên cấp bách. Rồi cô có một ý nghĩ lạc quan hơn: với mức thù lao mười bảng một bản thảo, cô sẽ kiếm được một nghìn bảng. Quả là hữu ích! Vì số tiền trợ cấp thôi việc của cô sẽ không tồn tại lâu.

“Sao cậu không mua xe của tớ nhỉ?” Grant nói. Họ đã hẹn gặp nhau để uống cà phê khoảng một tuần sau. “Vậy thì tớ có thể lên đời xe.”

Họ đang ngồi ở quán cà phê ưa thích ngay gần hiệu sách. Laura không đành lòng được phải liếc nhìn nó khi cô đi ngang qua. Giờ đây nó trông trơn và nếu không có các giá sách, trông nó giống hết bất cứ địa điểm bán lẻ nào. Quả là kỳ lạ khi thấy nó không còn hoạt động nhưng cô thực sự không có thời gian để cảm thấy quá tiếc nuối. Và lúc này cô và Grant đang vừa hồi tưởng chuyện cũ vừa cập nhật những thông tin mới.

“Chẳng phải người ta vẫn cho rằng mua xe của bạn bè là một ý kiến rất tồi à? Nhỡ đâu nó hỏng hóc linh tinh thì sao? Tớ có thể sẽ không bao giờ nói chuyện với cậu nữa,” cô nói.

“Nếu là tớ thì tớ sẽ nhận lấy cơ hội này,” Grant nói. “Xét cho cùng, tớ có rất nhiều bạn. Mất đi một người cũng chẳng sao cả. Dĩ nhiên là cậu không được may mắn như tớ.”

“Tớ cũng có nhiều bạn chứ! Cậu, và Monica. Fen rõ ràng cũng là một người bạn. Tất cả bạn đại học của tớ...”

“Chính xác thì họ là ai và ở đâu? Họ không đưa cậu đi giải trí ở hộp đêm mỗi cuối tuần đúng không?”

“Họ không ở đây.” Laura tự hỏi liệu cô có thể thay đổi chủ đề trước khi phải thừa nhận rằng tất cả các bạn đại học của cô đều có những công việc

quyền cao chức trọng ở London hoặc đang cứu hành tinh này ở quần đảo Galapagos^[33] không. “Cậu có hay liên lạc với các bạn đại học của cậu không?”

Anh nhún vai. “Chỉ trên Facebook thôi. Nhưng tớ thực sự nghĩ tớ là người bình thường duy nhất mà cậu biết quanh đây,” anh nói, nhấp một ngụm cà phê và chuẩn bị xắn một miếng bánh chanh.

“Monica cũng là người bình thường mà,” Laura nói, tự hỏi liệu một người đội mái tóc giả màu hồng để kiếm sống có thể được coi là bình thường hay không.

“Tớ rất muốn gặp cô ấy.” Anh ngừng lại. “Nghe này, tớ sẽ bán chiếc xe cho cậu với giá năm trăm bảng và một tối đi chơi với Monica. Được không?”

“Một tối đi chơi với Monica thì gần như chắc chắn, còn về chiếc xe, hãy liệt kê các chi tiết kỹ thuật của nó ra cho tớ và tớ sẽ hỏi người tư vấn xe của tớ.”

“Ai cơ?”

“Rupert. Anh ấy đang khuyên tớ nên mua loại xe nào.”

“Tớ nghĩ xe của tớ đạt đủ tiêu chuẩn và nó vẫn còn tốt.”

“Tớ biết, và tớ thích lái nó, nhưng tớ cảm thấy tớ nên hỏi ý kiến anh ấy khi anh ấy quan tâm tớ đến thế.”

“Vậy thì đưa cho tớ một mảnh giấy, tớ sẽ ghi các chi tiết ra.”

“Tuyệt,” Laura nói, cầm lấy tờ giấy Grant vừa ghi và nhét nó vào trong túi xách. “Cậu có nghĩ là chúng ta nên mời một tác giả khoa học viễn tưởng đến liên hoan không hay họ hơi chuyên biệt quá?”

“Còn tùy cậu đang nghĩ đến ai.”

Họ bàn bạc điều này một lúc cho đến khi Laura nhìn đồng hồ. “Tớ phải về rồi. Tớ phải đọc một đồng bản thảo và gọi điện để nói với Rupert về chiếc xe. Tớ sẽ gọi điện cho cậu ngay khi tớ quyết định. Thế nhé?”

Về đến nhà, Laura quyết định tìm hiểu về chiếc xe trước khi quay lại với đồng bản thảo. Nói chuyện với Fenella luôn khiến cô vui vẻ và vẫn còn vài vấn đề của liên hoan cần được bàn bạc.

Sau khi họ đã cập nhật cho nhau hay về việc ai đã nhận lời và ai cần được tiếp tục theo đuổi, Laura nói, “Rupert có ở đó không? Cậu bạn đồng nghiệp Grant của tôi vừa đề nghị tôi mua xe của cậu ấy. Tôi đã mượn nó lần đầu tiên tôi đến Somerby. Rupert đã nói anh ấy sẽ giúp tôi mua một chiếc xe và tôi muốn hỏi ý kiến anh ấy.”

“Ái chà, tôi chẳng nhớ gì về nó cả, nhưng tôi không hay để ý đến xe cộ. Tôi sẽ chuyển điện thoại cho Rupert.”

“Chào Laura.” Giọng nói trầm ấm của Rupert chứa đầy tò mò. “Chiếc xe đó thế nào?”

Laura cung cấp chi tiết cho anh ta. “Và cậu ấy rất kỹ tính trong việc bảo dưỡng nó và những thứ tương tự như thế, vì vậy tôi nghĩ nó rất được,” cô nói thêm, sau khi họ đã bàn bạc về nó một lúc. “Thực sự thì tôi chỉ cần nghe thêm một ý kiến nữa thôi.”

“Vậy cô không muốn tôi đến kiểm tra nó cho cô sao?” Cuối cùng Rupert nói.

“Tôi nghĩ điều đó không cần thiết. Tôi đã lái nó rồi và tôi rất thích nó.”

“Vậy thì nó đúng là thứ cô cần đây, và năm trăm có vẻ là một giá hời. Mua nó đi!”

“Tuyệt quá, Rupert, cảm ơn anh rất nhiều. Bây giờ tất cả những gì tôi cần là một cái máy tính xách tay.” Cô nói với vẻ thoải mái nhưng cô nhận ra cô

sắp tiêu toàn bộ khoản tiền thù lao cho liên hoan vào một chiếc xe. Một chiếc máy tính xách tay có ngón hết số tiền trợ cấp thôi việc của cô không? Đột nhiên Dermot và khóa học viết văn của ông có vẻ giống một cái phao cứu sinh.

“Có cần phải là đồ mới không?” Rupert hỏi.

“Ồ không, tôi không nghĩ vậy. Tôi chỉ cần một thứ để viết thư và gửi email thôi.”

“Mua mới cũng không đắt lắm, nhưng đừng mua gì mà không hỏi tôi. Tôi có thể mua cho cô một chiếc máy tính cũ.”

“Ôi, Rupert! Anh thật tuyệt vời.”

“Người ta cũng nói với tôi như thế đấy,” anh nói với một tiếng cười, rồi đập máy.

Sau khi đã giải quyết xong xuôi vấn đề xe cộ, cô quyết định gọi cho Monica. Rốt cuộc, ngày hôm nay đang biến thành ngày liên lạc với bạn bè. Monica mừng rỡ khi nghe tin từ Laura. “Tôi có rất nhiều chuyện muốn kể với cô! Phải, hãy đi đâu đó, và cô muốn dẫn theo người bạn nào cũng được. Miễn là chúng ta có thể buôn chuyện với nhau.”

“Grant rất giỏi buôn chuyện,” Laura nói, đột nhiên nhận thức rằng cô không muốn Grant biết quá nhiều về những gì đã xảy ra ở Ireland: nó vẫn còn quá mơ hồ. Cô vẫn chưa biết rõ cô cảm thấy ra sao về nó. Chỉ mình Monica biết là đã đủ tệ hại rồi, cô không muốn ai khác nhúng mũi vào nữa. “Vậy khi nào cô rảnh?”

Monica im lặng, có lẽ đang lật giở cuốn lịch làm việc kín mít. “Dạo này tôi bận kinh khủng, tôi đang cố gắng lấy được câu trả lời chính thức của các ban nhạc,” cô lẩm bẩm.

“Tôi cũng thế,” Laura nói. “Tôi phải nói chuyện với từng bộ phận truyền thông ở từng nhà xuất bản, cố gắng thuyết phục họ nhận lời. Sau đó tôi liên lạc với những người bán sách để xem liệu họ có thể cung cấp sách với số lượng lớn cho các nhóm đọc sách không, và truyền đạt lại thông tin đó cho Henry.” Cô ngừng lại. “Và tôi còn phải đọc một đồng bản thảo nữa chứ.”

“Bản thảo? Cô đang nói về chuyện quái quỷ gì vậy?”

“Ồ, tại Dermot đấy,” Laura nói và đang định giải thích thì Monica ngắt lời cô.

“Cô biết không?” Giọng cô ấy có vẻ thích thú. “Nhiều chuyện xảy ra với cô gần đây đều là vì Dermot. Cô hẳn phải yêu ông ta.”

“Không, cô không thể nói thế!” Laura rít lên, những cảm xúc cô dành cho ông rất hỗn loạn. Liệu ham muốn kết hợp với sự mến mộ và cảm giác ám ảnh có tạo thành tình yêu?

“Tôi nói thế hay không cũng chẳng quan trọng, miễn là cô yêu ông ta.” Monica ngừng lại, để lời giễu cợt này có thời gian phát huy tác dụng. “Dù sao đi nữa,” cô tiếp tục, “chúng ta có thể nói về toàn bộ chuyện này khi chúng ta gặp nhau. Thứ Sáu được không?”

“Chờ chút, tôi sẽ gọi cho cậu ta bằng di động. Thứ Sáu được không?” Laura hỏi Grant khi anh nghe máy.

May mắn là anh đã đọc được suy nghĩ của cô, như mọi lần. “Được. Ở đâu và mấy giờ?”

Họ hẹn gặp Monica tại một quán rượu nằm ở một trong những khu vực tử tế hơn của Bristol. Grant nói lúc về anh sẽ lái xe vì đó sẽ là một trong những lần cuối cùng anh được làm thế. Một khi Laura trả anh tiền, chiếc xe sẽ là của cô. Tuy nhiên, Laura phải lái xe đến đó. Cô lái xe không thạo lắm khi đi trong thành phố và ý nghĩ về tình hình giao thông ở Bristol làm cô

hoảng sợ. Tuy nhiên cô sẽ không thú nhận điều đó với Grant - anh có thể quyết định không bán xe cho cô nữa.

Trong khi đó, các bản thảo vẫn tiếp tục được gửi đến. Bà Ironside nhận chúng nếu Laura không có nhà và Laura bắt đầu quen với việc gọi cửa nhà bà trước khi lên gác về căn hộ của mình. Bà Ironside đun nước và Laura uống một tách trà và tán gẫu với bà trước khi mang các bưu phẩm lên gác. Mọi quan hệ giữa họ đã được cải thiện và bà Ironside dạo này đã bớt lãnh đạm hơn nhiều. Cô kể cho bà nghe về liên hoan và bà trở nên rất hăng hái.

“Tôi chắc chắn sẽ đến nếu Kathryn Elisabeth xuất hiện,” bà nói, nhắc đến một trong những nữ tiểu thuyết gia dòng văn học lãng mạn thành công nhất.

Laura nghiêm túc ghi lại cái tên đó, tự hỏi liệu có khiếm nhã không khi mời một tác giả vào giai đoạn muộn thế này. “Cô ấy rất nổi tiếng,” cô nói với vẻ dè chừng. “Có lẽ cô ấy đã được hẹn lịch trước hàng năm trời rồi, nhưng tôi sẽ hỏi các nhà xuất bản của cô ấy.”

“Cô ấy sẽ là một sức hút rất lớn,” bà Ironside nói.

“Tôi biết, và tôi sẽ cố, nhưng - ờ, chúng ta không nên hy vọng quá nhiều.”

Bà Ironside mím môi, thể hiện rõ sự phản đối trước thái độ bi quan này.

Tối thứ Sáu đã đến, Laura và Grant khởi hành đến điểm hẹn với Monica. Quả là tuyệt vời khi thấy mình đỗ xe khá lên trông thấy sau khi phải thực hành nhiều, Laura nghĩ lúc cô đỗ được chiếc xe thẳng hàng với những chiếc xe khác và tắt máy. Không có nghĩa là cô có thể chui vào bất cứ khoảng trống nào trong năm khoảng trống cô đã thử, nhưng bây giờ cô thực sự tự tin hơn nhiều khi xử lý chiếc xe: cô biết chính xác kích cỡ của nó. Họ trèo ra ngoài.

“Chúa ơi, tớ hy vọng chiếc xe được an toàn!” Grant nói, kiểm tra xem Laura đã thật sự khóa nó chưa, mặc dù anh đã nghe thấy cô làm thế.

“Chúng ta đang ở Clifton,” Laura nói. “Nó sẽ không bị cào xước sơn, bị đánh cắp khóa bánh xe hay bị đột nhập vào. Đôi lúc cậu cứ như một bà già vậy!”

“Cậu giống một bà già thì có! Giờ thì đi thôi. Hãy tìm quán bar đó. Tớ nóng lòng muốn gặp Monica bằng xương bằng thịt lắm rồi.”

Monica đang ngồi ở quầy bar, tán dóc với nhân viên phục vụ quầy. Cô nhảy xuống khỏi ghế và ôm chầm lấy Laura. “Thật tuyệt khi được gặp cô, cưng à! Và đây hẳn là Grant. Xin chào!”

Grant và Monica hôn nhau. “Nào,” Monica nói. “Chúng ta uống gì nào? Laura sẽ uống ly whiskey quen thuộc. Còn Grant?”

“Whiskey? Nghe chẳng giống chút nào với Laura mà tôi biết và yêu quý!”

Monica cười. “Anh nên thấy cô ấy khi cô ấy ở Ireland. Cô ấy là một kẻ điên khùng.”

“Tôi sẽ uống spritzer^[34] vang trắng,” Laura nói, như thể cô chưa bao giờ uống whiskey bằng ly vai, hay nước chanh có màu bút đánh dấu. Hoặc, quan trọng nhất, hiến thân cho một nhà văn nổi tiếng để ông ta đến tham gia liên hoan văn học của cô.

“Tôi sẽ uống nước ép bưởi và chanh,” Grant nói.

“Tôi đang mua xe của Grant, nhưng cậu ấy sẽ lái xe đưa chúng tôi về,” Laura giải thích với Monica khi cô và Grant mỗi người ngồi xuống một bên của cô ấy ở quầy bar.

“Mua xe? Cô chưa có xe à?” Monica nói khi cô gọi đồ uống.

“Tiền lương của tôi ở hiệu sách nói chung chẳng nhiều nhận gì,” Laura nói, nhấp một ngụm spritzer. “Nhưng tôi thực sự - đã - rất thích công việc của tôi.”

“Cô nói là cô đang mua xe của Grant, vậy làm thế nào mà anh ấy mua được cái xe đó nếu anh ấy cũng làm việc ở một hiệu sách?” Monica hỏi một câu khá hợp lý.

“Tôi có một công việc khá khâm trong lĩnh vực công nghệ thông tin trước khi chuyển sang bán sách,” Grant giải thích. “Và một khoản thừa kế nhỏ. Đó là lý do tôi có tiền mua xe.” Anh nhanh chóng khép lại chủ đề này và quay sang Monica. “Tôi muốn nói với cô rằng tôi rất thích các tiết mục biểu diễn của cô,” anh thổ lộ. “Rất tuyệt vời. Laura đã kể với cô rằng tôi đã lôi cô ấy đi xem cô biểu diễn như thế nào chưa?”

“Tớ nghĩ tớ đã kể rồi,” Laura lẩm bẩm.

“Và cậu có vui khi tớ làm thế không?” Grant nói, nhìn cô.

Laura tự hỏi nếu không có Monica, tất cả những chuyện xảy đến với cô gần đây có xảy ra không, và nhận ra rằng không. Mặc dù cô luôn phân vân liệu việc gặp Dermot có ảnh hưởng đến mối quan hệ của cô với những người đàn ông bình thường khác trong tương lai hay chẳng, cô không hối tiếc vì đã gặp ông. “Ồ, có chứ!”

“Ồ!” Monica tỏ vẻ hơi ngạc nhiên trước sự nồng nhiệt của Laura. “Tôi cũng yêu quý cô. Tuy nhiên, nghiêm túc mà nói thì tôi thực sự rất mừng vì đã được gặp cô, nếu không thì tôi sẽ không đến Ireland và gặp lại Seamus. Đó là một người tình cũ giờ đã nối lại quan hệ với tôi,” cô giải thích với Grant.

“Vậy là hai người đã nối lại quan hệ?” Laura nhấp một ngụm spritzer. “Chuyến đạp xe hành xác đó quả không uổng phí nhỉ? Cô kể hết cho tôi nghe xem nào.”

“Vài ngày sau khi chúng ta về nhà, anh ấy đã liên lạc với tôi! Anh ấy có vẻ rất vui sướng khi nhận được thư của tôi.”

“Chính xác là bao giờ?” Laura hỏi, cố gắng hết mức để không tỏ ra ghen tỵ. Dermot đã gọi điện cho cô nhưng chỉ để nhờ cô giúp đỡ.

“Mấy ngày trước.”

“Nhưng cô và Laura về lâu rồi mà,” Grant nói. “Anh ta ‘nhiệt tình’ quá nhỉ?”

Monica phẩy bàn tay sơn móng màu đỏ tươi về phía Grant. “Anh ấy rất nhiệt tình, anh ấy chỉ có lối sống hơi ung dung, tự tại thôi. Tất cả đàn ông Ireland đều thế. Anh phải quen với điều đó.”

“Cô hơi vợ đũa cả nắm đấy,” Laura xen vào, mặc dù Monica nói khá đúng - ít ra là theo kinh nghiệm cá nhân cô.

“Anh ấy hơi ung dung, tự tại nhưng anh ấy rất tha thiết được tham gia liên hoan cùng ban nhạc của anh ấy.” Monica cắn môi. “Nhỡ họ chơi không tốt thì sao nhỉ?”

“Cô chưa nghe họ chơi bao giờ à?”

“Chưa,” Monica nói, “và thú thực, theo những gì Seamus nói về họ, họ hơi nghiệp dư.”

“Chỉ vì cô không được trả tiền cho những gì cô làm, không có nghĩa là cô làm không tốt,” Grant nói, bỗng dưng cảm thấy muốn bênh vực cho những kẻ nghiệp dư nhiệt tình.

“Cậu thật là công bằng đấy, Grant ạ!” Laura nói. “Chẳng giống với tính cách của cậu chút nào.”

“Ai bảo thế? Tớ luôn công bằng mà. Suy cho cùng, tớ đã nói tớ cũng muốn tham gia liên hoan.”

“Ồ, tớ chắc chắn chúng tớ có thể tìm cho cậu một việc nào đó,” Laura nói, cảm thấy hài lòng, vì Grant ít khi tình nguyện làm gì. “Nhưng cậu nên nhớ, chưa chắc có tiền công đâu. Tiền thù lao của tớ cũng chẳng đáng là bao.”

“Tớ không cần được trả tiền,” Grant nói. “Tớ sẽ có khoản tiền trợ cấp thôi việc và bà dì yêu quý của tớ, nhớ chứ, và tớ đã nhận được phản hồi tích cực từ vài hiệu sách mà tớ nộp đơn xin việc. Bên cạnh đó, ngoại trừ lúc nó chính thức diễn ra, tớ sẽ chỉ làm việc trong thời gian rảnh rỗi thôi. Tớ chỉ muốn được hưởng chút niềm vui mà hai cô gái các cậu đang có.”

“Ừm, cũng không vui đến thế đâu - nó đòi hỏi ta phải gọi điện thoại liên tục - mặc dù việc lập kế hoạch khá thú vị, và cảm giác được chuẩn bị cho một thứ gì đó ngay từ những bước đầu tiên thực sự rất tuyệt vời. Kiểm tra các địa điểm tổ chức cũng là một điều khá hay ho.” Cô cau mày. “Có lẽ Monica sẽ cần đến cậu nhiều hơn...”

“Tôi mong rằng hai người sẽ quay trở lại với câu hỏi của tôi,” Monica cắt ngang. “Nếu ban nhạc của Seamus dở tệ thì sao?”

“Vậy thì họ không thể tham gia,” Grant nói đơn giản. “Tôi không chỉ công bằng, mà còn rất kiên quyết.”

“Chà, may mắn cho anh,” Monica nói, đẩy anh một cái, như thể họ đã là bạn lâu năm.

“Nghiêm túc đây,” Grant tiếp tục, “nếu đây là một liên hoan mới, cô không thể có những tiết mục không đạt tiêu chuẩn.”

“Họ chơi thể loại gì?” Laura hỏi sau khi cô và Monica đã chấp nhận sự thật cơ bản này.

“Ireland, rất truyền thống. Tôi đã đề nghị anh ấy gửi cho tôi một CD của họ nhưng anh ấy nói không có. Họ chủ yếu chỉ chơi trong các quán rượu thôi.”

“Các nhạc công chơi trong quán rượu ở Ballyfitzpatrick rất xuất sắc,” Laura nói. “Tôi vừa có một ý tưởng,” cô nói thêm, ghé lại gần.

“Cậu hãy nằm xuống thư giãn cho đến khi cái ý tưởng đó biến mất,” Grant gợi ý.

“Ý tưởng gì?” Monica nói.

“Ý tưởng này tôi nghĩ đến từ lâu rồi nhưng sau đó lại bỏ qua. Dermot có vài bài thơ, không nhiều nhưng rất hay. Chúng ta có thể đề nghị ông ấy đọc chúng, và để ban nhạc của Seamus chơi nhạc Ireland giữa những lúc nghỉ, hoặc thậm chí đệm nhạc rất khẽ trong khi ông ấy đang đọc.”

Monica gật đầu, thấy hứng thú với nó. “Có vẻ hay đấy.”

“Nhưng chúng ta phải chọn được địa điểm thích hợp. Nó sẽ không hiệu quả trong một hội trường lớn đầy tiếng vang,” Grant nói từ đầu kia của quầy bar.

“Không, nó sẽ phải là một quán rượu,” Monica nói.

“Cái gì, sử dụng quán rượu gần Somerby á?” Laura hỏi.

“Ồ đó có quán rượu nào không?” Grant hỏi.

“Có. Và nó khá ổn nhưng tôi phải tìm hiểu xem liệu họ có đồng ý cho chúng ta sử dụng nó không.”

“Chẳng phải các quán rượu phải có giấy phép nếu họ chơi nhạc sao?” Grant nói.

“Tớ không biết,” Laura sốt ruột nói. “Nhưng chẳng lẽ họ không có? Đó là một ý tưởng hay - mặc dù là ý tưởng của tớ. Mặc dù...” Cô ngừng lại. “Nó có thể không chứa được nhiều người.”

“Cô nàng Sarah ấy sẽ biết điều này,” Monica nói. “Tôi chỉ đang nghĩ sẽ thật tuyệt vời nếu chúng ta có thể tái tạo lại không khí đó ở Anh.” Cô thực sự đang rất hăng hái, một phần vì cô sẽ không phải đối mặt với cái khả năng nói với Seamus rằng anh ta không thể chơi nhạc ở liên hoan.

“Không khí gì?” Grant hỏi. “Nếu cô đang nghĩ đến những căn phòng mù mịt khói thuốc, với tiếng đàn violin và những cuộc trò chuyện ồn ào, thì dạo gần đây đã có một đạo luật cấm hút thuốc rồi.”

“Ôi, anh phải có mặt ở đó thì mới cảm nhận được, Grant ạ!” Monica nói. “Có những lúc những người vui vẻ nhất là những người ở bên ngoài gậy đầu mẫu thuốc lá vào thùng rác^[35], nhưng không khí trong quán rượu vẫn rất tuyệt, đúng không, Laura?”

“Phải,” cô đáp, ngẫm nghĩ lại.

“Chỉ có một vấn đề,” Monica nói, nhìn Laura. “Có lẽ cô sẽ phải hiến thân cho Dermot lần nữa để thuyết phục ông ta làm điều đó.”

Laura giật thót mình.

“Ý tôi là...” Monica vội vàng sửa lại. “Tôi chỉ đang ví von...”

Trước khi Grant bắt đầu hỏi những câu hỏi rắc rối, Laura vội xen vào để lấp liếm. “Cô ấy đang dùng lối nói ẩn dụ,” cô nói. “Ý cô ấy là thế. ‘Hiến thân cho Dermot’ có nghĩa là... ờ, nghĩa là tôi sẽ làm bất cứ điều gì để thuyết phục ông ta đến liên hoan. Bởi vì rõ ràng là, tôi sẽ không thật sự ngờ ý muốn ngủ với ông ta, đúng không?” Biết rằng mình đã phản đối hơi quá đà, Laura tuyệt vọng nhìn Monica.

“Đúng, dĩ nhiên là cô sẽ không làm thế,” Monic xác nhận. “Chẳng ai làm thế cả.” Cô cười, nghe hơi giả tạo. “Uống thêm một châu nữa nào!”

“Được,” Laura nói. “Tôi sẽ trả tiền.” Cô nhảy khỏi ghế, vẫy vẫy tờ giấy bạc hai mươi bảng trước khi cô nhận ra cô đang ngồi ở quầy bar và có thể gọi đồ uống ngay tại chỗ. Cô có thể cảm thấy đôi mắt của Grant đang dán chặt vào mình và biết rằng cô sẽ phải giải thích với anh trên đường về nhà. Cô tự hỏi không biết cô có đủ tiền để uống say đến mức không thể nói chuyện được nữa không? Nhưng cô lập tức nhớ lại lần trước nó đã dẫn cô đến điều gì. Không, cô chỉ cần giả vờ thôi. Grant sẽ không bao giờ tin rằng cô đã thực sự đồng ý ngủ với Dermot để ông ta nhận lời đến liên hoan. Điều đó chẳng giống với tính cách của cô chút nào. Phù!

May mắn cho sự bình yên của tâm trí Laura, chủ đề được thay đổi và họ tiếp tục có một buổi tối tuyệt vời. Grant và Monica rất hợp nhau như Laura đã biết trước, và Monica đã đồng ý nhận Grant làm phụ tá - dĩ nhiên là không công - cho cô ở liên hoan. Anh rất vui sướng.

Và đột nhiên đã đến nửa đêm và họ phải về nhà.

Họ còn chưa kịp vào hẳn trong xe thì Grant đã nói, “Cậu thực sự không hiến thân cho cái gã Dermot đó để lão ta đến liên hoan đấy chứ?” Grant lúc này cứ như là một thành viên trong ban tổ chức liên hoan giống Monica và Laura vậy.

“Ôi, thôi nào, Grant!” Laura cảm thấy sự phẫn nộ là vũ khí phòng thủ tốt nhất của cô. Đáng lẽ cô phải biết không một thứ gì có thể qua mắt anh chàng. “Tớ có bao giờ làm một chuyện như thế không hả? Cậu quen tớ bao lâu rồi?”

Grant im lặng rất lâu. “Không, tớ cho là không. Trong chừng mực nào đó, cậu là một trinh nữ khá bảo thủ.”

“Chính xác,” Laura nói, mừng thầm vì bóng tối lờ mờ trong xe khiến anh không thể thấy được anh đã đến gần sự thật tới chừng nào. “Tớ sẽ không vứt bỏ sự trong trắng của mình bằng mối tình một đêm với một gã đàn ông Ireland say khướt, đúng không? Ý tớ là, nếu tớ là một trinh nữ, tớ sẽ không làm thế!” Cô ngừng lại, thu mình sâu hơn. “Hoặc kể cả tớ không phải là trinh nữ! Ôi, đừng nói gì nữa và tập trung lái xe đi, Grant.”

Bạn cô liếc nhìn cô nhưng không nói gì. Laura biết Grant sẽ không hoàn toàn bỏ qua chủ đề này. Anh chỉ đang chờ thời cơ. Nhưng cô biết ơn anh vì anh không đề cập đến nó nữa khi họ sắp xếp sofa cho anh ngủ và cô bò vào giường mình. Khi kéo chiếc chăn lông vịt lên, cô mỉm cười. Nói chung cô rất may mắn với bạn bè cô.

Chương 10

Laura ngồi trong xe ô tô bên ngoài ngôi trường, run rẩy vì lo lắng. Chỉ một lát nữa thôi, khi kim phút chỉ hai giờ hai mươi phút, cô sẽ đi vào đó. Cô sắp sửa thông báo với cả một ngôi trường toàn trẻ con về cuộc thi viết truyện ngắn. Cô có mang theo những tập giấy ghi chú, cô đã tự tập trước gương và đã tự nhủ rằng sẽ chẳng thành vấn đề nếu lũ trẻ chạy nhào nhào la hét. Nhưng cô vẫn sợ và cô không nghĩ việc tưởng tượng ra các khán giả nhí của cô trong chiếc áo gi lê và quần chần gối sẽ giúp được cô.

Sau khi xong việc, cô sẽ ghé qua các cơ quan báo chí địa phương để nói chuyện với họ về liên hoan. Đó có vẻ là một dịp xã giao vui vẻ sau “thử thách với lũ trẻ” này. Rồi sau đó là phần thưởng dành cho cô: cuộc nói chuyện hàng tuần với Dermot, bên ngoài là để bàn về những bản thảo được lựa chọn cho khóa học viết văn. Thực ra họ nói chuyện về tất cả mọi vấn đề. Hiện cô đang cảm trong tay những lời dặn dò của Dermot, khẽ run rẩy.

Đang là đầu giờ chiều của một ngày xuân tươi đẹp. Không khí lung linh báo hiệu mùa hè sắp đến và ngôi trường quê nhỏ bé này là kiểu trường được mô tả trong các cuốn sách của Laurie Lee^[36] và những nhà văn đồng quê khác. Nó mang vẻ đẹp cổ điển, có thể cực kỳ thiếu tiện nghi và là ngôi trường đầu tiên cô ghé qua. Họ đã bàn nhau đến càng nhiều trường địa phương càng tốt để khuấy động hứng thú của mọi người với liên hoan nói chung và cuộc thi viết văn nói riêng. Một khi đã vượt qua lần đầu tiên, cô biết cô sẽ ổn và thậm chí thích công việc này. Xét cho cùng, cô đã từng tham gia hoạt động kể chuyện ở hiệu sách và rất thích thú. Nhưng cho dù lòng tự tin của cô đã tăng lên đáng kể trong vài tháng qua, sự nhút nhát trước đây thi thoảng vẫn quay trở lại, chẳng hạn như lúc này. Cô còn hơn cả căng thẳng.

Một cái liếc nhìn cuối cùng vào gương chiếu hậu mách bảo cô rằng trông cô vẫn ổn, nếu cô mới chỉ khoảng mười tuổi, và cô bước ra ngoài. Một phụ nữ trung niên hấp dẫn, rõ ràng đã ngóng đợi cô này giờ, xuất hiện ngay khi Laura đặt chân vào khuôn viên trường.

“Xin chào! Cô là Laura phải không? Chào cô! Tôi là Margaret Johns, hiệu trưởng. Tôi sẽ dẫn cô vào hội trường. Lũ trẻ đang rất háo hức đợi cô đến.”

Trên đường đi, Laura tự hỏi, nếu cô nôn thốc nôn tháo ở sân chơi thì họ có gọi điện cho mẹ cô và cô sẽ được phép nằm xuống trong phòng giáo viên và chờ đợi tiền quyên góp không. Sau cùng, cô chấp nhận rằng bây giờ cô đã là người lớn rồi và cô phải tự mình xoay xở.

Từng hàng trẻ con ngồi khoanh chân trên sàn đôi mắt với cô. Chúng đang mặc những cái áo len màu xanh hoàng gia và quần soóc, quần dài hoặc váy màu xám.

“Trật tự nào, các em! Chúng ta có khách đây!” Bà Johns nói.

Chúng im lặng gần như ngay lập tức. Laura đã hy vọng việc ổn định trật tự sẽ ngắn mất thời gian của cô. Cô phải dành tận nửa tiếng đồng hồ với chúng trong khi cô chỉ muốn mười phút, hoặc tốt hơn là chỉ cần gửi một lá thư và vài mẫu đơn đến mỗi trường. Nhưng Fenella đã nói rằng một chuyến viếng thăm trực tiếp sẽ khuấy động sự hứng thú của các trường và khuyến khích cộng đồng ủng hộ liên hoan.

“Cô Horsley sẽ nói với chúng ta về một cuộc thi rất thú vị.” Bà Johns ra hiệu cho Laura đi vào sân khấu ở chính giữa. “Xin mời, cô Horsley!”

Đừng sợ sự im lặng. Dermot đã nói với cô như thế khi ông hướng dẫn cô về chuyến viếng thăm này. Hãy cứ để chúng nhìn cô một vài phút. Ông đã nhiệt tình giúp đỡ cô, dành rất nhiều thời gian để truyền lại cho cô tất cả những gì ông đã học được về cách nói chuyện với trẻ con. Hình như Dermot rất thích vào các trường học và nói chuyện với lũ trẻ. Cô muốn lát

nữa có thể khoe với ông rằng mọi chuyện đã diễn ra suôn sẻ. Cô không muốn làm ông thất vọng. Cô quan sát các khán giả của cô.

“Chào các em!” Cô nói, lập tức cảm thấy không ổn và nhanh chóng nói tiếp. “Bao nhiêu người trong số các em thích các câu chuyện nào?”

Rất nhiều cánh tay giơ lên. “Chúng em!” Chúng đồng thanh. “Em! Em nữa!”

Cô giơ tay ra hiệu cho chúng yên lặng. “Tuyệt lắm! Thế các em có biết các câu chuyện đến từ đâu không?” Dermot đã nói đôi khi ông bắt đầu với câu hỏi này.

“Sách ạ!” Chúng đáp.

Laura gật đầu, thực sự hào hứng. “Đúng là chúng đến từ trong sách, nhưng làm sao mà những quyển sách lại có chúng nhỉ?”

Cô đã thích cái hình ảnh những quyển sách đi loanh quanh để chộp bắt các câu chuyện khi Dermot gợi ý như thế và dường như lũ trẻ cũng vậy.

“Chúng không đi khắp nơi để lắng nghe những câu chuyện và chộp bắt chúng giữa các trang sách như những con cá sấu, đúng không?” Lần này cô không đợi bọn trẻ trả lời. “Không! Có người đã đưa chúng vào đó. Có người đã đưa những câu chuyện vào trong những quyển sách. Ai có thể làm như thế được nhỉ, theo các em?” Cô nhìn với vẻ hy vọng vào cả một biển những khuôn mặt nhỏ bé háo hức. Lần này cô muốn xem phản ứng của chúng.

“Cô Johns!” Một cậu bé ngồi hàng đầu hét to. “Cô ấy có những câu chuyện!”

“Đúng rồi, một câu trả lời rất hay. Còn ai nữa nào?” Cô nhìn chăm chú vào các khán giả của cô, để chắc chắn cô không bỏ sót một đứa trẻ nhút nhát có thể có một ý kiến hay.

“Nhà văn ạ?” Câu trả lời đến từ một trong những cô bé học sinh lớp lớn ngồi ở phía cuối.

“Nhà văn, tác giả, đúng, họ tạo ra các câu chuyện. Nhưng còn ai có thể tạo ra chúng nữa nào?”

Bọn trẻ nhìn cô ngơ ngác. “Chính là các em đấy!” Laura hân hoan nói.

Những tiếng xôn xao nổi lên nhưng Laura nhanh chóng làm chúng lắng xuống. Cô đang bắt đầu quen với việc này. “Đúng thế đấy, tất cả các em đều có thể tạo ra các câu chuyện. Và sắp tới, khi giáo viên của các em thông báo đã đến lúc, các em sẽ viết một câu chuyện. Mỗi em có thể tự viết - điều đó sẽ khá khó khăn đấy - hoặc viết cùng cả lớp. Giáo viên của các em sẽ quyết định xem các em nên chọn cách nào. Còn bây giờ, trong số các em đã có ai từng viết truyện chưa?” Một rừng cánh tay giơ lên. “Được, tất cả các em à! Giỏi lắm! Khi các em viết truyện, hãy vẽ tranh kèm theo - các em có biết vẽ tranh không? Tuyệt vời! Vậy thì khi các em viết truyện, các em phải vẽ một bức tranh về những người trong truyện. Đó được gọi là ‘các nhân vật’. Còn bây giờ, các em nghĩ các em có thể viết về điều gì? Các câu chuyện đến từ đâu? Chúng đến từ những ý tưởng và những ý tưởng có ở khắp nơi!” Cô nhìn quanh để chỉ ra bản chất có ở khắp nơi của các ý tưởng và lũ trẻ cũng làm như vậy, như thể phần nào mong đợi một ý tưởng sẽ nảy ra từ đằng sau một chậu cây.

“Nhưng cho dù các ý tưởng có ở khắp nơi, chúng ta phải tìm kiếm chúng, nhận ra chúng khi chúng ta thấy chúng! Bây giờ...” Laura đột nhiên nhận ra miệng cô đã hoàn toàn khô khốc và cô hớp một ngụm nước từ cái cốc giấy mà bà Johns đưa cho cô. Cùng lúc đó, cô nhận ra cô thực sự rất vui.

“Hôm nay có chuyện gì thú vị xảy ra với các em không?” Cô hỏi các khán giả đang lắng nghe say sưa.

Một cậu bé nhấp nhồm giơ tay để cố gắng lôi kéo sự chú ý của cô. “Con chó nhà em sinh em bé!”

“Ồ, đó là một ý tưởng tuyệt vời! Các em có thể viết truyện về một chú chó con. Hoặc một cô tiên, hoặc một con bò. Hoặc thậm chí một giáo viên!” Điều này khiến lũ trẻ rất thích thú. “Sau đó, khi các em đã viết truyện và vẽ những hình minh họa đáng yêu - nghĩa là các bức tranh đó - giáo viên của các em sẽ gửi chúng cho cô và nếu chúng đặc biệt xuất sắc, chúng sẽ được đọc lên cho nhiều người nghe, bao gồm cả cha mẹ các em nữa. Các em thấy thế nào?”

Ý tưởng này được đón nhận rất nồng nhiệt.

“Nhưng trước khi các em bắt đầu, một nhà văn thực sự, người viết những câu chuyện trong các cuốn sách mà các em đọc, sẽ đến nói chuyện thêm với các em về cách các câu chuyện được đưa vào trong sách.

Một vài phút sau, cô đã kết thúc cuộc nói chuyện trước tiếng vỗ tay rào rào.

“Cô làm rất tốt,” bà Johns nói. “Tôi nghĩ cô đã nói cô không quen giao tiếp với lũ trẻ cơ mà.”

“Vâng, tôi không quen giao tiếp với quá nhiều đứa trẻ một lúc, nhưng tôi đã được một người bạn chỉ dẫn rất nhiều. Và rồi tôi chỉ cần giả vờ rằng mình đang tham gia hoạt động kể chuyện, như tôi vẫn thường làm ở hiệu sách, nó có vẻ hiệu quả.”

“Chúc mừng cô! Và cô đang sắp xếp cho một nhà văn đến thăm trường phải không? Chúng tôi hay các cô sẽ lo kinh phí cho việc đó?”

“Nếu có thể, chúng tôi mong nhà trường cấp kinh phí, liên hoan của chúng tôi có ngân sách rất hạn hẹp.”

“Tôi sẽ xem xem chúng tôi có thể làm được gì,” bà Johns nói. “Cuộc thi viết truyện này thật tuyệt vời và nó sẽ thúc đẩy bọn trẻ đọc nhiều hơn.”

Như cô đã biết trước, cuộc nói chuyện với tờ báo địa phương diễn ra khá suôn sẻ. Họ rất muốn ủng hộ liên hoan và đề nghị được tài trợ cho một sự kiện và in ba câu chuyện thắng cuộc trên báo. Cô thấy mình nói năng vô cùng thoải mái, trôi chảy. Nói chuyện về một vấn đề bạn thực sự tâm huyết đúng là dễ dàng hơn rất nhiều.

Đúng lúc cô chuẩn bị ra về, tay nhà báo nói, “Cô có thể cung cấp cho chúng tôi tiểu sử và hình ảnh của các tác giả càng sớm càng tốt không? Chúng tôi muốn làm một chuyên đề đặc biệt về ‘những gương mặt xuất hiện tại liên hoan’”.

Laura dừng bước và quay người lại. “Vâng, tất nhiên rồi. Nhưng anh biết là chúng tôi vẫn chưa chốt lại được danh sách cuối cùng chứ? Nhớ đâu anh viết bài về một tác giả rồi sau đó họ không thể đến thì sao?”

“Ồ, như vậy thì không ổn!” Tay nhà báo, có lẽ hoàn toàn có lý, không muốn bỏ bao thời gian công sức để nghiên cứu và viết bài về một ai đó sẽ không xuất hiện trong phạm vi một trăm dặm quanh địa hạt này.

Laura cân nhắc. “Thế này nhé, anh cứ đưa tôi danh sách những tác giả mà anh muốn viết bài nhất và tôi sẽ sẵn đón họ. Nếu họ nghĩ tên tuổi của họ chắc chắn được quảng bá, họ có thể sẽ đến.”

Trong xe, cô làm thêm vài tờ ghi chú rồi bắt đầu về nhà, bồn chồn vui sướng trước viễn cảnh được nói chuyện với Dermot.

“Cô xoay xử với lũ trẻ thế nào rồi?” là câu đầu tiên ông nói khi ông nhắc điện thoại.

“Ồ, rất tuyệt vời! Tôi đã làm theo tất cả những lời khuyên của ông và khi đã bắt đầu, tôi cảm thấy thực sự thích thú. Có lẽ tôi là một nhà trình diễn bẩm sinh.”

“Ồ lũ trẻ có gì đó rất đặc biệt, đúng không? Chúng không dễ dàng buông tha cho cô.”

Việc khám phá ra rằng Dermot Flynn - một người xa lánh công chúng, từ chối dính dáng đến giới văn học và luôn mang trên mình hình ảnh của một kẻ nát rượu, mê gái - thường xuyên đến giúp đỡ ngôi trường trong làng của ông khiến cô cảm thấy khá sốc.

“Tôi không kể với nhiều người,” ông đã giải thích. “Nó không hợp với hình ảnh của tôi.”

Cô đã vô cùng hãnh diện khi ông tâm sự với cô chuyện này. “Ông đã bao giờ nghĩ đến việc viết truyện cho trẻ con chưa?” Đó dường như là một điều hiển nhiên.

“Không đời nào. Quá khó, và quá nhiều trách nhiệm. Nếu tôi viết một cuốn sách và có người ghét nó, chẳng sao cả, họ có thể quẳng nó sang một bên và chọn một cuốn khác. Nếu một nhà văn thiếu nhi viết ra một cuốn sách dở tệ, đưa trẻ đọc cuốn sách đó - hoặc cố gắng đọc nó - có thể không bao giờ đụng đến một cuốn sách khác nữa.” Rõ ràng ông rất đau đầu với chủ đề này.

Nhờ cuộc đối thoại trên mà Laura đã nghĩ ông chính là người thích hợp để cô hỏi ý kiến về cách thông báo cuộc thi viết truyện ngắn cho các em học sinh trong vùng.

Bây giờ, sau khi đã nhận được những lời chúc mừng của ông và một câu nói khiến cô thấy tự mãn, “Tôi đã bảo cô sẽ làm được mà”, cô chuyển sang nói về cuộc thi. “Bây giờ, tất cả những gì tôi phải làm là tìm một vị giám khảo nhiệt tình. Tôi đã có một vài giáo viên nghỉ hưu chằm vòng sơ loại.” Cô ngừng lại. “Không sao, tôi không mời ông đâu. Tôi đã nghĩ đến một nhà văn thiếu nhi rồi. À,” cô nhanh chóng tiếp tục, “Ông đã xem những bản thảo cuối cùng tôi gửi cho ông chưa? Bản thảo có bối cảnh Hy Lạp thế nào?”

“Một đồng rác rưởi,” Dermot nói.

“Ông đã đọc được bao nhiêu?” Laura thất vọng, cô muốn ông tin tưởng ý kiến đánh giá của cô.

“Không nhiều lắm. Tại sao?”

“Đọc tiếp đi. Nó sẽ khá hơn.” Cô kiên quyết. Sau khi lọc ra ba mươi bản thảo, sao chúng ra và gửi cho Dermot mỗi lần một ít, cô cảm thấy mình có trách nhiệm bảo vệ chúng. Chúng là những đứa con của cô và cô sẽ chiến đấu đến cùng vì chúng, cho dù cuối cùng chúng sẽ bị chặt lọc xuống còn mười bản.

Dermot gạt đi. “Chẳng ích gì. Không ai đọc lâu đến thế đâu. Tôi nghĩ cô phải biết những điều này chứ nhỉ.”

Giờ đây cô đã hiểu ông đủ rõ để biết khi nào cô đang bị châm chọc. “Tôi biết. Trong quá trình biên tập, chúng ta sẽ bảo cô ấy bỏ đi ba chương đầu và bắt đầu cuốn sách từ đó.”

“Được, tôi sẽ đọc thêm một ít và gọi lại cho cô. Hy vọng là nó khá hơn thật.”

Laura đặt điện thoại xuống, mỉm cười.

Cô đã rửa xong bát đĩa, viết vài email bằng chiếc máy tính xách tay mà Rupert đã kiếm được cho cô nhờ Jacob Stone, và đang lập danh sách những cuộc gọi cho ngày hôm sau thì ông gọi lại. “A,” ông nói mà không mào đầu. “Tôi hiểu ý cô rồi.”

“Vậy tôi có thể đưa cô ấy vào danh sách ‘có thể’ không?”

“Được, nhưng nếu danh sách ‘có thể’ trở nên quá dài, tôi sẽ gửi trả nó.”

“Nhưng chúng ta có thể cho họ một vài lời khuyên, ông không nghĩ thế sao? Vậy thì những nhà văn này vẫn sẽ được giúp đỡ cho dù họ không được chọn vào khóa học.”

“Cô thật tốt bụng, Laura Horsley. Tôi không chắc đó là một điều tốt.”

“Điều đó tốt chứ. Một vài nhận xét của người biên tập có thể tạo nên sự khác biệt, và họ đã vào đến vòng này, họ xứng đáng được nhận một phần thưởng. Ông đã xem bản thảo của Gareth Ainsley chưa?” Có lẽ nó hợp với sở thích của ông hơn, cô nghĩ. Đó là tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, rất căng thẳng, nhưng dễ đọc không ngờ, ngay cả với những người không thích thể loại đó.

“Rồi, tôi đã xem rồi. Nó tốt, rất tốt. Nhưng cô có nghĩ anh ta sẽ là một kẻ quấy rầy trong khóa học không?”

“Tôi không nghĩ ông có thể loại anh ta vì nguyên nhân đó,” Laura nói.

“Ừm. Tôi không biết. Tôi nghĩ đâu sao anh ta cũng sẽ thành công. Anh ta không cần sự giúp đỡ của tôi.”

Laura cân nhắc trong một thoáng. “Đừng nói với tôi rằng ông ghen tỵ với những anh chàng Young Turk^[37] đang theo sát gót ông đấy nhé, Ngài tiểu thuyết gia bán chạy nhất?” Cô cảm thấy an toàn khi trêu ông qua điện thoại. Cô không biết cô sẽ cảm thấy thế nào khi họ mặt đối mặt.

“Young Turk: đó có phải một từ lóng tiếng Anh không?”

“Hừm, tôi học được từ đó từ ông chủ cũ của tôi, Henry...”

Dermot ngắt lời cô. “Vậy, trong số các bản thảo cô gửi đến cho tôi, cô thích những bản thảo nào?” Dermot có vẻ không muốn mở rộng chủ đề Young Turk và thái độ của ông với họ.

“Chúng đều rất xuất sắc,” cô cẩn thận nói, “đó là lý do tôi chọn chúng. Nhưng chúng ta phải quyết định ai sẽ được lợi nhiều nhất từ khóa học. Và ông không thể loại trừ những anh chàng Young Turk.”

“Cô sẽ chỉ tán tỉnh với họ,” ông nói.

“Ông mới là người phụ trách khóa học, không phải tôi,” Laura nói.

“Cô là trợ lý. Cô sẽ ở đó. Tôi nghĩ cô biết điều đó rồi chứ.”

Cô vô cùng ngạc nhiên. “Tôi tưởng tôi chỉ giúp ông với vấn đề này thôi. Tôi không hề biết ông cần tôi làm trợ lý trong khóa học!” Giọng cô có vẻ bực bội nhưng trái tim cô đang hát ca trước viễn cảnh được dành nhiều thời gian bên Dermot. “Tôi chẳng biết gì về viết lách cả.”

“Ồ có chứ, cô có biết đấy.”

Một tia nghi ngờ xuyên qua niềm vui của cô. “Nhưng tôi chưa bao giờ viết nhiều hơn một danh sách Những việc phải làm!”

Dermot gạt đi. “Không có nghĩa là cô không thể biên tập. Cô đang làm thế còn gì, và cô đọc nhiều hơn tôi.”

Vì cô biết ông ít đọc tiểu thuyết hiện đại, cô phải đồng ý. “Ồ. Vậy thì, tôi cho rằng tôi có thể làm được. Trường đại học đó không phản đối chứ?”

“Dĩ nhiên là không. Nếu họ muốn tôi, họ phải có cả cô nữa. Chúng ta là một nhóm.”

Laura đỏ mặt, mừng thầm vì ông không thể nhìn thấy cô. “Ồ, thôi được rồi. Còn bây giờ, ông nghĩ sao về Samantha Pitville? Tôi biết đó không phải là thể loại ông ưa thích. Đó là một tác phẩm chick lit, lạc quan, hài hước, châm biếm, nhưng tác giả của nó là một phụ nữ rất xinh đẹp. Tôi đã gửi ảnh cô ta cho ông. Nó được dán ở cuối bản thảo.”

Cô đợi cho đến khi ông tìm thấy tấm ảnh và xem xét nó. “Ừm. Không phải tuýp người tôi thích, nhưng nếu cô ta có khả năng, tôi sẽ cho cô ta cơ hội. Tại sao cô lại gửi ảnh cô ta cho tôi?”

“Eleanora nói rằng xinh đẹp cũng là một lợi thế. Đó là một ngành công nghiệp khắc nghiệt đến mức, nếu hai nhà văn có trình độ như nhau, người ta sẽ chọn người nào thu hút được nhiều sự chú ý của công chúng hơn.”

“Chà, tôi nghĩ đó quả là một sự kỳ thị giới tính...”

“Không, ông không nghĩ thế, ông không quan tâm đến sự kỳ thị giới tính. Nói cho tôi biết, cô ta có được vào hay không?”

“Tôi sẽ cho cô ta cơ hội tham gia khóa học. Thế thôi,” ông nói thêm với vẻ kiên quyết.

Laura im lặng. Cô phân nào cho rằng Dermot sẽ tán tỉnh các học viên nếu họ hấp dẫn và nhiệt tình. Chẳng phải các họa sĩ vẫn ngủ với các người mẫu của họ sao - và có những chuyện tương tự trong các lĩnh vực tương đương khác nữa?

“Cô có ngạc nhiên trước nguyên tắc đạo đức của tôi không?”

“Một chút. Trông ông không giống một người có cuộc sống trong sạch và chăm chỉ.”

“Chà, cô đúng đấy. Nhưng vì tôi đã bỏ phí tuổi trẻ của tôi, không có nghĩa là tôi muốn những người khác cũng làm vậy. Tiếp theo là bản thảo nào?”

“Bản thảo trong phong bì màu xanh dương.”

“Ồ, đây, thấy rồi.”

“Dermot, ông không đọc bất cứ bản thảo nào cho đến khi chúng ta nói chuyện điện thoại về nó phải không?”

“Dĩ nhiên là có chứ.” Rõ ràng ông đang nói dối. “Nói với tôi về nó đi.”

Cô thở dài. “Nó rất có giá trị.”

“Ý cô là gì?”

“Ý tôi là, nó là bản thảo tốt nhất. Đó là thứ văn học đích thực, cực kỳ u ám và sẽ là cuốn sách mà ai cũng mua nhưng không ai đọc.”

Có lẽ phán đoán được những cảm giác của cô dành cho những cuốn sách như thế này, ông cau mày. “Chà, vậy thì không cần chọn nó.”

“Ồ không, chúng ta phải có nó - ý tôi là chị ấy. Nó hay mà. Tôi có thể ghét nó, nhưng tôi phải ngưỡng mộ nó.” Cô bối tập tài liệu của cô và lấy ra một tấm ảnh khác. “Đáng lẽ tôi cũng phải gửi ảnh của chị ấy cho ông. Thực ra tôi đã định làm thế, nhưng rồi lại quên mất. Chị ấy xinh lắm.”

“Đường như cô đang quyết tâm nhồi nhét những người phụ nữ trẻ xinh đẹp vào khóa học.”

“Tôi biết ông thực sự không thích làm việc này lắm. Vậy nên tôi nghĩ tôi nên bù đắp cho ông một chút.”

Dermot im lặng một lúc. “Tôi ghét phải thừa nhận điều này, nhưng tôi không biết có phải cô đang đùa hay không.”

Laura cười.

Chương 11

Fenella kiên quyết. “Laura thân mến, nếu cô đến sống ở đây, trong ngôi nhà nghỉ mát nhỏ bé đáng yêu không có ai ở này, cô sẽ không chỉ có mặt ngay lập tức mỗi khi tôi cần, cô còn có thể trả lại căn hộ cô đang thuê và tiết kiệm được kha khá tiền thuê nhà nữa.” Cô làm phẳng một tấm phủ sofa và kéo lại rèm cửa cho ngay ngắn. “Nếu nó hoàn thiện sớm hơn thì tôi đã mời cô tới đây ở từ trước rồi. Tất cả những căn nhà khác của chúng tôi đều đã có người. Sau khi liên hoan kết thúc, tôi sẽ không tống cô ra ngoài trước khi cô tìm thấy một chỗ khác để ở đâu,” cô nói thêm, chặn trước lời phản đối của Laura.

Laura thích mê cái chuồng bò được cải tạo lại này. Giờ đang là tháng Năm, hai tuần trước khi khóa học bắt đầu, và mùa hè đang vào độ rực rỡ nhất. Những cây táo gai và nga sâm trở bông trắng xóa trên các hàng giậu và bờ cỏ quanh Somerby, mặt trời tỏa sáng lấp lánh và chim hót líu lo. Vốn là một người yêu đồng quê, căn hộ nhỏ ở thành phố của Laura đã mất hết sức quyến rũ nó từng có với cô, và nếu vẫn còn sống ở đó cô sẽ phải lái xe đi đi về về rất nhiều lần. Nhưng cô vẫn lịch sự từ chối.

“Nhưng chị sẽ cần nó cho một nhà văn hoặc ai đó đại loại thế khi liên hoan diễn ra.”

Fenella lùa tay qua mái tóc đã rối bù. “Không một nhà văn nào, dù đã nhận lời hay chưa nhận lời tham gia liên hoan, quan trọng với chúng tôi bằng cô! Đừng tranh cãi nữa và hãy chuyển đến đây đi!” Cô nhìn quanh. “Mặc dù bây giờ nhìn lại thì nó quả là nhỏ thật. Thích hợp cho một kỳ nghỉ cuối tuần, hoặc thậm chí cả một tuần, nhưng lâu hơn thì... tôi cũng không biết nữa.”

“Ồ không, nó đủ lớn mà,” Laura nói ngay. Hai người phụ nữ quan sát căn phòng, đầu bên này có một cái lò sưởi bằng củi với một cái giường sofa và

một cái ghế bành, đầu kia là căn bếp nhỏ, với một cầu thang dẫn lên gác lửng, nơi kê chiếc giường ngủ. “Nó thật quyến rũ.”

“Tôi biết nó là một ngôi nhà hoàn hảo, tôi chỉ đang nói rằng nó quá nhỏ nếu cô muốn ở đây lâu hơn một tuần. Có rất ít không gian cho quần áo và đồ đạc.”

“Thú thực với chị, tôi không có nhiều đồ. Tôi có thể bọc lại những gì không cần thiết và gửi cho bố mẹ tôi. Họ có một căn gác mái khổng lồ. Thứ tôi cần chủ yếu là sách.”

“Có rất nhiều chỗ cho chúng.” Fenella nhìn vào cái giá sách hầu như trống trơn. “Người ta không hay mang theo sách khi họ đến đây ở.” Cô tỏ ra hơi áy náy. “Năm ngoái, tôi đã lấy tất cả những cuốn họ bỏ lại ở những ngôi nhà nghỉ mát khác và đọc chúng. Tôi sẽ phải trả chúng về vị trí cũ.”

“Đừng lo. Tôi có rất nhiều sách và nên loại bớt. Tôi sẽ mang chúng đến đây và chị có thể chia chúng cho các căn nhà nghỉ. Chị có bao nhiêu căn?”

“Ba, cộng với căn này nữa, nhưng chúng tôi luôn dự tính cải tạo thêm một cái chuồng bò cũ hoặc thứ gì đó đại loại thế.”

Laura cười. “Chúng không còn là những cái ‘chuồng bò cũ’ khi chị đã hoàn thiện chúng.”

“Tôi biết. Vậy...” Fenella vẫn đang nghĩ về những cuốn sách. “Nếu cô chỉ được phép có một giá sách, cô sẽ chọn giữ những quyển nào?”

Laura không cần nghĩ ngợi lâu la. “Dĩ nhiên là hai cuốn sách đầu tiên của Dermot. Sau đó là một vài tác giả khác mà tôi thích. Và cả thơ nữa.”

“Thế Dermot có thực sự giỏi như mọi người ca tụng không?” Fenella hỏi.

“Có chứ! Ông ấy thật tuyệt vời! Tôi biết ông ấy đang làm cho mọi người phát điên vì không cho phép sử dụng tên tuổi của ông ấy để quảng cáo,

nhưng ông ấy thực sự rất... dễ thương.” “Dễ thương” là một cách hoàn toàn không thỏa đáng để miêu tả ông, cô bật cười.

Trông thấy nụ cười ấy, Fenella nhìn bạn mình với vẻ ngờ vực. “Tôi biết ông ấy cực kỳ hấp dẫn, dù dĩ nhiên là tôi chưa gặp ông ấy. Nhưng các cuốn sách của ông ấy có hay thật không?”

Laura đặt tay lên cánh tay Fenella để nhấn mạnh cho những cảm giác của cô. “Hãy tự ban ơn cho bản thân chị và đọc chúng đi. Thật đấy. Chúng thực sự rất tuyệt vời.”

“Dẫu sao tôi cũng nên làm thế, nếu ông ấy là sức hút chính của chúng ta.” Laura thất vọng vì Fenella không mấy nhiệt tình với lời phê bình của cô, nhưng đọc sách là một việc mang tính chủ quan, cô tự nhắc mình. “Và sẽ thật hay ho khi có thể khoe khoang về những cuốn sách khó mà ta đã đọc. Nào, cô nghĩ cô còn cần gì nữa không?”

Khi Laura quả quyết vài lần rằng cô không còn cần gì nữa cả, Fenella nói. “Cô thực sự nghĩ Dermot sẽ xuất hiện, đúng không?”

“Tại sao? Tại sao chị lại hỏi thế?” Laura đột nhiên lo lắng. Dermot đã nói ông ấy sẽ đến; cô cho rằng ông ấy sẽ đến.

“Hôm kia Eleanora gọi điện cho tôi và cảnh báo rằng tôi không nên quá chủ quan. Dường như bà ấy nghĩ ông ấy có thể làm chúng ta thất vọng.”

Laura ngẫm nghĩ. Dermot có thể rất tử tế và cô không nghĩ ông ấy là kẻ không biết giữ lời. Nhưng cô có thể chắc chắn không? “Tôi chắc chắn mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

Cho dù cô trấn an Fenella, nhưng lúc này chính cô lại cảm thấy nghi ngờ.

Dần dần, liên hoan văn học bắt đầu định hình. Cuối cùng, các nhà văn đã xác nhận họ có thể tham dự, và các sự kiện tiền liên hoan bắt đầu. Một nhóm các nhà văn địa phương đang viết truyện ngắn, tác phẩm hay nhất sẽ

được đọc tại liên hoan và đưa vào trong một cuốn sách. Một nhóm họa sỹ đang minh họa những tác phẩm được lựa chọn từ vài tác giả đã chính thức nhận lời. Sẽ có một triển lãm và mọi người đang chung tay trang hoàng tòa thị chính, nơi tổ chức một trong các sự kiện. Một nhà thơ thiếu nhi nổi tiếng đang chủ trì một cuộc thi thơ, vì vậy những hội thảo thơ đang diễn ra ở tất cả các trường học, song song với cuộc thi viết truyện ngắn. Hầu hết các trường trong vùng đã nộp bài và những giáo viên nghỉ hưu đang thực hiện việc chấm giải vòng sơ loại. Tập thể các thợ đan và thợ thêu đang hoàn thiện một chiếc chăn để làm phần thưởng cho một sự kiện. Fenella đã quyết tâm thắng được giải này, cho dù cô có phải tự mình mua tất cả các tấm vé số.

Nhưng việc quảng bá mắc phải một trở ngại lớn. Vì Dermot không cho phép họ công bố rằng ông sẽ xuất hiện nên những nhà tài trợ tiềm năng không thực sự coi trọng liên hoan. Họ đã được hứa hẹn một tên tuổi lớn nhưng, cho đến nay, chưa có cái tên lớn nào được đưa ra.

Laura gửi email cho ông như thường lệ để giải thích toàn bộ chuyện này, năn nỉ ông cho phép họ công bố tên ông và, như thường lệ, ông email lại, từ chối.

“Chúng ta sẽ có một cuộc họp cấp cao,” Fenella công bố trong một buổi sáng khi Laura tạt qua ngôi nhà lớn và một lần nữa lại báo tin xấu.

“Gì cơ? Với Jacob Stone và Eleanora hoặc Tricia, và những người lần trước?” Laura khẽ giật mình. Mặc dù phần lớn các hoạt động của liên hoan đang diễn ra suôn sẻ, cô vẫn cảm thấy một chút thất bại về vấn đề này và không muốn phải giải thích với tất cả những người đó.

“Ồ không.” Fenella xua tay. “Không, ý tôi là với những người thú vị, hữu ích, như Sarah và Hugo - chồng của Sarah. Có lẽ là cả Grant và Monica nữa?”

Rupert vào bếp và đặt ấm nước lên lò hâm. “Nếu em muốn tổ chức một bữa tiệc thì hãy mời nhiều người, nếu không chỉ nên mời Hugo và Sarah thôi. Chúng ta sẽ vỡ lẽ ra một điều gì đó. Mà bao giờ thì khóa học của Dermot bắt đầu vậy?”

“Sắp rồi. Cuối tháng này.”

“Vậy thì chỉ còn hai tuần nữa!” Fenella nói. “Chà, chắc chắn lúc đó ông ta phải để cho chúng ta sử dụng tên của ông ta!”

“Cho dù lúc đó ông ta có đồng ý thì cũng đã gần như quá muộn cho việc quảng bá,” Rupert nói. “Tụi đàn ông Ireland chết tiệt! Lúc nào cũng ra vẻ bí ẩn.”

“Rupert! Anh cũng mang trong mình một nửa dòng máu Ireland đấy, đừng có quên, và đàn ông Ireland không phải lúc nào cũng... ôi Chúa ơi!” Fenella ngừng lại, dường như vừa nghĩ ra một điều gì đó. “A! Chúng ta không cần một cuộc họp cấp cao nữa!”

“Gì thế?” Laura và Rupert đồng thanh hỏi, quan sát khi Fenella gãi đầu, tìm một cái bút và trở nên giống như một con kiến khi tổ của nó bị lộ.

“Chúng ta sẽ nhân cơ hội thổi phồng việc đó lên!” cô nói, vẫy vẫy cái bút và tìm một tập giấy để viết. “Chúng ta sẽ nhắc đến ‘vị khách bí ẩn’ của chúng ta! Chúng ta sẽ mớm lời cho toàn bộ báo chí văn học rằng vị khách bí ẩn sẽ được công bố vào một thời điểm đặc biệt...”

“Nhưng liệu họ có nghĩ vị khách bí ẩn của chúng ta xứng đáng để họ đưa tin âm ỉ không?” Rupert hỏi.

“Họ sẽ nghĩ vậy nếu họ biết ông ấy là ai,” Fenella nói.

“Nhưng họ đâu có biết!” Laura nói. “Họ không được phép biết! Cho đến khi Dermot đồng ý!” Cô sợ rằng Fenella có thể phớt lờ mong muốn giữ bí mật của Dermot vì liên hoan. Thành thực mà nói, cô sẽ không thể trách cô

ấy nếu cô ấy làm vậy, nhưng lòng trung thành của Laura lại ngả về phía Dermot.

“Chúng ta sẽ gián tiếp cho họ gợi ý!” Fenella nói. “Chúng ta sẽ đề nghị Eleanora dẫn tất cả những người có liên quan ra ngoài ăn trưa. Những phóng viên của các báo lá cải, báo Bookseller, tất cả những tạp chí quan trọng. Sẽ rất tuyệt vời!”

“Có vẻ hiệu quả đấy,” Rupert nói.

“Chắc chắn rồi!” Fenella đưa cho anh một chồng báo mà cô vừa thu thập lại và tiếp tục dọn dẹp một đầu bàn. “Cung hãy pha cho Laura một tách cà phê trong khi bọn em lập danh sách những người cần phải thuyết phục rằng chúng ta có một sự kiện văn học hấp dẫn nhất từ khi... từ khi... từ khi một tác giả rất lớn nào đó tổ chức một sự kiện.”

Laura kéo một cái ghế ra, nghĩ nhanh. “Eleanora sẽ quen biết rất nhiều người. Tôi cũng biết một vài cái tên. Đây có thể là một ý kiến rất hay, Fenella.” Nhưng cô đang thầm lo lắng: Dermot có lẽ sẽ ghét điều này, dù chính ông đã phần nào ép họ phải làm thế. Nhỡ đâu nó khiến ông quyết định không tham gia nữa thì sao, như Eleanora đã lo sợ? “Có lẽ chúng ta có thể bóng gió rằng J.D. Salinger^[38] sẽ đến dự?”

“Chẳng phải ông ấy đã mất rồi sao?” Rupert phản đối, cùng tới dọn bàn với Fenella.

“Tôi không chắc.” Laura nói.

“Chà, nếu cô không biết, có lẽ họ cũng không biết,” Fenella nói, “và nghĩ rằng ông ấy sẽ đến.”

“Họ có thể kiểm tra trên Internet,” Rupert nói. “Và tốt hơn là không nên hứa hẹn điều gì mà chúng ta không thể mang lại cho họ.”

“Tôi chỉ hy vọng chúng ta có thể mang Dermot đến cho họ!” Laura than vãn, và rồi mỉm cười để ám chỉ rằng cô đang đùa, mặc dù cô rất nghiêm túc. “Chuyển sang một vấn đề sáng sủa hơn,” cô tiếp tục khi thấy ánh mắt lo lắng của Fenella, “Monica đã sắp xếp một buổi trình diễn cho Seamus. Tất cả chúng ta đều nên đi. Để kiểm tra xem anh ta có thể tham gia liên hoan không. Chúng tôi đang tính đến chuyện để ban nhạc của anh ta đệm nhạc, rất khê khàng, trong khi Dermot đọc.” Laura đã ngồi xuống bàn và đang ghi chép vào quyển sổ luôn mang theo bên mình. Nếu cô cũng giống như một con kiến, những lo lắng thực sự của cô về Dermot có thể không lộ ra. Cô cảm thấy cô hiểu rõ ông qua điện thoại, nhưng Eleanora là người đại diện của ông - chắc chắn bà ấy hiểu ông rõ hơn Laura?

“Ý tưởng rất hay,” Rupert nói. “Chúng tôi cũng muốn thử làm một sự kiện kết nối hai mảng văn học và âm nhạc của liên hoan với nhau.”

“Tuy nhiên có lẽ Dermot sẽ từ chối,” Laura nói, “nhưng tôi sẽ đề nghị ông ấy.”

“Nếu không vì Jacob Stone là một nhà tài trợ hào phóng và vì Dermot mà ông ấy mới ra tay, tôi sẽ nói ‘kệ xác Dermot!’” Fenella nói. “Nhưng tôi biết cô thích ông ta, Laura, vì vậy tôi sẽ ngậm miệng lại ngay đây.”

“Không phải là tôi thích ông ấy,” cô nói dối với vẻ quả quyết. “Chỉ là tôi rất ngưỡng mộ tác phẩm của ông ấy.”

“Vâng, vâng, vâng. Vậy...” Fenella nhìn những người quanh mình. “Còn ai có ý tưởng xuất chúng nào nữa không?”

“Anh nghĩ nếu chúng ta định lợi dụng việc có một người nổi tiếng bí mật, chúng ta nên mời ông ta một bữa tối, như một buổi chiêu đãi tiền liên hoan, chỉ dành cho những nhân vật quan trọng trong giới văn học,” Rupert nói. “Chúng ta sẽ làm cho nó thực sự đặc biệt với rượu vang hảo hạng.” Anh ngừng lại. “Đừng nói với tôi, Laura, rằng cô không nghĩ Dermot sẽ đồng ý.”

“Có lẽ ông ấy sẽ không đồng ý. Ông ấy ghét những người trong giới văn học. Ông ấy nghĩ họ đang quyết tâm dồn ông ấy vào thế bí. Và có lẽ họ định làm thế thật,” Laura nói. “Hoặc chí ít, họ sẽ tấn công bất cứ thứ gì ông ấy viết tiếp theo và muốn dập nó tơi tả.”

“Nhưng mà lâu rồi ông ấy có cho ra đời tác phẩm nào đâu, đúng không?” Rupert nói.

“Tôi nghĩ ông ấy đang viết một tác phẩm nào đó.” Laura nói, tự hỏi không biết việc nói dối có khiến cho mũi của cô dài ra không. “Nhưng tôi không cho là ông ấy sẽ đồng ý.”

“Có lẽ ông ấy xuất hiện hay không cũng chẳng quan trọng?” Fenella gợi ý. “Suy cho cùng, chúng ta sẽ cho họ một bữa ăn tuyệt vời, một đêm trong ‘ngôi nhà lớn’ của chúng ta. Họ sẽ được trò chuyện cùng nhau. Và chúng ta không thể tiếp tục gạch bỏ những ý tưởng chỉ vì Dermot có thể từ chối,” cô tiếp tục. “Nếu không chúng ta sẽ bị lệ thuộc vào ông ta mất.”

“Họ có thể sẽ ghét nhau,” Laura nói, đột nhiên nản lòng. “Họ sẽ say xỉn và gây gỗ.”

“Cơ hội lãng xê tuyệt vời!” Fenella nói. “Nó sẽ đưa liên hoan của tôi lên bản đồ văn học!”

“Liên hoan của chúng ta, nếu em không phiền lòng, em yêu,” Rupert nói. “Cô uống thêm cà phê không, Laura?”

“Không, cảm ơn, tôi đã đủ nóng ruột rồi. Tôi sẽ đi viết email cho Dermot về những việc mà ông ấy sẽ tiếp tục từ chối không làm.”

Dermot không từ chối tham dự một bữa tối được tổ chức ở Somerby nhân danh ông, ông chỉ không nhắc đến nó. Sau ba email hỏi ông, Laura thôi không làm phiền ông nữa. Thậm chí cô còn nói ông có thể liên lạc với cô bằng điện thoại nếu ông thích nhưng cũng chẳng đem lại kết quả gì.

Hai tuần sau, Laura lái xe vào bãi đỗ xe của trường đại học. Đã là cuối giờ chiều. Bất chấp những cuộc tán gẫu kéo dài trên điện thoại, cô vẫn lo lắng trước việc gặp Dermot trực tiếp, nhất là khi đã lâu cô chưa nghe tin gì từ ông. Mặc dù cô đã tự nhắc nhở mình nhiều lần rằng trước đây họ hòa hợp thế nào, cô chắc chắn lần này cô sẽ làm ông thấy chán ngán và ông sẽ tìm một phụ nữ trẻ trung nào khác để cùng đi dạo và trò chuyện về viết lách, sách vở, phim ảnh và âm nhạc. Ông sẽ có vài sự lựa chọn, và bốn ngày để quyết định.

Nhưng cho dù trí tưởng tượng của cô có ném ông vào vòng tay của từng người phụ nữ trong khóa học, cô vẫn quyết tâm chủ động hơn với Dermot. Cô nghĩ về việc Monica đi tìm Seamus ở Ireland mấy tháng trước. Cô biết cô rất ngưỡng mộ Dermot, cô thích ông, và cô muốn có ông kinh khủng: cô sẽ cố gắng quyến rũ ông. Cô chỉ hy vọng cô sẽ không phải thay đổi toàn bộ con người mình để thực hiện được điều đó.

Trên đường đến cổng chính, cô tự hỏi tại sao cô lại để cho quá nhiều phụ nữ trẻ hấp dẫn tham gia vào khóa học như vậy. Biết rõ sở thích của ông với phái đẹp, đáng lẽ cô có thể sắp xếp mọi thứ hơi khác một chút mà không làm trái với tư cách một biên tập viên. Các khóa học viết văn vẫn còn là một vấn đề gây nhiều tranh cãi. Nhiều nhà văn nghĩ chúng hoàn toàn là một sự lãng phí thời gian, họ tuyên bố rằng bạn chỉ có thể học viết bằng cách viết. Vì điều này, Laura không cảm thấy chút mặc cảm tội lỗi nào với vài chàng trai không được vào khóa học. Cô tin rằng họ đã đang vững bước trên con đường của mình.

Nhưng lý do thật sự khiến cô chọn quá nhiều nhà văn viết tiểu thuyết dành cho phụ nữ (bản thân họ cũng là phụ nữ) là vì cô cảm thấy thể loại tiểu thuyết này cần được khuyến khích trong giới văn học. Thêm nữa, những nhà văn này là những người có triển vọng nhất; họ đã đem lại cho cô nhiều tiếng cười sáng khoái nhất khi cô đọc sách. Và còn một lý do trái khoáy nữa là cô muốn thử Dermot. Nếu ông không thể cưỡng lại những người phụ nữ này, cô sẽ biết cô không nên theo đuổi ông theo kiểu của Monica. Xét

cho cùng, chẳng ích gì khi tự biến mình thành một kẻ hoàn toàn ngốc nghếch, hoặc cho phép cô yêu ông - nếu cô chưa yêu - chỉ để làm cho trái tim cô vỡ tan trước con mắt thờ ơ của ông.

Dĩ nhiên những bức ảnh họ gửi đến có thể đã được chỉnh sửa khá nhiều bằng Photoshop, nhưng Laura nghi ngờ điều đó. Trước khi bạn có thể áp dụng công nghệ Photoshop vào những quây chụp ảnh ở bưu điện để có những bức ảnh thẻ, bạn chỉ nhận được những gì chân thực nhất. Cô khá chắc chắn rằng trong vài giờ tới, cô và Dermot sẽ gặp một người mà bố cô sẽ gọi là một “cái bánh xốp ngon lành”^[39]. Và Laura phải chịu trách nhiệm về điều đó.

Cô đã thú nhận toàn bộ chuyện này với Monica trên điện thoại vào tối hôm trước. Bạn cô đã rất bức xúc.

“Chúa ơi, Laura! Cô điên rồi! Cô không tin ông ta thích cô vì vậy cô bao vây ông ta giữa những người phụ nữ kiểu diêm để ông ta có thể chứng minh rằng cô đã đúng. Sao cô lại suy nghĩ lệch lạc như vậy chứ? Ông ta thích cô thật đấy. Ông ta chỉ nhìn cô một lần là đã đề nghị đưa cô lên giường rồi.”

“Không phải vậy đâu và lúc đó ông ấy đang say. Có lẽ vậy.” Chuyện này vẫn còn là một nỗi xấu hổ khủng khiếp và thậm chí còn là một nỗi hối tiếc ghê gớm vì cô đã không ngủ với ông khi tất cả vũ khí phòng thủ của cô đều đã bị hạ xuống. Cô đã chiếu đi chiếu lại nó trong đầu quá nhiều lần đến nỗi cô không còn tin vào trí nhớ của cô nữa.

“Cô say thì có; tôi không nghĩ là ông ấy cũng say.”

“Chắc chắn là có, nhưng cho dù không say, có lẽ ông ấy cũng là một trong những người lên giường với bất cứ thứ gì có mạch đập.”

“Tôi nghĩ để cho công bằng, phải là bất cứ thứ gì thuộc giống cái có mạch đập, trong trường hợp của ông ấy.”

Laura cười miễn cưỡng. “Thế nào cũng được. Tôi chỉ muốn nói rằng tôi không nghĩ ông ta thích tôi, ông ta chỉ thích tình dục thôi, còn tôi thì lại ném mình vào ông ta.”

“Đâu có, cô chỉ đồng ý khi đáng lẽ phải từ chối. Với lại ông ta có bảo tôi ngủ với ông ta đâu, và trong chừng mực nào đó tôi được coi là khá hấp dẫn.”

“Không, tôi nghĩ nếu ông ta thực sự thích tôi, ông ta đã đánh thức tôi dậy. Ông ta đâu phải là người biết kiềm chế. Nó chỉ có nghĩa là ‘ông ta không mê tôi đến thế’, trích một câu nói trong phim Sex and the city.”

Monica thốt lên kinh ngạc. “Tôi không biết là cô xem ti vi đây, Laura! Tôi cứ tưởng cô dành hết thời gian để đọc những cuốn sách mở mang kiến thức chứ.”

“Ôi, im đi, Mon,” Laura rên rỉ. “Tôi đang căng thẳng đây.”

“Hãy cố gắng hết sức để giành lấy điều cô muốn, đó là lời khuyên của tôi đây.”

“Tôi sẽ cố.” Laura nghe có vẻ thảm hại, ngay cả với chính cô.

“Khóa học viết văn? À, mà va li của cô có nặng lắm không?” Người đàn ông ở quầy tiếp tân tỏ ra thân thiện và lăm lờ.

“Không, nó có bánh xe mà,” Laura nói.

Anh ta nhìn qua bàn như thể kiểm tra xem điều đó có đúng không. “Tốt. Khóa học của cô ở ngay góc khuôn viên trường. Cô có thể đi lấy xe và để nó ở đó nếu muốn?”

“Không cần đâu.” Laura vẫn mỉm cười, tin rằng cô sẽ tìm thấy những tấm bảng chỉ dẫn. Cô cảm thấy cô khó có khả năng bị lạc đường hơn nếu cô đi bộ.

“Tòa nhà đó sắp bị phá hủy để nhường chỗ cho khu nhà khoa học mới,” anh chàng lẩm lòi tiếp tục.

“À!” Laura nói. “Đó là lý do trường đại học đứng ra tổ chức khóa học này khi học kỳ vẫn chưa kết thúc. Họ có phòng ốc để trống. Vậy mà tôi cứ thắc mắc mãi.”

“Tôi không biết gì về điều đó đâu,” nhân viên tiếp tân nói. Anh ta đưa ra một mảnh giấy có vẽ một sơ đồ trên đó. “Cô cần đi dọc theo đoạn này, rẽ ở chỗ này, và chỗ ở của cô nằm ở đây. Các giảng đường - chỉ có vài cái thôi - thì ở đây.

“Vâng.” Laura nghiên cứu sơ đồ, hy vọng cô sẽ không thấy nó quá phức tạp như được thể hiện trên giấy. “Dermot Flynn đã đến chưa?”

Nhân viên tiếp tân nhìn xuống danh sách của mình. “Ồ, ông ấy à. Ông ấy sẽ ở khu giáo viên, để giữ khoảng cách với học viên các cô.”

Nụ cười của Laura hơi nhạt đi, nhưng cô không giải thích rằng cô không phải là học viên. “Nhưng ông ấy đã đến chưa?” Họ sẽ gặp nhau tối hôm đó và bàn bạc qua về khóa học, tìm một chỗ để ăn và sắp xếp mọi việc cần thiết trước khi các học viên đến.

Nhân viên tiếp tân kiểm tra sổ đăng ký. “Chưa. Cô còn cần biết điều gì nữa không?”

“Tôi nghĩ là không, cảm ơn.”

Hoặc ít nhất, anh cũng chẳng thể giúp gì cho tôi nữa, chẳng hạn như: tôi có nên mặc chiếc váy gợi cảm nhất (thực ra cũng chẳng gợi cảm cho lắm) hay tôi nên đợi thêm một thời gian nữa rồi mới bắt đầu quyến rũ ông ấy? Ý nghĩ cô quyến rũ một ai đó thật quá đỗi nực cười, quá đỗi không tưởng, đến mức cô cứ cười mãi khi rời đi.

Khi đã tìm thấy căn phòng của mình và bước vào trong, cô lập tức cảm thấy như được quay trở lại thời sinh viên. Có một cái giường đơn, một bảng thông báo với vết tích của những tấm áp phích và thời gian biểu vẫn còn hiển hiện. Có một cái bàn học, chứng nhân cho biết bao nỗ lực, buồn chán và thất vọng, và một giá sách nhỏ gợi cô nhớ đến những chồng sách ngay ngắn xếp quanh các bức tường của cô. Có một phòng tắm nhỏ xíu hơi bốc mùi.

Toàn bộ nơi này cần được sửa sang lại và Laura hy vọng các học viên của cô sẽ không cảm thấy bất mãn vì bị đưa vào ở trong tòa nhà xập xệ này. Tuy nhiên, họ sẽ nhận được những bài giảng tuyệt vời và sẽ chẳng hề bận tâm. Mọi việc sẽ ổn thôi. Cô nhận ra cô đang lo lắng về vai trò của mình trong toàn bộ chuyện này, cho dù nó chủ yếu là công việc hành chính. Cô sẽ trợ giúp sắp xếp những buổi giảng dạy riêng, đảm bảo mọi người được vui vẻ và làm bất cứ việc gì mà Dermot cảm thấy không nằm trong phần việc của ông. Nhưng vì cô chưa thấy bất cứ email nào liên quan đến khóa học, cô không chắc nó có thể là những việc gì. Có quá nhiều chuyện bạn không thể nói hết qua điện thoại.

Khẽ khàng khép lại cánh cửa sau lưng, Laura đi dọc theo hành lang và tìm thấy căn bếp chung. Ít nhất nó cũng sạch sẽ và tủ lạnh đang hoạt động. Cô nhận ra cô nên mua vài gói trà, cà phê và sữa, nhưng việc đó có thể để sau.

Khi trở về phòng mình, Laura tự hỏi liệu cô có được mời uống rượu vang đỏ đựng trong những cái cốc giấy và nói chuyện với họ thâu đêm suốt sáng không? Hay cô sẽ được coi là một giáo viên, giống như Dermot? Điều tệ nhất là cô sẽ có vai trò như một nữ gia sư kiêm bảo mẫu - không được coi là thế này mà cũng chẳng được coi là thế kia.

Cô đổ đầy nước vào ấm và pha cho mình một tách trà bạc hà. Cô không phải mới mười tám tuổi, rời xa cha mẹ lần đầu; cô là một người lớn. Nhưng cô thực sự rất thích trường đại học và cuộc sống xa gia đình. Cô biết nếu không có những nỗi lo lắng về Dermot, về việc gặp lại ông lần nữa và

thuyết phục ông làm những việc cho liên hoan mà ông sẽ ghét cay ghét đắng, cô sẽ cảm thấy thích thú khi được trở lại trường đại học.

Cô đang băn khoăn nên làm gì tiếp theo thì điện thoại réo vang.

“Laura à? Dermot đây. Họ đã đưa tôi vào cái xó xỉnh gì thế này?”

Một nụ cười nở ra trên khuôn mặt Laura, ngay khi cô nghe thấy giọng ông. “Dermot! Ông có một căn hộ đặc biệt dành cho giáo viên mà. Đừng nói với tôi là ông không thích nó?”

“Nó bốc mùi ghê quá.”

Chỉ trong một giây, cô cho phép mình cảm nhận niềm vui rằng hành tinh này có chứa cả cô và Dermot, và chỉ một lát nữa thôi cô sẽ gặp lại ông.

“Ông có muốn tôi ghé qua và giúp ông thoải mái hơn không?”

“Cô sẽ làm thế nào?” Giọng ông đầy vẻ châm chọc.

“Tôi sẽ mang theo ít dung dịch tẩy rửa vệ sinh và một cái chổi cứng,” cô nói nhanh và phá lên cười. “Còn thế nào nữa chứ?”

“Nếu cô chỉ có thể làm được như thế thì tôi thà đi tắm còn hơn. Cô muốn ăn lúc mấy giờ?”

“Chà, tôi khá đói rồi.” Cô đã phải lái xe trên một chặng đường dài và mặc dù đã ăn một cái sandwich vào giờ ăn trưa, cô có cảm giác như việc đó đã xảy ra lâu lắm rồi.

“Tôi cũng vậy. Tôi đã đi ngang qua một quán rượu có vẻ khá tử tế trên đường vào đây. Tôi nghĩ chúng ta có thể ăn tối ở đó và bàn về những việc chúng ta sẽ làm từ ngày mai, đảm bảo rằng chúng ta không bị ‘lạc điệu’ với nhau.”

“Nghe có vẻ được đấy.”

“Sao cô lại cười?” ông hỏi.

“Làm sao ông biết?” Laura cố nén cười.

“Tôi có thể nghe thấy trong giọng nói của cô.”

Ông tỏ vẻ nghiêm nghị. Điều này không làm cho Laura dứt được cơn cười. “Chỉ là ý nghĩ ông đang hát một điệu nhạc nào đó khiến tôi thấy buồn cười.”

“Tôi cũng có đời sống tinh thần chứ,” ông nói, rõ ràng đang cố tỏ ra khó chịu.

“Vâng. Chỉ là... thôi đừng bận tâm.”

“Vậy thì, cô có thể đến chỗ tôi rồi sau đó chúng ta cùng đi không. Khoảng một tiếng nữa?”

“Được. Tôi sẽ tìm chỗ ông ở trên sơ đồ khuôn viên trường và đến gặp ông.”

“Tuyệt.”

Laura vẫn giữ điện thoại một lúc sau khi ông đã ngắt máy. Chỉ một tiếng nữa thôi, cô sẽ gặp Dermot. Gặp ông thực sự, chứ không phải chỉ nói chuyện với ông qua điện thoại. Điều đó mới tuyệt làm sao?

Rồi niềm vui của cô lắng xuống một chút. Cô sẽ mặc gì đây?

Gặp lại ông lần nữa khiến cô cứ cười mãi không thôi. Ông có vẻ cũng vui khi gặp cô. Chỉ trong một thoáng, cô tự hỏi phải chăng trong ánh mắt ông thấp thoáng nét gì đó lớn lao hơn niềm vui được gặp lại một người bạn, hay cô đã tưởng tượng ra nó. Cô có quá ít kinh nghiệm, và mặc dù cô cảm thấy

cô đã thân Dermot hơn nhiều so với lần cuối cô gặp ông, họ chỉ mới gặp nhau ba lần, và tất cả những lần đó đều đã lâu lắm rồi.

Ông hôn lên má cô. “Xin chào!”

“Chào ông!” Cô cảm thấy cô đã tạo dựng thành công hình ảnh khó nhất, kiểu “tôi đã tình cờ mặc thứ đồ cũ này, nhưng thật quái lạ, nó là một trong những bộ đồ làm tôn lên vẻ đẹp của tôi nhất, nhưng không, dĩ nhiên, tôi không mặc nó vì điều gì đặc biệt”. Trong khi cô đang thay đồ có lẽ là lần thứ chín, cô đã quyết định rằng nếu một nhà thiết kế có thể tạo ra một sản phẩm bắt được cái thần của vẻ ngoài khó nắm bắt này, họ sẽ giàu to.

Ông đứng nhìn cô và cười trong vài giây dài rồi nói, “Chúng ta đi tìm quán rượu đó nhé? Trông nó được lắm và vì chúng ta không biết đồ ăn ở căng tin sẽ ra sao, nó có thể là bữa ăn tươm tất cuối cùng của chúng ta trong vài ngày tới.”

Trừ phi chúng ta lên ra ngoài ăn riêng, Laura nghĩ, rồi lập tức cảm thấy tội lỗi.

“Tôi cảm thấy chúng ta nên ăn cùng các học viên càng nhiều càng tốt. Việc dạy và học có thể diễn ra trong những tình huống ngẫu hứng. Họ sẽ dễ dàng hỏi những câu hỏi khi đang cùng tôi bê những cái khay, hơn là trong một căn phòng đầy những người khác.”

“Ông đang tỏ ra rất chu đáo,” cô nói khi họ cùng nhau đi bộ, không chạm vào nhau ngoài những lúc thi thoảng cô chẳng may va vào ông. Cô cảm thấy lưỡng lự, một mặt muốn ông chu đáo, nhưng mặt khác lại hy vọng ông muốn trốn đến quán rượu với cô.

“Cô không nên ngạc nhiên. Cô biết tôi thường đến các trường học mà. Tôi thừa nhận tôi thích các học viên dưới mười một tuổi hơn, nhưng tôi vẫn có thể đương đầu với những người trưởng thành.”

“Ông không tỏ ra chu đáo đến thế khi chúng ta bắt đầu làm việc cùng nhau.” Cô khẽ cau mày khi nghĩ đến thái độ thờ ơ của ông đối với vài bản thảo và việc cô đã phải thuyết phục ông cân nhắc chúng một cách nghiêm túc như thế nào.

“Tôi đã cải tà quy chính,” ông nói, nghe hơi tự mãn. “Cô nên tự hào về tôi.”

“Tự hào về ông - tại sao?”

“Ồ, không có gì đặc biệt, chỉ là vì cái đức tính tốt đẹp của tôi thôi. Bây giờ thì,” ông tiếp tục, đẩy cửa quán rượu, “cô muốn uống gì? Một ly vai whiskey với một vai bia?”

“Tôi muốn một spritzer vang trắng. Ngày mai chúng ta phải làm việc mà!”

Chương 12

Sau bữa ăn, ông đưa cô về tận cửa phòng cô. “VẬY là tôi đã đưa cô về đến nơi, bình an vô sự. Chúng ta sẽ gặp nhau ăn sáng, chuẩn bị đầy đủ mọi thứ và sau đó chờ những người kia đến lúc mười giờ. Đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Tốt. Thôi, chúc cô ngủ ngon. Gặp cô lúc chín giờ nhé.” Và ông sai bước về phòng mình.

Laura rất vui, dù hơi thất vọng vì ông đã không hôn lên má cô để chúc cô ngủ ngon. Buổi tối hôm nay thật tuyệt vời. Họ đã tán gẫu về mọi thứ - chủ yếu là sách, ngoài ra còn về phim ảnh, âm nhạc, chính trị, tình trạng của hành tinh và khóa học, và họ còn nhiều cơ hội được ở riêng bên nhau.

Ông hài lòng với cách cô sắp xếp mọi thứ. Cả ông và cô đều có trong tay những tập hồ sơ đầy đủ của các học viên, bao gồm một bản CV ngắn gọn, một bản tóm tắt tác phẩm và một bức ảnh, kèm theo đó là những tờ ghi chú lưu lại những nhận xét của họ. Ông nói ông sẽ nghiên cứu những tập hồ sơ của ông ngay để ông có cơ hội nhớ tên mọi người. Cô vẫn chưa hỏi được lý do tại sao ông lại đồng ý phụ trách khóa học này chóng vánh đến thế, nhưng cô vẫn còn nhiều cơ hội. Và cô cũng còn nhiều thời gian để quyến rũ ông, giống như cách của Monica. Sẽ dễ dàng thôi. Cô lên giường đi ngủ với nụ cười đọng mãi trên môi.

Laura đã nhờ văn phòng trường in ra vài tấm biển lớn vì lo rằng các học viên có thể khó tìm thấy địa điểm tổ chức khóa học, mặc dù cô đã gửi cho họ sơ đồ khuôn viên trường, và ngày hôm sau, cô và Dermot lạc quan chờ

đợi trong căn phòng được dành cho họ, chuẩn bị sẵn những nụ cười ngay khoảnh khắc họ trông thấy ai đó đang đến. Cả hai đều căng thẳng.

“Cô sẽ mở đầu rồi sau đó đến lượt tôi,” Dermot nói, đi đi lại lại, đọc những bản thông báo đã cũ, mở và đóng các cánh cửa tủ và bóc những mảng tường bị tróc sơn.

“Tôi chưa bao giờ phát biểu trước đám đông...”

“Cô đã từng làm thế rồi!” Dermot phản đối. “Cô đã nói chuyện với lũ trẻ. Rốt cuộc thì cô đã đến bao nhiêu ngôi trường?”

“Có ba trường thôi, và tôi không thể làm thế nếu ông không hướng dẫn tôi. Ông nên làm việc này.”

“Tôi không phải là giáo viên.”

“Nhưng ông là một nhà văn. Đó là lý do họ đến đây!” Tại sao ông không hiểu rằng ông có sức hút lớn thế nào đối với thế giới nhỉ? “Hơn nữa, ông là đồ nói dối, ông đã dạy học rất nhiều!”

Ông cười. “Nhưng không phải với người lớn. Tôi đã nói với cô rồi, tôi chỉ chuyên dạy trẻ em dưới mười một tuổi. Thế cô không phải giới thiệu những nhà văn ở những buổi ký tặng sách mà cô tổ chức ở hiệu sách à?”

Khi cô nói với ông là cô có phải làm thế, cô không thể chối từ được nữa. “Tất cả những gì tôi phải nói là tác giả đó tuyệt vời thế nào và hiệu sách cảm kích ra sao vì mọi người đã đến dự.”

“Cô có thể nói thế! Tôi chẳng để ý đâu!” Ông cười - với bản thân mình - với cô - với tình huống này và nhìn cô với vẻ hơi bối rối. Đột nhiên cô nhận ra cô không thể bắt gặp ánh mắt ông mà không đỏ mặt, vì thế cô không nhìn ông. Thật lạ lùng khi thấy ông quá căng thẳng như vậy. Cô thấy được an ủi đôi chút nhưng cô không rõ lắm liệu có phải nỗi lo lắng về khóa học

khiến ông cứ vài phút lại liếc nhìn cô không. Điều đó chắc chắn không giúp cô yên lòng.

Cô cúi gằm mặt xuống chồng hồ sơ. “Thôi được. Tôi sẽ chỉ chào hỏi rất ngắn gọn, sau đó đến lượt ông.” Đây có phải là thời điểm để cô hỏi tại sao ông đồng ý phụ trách khóa học này không? Có lẽ là không. Câu trả lời có thể rất dài dòng phức tạp trong khi các học viên có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay rồi nhìn sang Dermot và thấy ông cũng vừa làm điều tương tự. Mới mười giờ kém mười. Họ trao nhau những nụ cười thiếu nảo.

“Eleanora sẽ đến vào buổi tối cuối cùng,” Laura nói để phá vỡ sự im lặng đầy căng thẳng. “Đó là một điều tốt vì bà ấy sẽ nói với họ những gì chúng ta không thể.”

Dermot gật đầu. “Bà ấy có thể rất đáng sợ. Tôi luôn giải quyết mọi chuyện với Tricia, trợ lý của bà ấy, nếu có thể.”

“Ồ, tôi đã gặp Tricia.” Laura tự hỏi liệu cuộc trò chuyện này có khiến họ căng thẳng thêm không. “Thế ông đã có ý tưởng nào cho các bài tập chưa?”

“Ừm. Một ít.” Ông mỉm cười. “Tôi sẽ ổn một khi đã bắt đầu, nhưng trước đó tôi luôn bị như thế này.”

“Thật là ngạc nhiên,” Laura nói, nhớ lại hình ảnh ông đi xuyên qua các fan hâm mộ, cú nhảy lên sân khấu và phong thái tự tin như một ngôi sao nhạc rock của ông. Ông đang mặc bộ com lê vải lanh nhàu nhĩ, trông nó sẽ lộ bịch nếu khoác lên người một ai khác nhưng lại rất hợp với vẻ ngoài luộm thuộm của ông. Ông hấp dẫn đến mức dù có mặc những chiếc quần jean cũ và những chiếc áo dài tay dơ dáy, trông ông vẫn quyến rũ. Cô quyết định bây giờ là thời điểm thích hợp để tìm hiểu xem tại sao ông lại có mặt ở đây. “Nếu ông sợ đến thế, tại sao ông còn nhận khóa học này?”

Ông nhún vai tỏ vẻ hờ hững nhưng không thành công lắm. “Tiền.”

“Thật ư?” Cô thấy điều này thật khó tin. Cô không biết gì về khả năng tài chính của ông, dĩ nhiên, nhưng cô không nghĩ khóa học này có mức thù lao hậu hĩnh đủ để hấp dẫn ông nếu ông không muốn thứ gì khác từ nó. Thù lao của cô cũng khá, nhưng không quá nhiều.

“Tôi làm việc này vì bất đắc dĩ. Và có cảm giác như đang lừa dối người khác.”

“Ý ông là gì? Eleanora buộc ông làm à?” Nếu bà ấy có quyền năng như thế đối với ông, tại sao bà ấy không bắt ông tham dự liên hoan? Tại sao cô lại được cử đến để thuyết phục ông?

Ông nhún vai, thở dài và trở lại chỗ chiếc bàn. “Eleanora đã bảo tôi - nhắc nhở tôi - rằng tôi có thể học được từ những gì tôi dạy. Bà ấy nghĩ việc này có thể giúp tôi viết lại.”

“Tôi nghĩ bà ấy không biết ông bị mất cảm hứng sáng tác?”

“Bà ấy không nói ra, nhưng tôi biết bà ấy cảm nhận được. Bà ấy hẳn phải nghi ngờ. Bà ấy đâu có ngốc.”

“Có lý đấy!” Laura mỉm cười, cô thấy vui vì ông đang cất một bước tích cực để vượt qua tình trạng mất cảm hứng sáng tác của ông.

“Thật không?” Nụ cười của ông thật khó hiểu. “Rất mừng vì cô cũng nghĩ thế.”

Laura tiếp tục, khẽ bói rồi. “Thế còn về chuyện lừa dối thì sao?”

Ông nhún vai. “Tôi chỉ không chắc tôi có thể dạy người khác viết.”

“Tôi biết ý ông là gì, nhưng ông hẳn phải có vài bí quyết để truyền lại cho họ. Ý tôi là, phần nào là khó nhất khi học viết?”

Ông lại nhún vai. “Tôi chưa bao giờ học viết. Đó là cái khó của tôi. Tôi chỉ viết theo bản năng thôi.”

Trước khi Laura có thể phản ứng, cửa mở và những học viên đầu tiên xuất hiện.

“Xin chào!” Dermot và Laura đồng thanh cười nói với cặp đầu tiên. Họ nhìn nhau và rồi Dermot tiếp tục.

“Tôi là Dermot Flynn và đây là Laura Horsley. Laura sẽ chính thức tuyên bố khai giảng khóa học và làm một số thủ tục cần thiết khi tất cả mọi người đã có mặt đông đủ. Trong khi chờ đợi, các bạn có thể lên đây và lấy thẻ tên của các bạn.” Ông mỉm cười. “Chúng tôi muốn nhận mặt các bạn càng sớm càng tốt phòng khi các bạn trông không giống trong ảnh!”

Laura hài lòng khi thấy tất cả các dấu hiệu lo lắng ở Dermot đã biến mất và chuyển sự chú ý của cô sang nhóm học viên giờ đã tăng lên bốn người khi họ tụ tập quanh bàn, tìm tên của họ. Họ có vẻ rất háo hức và vui vẻ. Liệu họ có còn hăng hái như thế không khi cô và Dermot bắt đầu mổ xẻ tác phẩm của họ? Cô cảm thấy cô có thể phê bình các bản thảo rất tốt khi chỉ có mình cô với những trang giấy, nhưng khi người viết thực sự có mặt, cô sẽ có cảm giác khác hẳn.

“Các bạn có thể ngồi bất cứ chỗ nào, nhưng đừng tản mát quá,” cô nói khi một nhóm nhà văn tiềm năng khác đến. “Sẽ có các bài tập và một vài trong số chúng có thể đòi hỏi làm việc theo nhóm. Chúng ta cần cảm thấy thoải mái với nhau, vì vậy sự xấu hổ là điều không thể chấp nhận được.”

Vài tháng trước, nếu ai nói thế với cô, hẳn cô sẽ co rúm lại. Hãy xem cuộc đời cô đã thay đổi ra sao! Vào thời điểm này năm ngoái, cô sẽ không bao giờ mơ rằng cô có thể tổ chức một cuộc thi viết truyện ngắn cho các em học sinh, nói chuyện với báo chí địa phương và tất cả những việc giao tiếp khác trước đây đã làm cô sợ hãi. Cô đã khám phá ra rằng khi bạn dồn hết tâm trí

vào một kế hoạch, đặc biệt là một kế hoạch mà bạn tâm huyết, bạn chỉ cần xúc tiến và làm những gì cần thiết.

Mười cây viết được Laura lựa chọn cẩn thận và được Dermot phê chuẩn đã tự tìm chỗ ngồi và đang nhỏ to tán gẫu với nhau bằng chất giọng phấn khích. Việc tham gia khóa học rõ ràng rất có ý nghĩa với họ. Laura không biết liệu sự hăng hái này là tốt hay xấu.

Cô nhắm đếm sĩ số và có vẻ mọi người đã đến đủ. Cô và Dermot nhìn nhau rồi ông gật đầu, ý chừng cô nên bắt đầu.

“Nào, mọi người, hãy để tôi kiểm tra xem các bạn đã có mặt đầy đủ chưa.” Cô mỉm cười. Vì đã thấy ảnh của họ và nhận xét về lối viết của họ, trong chừng mực nào đó, cô cảm thấy cô đã quen biết những con người này. “Khi tôi đọc tên các bạn và các bạn xác nhận rằng các bạn có mặt, các bạn có thể nói cho chúng tôi biết đôi điều về bản thân.”

“Nếu chúng tôi không có mặt ở đây thì làm sao mà xác nhận được,” một chàng trai trẻ nói, Laura nhận ra đó là người mà Dermot không muốn cho tham dự khóa học, vì e sợ anh ta trở thành một kẻ quấy rầy. Có vẻ Dermot đã đúng. Lúc này cô không nhìn ông nhưng cô biết ông đang nhìn cô với ánh mắt tinh quái.

“Rất đúng,” cô nghiêm nghị đáp, và bắt đầu đọc danh sách. “Gareth Ainsley?”

Trước sự bực bội của cô, anh chàng lúc này trả lời. “Tôi đây.”

“Anh đang viết thể loại gì vậy, Gareth?” Mặc dù cô đã biết từ lá thư giới thiệu của anh ta, và đã đọc tác phẩm của anh ta, cô vẫn muốn nghe chính miệng anh ta nói điều đó với những người khác.

“Tôi không nghĩ các nhà văn cần được phân loại. Và tôi chưa sẵn sàng nộp tác phẩm của tôi cho các nhà xuất bản.”

Laura cắn môi để che giấu nụ cười đang hé nở. Anh chàng này còn phải học nhiều lắm! Rồi cô nhận ra anh ta cũng trạc tuổi cô. “Được rồi, Gareth, nhưng hãy cho chúng tôi một chút thông tin, hãy nêu tên một nhà văn có tác phẩm mà anh ngưỡng mộ và có thể có ảnh hưởng đến anh.”

Anh ta miễn cưỡng lăm bằm vài cái tên, trong đó có Dermot, và Laura ghi chú vào tờ danh sách của cô.

“Được rồi, Samantha Pitville?”

“Có tôi. Và tôi viết chick lit!” Cô gái trẻ tóc vàng rất duyên dáng tuyên bố điều này với vẻ thách thức, như thể tin chắc mọi người sẽ phản đối.

“Chẳng có gì sai trái khi theo đuổi dòng văn học thương mại,” Laura nói. “Nếu cô quan tâm đến doanh thu hơn là sự ca ngợi của các nhà phê bình thì cô nên biết điều đó càng sớm càng tốt.”

Samantha mỉm cười, càng làm tăng thêm sự duyên dáng của mình. “Vâng, nhưng tôi viết chick lit vì tôi chẳng thể viết được gì khác cả. Và tôi thích nó.”

“Tốt lắm!” Dermot nói.

Laura tự hỏi liệu ông có thể cưỡng lại vẻ đẹp ấy không. Hy vọng duy nhất của cô là Samantha không mê những người đàn ông đứng tuổi.

Cuối cùng việc điểm danh cũng xong và mỗi người đã bày tỏ những quan điểm, ý kiến của mình bằng cách này hay cách khác. Những người phụ nữ lớn tuổi hơn, Helen và Maggie, khẽ đỏ mặt khi tuyên bố họ đang viết thể loại trinh thám nhẹ nhàng và “những cuốn sách sâu sắc dành cho phụ nữ đứng tuổi”, nhưng Laura cảm thấy tự hào về họ.

“Chà, tất cả đều rất thú vị,” Dermot nói. “Bây giờ Laura sẽ giới thiệu một chút với các bạn về khóa học này.”

“Vâng,” Laura nói, “Tôi sẽ không nói nhiều, nhưng trước hết, xin chúc mừng các bạn vì đã giành được một vị trí trong khóa học. Có lẽ các bạn cũng biết có rất nhiều ứng viên gửi bài đến và các bạn đã được chọn vì chính tài năng của các bạn.” Cô mỉm cười khích lệ. “Nhưng có lẽ đây là thời điểm duy nhất các bạn cảm thấy mình có tài bởi vì tôi biết khóa học này sẽ khá khó khăn...”

“Tôi có thể hỏi một câu không - ờ - Laura?” Đó là Gareth Ainsley và Laura cứng người lại. “Chúng tôi đều biết Dermot Flynn, nhưng cô là ai? Ý tôi là, cô có những khả năng gì mà lại được chọn làm trợ lý trong khóa học này?”

Dermot tiến về phía trước từ chỗ ông đang dựa vào một cái bàn nhưng Laura giơ tay ngăn ông lại. Cô sẽ tự mình giải quyết. Cô cảm thấy cô nên làm thế. Cô không muốn họ nghĩ cô không có chút kinh nghiệm nào. “Tôi có mặt ở đây để giúp Dermot. Tôi từng làm việc ở một hiệu sách và vì tôi đã dành rất nhiều thời gian để đọc sách nên hiện giờ tôi đang tổ chức một liên hoan văn học, và tôi đã giúp Dermot lựa chọn các bạn. Vì vậy nếu bất cứ người nào trong số các bạn không có khả năng mà lại có mặt ở đây...” cô trừng trừng nhìn Gareth, cố gắng làm cho anh ta cảm thấy cô đang ám chỉ anh ta “... thì đó là lỗi của tôi. Anh hài lòng với câu trả lời này chứ?”

Gareth liếc nhìn Dermot và có lẽ cảm thấy tư thế của ông toát lên một vẻ che chở và hăm dọa. “Ồ, vâng.”

“Vậy thì, bây giờ tôi xin trao các bạn cho Dermot.”

Khẽ toát mồ hôi dù vẻ ngoài tỏ ra dửng dưng, Laura lui về cái bàn thứ hai và ngồi xuống sau nó, sắp xếp tập hồ sơ của các học viên và đánh một dấu bí mật lên hồ sơ của Gareth.

“Xin chào,” Dermot nói. “Rất vui khi gặp tất cả các bạn ở đây. Như Laura đã nói, để được tham dự khóa học này, các bạn đã phải trải qua một cuộc thi khá gay go, nhưng tôi e rằng cuộc thi đó chẳng là gì so với sự cạnh tranh trong giới xuất bản ngoài đời thực. Cuối tuần này người đại diện của tôi sẽ

đến nói chuyện với các bạn. Nếu tôi chưa thuyết phục được các bạn tin vào điều đó, bà ấy sẽ làm được. Bây giờ, tôi muốn bắt đầu với phần hỏi đáp và trò chuyện. Hãy tự do phát biểu nếu các bạn muốn. Chúng ta không phải trẻ con. Và qua việc này chúng ta sẽ biết các bạn mong đợi thu được điều gì từ khóa học này, và nó sẽ cho các bạn nhiều cơ hội để tìm hiểu thêm về nhau. Ai bắt đầu trước nào?”

Một chàng trai trẻ giơ tay. Dermot nhìn vào hồ sơ của anh ta. “John? Anh có một câu hỏi?”

“Vâng,” chàng trai trẻ nói, Laura nhớ rằng anh ta là người đã viết tiểu thuyết văn học mang tính tự truyện, tập trung vào việc bày tỏ những quan điểm, triết lý của bản thân. “Hiển nhiên là, tôi đã tham dự cuộc thi, nhưng tôi bắt đầu viết văn từ khi còn là sinh viên. Ý tôi là, chúng ta đã phải đọc rất nhiều thứ rác rưởi, tệ hại. Tôi biết tôi có thể làm tốt hơn thế.”

“Tự tin quá nhỉ,” một trong những phụ nữ đứng tuổi lạnh nhạt nói.

Laura liếc vào hồ sơ của chị ta. Cô đã ghi chú rằng người phụ nữ tên Maggie Jones này là người có triển vọng. Truyện của chị ta hơi bi quan nhưng Laura tin chị ta có thể đưa chút lạc quan vào trong đó, nếu chị ta biết nó cần thiết.

“Nếu ta biết ta giỏi, chẳng việc gì phải giả vờ là ta không giỏi,” John nói, dù anh ta có hơi đỏ mặt.

“Tự tin là một điều phụ thuộc vào giới tính,” Samantha nói, dù cô không có vẻ gì là thiếu nó.

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Tracy nói, đó là cô gái mạnh mẽ đã tự hào tuyên bố rằng cô ta viết những tiểu thuyết lãng mạn ngắn. Theo ghi chú của Laura, chúng sinh động và rất gợi tình.

“Ý anh là gì?” Dermot hỏi John.

“Tôi chỉ thắc mắc liệu khóa học này có ý nghĩa gì không.”

Những lời nói của anh ta gây ra một luồng cảm xúc lo lắng quanh phòng.

“Có lẽ là không,” Dermot nói, lời nhả chữ chậm rãi của ông hoàn toàn tương phản với ánh nhìn chỉ trích của ông.

Một sự im lặng căng thẳng bao phủ căn phòng cho đến khi Maggie cất tiếng. “Tôi chắc chắn tất cả chúng ta đều phải học hỏi rất nhiều. Ít ra là với tôi. Suy cho cùng, tôi đoán chừng chúng ta sẽ có cơ hội được đọc các tác phẩm của mình cho nhau nghe. Khi bạn tự đọc nó, bạn chỉ luôn thấy nó rất tuyệt vời.”

Laura mỉm cười trêu mếu với chị ta. Chị ta sẽ đóng góp và hợp tác, quả là nhẹ nhõm!

“Tôi thà tập trung tâm sức cho cuốn tiểu thuyết của tôi còn hơn là làm nhiều bài tập vô bổ,” John nói.

“Nếu thế thì đáng lẽ anh không nên tham dự cuộc thi,” Laura xen vào. “Các bài tập cực kỳ hữu ích và chúng ta sẽ làm rất nhiều bài tập.” Cô nhớ ra khi đã khá muộn rằng cô và Dermot đã không bàn bạc chi tiết xem họ sẽ làm những gì. Cô nhìn ông và ông đáp trả bằng một cái nhướn mày thích thú.

“Phải,” Maggie nói. “Nhiều người sẽ sẵn sàng đánh đổi những gì quý giá nhất để được có mặt ở đây. Nếu anh đã may mắn được chọn, anh nên tận dụng những cơ hội của mình.”

“Phải, nhưng...”

“Viết văn là một công việc phù du, kỳ lạ,” Dermot nói, xoa dịu sự căng thẳng. “Bạn sẽ không bao giờ biết điều gì có ích và điều gì không. Tôi không định đưa ra các bài tập về nghệ thuật chấm câu. Nhưng viết trong một thời gian nhất định về một chủ đề nhất định thực sự có thể làm các bạn thư giãn.”

Dermot rất nghiêm khắc. Họ có năm phút để viết về “tiền”. Năm phút khác để viết về “cái chết”, nhưng mười phút để viết về “sự sinh”.

Như một sự nhân nhượng, ông cho phép mọi người chọn bài viết tốt nhất của họ trước khi bắt họ đọc to nó lên. Ông cũng tự làm những bài tập và thực hiện đầu tiên.

“Điều đó sẽ khiến các bạn tự tin hơn rất nhiều,” ông giải thích. “Khi các bạn thấy tôi dở tệ thế nào, các bạn sẽ cảm thấy thoải mái hơn với việc phơi bày bản thân trước sự chỉ trích của những người khác.”

Nhưng dĩ nhiên, ông không tệ chút nào. Laura khá ngạc nhiên vì cô tưởng tình trạng mất cảm hứng sáng tác của ông sẽ khiến ông không thể viết nổi một danh sách các món đồ cần mua, tuy nhiên sự vận hành bộ óc văn chương của ông vẫn là một bí ẩn với cô. Và đọc to bài viết của mình lên vẫn là sự tra tấn kinh khủng nhất.

Vào giờ ăn trưa, mọi người lục tục kéo nhau đến căng tin, vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ như thể họ thực sự quen biết nhau.

“Thượng đế toàn năng ơi, tôi đã tự đưa mình vào cái gì thế này?” Dermot thốt lên khi chỉ còn lại mình họ với nhau.

Laura cười hài lòng. “Ông rất xuất sắc! Họ yêu mến ông! Mặc dù,” cô nói thêm, ít vui vẻ hơn, “Tôi nghĩ ông thật tàn nhẫn khi bắt tôi cùng làm bài tập với họ.”

“Đừng ngốc nghếch thế - những bài viết của cô cũng tốt như của những người khác, nhưng tôi nghĩ trong số họ có vài tài năng thực sự đấy, cô có nghĩ thế không?”

“Chắc chắn rồi. Tôi chỉ hy vọng chúng ta có thể làm cho họ vui vẻ và thích thú suốt khóa học.”

“Tôi có một kế hoạch nếu mọi thứ có vẻ trì trệ,” Dermot nói. “Tôi sẽ nói với cô sau.”

Vào buổi chiều, các học viên tiếp tục viết những tác phẩm dài hơi hơn. Chúng sẽ được đọc và bình phẩm ở quán bar sau bữa tối. Sau bữa trưa, Dermot nói ông sẽ gặp mọi người ở quán bar để uống rượu trước khi ăn tối. Cố gắng nén lại nỗi thất vọng, Laura về phòng mình để làm việc. Cô có khá nhiều việc cần làm cho liên hoan - trước hết là mời tất cả các nhà văn sẽ xuất hiện đến bữa tối tiền liên hoan của Rupert - và cô cũng đã hứa sẽ đọc một trong những tiểu thuyết lãng mạn của Tracy. Họ đã thống nhất rằng chỉ khi nào Laura đánh giá cao nó thì nó mới được đưa cho Dermot xem. Buổi chiều của cô trôi đi và cô thấy mình chỉ còn đủ thời gian để uống một tách trà ở bàn làm việc, mặc dù khi nhìn ra ngoài cửa sổ, cô có thể thấy mọi người đang tụ tập trên bãi cỏ, nằm tắm nắng, nói chuyện, rõ ràng là về viết lách.

Cô tắm qua và đến quán bar khá muộn.

“Này, Laura! Chúng tôi đã uống được ba ly rồi đây,” Samantha nói. “Cô muốn uống gì nào?”

“Ồ, làm ơn cho một spritzer vang trắng.”

“Ồ, vì Chúa! Hãy uống một món thực thụ đi nào!” Samantha bày tỏ rất rõ ràng thái độ trước sự lựa chọn của Laura. “Ít nhất thì cô chỉ nên uống riêng rượu vang thôi.”

Laura cười. “Nếu vậy thì tôi thà uống riêng nước trắng. Tôi thường không uống nhiều rượu.”

“Đó không phải là điều tôi được nghe,” Dermot nói, đôi mắt ông đầy châm chọc.

“Thế à?” Cô hờ hững nói. “Tôi không thể tưởng tượng nổi ông lấy thông tin đó ở đâu ra.” Rồi cô tự hỏi liệu cô có sai lầm không khi tin tưởng rằng ông sẽ không kể với mọi người về những “kỳ tích” của cô ở Ireland.

Ai đó chạm vào khuỷu tay cô. Đó là Tracy. Laura đã dành phần lớn buổi chiều để đọc cuốn tiểu thuyết của cô ấy. “Chúng ta đi nói chuyện riêng một lúc được chứ,” cô ta nói. “Tôi sẽ đi lấy đồ uống của tôi.” Cô nhẹ nhõm khi có một cái cớ để thay đổi chủ đề.

“Thế nào?”

Tracy quá dè dặt đến mức Laura phải vội vàng trấn an cô. “Tôi không thể đặt nó xuống được! Tôi giải quyết mấy việc khác của tôi trước và nghĩ sẽ đọc nó một chút thôi để tôi có thể nhận xét giúp cô, bằng cách này hay cách khác, nhưng tôi không thể dừng lại!”

Dermot cư xử rất tuyệt vời với các học viên ở quán bar. Ông mua đồ uống suốt cả buổi tối và lắng nghe những lời bình luận của mọi người với sự tôn trọng và ân cần, thậm chí ông còn ký tên lên những cuốn sách mà một vài học viên bẽn lẽn đưa cho ông. Ông đặc biệt ngọt ngào với những người phụ nữ đứng tuổi thiếu sự tự tin của những con người nhiều tham vọng trẻ trung, xinh đẹp hơn. Đó là một khía cạnh khác trong con người ông mà Laura chưa thấy nhiều và cô thấy thích nó.

“Tìm thời gian để viết quả là không dễ dàng,” Tracy nói, cảm thấy tự tin hơn sau khi cô và Laura đã nói chuyện. “Đặc biệt là khi ta có một gia đình trẻ. Đôi khi viết lách có vẻ là một việc rất vô bổ.”

“Nếu nó tốt cho cô, nó tốt cho gia đình cô,” Helen nói. “Tôi thực sự tin như thế. Cô không thể là một người vợ và một người mẹ tốt nếu cô kìm chế sự sáng tạo. Đúng không, Dermot?”

Ông mỉm cười và lắc đầu. “Vi không phải là một người vợ hay một người mẹ nên tôi thực sự không có tư cách gì để bình luận, nhưng kìm nén sự

sáng tạo là một điều rất tồi tệ.”

Mọi người phá lên cười. “Không có nghĩa là ông cũng biết điều đó,” John nói. Sau khi thách thức Dermot để chứng tỏ mình, anh ta lại đang ngưỡng mộ ông như bất kỳ ai. “Rõ ràng ông không có vấn đề gì với nó. Hiện giờ ông đang viết tác phẩm gì?”

Cũng là tự nhiên khi John cho rằng Dermot đang viết một tác phẩm nào đó, nhưng Laura cau mày. Cô không muốn Dermot lâm vào một tình huống khó xử.

“Tôi không bao giờ nói về tác phẩm đang viết của tôi,” Dermot nói, khéo léo lảng tránh câu hỏi đó. “Nhưng sự sáng tạo là một người đàn bà bướng bỉnh,” ông nói, “không phải lúc nào cô nàng cũng làm theo những gì anh nói.”

Mọi người lúc đó đã uống vài ly và chỉ mình Laura nghe thấy chút đau đớn thoảng qua trong những lời nói của ông.

“Cô có thể nói thêm một chút về cuốn sách của tôi không?” Tracy hỏi Laura. “Không nhiều người quen của tôi hiểu thể loại này như cô. Cô nghĩ cuốn sách của tôi có thể xuất bản không?”

“Ồ, rõ ràng là, tôi không phải một chuyên gia...”

Laura và Tracy bàn luận về cuốn sách của cô ấy cho đến khi họ bị những người khác lôi đi ăn tối. Vài người trong số họ, bao gồm cả Dermot, đang mang theo những chai rượu vang và vì Laura đã uống hai ly (ly thứ hai do Tracy ấn vào tay cô vì cảm kích), cô quyết định sẽ không uống thêm nữa.

Cô không được ngồi gần Dermot nhưng cô có thể thấy các học viên đang nuốt lấy từng lời ông nói. Tuy nhiên, điều đó cũng chẳng sao cả. Cô đang vui vẻ ở đầu bàn bên này và cô có thể nói chuyện với Dermot sau, khi họ trở lại quán bar.

Nhưng lúc mọi người ăn xong, cô thấy mệt đến nỗi không thể tiếp tục góp vui với họ. Vẫn còn những buổi tối khác, cô tự nhủ. Cô đã làm việc vất vả và hôm đó quả là một ngày dài.

“Tôi nghĩ tôi phải về đi ngủ,” cô nói với mọi người, cảm thấy ngại ngùng, cứ như mình là một kẻ phá hỏng buổi tiệc. “Tôi cảm thấy rất mệt.”

Dermot quá mê mải với một cuộc bàn luận về ưu điểm của những thể loại văn học khác nhau đến nỗi ông hầu như không để ý đến cô. Cô nén lại một cảm giác thất vọng. Ông ấy ở đây vì các học viên, cô tự nhắc nhở mình.

“Tôi vẫn có thể ở lại vì lúc này tôi đã chợp mắt một lúc rồi,” Maggie, một trong những người phụ nữ lớn tuổi, thừa nhận.

“Tôi cũng thế,” một vài người khác nói. “Việc học hành thật quá mệt mỏi!”

Hai ngày sau của khóa học cũng có cùng một khuôn mẫu như vậy. Buổi sáng là các bài tập, buổi chiều là các bài viết riêng hoặc nhiều bài tập hơn, tiếp đó là những cuộc tụ họp kéo dài trong quán bar, trước và sau bữa tối. Mỗi học viên sẽ có một buổi nói chuyện riêng với Dermot. Ông đã tự mình sắp xếp lịch cho hoạt động này mặc dù ban đầu đó là nhiệm vụ của Laura, vì vậy cô không biết khi nào thì ông sẽ có dịp được ở một mình với một nhà văn nữ trẻ trung duyên dáng trong phòng riêng. Đây có lẽ là một điều tốt. Cô đã có quá nhiều việc phải làm rồi. Một loạt các nhà văn đã chính thức nhận lời đến liên hoan và vì Fenella hiện đang bận túi bụi với các đám cưới (đang là mùa hè và cũng là mùa cưới), Laura phải cố gắng lập ra một thời gian biểu. Cô dành tất cả các buổi chiều cho việc này và đọc tác phẩm của những người khác. Tracy đã rất hài lòng với những lời nhận xét của cô về cuốn sách của cô ấy, mọi người cũng muốn nghe ý kiến của Laura. Sau một thời gian, ai cũng biết Dermot coi trọng cô và đánh giá cao những lời cô nói ra sao, vì thế họ cũng làm như vậy. Mặc dù cô đã cố gắng đến quán bar sau bữa tối hai lần, nhưng cô không thể ở lại quá lâu, dù cô rất mong muốn. Và kế hoạch quyến rũ Dermot của cô cũng chưa có dịp được thực hiện. Ông cũng không mời cô đi uống cà phê riêng. Ông có vẻ cảm kích khi

có cô ở đó nhưng cô không thể biết liệu có một chút gì đó hơn thế như cô đã hy vọng không.

“Nào, mọi người, hôm nay chúng ta sẽ có một sự thay đổi!” Dermot công bố khi các học viên đã ngừng nói chuyện và tập trung chú ý. “Tôi đã thuê một chiếc xe khách nhỏ và chúng ta sẽ đến một ngôi nhà cổ ở nông thôn trong ngày hôm nay. Đây là dịp để chúng ta thư giãn một chút - chúng ta đã làm việc rất chăm chỉ từ khi chúng ta tới đây rồi.” Con ngáp bất chợt của Laura là minh chứng rõ ràng nhất cho điều này. “Vì vậy chúng ta sẽ khởi hành ngay bây giờ. Tuy nhiên, các bạn sẽ không chỉ đi dạo loanh quanh, các bạn vẫn sẽ phải làm việc.” Ông ngừng lại để lấy hơi. “Trong chùng mực nào đó, viết văn cũng giống như vẽ tranh vậy. Các họa sĩ nhìn cuộc sống và thể hiện nó thành một thứ gì đó cho người xem. Nhà văn cũng làm thế, nhưng với những câu chữ chứ không phải những thỏi thuốc màu. Tôi muốn các bạn phác thảo lại những gì các bạn nhìn thấy. Có thể là những thứ vật chất: một mẫu gỗ, một bức tượng, một khung cảnh. Có thể là con người và sự liên hệ của họ với môi trường xung quanh. Và với những người giàu trí tưởng tượng hơn” - ông liếc nhìn những nhà văn viết tiểu thuyết thương mại - “tôi muốn các bạn viết một câu chuyện dựa vào bối cảnh và niên đại của ngôi nhà chúng ta sắp đến thăm. Thậm chí các bạn có thể viết về những con người thật sống trong ngôi nhà đó. Tôi muốn tối nay mỗi người sẽ có được bốn tác phẩm! À, và căng tin đã chuẩn bị đồ ăn trưa cho tất cả các bạn để mang theo, hãy đến đó và lấy chúng.”

Laura mừng rỡ. Cô cảm thấy cô cần một ngày lánh xa công việc của liên hoan và chắc chắn, trong cả một ngày dài ở một ngôi nhà cổ vùng nông thôn, cô sẽ có cơ hội được dành một khoảng thời gian riêng tư - thân mật - bên Dermot. Cô chắc chắn cô đã thấy sự mong đợi tương tự như thế trong ánh mắt Dermot khi ông tuyên bố điều này.

“Làm thế nào mà ông thuyết phục được căng tin chuẩn bị những bữa trưa đóng hộp trong thời gian gấp gáp như thế?” Laura hỏi Dermot khi họ lên xe.

Ông cười với cô từ bậc lên xuống cao nhất. “Không gấp gáp đâu. Tôi đã đặt chúng từ sáng hôm đầu tiên. Tôi biết chúng ta sẽ cần một ngày ra ngoài để thư giãn. Nó cũng cho chúng ta một chút thời gian nghỉ ngơi.”

Laura khẽ thở dài khoan khoái và không bận tâm chút nào về việc Helen đã dành một chỗ cho cô, và cô không thể ngồi cạnh Dermot. Chắc chắn lát nữa họ sẽ có cơ hội ở riêng bên nhau; ông rõ ràng cũng muốn thế.

Laura muốn chợp mắt một lúc trên xe, chuyển đi kéo dài hơn cô nghĩ một chút, nhưng Helen muốn nói chuyện về tác phẩm của chị ta. Tuy nhiên, Laura cảm thấy cô sẽ không cần thức khuya để góp vui với mọi người ở quán bar vì cô sắp được ở riêng bên Dermot. Ý nghĩ đó khiến cô vui sướng - và có lẽ cũng khiến cô bàn luận nhiệt tình hơn về cuốn sách của Helen.

Họ tập trung ở một khu vườn gắn liền với một ngôi nhà lớn mà họ sẽ không vào thăm. Dermot đã khẳng khái như thế.

“Chúng ta sẽ phải trả nhiều tiền hơn,” ông nói, “và tôi muốn những khung cảnh ngoài trời. Các bạn có thể miêu tả con người - người thời nay, người thời xưa, nhưng phải sử dụng khu vườn! Tôi muốn những cái cây, những bông hoa. Được mô tả chi tiết - hãy nhớ rằng các bạn phải viết ‘cây sồi’ chứ không phải ‘cái cây’. Giờ thì chúng ta bắt đầu đi thôi.”

Vì không cần phải nghe theo lệnh của Dermot nên Laura quay sang nhìn ngôi nhà. Nó rộng lớn, vuông vắn và có vẻ được xây theo phong cách Georgia. Một cây mộc lan lớn vươn mình khoe sắc ở phía bên này của tòa nhà và bên kia là những bông cẩm tú cầu xinh đẹp. Dẫn đến cửa chính là một con đường hai bên trồng chanh, khi bạn ngoảnh đi khỏi ngôi nhà, bạn sẽ thấy nó có thể ôm vừa hình dáng nóc nhà thờ của ngôi làng gần nhất. Trước mặt ngôi nhà là một thảm cỏ trải dài đến tận bức tường đá phía xa xa. Một mũi tên màu xanh lá cây chỉ cho cô biết những khu vườn cảnh nằm ở đằng sau tòa nhà. Họ đang được hưởng một ngày đẹp trời và khắp nơi nơi đều khoác lên mình hình ảnh tươi đẹp nhất. Quả là ấn tượng, nhưng Laura

thăm nghĩ cô vẫn thích vẻ đẹp khiêm nhường và hoang dại của Somerby hơn.

Cô đứng nhìn chăm chăm một vài phút trước khi quay lại tìm Dermot.

Ông đã biến mất! Làm sao ông có thể biến mất nhanh như vậy chứ? Hẳn là ông đã đi với nhóm học viên đầu tiên, những người lúc đó đều đang tán gẫu luôn miệng và chẳng để ý gì đến khung cảnh xung quanh.

Cô chậm rãi tha thân trên con đường nhỏ, lần theo những tấm biển chỉ dẫn đến những khu vườn. Cô chắc chắn sẽ chạm trán Dermot ngay thôi.

Vấn đề là, có tới mấy con đường dẫn đến vài khu vườn khác nhau: một khu vườn kiểu thôn quê, một khu vườn thiên niên kỷ, một khu vườn gốc cây^[40] - hay gì gì đó - một khu vườn có tường bao, một vườn hoa hồng cùng một vườn rau và những ngôi nhà kính. Cô ngờ rằng còn có một khu vườn cảnh khác nữa ngoài tất cả những khu vườn đó - cô có thể thấy những cây thông đỏ cụt ngọn cao nghều nghệu ở phía xa xa, và một cây ngô đồng được bao quanh bởi những bông hồng leo nhỏ xíu.

Cô nheo mắt trước ánh nắng, cân nhắc các lựa chọn. Sự tò mò của ông có thể dẫn ông đến khu vườn gốc cây, hoặc ông có thể thích những căn nhà kính - chính cô cũng thích chúng - hay ông sẽ bị thu hút tới chỗ những cây thông đỏ và những bông hồng trông như những ngôi sao điểm trên tàng lá gần như màu tím? Cô không đoán được, vì vậy, quyết định rằng sẽ chỉ thưởng thức khung cảnh xung quanh, cô cất bước về phía khu vườn thiên niên kỷ. Gần đến nơi thì cô thấy một nhóm học viên, có cả Dermot, ở ngay phía cuối một con đường trải cỏ rộng rãi.

Cảm giác rằng cô thực sự không thể chạy đến đó mà không trông có vẻ bơ vơ tội nghiệp, như một đứa trẻ không có bạn bè trong một chuyến du ngoạn của trường học, cô nghĩ cô sẽ cố gắng tìm cách để gặp họ mà họ không thấy cô đến gần.

Một hàng rào tự nhiên trông như tấm thảm thêu màu xanh lá bao gồm vài loại cây và một vài loài dây leo, như tầm xuân và kim ngân, có vẻ dẫn đến khu vườn nơi nhóm Dermot đang ở. Hy vọng sẽ không gặp ai và cảm thấy buộc phải giải thích lý do tại sao, Laura chạy dọc theo nó đến đầu bên kia để thấy phía sau lưng của nhóm Dermot. Họ đang tiến về một khu rừng.

Khẽ thở hổn hển và bắt đầu toát mồ hôi, cô định chạy đến gia nhập với họ, nhưng cô vẫn không thể thuyết phục bản thân rằng cô sẽ không có vẻ tội nghiệp. Tại sao Dermot không chia các học viên ra những hướng khác nhau để tìm cảm hứng cho những bài viết của họ chứ?

Cô quyết định rằng việc chạy tới chỗ họ sẽ chỉ có hiệu quả nếu cô có điều gì đó quan trọng thiết yếu để nói với họ. Cô có thể nói gì? Cô không thể nói có một vụ hỏa hoạn bởi vì rõ ràng chẳng có đám cháy nào cả, và dẫu sao thì họ cũng đang ở trong vườn. Lũ lụt và những bày châu chấu cũng sẽ không có tác dụng gì. Hay cô sẽ kể về một mảnh vườn tuyệt đẹp, với một con bướm hoặc, hay hơn, một con chuồn chuồn kỳ lạ? Cô quệt lông mày. Không, cô sẽ không có vẻ háo hức như một nữ Hướng đạo sinh tham vọng mà sẽ chỉ cực kỳ điên rồ bởi vì nếu có một con chuồn chuồn, không đời nào nó vẫn còn ở đó, cho dù tất cả mọi người có lũ lượt kéo đến xem nó. Và nếu đó là một khu vườn đẹp với những bông hồng già và oải hương, cô sẽ chẳng cần phải chạy.

Cô thở dài, bước về phía khu vườn gốc cây - ít nhất nó nghe cũng thú vị.

Cả buổi chiều còn lại, có lúc cô cảm thấy mình như một thám tử tư tội tệ, cố gắng theo dõi Dermot, có lúc lại thấy mình như một con mồi của thám tử, cố gắng tránh mặt bất cứ học viên nào, để lỡ may cô gặp Dermot đi một mình, cô cũng sẽ chỉ có một mình.

Khi cuối cùng họ gặp nhau ở tiệm trà, cô tỏ vẻ vô tư nói với ông, “Đó là một khu vườn đáng yêu, đúng không? Nó phải rộng đến hàng mẫu. Tôi không nghĩ là tôi nhìn thấy ông.” Đây là một lời nói dối nhưng cô không

muốn nói cô chỉ thấy ông từ xa bởi vì điều đó có nghĩa là cô đã chú ý đến ông.

“Ồ, tôi đã tìm thấy một góc rừng khuất,” ông nói. “Tôi đọc cuốn sách của tôi.” Thấy phản ứng của cô, ông nói thêm, “Không, không phải tôi viết. Nếu tôi nói đó là một cuốn thơ, cô có nghĩ tôi tự phụ vô lối không?”

“Có,” cô gật đầu, mỉm cười, lại nói dối. “Nhưng đó là bệnh của các nhà văn, vì vậy tôi sẽ bỏ qua cho ông.”

Trên chuyến xe quay về, cô ngồi ở phía cuối và mau chóng chìm vào giấc ngủ. Tìm kiếm thời gian riêng tư bên Dermot quả là căng thẳng. Nếu ông thích cô - và điều đó ngày càng trở nên xa vời - ông có thể tìm cô.

Ngày cuối cùng của khóa học đã đến và mọi người đang lo lắng về chuyến viếng thăm sắp tới của Eleanora. Mặc dù chưa bao giờ gặp bà, nhưng các học viên vẫn linh tính rằng tác phẩm của họ sẽ bị vùi dập tơi bời, cho dù Dermot đã phân tích mổ xẻ nó. Dermot có lẽ cũng đang lo người đại diện của ông sẽ thúc giục ông về tác phẩm đang thai nghén, mặc dù ông không nói điều này với Laura, nhưng hẳn phải có một lý do nào đó cho sự bối rối của ông. Và Laura tin rằng Eleanora sẽ trách cô vì đã không thuyết phục được Dermot cho phép họ công bố sự xuất hiện của ông ở liên hoan. Mặc dù, khi nghĩ kỹ hơn, cô nhận ra điều này chẳng có lý chút nào. Và cô chỉ đang bị lây sự căng thẳng từ những người khác.

Eleanora đến với phong cách độc đáo quen thuộc, tự mình lái chiếc Ferrari cũ kỹ hiện đang gầm rú tiến đến tòa nhà, để lại một vệt khói màu xanh dương mù mịt đằng sau nó.

Dermot ra chào bà. Ông mặc bộ com lê nhăn nhúm đến nỗi trông nó như đã bị một cái xe lu cán qua vài lần. Laura rất muốn bảo ông chải tóc nhưng đã cố kìm lại, vì cô nhận ra rằng Eleanora, người biết ông khá rõ, sẽ không mong đợi ông bảnh bao hơn. Những người còn lại đều đã quen với vẻ ngoài lôi thôi lếch thếch đậm chất nhà văn của ông.

Ông hôn Eleanora nồng nhiệt và nói, “Tôi không chắc bà có thể để xe ở đó, Nellie thân mến ạ.”

Eleanora vênh mặt nói, “Đừng gọi tôi là Nellie, và tôi chắc chắn chàng trai trẻ tử tế này sẽ đỡ nó cho tôi.”

“Chàng trai trẻ tử tế” đang được nói đến chính là Gareth, người mà Laura thầm gán cho cái tên Young Turk. Anh ta quá đổi vui mừng đến nỗi không bắt được chùm chìa khóa mà Eleanora ném cho anh ta. Mừng thầm vì mình không bị đề nghị đỡ nó, Laura theo Dermot và Eleanora vào trong tòa nhà và theo hành lang đến phòng giảng dạy.

Eleanora thật dữ tợn! Laura nghĩ Dermot đã khá khắc nghiệt, nhưng Eleanora còn khắc nghiệt hơn. Cô cho rằng bà ấy sẽ nói rõ về sự khốc liệt của thị trường văn học nhưng bà ấy còn sôi nổi tới mức có vẻ thích thú trước việc kể ra hết mọi khía cạnh tiêu cực của các nhà văn mà bà ấy có thể nghĩ tới - và còn nhiều điều nữa. Bà nói với các học viên rằng cơ hội xuất bản sách của họ chẳng khác gì cơ may trúng xổ số. Sau đó bà tiếp tục nói rằng việc được xuất bản còn không khó bằng một nửa việc duy trì được điều đó. Nếu cuốn sách đầu tiên của bạn không tốt, cuốn thứ hai sẽ không bao giờ được ra mắt, và nếu cuốn sách của bạn phát hành không tốt, bạn có thể phải đốt chúng trong một góc vườn bởi vì theo cách đó chúng mới có thể thu hút nhiều sự chú ý hơn.

Không ai thực sự òa khóc, nhưng Laura cảm thấy đó chỉ còn là vấn đề thời gian.

Rồi Eleanora đổ nốt can xăng cuối cùng vào ngọn lửa thất vọng mà bà đã tạo ra. “Và nếu các bạn không ưa nhìn, không quá già, không quá trẻ, không liên quan đến một ngôi sao bóng đá hay giám đốc điều hành của một công ty xuất bản, cũng hãy quên nó đi. Nếu các bạn không thể thu hút sự chú ý, sách của các bạn sẽ không thể xuất bản.”

Eleanora có vẻ hơi ngạc nhiên khi căn phòng không vỡ òa

trong tiếng vỗ tay. Dermot đứng chết lặng, một điều hiếm hoi với

ông, và những tiếng thút thít khe khẽ bắt đầu phát ra từ các học viên.

Laura đứng dậy. Cô không thể tiễn họ về nhà với sự thất vọng, chán chường.

“Chà, cảm ơn, Eleanora, điều đó thật thú vị. Chẳng phải chúng ta nên được nghe trước về những viễn cảnh xấu nhất sao? Dermot và tôi biết rằng có rất nhiều tài năng trong căn phòng này, và mặc dù tôi không nghĩ ai trong số các bạn là bạn thân của một ngôi sao bóng đá, hoặc kết hôn với ông chủ của một nhà xuất bản lớn...” cô ngừng lại. “Nhưng nếu có người nào như thế và không kể với chúng tôi, chúng tôi sẽ xử lý người đó sau... Dermot và tôi đã thấy khả năng làm việc và sự cống hiến lớn lao của các bạn, và tôi biết - chắc chắn -“ cô không chắc chắn chút nào, nhưng dẫu sao cô vẫn nói thế, nhận thức rằng cô có vẻ khá giống một bà hiệu trưởng quá nhiệt tình “... rằng Eleanora sẽ đồng ý với chúng tôi khi chúng tôi nói rằng, tài năng và tính kiên nhẫn quan trọng hơn bất cứ điều gì bà ấy đã nhắc đến. Người tài nhất định sẽ thành công. Các bạn hãy cố lên! Và sau đó hãy đến gặp chúng tôi ở quán bar.”

Tiếng vỗ tay không vang lên như sấm, nhưng khi những lời động viên của cô lắng xuống, họ đã thoát khỏi cơn sốc và nhẹ nhàng vỗ tay.

“Cung à, cô quá mềm mỏng với họ đấy!” Eleanora nói khi chỉ còn lại ba người họ. “Hãy cứ nói sự thực!”

“Tôi biết mỗi lời bà nói đều đúng...” Dermot lùa tay qua mái tóc, khiến nó càng thêm giống một cái tổ chim bị gió làm hỏng “... nhưng họ sẽ ra ngoài kia và tự cắt họng họ nếu Laura không cứu vãn tình hình.”

“Phải, Laura thân mến, cô đã làm rất tốt! Tôi biết cô là người điều hành liên hoan của Fenella. Cô cũng đã làm rất tốt với khóa học này! Bây giờ tôi đã hiểu vì sao anh muốn có cô ấy, Dermot.”

Laura đột nhiên thấy nghẹt thở. Cô cứ ngỡ chính Eleanora tiến cử cô với Dermot. Cô không biết cô cảm thấy ra sao về điều đó. Dĩ nhiên là cô thấy vui vì ông nghĩ cô hữu ích. Và hãnh diện khi ông đánh giá cao kỹ năng biên tập và tổ chức của cô. Nhưng phải chăng điều này có nghĩa là ông thực sự không thích cô chút nào, và chỉ coi cô là một phụ tá được việc? Và đó là lý do ông không muốn ở riêng bên cô? Quả là một ý nghĩ tai hại.

“Laura là một người tuyệt vời,” Dermot nói. “Tôi sẽ không thể xoay xở nếu không có cô ấy bên cạnh.”

Có một khoảnh khắc im lặng và rồi Eleanora vỗ vai Laura. “Tốt lắm! Giờ thì hãy nói cho tôi biết quán bar ở đâu?”

Ban đầu các học viên đều sợ ngòai gần Eleanora, nhưng dần dần họ nhích lại gần hơn và thấy rằng bà không châm chích họ. Vào cuối buổi tối hôm đó bà đã khao họ đồ uống và, với một chút xúi giục từ Laura, ngòai ý sẽ đọc bất cứ thứ gì họ gửi cho bà.

Khi Laura dẫn Eleanora đã khá say xỉn về phòng, bà nói với cô, “Tôi không biết tại sao tôi lại đề nghị làm thế. Đồng bản thảo ở văn phòng của tôi đã khá đồ sộ rồi.”

“Nhưng đây sẽ là những bản thảo chất lượng! Chính tay tôi đã chọn lọc kỹ lưỡng và tác phẩm của họ sẽ hay hơn nhiều khi họ đã trau chuốt nó.”

“Được rồi, cung à, tôi tin cô. Và Dermot cũng tin cô, quả là một điều thú vị.”

Vì Laura luôn nghĩ mình là một người đáng tin cậy, cô không nghĩ điều đó có gì là kỳ lạ. Nhưng có lẽ Eleanora đang say nên không suy nghĩ được rõ ràng.

Các học viên rời đi ngay sau bữa điểm tâm, nhiều người trong số họ nói họ cảm thấy căng tràn sức sáng tạo. Eleanora đã rời đi trước bữa sáng, nói

rằng bà sẽ đến thăm một người bạn cũ trên đường về nhà, vì vậy đột nhiên chỉ còn lại Dermot và Laura.

“Chà, tôi không biết nói gì,” Dermot nói.

“Đó hẳn là câu đầu tiên!” Laura trêu ông, cố gắng nói với giọng vui vẻ, mặc dù cô chẳng cảm thấy thoải mái chút nào. Cô vẫn bối rối bởi cách xử sự của ông trong suốt khóa học. Ông có vẻ thích sự có mặt của cô. Nhưng ngoài ánh nhìn trìu mến, cô không nhận thấy một tín hiệu nào từ ông và cảm thấy hoàn toàn khó hiểu trước thái độ của ông dành cho cô. Cô cũng buồn vì cô đã không thể tận dụng khoảng thời gian họ ở bên nhau. Đột nhiên cô cảm thấy kém tự tin hơn - quyến rũ ông quả là một chuyện quá sức với cô. Một bãi đậu xe ở trường đại học không phải là khung cảnh lãng mạn nhất. Và ông không tỏ vẻ gì là sẽ tán tỉnh cô khi ông đứng đó với hai tay đút trong túi quần, nóng lòng muốn đi. Cô tự nhủ cô sẽ gặp lại ông ở liên hoan, nhưng liệu họ có một phút nào được ở riêng bên nhau không? Cô không thể tin tưởng vào điều đó. Và cô phải đối mặt với khả năng ông không hề có ý gì đặc biệt với cô. Cô chỉ là một Laura giỏi giang, có ích.

“Đàn ông Ireland có tiếng là nhiều lời,” cô tiếp tục trêu ông.

“Không phải người đàn ông Ireland này, vào thời điểm này.” Rồi ông đặt tay lên má cô. “Cô là một cô gái rất dễ thương.”

Cô chớp mắt để xua đi những giọt nước mắt đột ngột dâng lên. Ông rất ân cần và lịch thiệp nhưng cô chỉ nhận thấy sự trìu mến trong giọng nói của ông. “Cảm ơn ông. Hẹn gặp lại ông ở liên hoan vào tháng Bảy nhé.”

“Ôi Chúa ơi, cái liên hoan chết tiệt đó! Tôi đã quên khuấy về nó.”

“Ồ, vậy thì để tôi nhắc lại ông!” Cô nói, với sự nghiêm khắc giả bộ.

“Một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp nhau trong những hoàn cảnh thuận lợi hơn,” ông nói. Rồi ông hôn lên má cô và bước về phía chiếc xe của ông mà

không nhìn lại lấy một lần.

Laura đứng nhìn theo, những giọt nước mắt chảy tràn trên gương mặt. Cô không bận tâm đến việc có ai trông thấy cô hay không.

Chương 13

Chuyến lái xe trở về Somerby cho Laura nhiều thời gian để tháo gỡ những cảm xúc cô dành cho Dermot và, quan trọng hơn, những cảm xúc ông dành cho cô. Mặc dù cô không biết cảm nhận của ông, nhưng cô tin chắc cô rất yêu Dermot. Khóa học đã cho cô cơ hội để thấy ông như một người đàn ông, và cách ông thể hiện trong xã hội. Ông có thể chua cay, châm chọc và khiếm nhã nhưng tất cả những điều đó đều bị lu mờ trước sự hài hước, dí dỏm và cực kỳ ân cần của ông. Tất cả các học viên đều đã bị phê bình, nhưng họ cũng nhận được những lời khen mà họ sẽ coi trọng trong suốt nghiệp viết của họ.

Ông coi cô như một cộng sự, chỉ thế thôi. Đáng tin cậy, siêng năng, vị tha - không một đức tính nào trong số chúng khiến cô trở thành người quan trọng, trừ phi chúng tình cờ có liên quan đến sự thành công của một nhà văn nào đó. Sự dịu dàng của ông đối với cô khi họ chia tay đã chứng tỏ cho cô thấy ông yêu mến cô biết chừng nào, nhưng yêu mến thôi thì không đủ. Một phần trong cô ước ao cô chưa bao giờ gặp ông, rằng ông vẫn là con người khó hiểu mà cô từng mơ tưởng đến. Giờ đây, giống như tất cả các nhân vật nữ chính trong những cuốn sách cô từng đọc ngẫu nhiên khi còn là một cô thiếu nữ, cô sẽ phải tự vực mình dậy và cố gắng hết sức để quên ông.

Cô mau chóng bị ném trở lại vào công việc chuẩn bị cho liên hoan nên chẳng có mấy thời gian để tư tưởng đến Dermot Flynn vĩ đại, và cô thấy mừng vì điều đó. Cô nhét bức ảnh chụp tập thể bọn họ do một học viên gửi cho cô vào một trong những cuốn sách của cô trên giá sau khi vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt ông và rồi tự dặn lòng đừng quá ngốc nghếch.

Cô đã đến ở với Grant vài ngày, anh vừa trở về từ một kỳ nghỉ “ở một nơi ấm áp và đắt đỏ” và muốn kể với cô về nó, kèm những bức ảnh. Hiện giờ cô lại đang quay về Somerby - để làm việc.

Fenella chào Laura bằng cách gọi với qua ô cửa sổ để mở khi Laura vòng ra phía sau để đỗ xe gần căn chuồng bò được cải tạo lại của cô. Trông Fenella có vẻ rất phấn khích.

“Cô nghe tin gì chưa? Dermot đã công bố chuyện tham dự liên hoan của chúng ta! Tại sao cô không nói với tôi?”

“Hãy để cô gái tội nghiệp ra khỏi xe đã!” Ngay cả Rupert, theo sau vợ anh, cũng có vẻ ít điềm đạm hơn thường lệ.

Laura xuống xe. “Xin lỗi, Fen, ý chị là gì?”

“Jacob Stone vừa gọi điện cho tôi. Hình như Dermot đã công bố chuyện này. Jacob Stone đã đọc được nó trên một bài báo. Đương nhiên là ông ấy mừng rơn.”

“Không phải ông ấy đâu!” Laura mở cửa sau để lấy túi. “Tôi chắc chắn Dermot sẽ nói với tôi nếu ông ấy định làm thế.” Cô cảm thấy như bị phản bội. Đây là liên hoan của cô! Chắc chắn cô phải là người đầu tiên được biết, chứ không phải một cơ quan thông tấn nào đó và Jacob Stone! Dẫu sao chẳng nữa, lúc ở khóa học ông nói ông đã quên khuấy về nó mà!

“Chúng tôi sẽ gọi cho Eleanora,” Fenella nói. “Dì ấy sẽ biết.”

“Ý hay. Tôi nghĩ chúng ta cần kiểm tra chuyện này. Tôi thực sự nghĩ thế đấy.”

Có vẻ đó là sự thật. Họ truy cập vào một trang tin tức trên Internet bằng máy tính của Rupert. Vài cơ quan thông tấn đã đưa tin rằng nhà văn ẩn dật Dermot Flynn đã đồng ý xuất hiện tại liên hoan văn học Somerby. Có tin

đồn rằng ông sắp cho ra mắt tác phẩm mới nhất sau nhiều năm và sẽ có một cuộc chiến tranh giành cuốn tiểu thuyết này giữa các nhà xuất bản.

“Ôi, mẹ kiếp,” Laura lẩm bẩm.

“Laura!” Fenella nói.

“Tôi biết. Tôi xin lỗi, nhưng đó là từ duy nhất thích hợp với tình huống này. Ông ấy sẽ tức điên lên mất!”

“Tại sao? Và dẫu sao đi nữa, có lẽ chính ông ấy đã công bố chuyện này,” Fenella nói. “Còn ai khác có thể dựng lên một câu chuyện như thế?”

“Eleanora chẳng hạn,” Laura nói. “Bà ấy là người được lợi nhất.” Cô nghĩ kỹ về khóa học, cố gắng nhớ xem liệu Eleanora có bất cứ hành động nào chứng tỏ bà ấy có thể công bố câu chuyện này không. “Nhưng tôi không nghĩ bà ấy làm thế.”

“Được thôi, chúng ta có thể hỏi đi ấy,” Fenella nói.

Laura thở dài. “Cầu mong nó không được đưa lên những kênh thông tin chính.” Cô rầu rĩ nhìn Rupert và Fenella. “Suy cho cùng, nó chỉ là một mẩu tin tức liên quan đến giới văn học, không hẳn là mối quan tâm chung của mọi người.”

“Ở Ireland thì có thể không như thế,” Rupert nói. “Ý tôi là, tôi không thực sự nắm rõ, nhưng tôi cho rằng một cái tin như ‘nhà văn Ireland còn sống vĩ đại nhất’ đang cho ra đời một cuốn sách mới sẽ thu hút được nhiều sự chú ý.”

Laura đưa tay che mặt. “Thật đáng sợ.”

“Nó rất tốt cho liên hoan!” Fenella nói. “Tôi có thể nói với mọi người rằng ông ấy sẽ đến và rồi có lẽ tất cả những nhà văn chưa nhận lời sẽ gật đầu đồng ý. Và người ta sẽ xếp hàng mua vé.”

Laura bỏ tay xuống. “Tôi không biết Dermot sẽ làm gì khi ông ấy nghe được chuyện này.”

“Chúng ta không thể làm gì cho đến khi ông ấy biết được,” Rupert nói. “Tôi nghĩ chúng ta nên bình tĩnh. Cô hãy vào trong nhà và uống một tách cà phê đã.”

Laura đang lấy hết can đảm để gọi điện cho Eleanora thì điện thoại của cô reo. Eleanora đang gọi điện cho cô. “Laura?” Bà cúi kính nói. “Cô đã công bố chuyện này à?”

“Không! Bà nghĩ tôi làm thế sao?”

Eleanora dịu giọng. “Không.”

“Thú thực, tôi đang nghĩ chắc là bà đã tung tin đó,” Laura nói.

“Tôi ư? Chúa ơi, không! Tại sao tôi lại làm thế? Nếu có một điều gì có thể làm cho anh ta bị mất cảm hứng sáng tác vĩnh viễn, thì đó chính chuyện này.”

“Bà biết ông ấy bị mất cảm hứng sáng tác à?”

“Đương nhiên!”

“Ông ấy đang hy vọng bà không biết.”

“Anh ta nghĩ tôi là ai hoặc là cái gì vậy? Một kẻ đàn độn à? Tôi là người đại diện cho anh ta mà, vì Chúa. Tôi biết khi nào các nhà văn của tôi không viết được gì, ngay cả khi họ nói với tôi rằng họ đang làm thế! Không, gã trai tội nghiệp đó đã bị mất cảm hứng sáng tác hàng năm trời rồi. Chúng tôi chỉ đang cùng nhau giả vờ rằng tôi không biết gì thôi.” Bà ngừng lại. “Anh ta đã nói với cô à?”

“Ừm.” Laura không giải thích gì về hoàn cảnh, cũng như việc họ đã trao đổi những bí mật sâu kín. Eleanora không cần biết hết mọi thứ.

Eleanora im lặng một lúc lâu. “Tôi nghĩ cô nên đến London ngay. Chúng ta cần lập một kế hoạch.”

“Nhưng liên hoan...”

“Liên hoan sẽ không có tiết mục đỉnh của nó trừ phi chúng ta có thể nghĩ ra được điều gì. Đây phải là ưu tiên hàng đầu. Fenella sẽ hiểu thôi.”

Laura đang giải thích toàn bộ điều này với Fenella và Rupert thì điện thoại của cô báo có tin nhắn. Từ Dermot. “Liên hoan của cô có thể dẹp đi được rồi đấy.”

Cô có cảm giác như vừa bị đấm một cú vào mặt, không phải vì liên hoan rất cần ngôi sao của nó, mà vì ông có thể nghĩ rằng cô đã phản bội ông. Dù thế nào đi nữa, cô phải nói với ông rằng cô không làm thế.

“Tôi nghĩ chúng ta có thể coi nó như một lời từ chối,” cô nói, cố gắng giữ giọng điềm tĩnh, sau khi giờ tin nhắn ấy cho Rupert và Fenella xem. “Thực sự thì, với một người như ông ấy, nó được coi là khá lịch sự rồi.”

“Có lẽ ông ấy không biết cô có thể nhấn lại một từ có chữ ‘M’ đứng đầu,” Rupert nói.

“Cô có thể sao?” Fenella nói. “Thế mà tôi không biết đấy!”

“Dù sao chúng ta vẫn nên cảm ơn Chúa vì mọi chuyện đã không tệ hơn,” Laura nói, tự hào vì cô có thể thốt ra một câu an ủi như thế. Trong hoàn cảnh này, nó là một thành tích.

“Cô nên đến chỗ Eleanora ngay,” Fenella nói. “Dì ấy là người duy nhất giúp chúng ta thoát khỏi tình cảnh này. Nếu dì ấy nói cần cô, thì cô cứ đi đi.”

“Có lẽ Laura cần được nghỉ ngơi trước?” Rupert gợi ý. “Cô ấy vừa mới về mà. Anh biết gia đình em luôn nhảy lên mỗi khi Eleanora búng ngón tay, nhưng không lý gì Laura cũng phải làm như vậy.”

“Thực sự thì, tôi nghĩ là có đấy, Ru ạ,” Laura nói. “Chúng ta cần giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt. Nếu chúng ta có thể giải quyết được.”

“Giá mà chúng ta tìm ra được ai đã làm thế,” Fenella nói. “Chúng ta có thể gửi cho hắn thư đe dọa.”

“Chị đã định gửi cho hắn thư hôm mộ khi chị mới nghe tin còn gì,” Laura nói, phẫn nộ.

“Đó là trước khi tôi biết điều này là một thảm họa thế nào.”

Một bát xúp lút dạ và chuyến quá giang đến nhà ga bằng xe của Rupert giúp Laura bình tĩnh đôi chút. Cô đọc một cuốn tiểu thuyết lãng mạn nhẹ nhàng trên tàu và lúc đến London, cô cảm thấy đỡ tuyệt vọng hơn. Xét cho cùng, nếu liên hoan thất bại, đó cũng không phải là ngày tận thế. Rồi cô nhớ ra cô và Fenella đã đổ bao nhiêu công sức và tiền bạc vào đó, và quyết định rằng nó có thể không phải ngày tận thế nhưng nó sẽ là một nỗi nhục nhã khủng khiếp. Và Jacob Stone có thể rút lại sự tài trợ bất cứ lúc nào. Nhỡ ông ta đòi lại số tiền ông ta đã bỏ ra thì sao?

Cô xóa bỏ ý nghĩ kỳ cục ấy khi bước tới dãy taxi đang đậu, kéo theo cái va li có bánh xe. Cô cảm giác như cô đã phải liên tục di chuyển từ chỗ này sang chỗ nọ hàng tuần nay rồi. Cô lo lắng cho Dermot hơn là cho liên hoan. Và cô biết Eleanora cũng thế.

“Cung à, uống gì nhé. Tôi cần một thứ gì đó,” Eleanora nói trước cả khi Laura đưa được chiếc va li vào căn hộ. “Đây quả là một thảm họa.”

Laura buông va li ra và cởi áo khoác, đi theo Eleanora vào một căn phòng khách quyền rũ.

Eleanora tiến tới thứ có vẻ là cái bàn kê sát tường kiểu Louis Quinze, nhưng có lẽ không phải.

“Rượu gin pha nước khoáng? Whisky? Bất cứ thứ gì cô có thể nghĩ đến?”

“Làm ơn cho tôi whisky,” Laura nói.

“Ý hay. Chúng ta cần rượu mạnh.”

Bà đưa cho Laura một ly đầy như ly cô đã uống ở Ireland. “Ngồi đi!”

Laura ngồi xuống sofa. Eleanora chọn một chiếc ghế bành phía đối diện.

“Xin lỗi vì đã lôi cô đến đây,” Eleanora nói, sau khi nhấp một ngụm rượu lớn mà không đụng ly nhấp cuộc, “nhưng cô là người duy nhất có thể giúp chúng ta thoát khỏi tình cảnh này.”

“Ý bà là gì? Bà là người đại diện của ông ấy cơ mà.”

“Phải, và hiện tại anh ta chẳng coi tôi ra gì cả.” Eleanora đặt ly của mình xuống. “Anh ta đã kể với cô rằng anh ta bị mất cảm hứng sáng tác, anh ta đã đề nghị cô giúp anh ta trong khóa học - điều đó có nghĩa là anh ta thích cô. Cô phải là cô trình nữ hiến thân mình cho con rồng hung ác.”

Laura giật nảy mình.

“Tôi đang ví von mà cưng.” Một bên lông mày mảnh như đường kẻ bút chì của Eleanora nhướng lên ngạc nhiên trước phản ứng của Laura.

Laura cố lấp liếm. “Ồ, tôi cho rằng ông ấy cũng khá thích...”

“Không, cưng à. Rất nhiều. Anh ta rất thích cô. Cô chắc chắn không làm cho anh ta nổi cáu.”

Laura mỉm cười, che giấu nỗi đau. Cô không muốn ông “thích” cô, cũng chẳng quan tâm đến chuyện cô không làm ông nổi cáu. Cô muốn ông - ờ,

ham muốn cô. “Tôi nghĩ đó có thể được coi là một lời chỉ trích khéo léo.”

“Cô phải đi nói chuyện với anh ta. Nói với anh ta rằng chúng ta phụ thuộc vào anh ta và chúng ta không làm rò rỉ chuyện đó.”

“Vậy thì ai đã làm nhỉ? Tôi đang cố nghĩ ra thủ phạm.”

“Tất cả các blog văn học đều đăng tin về nó,” Eleanora rầu rĩ nói. “Tôi không thể hiểu nổi tại sao người ta cứ phải khoe khoang những việc họ làm với cả thế giới cơ chứ.”

“Vậy thì hãy truy cập một trong các trang blog đó, để xem liệu nó có cho chúng ta manh mối nào không,” Laura gợi ý.

“Máy tính của tôi ở trong văn phòng,” Eleanora nói. “Cô cứ xem trong khi tôi chuẩn bị bữa tối. Tôi e rằng sẽ chỉ có những món ăn sẵn thôi.”

“Thực sự thì tôi không bận tâm mình ăn gì,” Laura nói. “Văn phòng của bà ở đâu?”

“Căn phòng ở cuối hành lang này. Máy tính bật sẵn rồi.”

Laura gõ tên Dermot vào thanh tìm kiếm và một loạt trang blog xuất hiện. Cô xem qua chúng, bỏ qua những gì liên quan đến hai cuốn tiểu thuyết đầu tiên của ông. Rồi cô tìm thấy thứ cô muốn tìm. Đó là blog của Gareth Ainsley - một trong các học viên. Mặc dù anh ta đặt tên cho mình là “nhavanngoaihanhtinh”, nhưng nhân dạng của anh ta rất rõ ràng. Và anh ta nhắc đến khóa học. Tuy nhiên, điều kỳ lạ là, cô chắc chắn chưa bao giờ nhắc đến chuyện Dermot sẽ xuất hiện ở liên hoan. Cô đã bảo vệ sự riêng tư của Dermot rất cẩn thận.

Khi cô đọc blog (nó kể khá nhiều về việc giảng dạy của Dermot, những học viên khác và chỗ ở), cô nhận ra có lẽ anh ta đã kể với báo chí chuyên ngành và các tạp chí lá cải trước khi viết bài này. Anh ta là một nhà văn trẻ rất tham vọng, tự tin với tài năng của mình và dường như rất ngưỡng mộ

Dermot. Vậy tại sao anh ta lại làm điều này với ông? Có lẽ anh ta nghĩ nó sẽ thúc đẩy sự nghiệp văn chương của anh ta.

Laura đi vào bếp. “Tôi nghĩ tôi đã tìm ra thủ phạm. Một trong các học viên. Nhưng điều tôi không thể hiểu nổi là làm thế nào anh ta biết được Dermot sẽ xuất hiện ở liên hoan. Tôi chắc chắn chín mươi chín phần trăm rằng tôi không kể với ai cả. Tôi cẩn thận đến mức không hề hé môi với ai hết.”

Eleanora đổ những thứ đựng trong một cái khay kim loại vào một cái đĩa. “Có lẽ Dermot đã kể. Tôi đoán rằng họ thường tụ tập nhậu nhẹt đến khuya.”

Giờ thì Laura cảm thấy áy náy vì cái sức khỏe quá yếu ớt của cô đã khiến cô không thể thức muộn. “Quả đúng là thế, và tôi đã không thức cùng họ, vì vậy có thể Dermot đã nói hớ điều gì đó.” Cô thở dài. “Ôi, bây giờ chúng ta chẳng thể làm được gì cả. Bí mật đã bị lộ. Tôi chỉ có thể chắc chắn rằng bây giờ Dermot sẽ không đến liên hoan nữa.”

Eleanora cầm hai cái đĩa đầy thức ăn lên. “Cô mang mấy cái ly và chai rượu nhé.”

Laura đi theo bà vào phòng ăn, nhận thức rằng cô còn nhiều điều muốn nói. Mọi thứ bỗng nhiên thay đổi, và cô cảm thấy có lẽ họ nên để Dermot yên. Liên hoan sẽ phải diễn ra mà không có ông.

“Thú thực,” Eleanora nói, rót đầy hai ly rượu vang. “Tôi không quan tâm đến liên hoan. Giờ thì ăn thôi. Đây không phải một bữa ăn nóng sốt, mà là một bữa ăn nguội lạnh.” Bà ngừng lại khi bà ngắm nhìn cái đĩa của mình trong một thoáng trước khi cầm dao nĩa lên và thọc vào đồ ăn. Bà tiếp tục nói, trên đầu nĩa cầm một miếng thịt gà. “Dĩ nhiên nếu Dermot xuất hiện thì sẽ rất tuyệt, nhưng lúc này tôi chỉ lo lắng cho anh ta thôi.”

Laura ngừng lại, chiếc nĩa đã gần đưa đến miệng. “Ý bà là gì?”

Eleanora đặt dao nĩa xuống. “Anh ta là người rất cực đoan. Nếu anh ta nghĩ quân, anh ta có thể...”

“Gì cơ? Bà đang nói gì vậy?”

“À, tôi không cho rằng anh ta sẽ hủy hoại bản thân hay gì đó,” Eleanora chậm rãi nói, “nhưng anh ta có thể giã từ nghiệp viết, đó sẽ là một sự mất mát. Một sự mất mát rất lớn.”

Bất chấp thái độ đôi lúc bàng quan của bà, Laura biết Eleanora vẫn hy vọng Dermot sẽ tạo ra một kiệt tác nữa, ngay cả sau toàn bộ quãng thời gian này, và không chỉ vì khoản tiền mười phần trăm của bà. Bà tin tưởng ông ấy, giống như Laura vậy. Cô bỗng thấy mến người phụ nữ đứng tuổi này.

Một sự im lặng âm đạm phủ xuống họ. Laura nhấp rượu vang, nghĩ về một thế giới không còn cuốn sách nào khác của Dermot Flynn nữa. “Điều đó thật đáng sợ,” cô thốt lên.

“Đó là lý do cô phải đến đó và giải quyết với anh ta.”

Laura đặt ly của mình xuống, biết rằng Eleanora là một người khéo léo, thông minh. “Tại sao lại là tôi? Tại sao không phải là bà? Còn có ai tốt hơn người đại diện của ông ấy chứ? Bà đã quen biết ông ấy trong toàn bộ quãng đời văn chương của ông ấy. Bà giống như một người mẹ đối với ông ấy vậy.”

“Tôi không thể là mẹ anh ta. Anh ta ghét tôi rồi. Cô là người duy nhất. Xét cho cùng, trước đây cô đã từng làm thế. Cô đã thuyết phục được anh ta đồng ý đến liên hoan.”

“Phải, nhưng bây giờ ông ấy đã ghét liên hoan này! Có lẽ ông ấy còn ghét cả tôi nữa!”

“Cô bé thân mến, anh ta không ghét cô đâu! Tin tôi đi. Anh ta sẽ quá đổi vui mừng khi thấy một khuôn mặt thiếu óc phê phán.”

“Tôi không phải là người thiếu óc phê phán!” Laura nói, ước ao rằng sự phần nộ của cô là thực.

“Tôi biết có lẽ câu này nghe nhảm tai quá rồi, nhưng cô là người duy nhất có thể thực hiện nhiệm vụ này.” Bà ngừng lại. “Cho dù anh ta chẳng thích gặp ai nhưng anh ta vẫn muốn gặp cô hơn bất cứ ai khác tôi có thể nghĩ đến.” Bà nhìn Laura, đôi mắt ngời lên mong đợi.

Biết rằng mình đã bị dòn vào thế bí, Laura nói, “Thôi được,” và lại cầm ly rượu vang lên. Cô thấy mệt mỏi và lo lắng, nhưng vẫn có một chút hứng khởi trước viễn cảnh được gặp lại Dermot lần nữa.

Ngày hôm sau, khi đang thu dọn đồ đạc để về Somerby, Laura gọi điện cho Monica. Monica đã nghe hết chuyện về Dermot, dĩ nhiên. Sau khi cùng nhau thốt lên vài thán từ, Laura nói, “Mon, cô có đi Ireland với tôi lần nữa không? Tôi phải đến đó và giải quyết mọi chuyện với ông ấy. Mọi người đều có ý kiến như vậy. Tôi thực sự không muốn đi một mình.”

“Ôi, Laura! Tôi không thể! Tôi sắp có một chuyến lưu diễn nhỏ. Seamus sẽ đi với tôi.” Cô hạ giọng. “Mọi chuyện giữa chúng tôi đang diễn ra rất tốt đẹp.”

“Ồ.”

“Ừm. Tôi thực sự chưa nghe ban nhạc của anh ấy chơi nhưng tôi chắc chắn họ rất tuyệt vời.” Rồi cô nhớ ra lý do Laura gọi điện. “Và thực sự thì, Laura ạ, đây là chuyện cô nên tự làm một mình.”

“Nhưng mà, Monica!”

“Tôi biết, tôi biết, lần trước chúng ta đã rất vui vẻ. Nhưng chuyện này sẽ không vui chút nào, đúng không? Mặc dù dĩ nhiên đáng lẽ tôi phải đi để khuyến khích cô nếu tôi có thể.”

“Tôi biết. Và tôi cũng biết chuyến đi này chỉ là một việc hú họa. Tôi chắc chắn việc đi một mình sẽ giúp tôi trở nên mạnh mẽ hơn.”

“Ôi, cung ơi, nghe giọng cô ử rữ quá. Sao cô không rủ Fenella đi cùng?”

“Tôi không thể. Công việc của chị ấy đã ngập đến tận cổ. Thực tế thì, có khi nó còn ngập đến tận đầu chị ấy rồi ấy chứ.”

“Vậy là sự công bố đó rất có lợi cho liên hoan?”

“Phải,” Laura rầu rĩ nói. “Rất có lợi.”

Lần này cô sẽ bay đến Ireland. Eleanora đã sắp xếp một chiếc taxi đón cô ở sân bay và đưa cô đến tận Ballyfitzpatrick. Bà ấy cũng lo hết mọi chi phí khác. Suy cho cùng, Eleanora sẽ có lợi trong chuyện này, Laura tự nhủ.

Về phần cô, bởi vì cô không biết mình sẽ tìm thấy cái gì ở cuối cuộc hành trình, nên cô muốn nó kéo dài hơn nữa. Chuyến bay có vẻ diễn ra rất nhanh và cô chắc chắn không hề muốn đến nơi mau chóng như vậy.

Cô đề nghị tài xế tắc xi đưa cô đến nhà trọ mà lần trước cô và Monica đã ở. Cô đặt phòng ở đó bởi vì cô biết những người đó. Khi Dermot ném cô ra ngoài đường, cô có thể đến chỗ họ tìm nguồn an ủi.

Cô định giữ bí mật nhiệm vụ này. Bề ngoài, cô chỉ đang có một kỳ nghỉ vài ngày ở một nơi tuyệt đẹp trên thế giới mà cô từng đến thăm vào mùa đông. Cô sẽ lên kế hoạch đi dạo, thư giãn và tận hưởng niềm vui.

Cô có thể giữ được bí mật này bao lâu, cô không biết. Trước cả khi hoàn tất thủ tục nhận phòng ở quán trọ, cô đã được hỏi những câu hỏi tọc mạch. “Cô là một trong hai cô gái đến gặp Dermot ở liên hoan, đúng không?”

“Đúng thế. Với cô bạn Monica của tôi. Chúng tôi đã có một khoảng thời gian thú vị và tôi muốn thấy nơi này vào mùa hè.”

“Chắc cô đã nghe về Dermot? Cánh paparazzi đang quấy rầy ông ấy. Họ đã ở đó hai ngày rồi. Ông ấy trốn biệt trong nhà và sẽ không ra ngoài.”

“Tôi nghiệp ông ấy. Chắc là ông ấy ghét điều đó lắm.”

Người phụ nữ, Laura nhớ tên bà ta là Marion, chép miệng và lắc đầu. “Tôi không biết. Ông ấy ở tịt trong nhà từ lúc đó.”

“Ý bà là gì?” Marion rõ ràng đang nóng lòng muốn kể hết cho Laura về chuyện đó, vì vậy cô nghĩ cô có thể lượm lặt chút thông tin.

“À, ông ấy không đến quán rượu. Không ai thấy ông ấy ở cửa hàng, vì vậy chỉ có Chúa mới biết ông ấy đang sống bằng cái gì. Không ai thấy bất cứ dấu vết gì của ông ấy hơn một tuần nay rồi.”

“Ồ.” Laura cân nhắc. Cô có nên thú thực mục đích chuyến đi của cô với bà ta không? Điều đó có thể khiến nhiệm vụ của cô dễ dàng hơn, và, cô phải công nhận rằng, dường như cô khó có khả năng làm bất cứ điều gì mà toàn bộ vùng này không biết. “Tôi có thể tâm sự với bà một chuyện không?”

Marion nói, “Vào bếp đi. Tôi sẽ pha một ấm trà, và cô có thể kể hết cho tôi nghe. Tôi biết cô đến đây vì một lý do nào đó ngay khi cô đặt phòng.”

“Chuyện là,” Laura nói, uống ngụm trà đặc đến nỗi cô có thể cảm thấy nó tấn công lớp men răng của cô, “người đại diện của ông ấy cử tôi đến đây để kiểm tra xem ông ấy có ổn không.”

“Ông ấy không ổn. Nếu ông ấy ổn, ông ấy sẽ cư xử như một người bình thường, đến quán rượu, lái xe ra ngoài, đi mua đồ.”

“Tôi sẽ đến kiểm tra tình hình của ông ấy và báo lại cho bà biết.” Cô không nói thêm rằng cô có nhiệm vụ chỉ ra cho ông thấy là ông đã sai, thuyết phục ông rằng không người nào yêu mến ông phản bội bí mật của ông, và ông nên đến tham gia liên hoan.

Marion nghiêm túc quan sát cô, rồi đưa cho cô một đĩa bánh quy. Cô đã ăn hết những cái sandwich mà Marion chuẩn bị, nhưng việc ăn uống dường như làm cô bớt căng thẳng và cô nhón lấy một chiếc bánh quy xốp màu hồng dù cô vốn không thích chúng lắm. “Tôi nghĩ cô không nên làm thế.”

“Làm gì?” Chiếc bánh rất ngọt và làm dịu đi độ đậm đặc của trà.

“Đến kiểm tra tình hình của ông ấy. Không một cô gái trẻ trung xinh đẹp nào nên đến gần Dermot khi ông ấy như thế này.”

“Như thế nào?”

“Chà! Chúng tôi không biết! Nhưng điều chúng tôi biết là” - Marion hạ giọng dù chỉ có hai người bọn họ - “ông ấy có một thùng whisky ở đó.”

Laura cũng hạ giọng. “Làm sao bà biết?”

“Bởi vì một thùng rượu đã được giao đến nhà ông ấy ngay sau ngày cánh paparazzi đến. Tôi tin rằng ông ấy đang chìm trong men rượu và không một cô gái trẻ trung xinh đẹp nào nên đến gần ông ấy trong phạm vi một dặm.”

“Tôi nghĩ lúc này chúng ta đã ở trong cái phạm vi một dặm đó rồi.” Laura mỉm cười, cô hy vọng nó sẽ có đủ sức trấn an bà. “Tôi chắc chắn tôi sẽ không sao đâu. Ông ấy sẽ không làm tổn thương đến tôi.”

“Dermot vốn là người quyền rũ, ông ấy sẽ không làm đau một con ruồi, nói gì đến một cô gái xinh đẹp như cô, nhưng...” Marion ngừng lại để tạo vẻ kịch tính. “Tôi biết ông ấy thích rượu, nhưng ông ấy không hay uống nhiều đến thế. Nó có thể khiến ông ấy trở nên điên dại. Ông ấy vốn có tiếng xấu với những người phụ nữ. Cô có vẻ không đủ khỏe để chống lại ông ấy.”

Laura bật cười bất chấp sự phức tạp của tình huống này. “Tôi chắc chắn ông ấy sẽ không nhảy xổ vào tôi. Ông ấy có thể quát tháo một chút, nhưng chỉ thế thôi.”

“Đó vẫn không phải là nơi để cô đến một mình. Hãy rủ thêm một chàng trai nếu cô buộc phải đi.” Bà ngừng lại. “Thú thực là mọi người đang lo lắng lắm. Họ rất muốn biết liệu ông ấy có ổn không.”

“Vậy tại sao không ai đến kiểm tra tình hình của ông ấy? Nếu ông ấy đã lánh mặt hơn một tuần?”

“Họ sợ. Tôi đã nói với cô rồi, ông ấy vốn mang tiếng xấu.”

Một ý nghĩ khủng khiếp chợt đến với cô. “Ông ấy không có vũ khí chứ?”

“Ồ không. Mà dù có chẳng nữa, ông ấy cũng đã say mềm nên sẽ không thể bắn thẳng được.”

“Tôi không nghĩ điều đó có thể an ủi tôi!”

“Tôi không định an ủi cô, tôi chỉ cố khuyên cô đừng đi! Nhưng tôi cũng muốn nói rằng chúng tôi đều đang nóng lòng muốn biết tình hình của ông ấy thế nào.”

“Vì vậy bà sẽ hy sinh một người lạ để có được thông tin bà cần?” Laura chắc chắn cô đã đọc một cuốn sách có chủ đề này.

Marion cười. “Chúng tôi biết ông ấy quá rõ nên không thể quá mạo hiểm. Hơn nữa, chúng tôi còn phải sống ở đây. Nếu ông ấy tấn công cô, cô có thể bay trở về Anh.”

“Tôi có nên dặn một chiếc tắc xi nổ máy sẵn sàng để chờ tôi bên ngoài không?” Laura cũng cười.

“Không, nhưng tôi sẽ nhờ Murphy chuẩn bị sẵn một con la để đợi cô.”

Sau vài tách trà và vài lời bông đùa, Laura đi tắm rồi thay quần áo, sau đó cô bắt đầu lên đường đến nhà Dermot. Lúc này cô không còn cười được nữa. Cô nhớ đã từng tham dự những kỳ thi cuối cấp, những kỳ thi nâng cao,

cuộc thi lấy bằng lái xe, và từng bị triệu tập đến văn phòng hiệu trưởng vì một lý do cô không biết rõ. Không một trải nghiệm nào trong số đó khiến cô run rẩy như thế này.

Chương 14

Cô vẫn còn nhớ đường, mặc dù lần cuối cô đi trên chặng đường này là từ phía nhà ông lại. Ngôi làng này khá nhỏ nên cũng giúp được cô phần nào. Và lúc này, khi chiếc tắc xi chở cô đi qua nhà ông, người tài xế đã chỉ cho cô biết đó là nhà của một người nổi tiếng trong vùng. Cô thật sự muốn cuộc hành trình này kéo dài hơn, để cô có thể trì hoãn giây phút quyết định, cho dù nó có thành ra như thế nào. Có vẻ như sau khi khởi hành được hai giây, cô đã ở trước cổng nhà ông.

Mặc dù đã được cảnh báo rằng điều này sẽ chẳng có hiệu quả, song Laura vẫn bắt đầu bằng cách gõ cửa và ấn chuông một lúc khá lâu. Không thể tránh khỏi, những ký ức về chuyện suýt xảy ra lần cuối ở nhà Dermot Flynn ùa về: hình ảnh họ bước vào nhà ông, cười đùa và dính chặt lấy nhau, khi cô quá say và ông không khá hơn là bao, khi họ không muốn tách rời nhau dù chỉ trong chốc lát. Những ký ức đó chẳng ích lợi gì cho cô.

Liệu cô có bao giờ cảm thấy mức độ đam mê đó lần nữa không? Khi nào cô lên giường lần đầu với một người đàn ông khác, cô có còn ham muốn nó nhiều đến thế? Hay việc từ bỏ sự trong trắng chỉ giống như rũ bỏ một gánh nặng? Cô biết ý nghĩ đó thật không tưởng nhưng cô không thể tin rằng cô sẽ tìm lại được cảm xúc ấy - ít nhất là trong đêm đó - với ai khác. Ở Dermot có điều gì đó khiến mọi đầu mút thần kinh của cô cảnh giác và râm ran. Phải mất bao lâu nữa cô mới có thể tìm được một người đàn ông khác thích hợp hơn mang lại cho cô những cảm giác như vậy? Cô có thể vẫn còn là trinh nữ khi đã năm mươi tuổi!

Những ý nghĩ này cứ xâm chiếm đầu óc cô cho đến khi cô cảm thấy các biện pháp vào nhà truyền thông sẽ không có tác dụng. Đã đến lúc tiếp cận từ cửa sau.

Cửa sau, dĩ nhiên, bị khóa. Cô nhớ là nó không khóa lúc cô lên ra khỏi nhà ông lúc nửa đêm về sáng để chạy trở lại quán trọ. Giờ đây, gõ vào nó, đẩy nó và thậm chí đá cho nó một cái với vẻ bức tức chỉ khiến cô nhận ra nó đã được khóa và cài then.

Giờ phải làm gì đây? Có lẽ cô nên la lối. Có lẽ nếu ông nghe thấy giọng cô, chứ không phải một phóng viên nào đó, ông có thể cho cô vào.

“Này! Dermot! Tôi đây! Laura đây!” Với một người vốn trầm lặng như cô, việc hét toáng tên mình với cả thế giới như thế này thật chẳng dễ dàng, nhưng cô đã cố gắng hết sức.

Trong khi hàng xóm có lẽ đã nghe thấy những tiếng gọi của cô, Dermot rõ ràng không hay biết gì. Cô phải nghĩ ra một cách khác.

Cô đi quanh ngôi nhà và cuối cùng phát hiện một ô cửa sổ hơi hé mở. Nó không nằm ở vị trí tốt nhất cho một kẻ đột nhập thiếu kinh nghiệm, nhưng nó sẽ giúp được cô. Nó là nửa trên của một cửa sổ kiểu cánh lật. Mặc dù bên trong cửa được che rèm, nhưng căn cứ vào vị trí của nó, cô khá chắc chắn nó mở vào phòng khách. Nếu cô có thể leo lên đủ cao và thò được tay vào, có lẽ cô sẽ mở được nửa dưới của nó với một cây gậy hay thứ gì đó đại loại thế. Bỗng cô nhận ra sự trớ trêu của toàn bộ việc này; lần cuối cùng cô ở nhà Dermot, cô lên ra khỏi đó. Giờ đây cô lại đang làm một việc quái gở là lên vào trong.

Cô lôi cái thùng rác tới chỗ cửa sổ, nghĩ rằng cô có lợi thế hơn những tên trộm bình thường. Cô không bận tâm đến chuyện bị bắt gậy; thực tế thì, nếu chủ nhà phát hiện cô, đó sẽ là một điều tốt. Và nếu một khách qua đường nào đó nhìn thấy cô, cô có thể nhờ họ giúp đỡ, cho dù cô có bị coi là một kẻ hâm mộ cuồng dại - hoặc một kẻ rình rập công khai.

Thùng rác hơi lung lay nhưng cô đã làm vững nó bằng vài hòn đá to mà cô đào được từ rìa luống hoa. Dermot rõ ràng không phải là một người mê làm

vườn ngay cả trước khi trở thành một ẩn sĩ, vì vậy cô không nghĩ ông ấy để ý hoặc thậm chí quan tâm cô đã làm gì.

Có một chiếc ghế gỗ ở vườn và cô kéo nó lại để làm cho thùng rác vững thêm. Khi đã chắc chắn nó sẽ không đổ, cô đứng lên ghế, và rồi, thận trọng bước lên thùng rác.

Từ đó cô có thể thấy cái chốt chính của cửa sổ nhưng cô không thể với tới nó, ngay cả khi cô rướn người hết cỡ. Nhưng một cây gậy có thể làm được.

Loay hoay mãi cô mới chạm được vào cái chốt. Thêm một hồi quờ quạng cô mới gạt được nó. Cửa sổ mở tung.

Cô gần như thất vọng khi không ai trông thấy cô, cô cảm thấy rất tự hào về bản thân mình khi cô gạt tấm rèm, vắt chân qua ngưỡng cửa và đáp xuống phòng khách.

Khi đã vào được bên trong, cô nghe ngóng, để xem liệu cuộc đột nhập của cô có đánh động Dermot không. Khi không có tiếng động nào khác trong ngôi nhà, một nỗi hoảng hốt bất chợt ập đến với cô. Nhỡ đâu ông đã chết! Nhỡ đâu cô sắp tìm thấy một tử thi đang phân hủy!

Những ý nghĩ của cô quá rối rắm đến nỗi trong một thoáng cô không biết liệu ý nghĩ Dermot đã chết có khủng khiếp hơn ý nghĩ tìm thấy thi thể của ông không. Cô toát mồ hôi khi tự trấn an bản thân. Bà Marion chủ quán trọ không hề ám chỉ rằng có thể ông đã chết, và nếu điều đó có khả năng xảy ra thì tất cả bọn họ đã phải lo lắng cuống lên rồi. Họ đã không gặp ông từ khi ông bị báo giới bao vây. Cô quyết định lòng tìm ông bằng được.

Mặc dù cô biết ông sẽ không ở dưới nhà, cô vẫn quyết định đi xem xét một vòng, để biết được ông đang sống ra sao.

Căn bếp đã mách bảo cho cô khá nhiều điều. Nó thật kinh khủng. Nó trông như hiện trường của một chương trình truyền hình thực tế với những

chuyên gia mặc áo bảo hộ đến dọn dẹp một căn nhà bẩn và kiểm tra lượng vi khuẩn tồn tại trong đó. Có những dãy hộp tương đậu nướng dạng xốt trống rỗng, những cái nắp có cạnh sắc như dao của chúng chất chồng như một đồng vỏ sò bị vát đi. Những cái ca, chén, đĩa, đĩa lót tách và bát chất đầy bồn rửa. Sàn nhà la liệt những cái chảo bẩn. Rõ ràng tình trạng này đã diễn ra không chỉ trong một tuần.

Và ông không chỉ hết bát đĩa sạch. Có một đồng quần áo bẩn vứt bừa bãi trước máy giặt. Cô ngờ rằng trên gác sẽ còn có nhiều thứ tương tự như thế.

Khi nhìn kỹ, cô nhận ra lớp bụi bẩn khá nặng. Trên các bức tường không lem đầy dầu mỡ đến mức bạn có thể viết tên bạn lên đó, chỉ là đã lâu ông không hề giặt rửa gì cả. Và căn cứ vào những cái thìa và nĩa nhô ra từ những hộp tương đậu nướng gần cô hơn, ông không hề có ý định làm việc đó. Ông chỉ đang ăn thẳng từ hộp.

“Khiếp quá,” cô thốt ra miệng, và tự hỏi liệu đây có phải là từ đầu tiên được nghe thấy trong căn nhà này trong suốt một thời gian dài không.

Vì dưới gác không còn căn phòng nào mà Dermot có thể ở, cô dừng cảm lên lầu.

Cô không phải tìm kiếm đâu xa, cho dù cô không thể nhớ phòng ngủ của ông nằm đâu. Cô có thể nghe tiếng ông ngáy. Được, vậy là ông không chết, cô nghĩ, thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù lý trí của cô đã loại bỏ khả năng này, tiềm thức của cô vẫn không chịu chấp nhận. Nhưng giờ đây, trừ phi tiếng ngáy kia là tiếng của hàng nghìn con ruồi vây quanh một tử thi đang phân hủy, cô biết cô sẽ tìm thấy gì.

Khi đến cửa phòng ngủ, cô còn có thể ngửi thấy mùi của ông. Ông đang nằm ngửa với cái miệng há hốc, ngủ say như chết. Trên người ông chỉ có độc một chiếc quần jean. Râu ông mọc bờm xồm chẳng ra hình thù gì vì lâu ngày chưa cạo. Răng ông trắng bóng giữa đám râu mặc dù cô sẵn sàng

cược rằng ông đã không đánh răng trong một khoảng thời gian dài. Chúng khiến ông trông như một con thú dữ, một con gấu xám hoặc đại loại thế.

Cô hăng giọng. Cô muốn ông thức giấc vì cô đã chán ngấy cảm giác như một tên trộm. Một khi ông biết cô ở đó, cô có thể giải thích. Nhưng ông không động đậy.

Cô đã đứng về chuyện quần áo bẩn. Tất, áo phông, áo sơ mi, quần lót và ít nhất là bốn cái quần dài vứt bừa bãi trên sàn. Chuyện gì đã xảy ra? Phải chăng trước đây ông có một người dọn dẹp riêng nhưng người đó đã làm ông thất vọng, và bây giờ ông không thể nhét quần áo bẩn vào trong máy giặt?

Biết là không nên nhưng cô vẫn gom chúng lại thành một đống trên một cái áo sơ mi rồi buộc cái áo lại thành một cái bọc và mang nó xuống dưới nhà. Có lẽ ông không thức dậy là tốt nhất. Cô có thể xoay xở tốt hơn khi không có mặt ông.

Cô bật radio, buộc vài cái khăn lau bát đĩa quanh eo lưng để chiếc quần jean đỡ bị ướt và bắt đầu làm việc.

Cô nhận ra đáng lẽ cô phải đến cửa hàng mua găng tay cao su, nhưng vì cô sẽ phải trả lời nhiều câu hỏi khi đến đó, và phải tìm chìa khóa trước khi ra khỏi nhà, cô bắt tay vào việc mà không cần đến chúng. Cô chắc chắn không thể đổi mặt với việc trèo vào nhà qua cửa sổ một lần nữa.

Ý thức tiết kiệm của cô muốn cô rửa những hộp tương đậu nướng nhưng cô có quá nhiều việc cần xử lý trước khi phải bận tâm đến chúng. Cô mở máy giặt và nín thở nhét quần áo vào trong đó. Khi máy đã hoạt động, cô chuyển sự chú ý sang phần còn lại của căn bếp. Cô chỉ đơn giản không thể để nó trong tình trạng này lâu hơn một phút nào và cô cũng muốn làm việc gì đó hữu ích trong khi chờ Dermot thức dậy. Cô không muốn thừa nhận với chính mình rằng cô đang làm việc này vì cô quan tâm đến ông.

Việc sắp xếp quả là một kỳ công: cô phải tìm chỗ để đặt những thứ đồ bẩn và rồi những thứ đồ sạch. Không có gì ngạc nhiên khi Dermot phải vứt mọi thứ xuống sàn nhà. Cô mở cửa sổ và mở vòi nước nóng. Khi nước nóng xuất hiện, cô thì thầm một lời tạ ơn, và lặp lại một lần nữa khi cô tìm thấy cả nước rửa bát. Nếu không có nó, cô sẽ phải đến cửa hàng. Giờ đây, khi đã bắt tay vào việc, cô thực sự muốn căn bếp sạch bóng trước khi Dermot thức dậy.

Sau khi đã xử lý xong căn bếp, phòng tắm (trong chừng mực nào đó, trông nó còn thảm hại hơn cả căn bếp) và hút bụi phòng khách, cô đi lên phòng ngủ và gọi tên Dermot vài lần. Ông vẫn không nhúc nhích. Thờ dài thành tiếng, cô bước bình bịch xuống gác. Cô sẽ đương đầu với cửa hàng và sự chất vấn. Hoàn toàn chẳng có một thứ gì trong tủ lạnh hoặc chạn bát và Dermot chắc chắn sẽ rất đói khi ông thức dậy - cô không thích cái ý nghĩ đối mặt với một Dermot đói bụng, dữ tợn mà không có thức ăn trên tay để làm ông nguôi ngoai. Đó sẽ là lễ vật cầu hòa của cô - mặc dù cô không phải là người tiết lộ bí mật của ông với báo giới.

Cô cài chốt cửa trước và đi ra đường. Cô thật may mắn. Cửa hàng đông nghịt người, ai nấy đều đang nói chuyện. Cô len lỏi giữa những lối đi, quẳng mọi thứ vào giỏ của mình. Cô gái ở quầy thu ngân tính tiền cho cô mà không hỏi han gì mấy. Có thể trông cô chỉ giống như một khách du lịch đang tích trữ cho ngôi nhà nghỉ của mình.

Trở lại nhà của Dermot, sau khi nấu một món xúp bồ dưỡng, phủi bụi đồ đạc trong phòng khách và thậm chí cắt vài nhánh cây từ vườn và cho chúng vào một cái bình, cô không thể chịu được nữa - Dermot Flynn sắp thức giấc!

Cô đứng ở ngưỡng cửa phòng ngủ, nghĩ xem mình sẽ nói gì khi một giọng nói khàn khàn cất lên khiến tim cô đập thành thịch.

“Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế?”

Cố gắng tỏ ra bình thản, cô bước vào phòng để ông có thể thấy cô. “Tôi đây mà.”

Một tràng chửi rửa báng bổ tuôn ra từ miệng ông nhưng ông không có vẻ giận dữ, mà chỉ rất, rất ngạc nhiên.

Laura không mảy may động tâm. “Ông cứ việc nằm đó và nói thế, nhưng ông có biết mấy giờ rồi không?” Cô hỏi. Cô đã rất lo lắng, mệt mỏi và đói. Tất cả những điều này kết hợp lại khiến cô nổi giận.

Cô thấy cơ bụng ông rung rung khi ông cười. “Theo cô thì sao?”

“Thời gian không phải là một vấn đề có thể tranh cãi mà ông hỏi lại một câu như vậy!” Rồi cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay. “Gần năm giờ. Chúa ơi! Tôi đã ở đây hàng tiếng đồng hồ rồi!”

“Cô vào bằng cách nào?”

“Qua một cái cửa sổ. Dermot, mọi người đều đang rất lo lắng cho ông. Ông ốm à? Tại sao ông không tắm rửa, hoặc ăn uống cho đàng hoàng, hoặc rửa ráy...”

“Mới hơn hai tuần thôi.” Ông vẫn nằm đó, không có dấu hiệu gì là sẽ cử động.

“Nghe này, dậy đi, rồi đi tắm, tắm cho kỹ vào, và cạo râu, rồi tôi sẽ lấy xúp cho ông ăn. Tỏi tây và khoai tây. Tôi đã tự làm đấy.”

“Làm sao tôi có thể cưỡng lại chứ?”

Cô bước huỳnh huỵch ra cửa và xuống lầu. Khi đã ở trong bếp, cô đóng cửa lại và ngồi xuống bên bàn. Rồi cô làm điều mà cô đã khao khát được làm. Cô cho phép mình khóc. Cô đã làm gì? Cô đã đi hàng dặm đường, dọn dẹp ngôi nhà ghê tởm của ông, nấu xúp cho ông, giặt đồ rửa bát cho ông, có lẽ cô đã tự làm cho mình bị khai trừ khỏi hội nữ quyền, và để làm gì?

Cô làm vậy vì Eleanora bảo cô đến, để tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra với ông. Cô cũng cần biết có phải là ông thực sự không muốn đến liên hoan nữa hay không. Tin nhắn giận dữ nọ có thể đã được gửi đi khi ông đang trong lúc thịnh nộ nhất; có lẽ ông không thực sự có ý định như thế. Nhưng trong thâm tâm, cô biết cô đến vì cô yêu ông. Đó là lý do cô dọn nhà và nấu cho ông ăn. Nếu cô đến vì những lý do công việc, cô chỉ cần vắt một xô nước vào người ông hoặc làm gì đó đại loại thế và lùi lại một khoảng cách an toàn, giải thích với hàng xóm là ông vẫn ổn, mỗi tội đang say rượu thôi. Có lẽ Eleanora sẽ hy vọng cô làm được một chút gì đó hơn thế, nhưng bà ấy sẽ không yêu cầu cô trở thành một nô lệ giúp việc cho ông.

Yêu một ai đó chẳng phải là việc đáng xấu hổ. Tình yêu là một cảm xúc thăng hoa tuyệt diệu không thể thiếu được trong cuộc sống. Ai cũng biết điều đó. Nhưng tất cả mọi người, kể cả một người thiếu kinh nghiệm như Laura, cũng biết rằng tốt hơn hết là nên giữ những cảm xúc ấy cho riêng mình cho đến khi bạn chắc chắn chúng sẽ được đáp lại.

Cô hy vọng ông sẽ không nhận ra lý do cô làm những việc này. Cô hy vọng ông sẽ không đọc được những tín hiệu mà cô cảm thấy đã thể hiện quá rõ như thể cô đã sắp xếp một chiếc máy bay kéo theo một biểu ngữ băng qua bầu trời viết rằng “Em yêu anh” trong những chữ to tướng. Đàn ông vốn có tiếng là chậm hiểu trong những vấn đề như thế này mà.

Cô nghe tiếng bước chân ở những căn phòng phía trên đầu và nhận ra cô phải gạt bỏ bất cứ dấu hiệu nào của những giọt nước mắt, hoặc sự yếu đuối của cô. Cô sẽ đổ hết lỗi cho Eleanora. Ông có thể nghĩ rằng bà ấy đã khăng khăng bắt cô dọn dẹp ngôi nhà dơ dáy của ông và nấu cho ông ăn. Ông có thể không coi cô là một kẻ đang yêu hoàn toàn khờ khạo.

Cô lấy trong túi xách ra tuýp kem nền hàng mẫu nhỏ xíu và dặm nó quanh mũi, che giấu vẻ ửng đỏ. Một chút mascara đã xử lý xong mắt cô, và lúc cô nghe tiếng chân ông bước huỳnh huých xuống cầu thang, cô cảm thấy mình đã trở nên khá nghiêm chỉnh.

“Laura thân mến, cô đang làm gì ở đây?” Giọng ông vẫn hơi khàn khàn, nhưng không bớt quyền rũ chút nào.

“Eleanora cử tôi đến. Mọi người đều lo lắng. Họ không biết chuyện gì đã xảy ra với ông. Họ nghĩ chắc là ông bị ốm, hoặc ngập chìm trong men rượu hay một điều gì đó đại loại thế.” Cô ngừng lại, nhìn ông dò hỏi.

“Một điều gì đó đại loại thế,” ông mãi mới lên tiếng, rồi lôi ra một cái ghế và ngồi xuống. Ông đang mặc chiếc quần jean sạch sẽ và một cái áo sơ mi sạch sẽ dù rất nhàu. Nó chỉ được nhét một nửa vào trong quần. Một phần trong Laura thấy mừng vì ông đã không hết sạch quần áo.

“Nhưng ông không sao chứ?” Laura múc xúp vào một cái bát. Cô muốn một lời giải thích: cúm mùa hè, đau lưng, gì gì đó.

Cô không nhận được lời giải thích nào cả. “Ừ.” Ông bắt đầu ngấu nghiến bát xúp. “Không có...”

Cô đưa cho ông một đĩa bánh mì và bơ. “Rõ ràng lâu lắm rồi ông chưa ăn gì. Tại sao thế?”

Ông lắc đầu. “Tôi không thể,” ông nói khi đang nhai bánh mì nhồm nhoàm.

Laura âm thầm thêm từ “ăn được” vào câu nói của ông, thích thú sự khác biệt giữa tiếng Anh - Ireland và tiếng Anh - Anh. “Tôi có thể làm cho ông một cái sandwich.”

“Tuyệt quá.”

Bây giờ khi đã bắt đầu ăn, dường như ông không thể dừng lại. Ông ăn cả một ổ sandwich, toàn bộ giăm bông, phô mát và cà chua mà Laura đã mua, rồi nhìn quanh tìm thêm. Cuối cùng ông nói, “Cô không ăn gì à?”

Cô cười, nhấp một ngụm trà. “Không, không phải bây giờ. Tôi sẽ quay lại cửa hàng để mua thêm đồ ăn. Nó vẫn mở cửa chứ?” Cô ước rằng lúc này đã

mua nhiều đồ hơn, nhưng cô không biết là ông đói đến thế.

“Ồ có, vào mùa hè nó mở cửa suốt. Cô có tiền không? Ví của tôi ở đâu đó.” Ông đứng dậy và bắt đầu nhìn quanh. “Chúa ơi, nơi này sạch thế!”

“Phải. Và đừng lo lắng về tiền bạc. Eleanora đã cho tôi rất nhiều euro. Cuối cùng nó cũng sẽ được khấu trừ vào thu nhập của ông thôi.”

Ông lại ngồi xuống, có vẻ hoảng sợ thực sự. “Đừng nói thế, vì Chúa. Lần cuối tôi kiếm cho bà ấy một đồng pha-đin là khi nào vậy?”

“Đừng nói với giọng quá cường điệu như thế. Hai cuốn sách đầu tiên của ông vẫn bán rất đều đặn, như ông hẳn đã biết.”

Ông lắc đầu. “Tôi luôn quên điều đó. Tôi nghĩ trong chừng mực nào đó, tôi thường cố quên rằng mình đã từng viết những cuốn sách chết tiệt ấy.”

Laura mím môi và nghiêng đầu sang một bên. “Tôi không nghĩ vậy.”

Ông quan sát cô một lúc lâu rồi thở dài thật sâu. “Chúa ơi, tôi thêm thuốc đến mức sẽ giết người để có được một điều mát.”

“Vậy ông sẽ giết tôi chứ?”

Ông nheo mắt. “Cô biết không, nếu cô không mua thuốc lá cho tôi ngay, chắc chắn tôi sẽ giết cô đấy.” Rồi ông mỉm cười.

“Ôi Dermot,” cô vờ châm chọc để che đậy trái tim đang tan chảy, “hẳn là ông đã hôn hòn đá Blarney^[41], nên mới thốt ra những lời ‘quyến rũ’ như thế. Chắc chắn những con chim sẽ bay từ trên cây xuống để tuân lệnh ông.”

“Nghe này, nếu cô không muốn tôi minh họa lại chính xác cho cô xem hòn đá Blarney và tôi đã làm gì với nhau, tôi sẽ đến cửa hàng một lát rồi về ngay.”

Nếu Laura không quá đói, và nhận ra tình cảm cô dành cho ông hẳn là rất rõ ràng, cô có thể đã bắt tháu cày ông. Nhưng cô không làm thế. Cô nở nụ cười của một bà giáo, xách túi lên và đi mua đồ lần nữa. Chỉ khi đã đi được nửa chừng con đường rợp bóng cây, cô mới nhận ra chẳng có lý do gì khiến ông không thể đi mua đồ cả.

Việc cô mau chóng quay lại cửa hàng đã gây nên một sự náo động; lúc này cô đã không bị nhầm là một người đi nghỉ mát, mọi người đều biết thừa cô là ai và cô đi mua đồ cho ai. Thế là cô phải kể với mọi người, vài lần, rằng ông vẫn ổn như thế nào, và đang đói bụng ra sao. Cô chắt đầy đồ ăn vào hai cái giỏ rồi chợt nhớ ra. “Ồ, ông có biết ông ấy hút loại thuốc nào không?”

Người đàn ông sau quầy thu ngân với tay ra đằng sau. Ông ta lấy ra một gói thuốc lá và vài mẫu giấy. “Ông ấy tự cuốn nhưng ông ấy đã bỏ chúng từ hồi tháng Ba.”

“Ông ấy nói ông ấy sẽ giết tôi trừ phi tôi mua thuốc lá cho ông ấy vì vậy có lẽ tôi sẽ không nhắc ông ấy điều đó.”

Sau khi tính tiền chỗ hàng hóa cô mua và bỏ chúng vào trong những cái túi cho cô, người đàn ông nói, “Dermot quả là may mắn khi tìm được một phụ nữ như cô.”

“Ồ, tôi không phải là người phụ nữ của ông ấy! Chỉ là... một mối quan hệ công việc.” Cô không muốn đi vào chi tiết.

Người đàn ông cười. “Tôi sẽ nói với vợ tôi điều đó. Cô ấy sẽ thấy rất thú vị.”

Laura quyết định không nhấn mạnh vào vấn đề này. Cô hiểu rằng ý nghĩ Dermot có một mối quan hệ công việc với một người phụ nữ nào trẻ hơn Eleanora là một điều hơi khó tin.

Dermot nhận thuốc lá và những mẫu giấy từ cô với một nụ cười sẽ làm trái tim cô tan chảy nếu nó chưa tan chảy sẵn. Nụ cười của ông đặc biệt quyến rũ. Việc biết rằng tất cả những phụ nữ khác trên hành tinh này có thể cũng có cùng những cảm giác với cô không hề mang tính khích lệ.

“Vây,” ông nói, nhét thuốc lá vào một mẫu giấy sẫm màu và, sau khi thấy nó đã được đặt đúng chỗ, liếm mẫu giấy và cuộn nó lại. Ông không đặt điều thuốc vào giữa hai môi mà chỉ nhìn Laura, dường như không rời mắt.

“Vây gì?” Laura nhượng bộ, không thể chịu nổi một giây im lặng nào nữa.

“Vây cô có phải là người đã tiết lộ chuyện của tôi với báo giới không?”

Cô biết họ sẽ phải có cuộc nói chuyện này và cảm thấy ít nhiều sẵn sàng cho nó. “Đó không phải là ‘chuyện của ông’ - đó chỉ là sự thật rằng ông đã đồng ý xuất hiện ở liên hoan.” Cô thấy mừng vì giọng cô rất bình tĩnh. “Nhưng thực sự thì, không. Tôi không làm thế. Tôi sẽ không làm thế.”

Đôi mắt ông nheo lại và lỗ mũi khẽ nở rộng khiến cô biết rằng mình phải nỗ lực thêm một chút nữa để duy trì sự điềm tĩnh giả bộ. “Hẳn là Eleanora,” ông nói, vẻ càu nhàu.

“Không! Không phải bà ấy. Và cũng không phải là Fenella hay Rupert hay bất cứ ai ở liên hoan. Thậm chí không phải Jacob Stone, người rất muốn đứng lên nói nhà mà hét lên tên ông cho cả thế giới nghe thấy.” Laura cảm thấy sự giận dữ trong cô bắt đầu dâng lên. Làm sao ông có thể nghĩ một người trong số họ làm thế khi họ đã hứa sẽ không làm? Chẳng lẽ ông nghi ngờ lời hứa của họ sao?

Bằng chứng về sự ngưỡng mộ của Jacob Stone dành cho ông không tạo nên ấn tượng gì. “Nghe như cô biết ai đã làm vậy.” Trông ông như có thể ăn thịt cô chỉ bằng một cú ngoạm. “Vì Chúa hãy nói cho tôi đi!” Ông yêu cầu.

Cô quyết tâm không để sự giận dữ của ông làm cô lúng túng. “Tôi nghĩ đó là một trong những học viên,” cô lặng lẽ nhưng điềm tĩnh nói. “Tôi đã tìm được một trang blog mà tôi gần như chắc chắn là của một người trong số họ.”

“Ai?”

“Gareth Ainsley.”

“Tôi sẽ giết hắn,” ông nói, đứng dậy, nắm đấm siết chặt lại, khuôn mặt đặng đặng sát khí.

Cô lập tức công kích ông.

“Ôi, vì Chúa, Dermot! Ông là một người vĩ đại! Có gì là quan trọng đâu nếu một học viên tội nghiệp nào đó trong khóa học viết văn viết blog về ông, tiết lộ cái bí mật không lấy gì làm thú vị lắm của ông với thế giới! Anh ta không nói với mọi người ông bị đồng tính! Anh ta không tuyên bố ông là một kẻ nghiện heroin bí mật! Hoặc một kẻ ấu dâm! Tất cả những gì anh ta nói, giữa một đống những lời nhỉnh hót rác rưởi, là ông sẽ xuất hiện ở một liên hoan văn học nhỏ xíu chưa ai từng nghe tới!”

Ánh mắt ông lóe lên và nếu cô đang không quá giận dữ, cô sẽ sợ. Dù sao thì một phần trong cô cũng sợ. “Chà, bây giờ thì họ đã nghe về nó, đúng không? Điều này chẳng phải đã đặt nó lên bản đồ văn học đấy sao!”

“Và đó là một điều tồi tệ ư? Có gì là quan trọng đâu nếu mọi người biết rằng Dermot Flynn, ‘nhà văn Ireland còn sống vĩ đại nhất’, có thể xuất hiện ở một liên hoan văn học?”

“Nó quan trọng nếu cô là Dermot Flynn! Cô có biết toàn bộ sự chú ý này có ảnh hưởng tiêu cực thế nào đối với một nhà sáng tạo không?”

“Không, bởi vì, cảm ơn Chúa, tôi không phải một nhà sáng tạo! Tôi chỉ là nhân vật Jane Eyre^[42] nhỏ bé phục vụ ‘những nhà sáng tạo’ tự mãn, ích kỷ,

cáu kính, đáng ghét như ông!” Cô hít một hơi. Giờ cô đang được đà. Cô đã chịu đựng quá đủ rồi. “Ôi, tôi chán ngấy những nhà sáng tạo. Tôi nghĩ họ là những kẻ hoang đường. Tôi nghĩ ông là một kẻ hoang đường! Một kẻ hoang đường tự tạo giả vờ mất cảm hứng sáng tác để cả cuộc đời còn lại chẳng làm cái quái gì cả. Tôi nghĩ...”

Ông đột nhiên ôm chầm lấy cô, khiến cô nghẹt thở, và trước khi cô có thể hít vào một lần nữa, miệng ông đã đặt trên miệng cô.

Laura không biết liệu cô suýt ngất đi vì thiếu oxy hay vì quá ham muốn. Mỗi phần nữ quyền trong cô muốn đá, hét, cắn và cào cấu ông, nhưng mỗi phần đàn bà trong cô lại chẳng chịu làm gì ngoài việc khẽ rên rỉ.

Đôi môi ông chiếm đoạt đôi môi cô như thể ông sắp ngấu nghiến cô, những cảm xúc dữ dội trong ông bùng lên quá mãnh liệt. Ông ép chặt cô vào người ông, khiến chân cô như oằn xuống.

Cái bàn trượt đi bên dưới họ khi họ đổ nhào xuống và cô suýt ngã nếu ông không kịp giữ cô lại và xoay cô đi để ông đỡ được trọng lượng cơ thể của cả hai người. Ông rời miệng cô trong thoáng chốc, chỉ kịp để họ hít thở rồi lại tiếp tục hôn cô.

Laura như chìm trong cảm giác mê mẩn, một phần nhỏ trong cô nhớ lại rằng mặc dù cô đã đọc về điều này trong sách nhưng cô chưa bao giờ tin nó sẽ thực sự xảy ra. Họ cùng nhau di chuyển sang phòng khách, Dermot đá tung cánh cửa, kéo cô lên sofa. Họ rớt xuống sàn ngay lập tức.

Dermot kéo chiếc áo phông của cô ra khỏi quần jean và tóc nó lên. Ông đang hôn bụng cô, dò dẫm khuy quần jean của cô thì chợt như bừng tỉnh. “Laura? Cô có muốn chuyện này không?”

“Ừm,” cô nói, vội vã gật đầu, nghĩ rằng nếu ông dừng lại cô sẽ chết mất. Cô biết rằng cô sẽ hối tiếc cả quãng đời còn lại nhưng cô cảm thấy thà hối tiếc về một điều mình đã làm còn hơn là về một điều chưa thực hiện được.

Giờ đến lượt cô cởi chiếc áo sơ mi của ông để cô có thể cảm nhận làn da ông bên dưới những ngón tay và má cô.

“Tôi không muốn da dẻ chúng ta bị bầm tím hay bị xước khi làm tình trên thảm,” ông nói. “Đi nào.”

Cô muốn phản đối, cô chắc chắn rằng nếu họ lên gác, sự tỉnh táo của cô sẽ quay trở lại, và cô không muốn thế. Cô không có cơ hội nói một lời nào. Ông nắm lấy cổ tay cô và kéo cô theo ông lên gác vào phòng ngủ của ông.

Cô chỉ kịp nhìn thấy trên giường có một tấm vải trải phẳng phiu, không thẳng thớm nhưng sạch sẽ, trước khi ông cởi khóa quần cô và tụt nó xuống, rồi cởi tất của cô và ném cô lên giường. Cô bắt đầu cười khúc khích, đắm chìm trong hạnh phúc.

“Chúng ta đã từng ở đây,” ông thì thầm. “Em có muốn bỏ trốn nữa không?”

“Không, em không muốn.”

“Bất cứ lúc nào em đổi ý...”

“Em sẽ không đổi ý. Em hoàn toàn tỉnh táo, và em sẽ không đổi ý.”

“Tôi cũng thế,” ông thì thầm.

Sau sự gấp gáp ban nãy, Dermot từ tốn cởi nốt những gì còn lại trên người Laura với sự cẩn trọng đầy nhục cảm. Những món đồ còn lại trên người ông cũng bị cởi ra và ném đi.

Laura nuốt khan khi cô đáp lại ánh nhìn của ông, nghiêm túc và dịu dàng. Rồi, nằm lên giường cạnh cô, ông chống khuỷu tay và tiếp tục ngắm nhìn thân thể cô. Thay vì ngượng ngùng, cô cảm thấy mình như một đóa hoa đang nở dưới ánh mặt trời ấm áp.

“Em đẹp quá, Laura yêu dấu ạ,” ông thì thầm, và cô cảm thấy mình đẹp và quá gợi cảm đến mức cô nghĩ cô sẽ tan biến.

Rồi ông vén một lọn tóc của cô ra sau tai và mon man ngón tay dọc theo má cô, mân mê đường viền hàm dưới và cằm cô trước khi trở lại tai cô, rồi lại vuốt ve từ cổ cho đến vai cô.

“Da em mịn màng như lụa vậy. Thứ lỗi cho tôi, đó không phải là cách miêu tả độc đáo cho lắm nhưng lúc này tôi chỉ biết nói thế.”

Cô cười âu yếm. “Không sao, em không phiền lòng nếu ông không tán tỉnh em bằng những dòng thơ năm nhíp đâu.”

Ông hôn lòng khuỷu tay cô. “Tốt, tôi thích thể thơ tự do hơn.”

“Và tình yêu dâng hiến,” cô lầm bầm, nhưng có thể ông không nghe thấy vì ông không trả lời.

Ban đầu, Laura căng thẳng bởi những cảm giác ông tạo ra cho cô bằng miệng, những ngón tay và hơi thở. Nhưng những lời dỗ dành ngọt ngào của ông đã khiến cô thả lỏng người và cô cho phép mình cảm nhận và đáp lại ông. Làn da ông cũng mịn màng như lụa, nhưng cô không nói thế, cô chỉ mon man môi cô trên đường cong của cánh tay ông, vuốt ve hình dáng bấp bệch ông.

Sau đó, khi ông dùng môi và lưỡi để tập trung vào những điểm nhạy cảm trên cơ thể cô, cô nghĩ cảm giác này có thể chôn vùi cô và cô cưỡng lại. Nhưng rồi nó đánh bại sự kháng cự của cô và cô gào như mê man. Lần này với niềm khoái lạc.

Rất lâu sau, cô nói, “Chúa ơi. Nó luôn như thế sao?”

Ông cười, vẫn hơi hớn hên. “Không, không phải lúc nào nó cũng như thế. Cảm xúc là thứ em không thể giả mạo. Chúng ta đã đặt ra một tiêu chuẩn rất cao cho lần đầu tiên của em.” Ông thở dài thật sâu. “Tôi đã quyết tâm

cho em trải nghiệm tốt nhất mà tôi có thể nhưng nếu em không đáp lại tôi theo cách em đã làm, nó sẽ không trở nên quá tuyệt vời đến thế.” Ông kéo cô lại gần ông hơn một chút. “Em quả là có năng khiếu đấy.”

“Thế sao? Hay thật. Thế mà em cứ nghĩ em chỉ là một kẻ ngây ngô trong việc này.” Một ký ức lóe lên trong óc cô. “Monica nói ông không phải là một tay kỹ mã tập sự.”

Cô nghe tiếng đập thành thịch trong lồng ngực ông khi ông cười. “Tôi không cho rằng tôi là một tay kỹ mã tập sự, nhưng giữa em và tôi có điều gì đó rất đặc biệt.” Ông lại cười. “Khi em kể với cô ấy về toàn bộ chuyện này, đừng quên nói với Monica rằng tôi đã dùng bao cao su.”

“Có lẽ em sẽ không kể với cô ấy.” Lúc đó Laura không thích cái ý nghĩ chia sẻ bí mật đặc biệt này của họ với ai khác.

“Cô ấy sẽ moi được nó ra từ em thôi. Em không phải kể chi tiết với cô ấy.”

“Dĩ nhiên rồi!” Việc nhớ lại vài chi tiết khiến cô đỏ mặt và trở nên xúc động. Ông đã thực sự làm những điều đó sao? Và cô đã thực sự rất thích chúng?

“Nhưng em chưa quên chi tiết nào đúng không?”

“Chưa...”

“Chà, chỉ để đảm bảo rằng em không quên, tôi nghĩ chúng ta sẽ lặp lại bài tập này...”

Chương 15

Họ “lặp lại bài tập ấy” suốt đêm. Laura thức dậy sớm. Hôm trước cô không ăn gì nhiều nên bây giờ bụng dạ đói ngấu.

Mặc dù không nghĩ là mình đã cử động, nhưng cô hẳn đã làm vậy vì cô thấy Dermot trở mình.

“Em không sao chứ?” Ông thì thầm vào cổ cô.

“Ừm, nhưng em rất đói!” Cô thở dài hạnh phúc khi nghĩ đến lý do tại sao.

“Ừm, tôi cũng thế.” Dermot vươn vai. “Còn tí thức ăn nào không?”

“Em nghĩ là không. Em nghĩ ông đã ăn hết mọi thứ.” Cô nhớ đêm qua ông đã lục lọi căn bếp và ăn hết chỗ đồ ăn cô mua thêm - cô đã quá đói phần khích đến mức chẳng ăn được gì.

“Thế thì, cung à, tôi nên dậy và đi mua đồ ăn sáng. Tự nhiên tôi lại thèm ăn cơm rang Ấn Độ.” Ông trườn ra khỏi giường và bắt đầu tìm quần áo.

“Món đó nghe phức tạp quá,” Laura nói, sau khi quyết định không nên nhìn ông đi loanh quanh, trần như nhộng, nếu cô phải chờ đợi trước khi họ có thể làm tình lần nữa. Con đói của cô tạm thời bị quên lãng.

“Ồ, không đâu,” Dermot nói. “Nó đã được đóng gói sẵn. Em chỉ cần cho nó vào chảo, thêm bơ và ít kem và đảo từ từ. Chủ cửa hàng tạp hóa đã nhập món đó vì tôi. Ở Chúa bây giờ đang là mùa du lịch, nếu không họ sẽ chưa mở cửa.” Ông mặc quần jean vào. Ông đang mặc dở áo sơ mi thì bỗng có vẻ do dự.

“Gì thế?” Laura phần nào hy vọng ông cũng đã quên cơn đói và chỉ muốn quay lại giường.

“Không có gì.” Ông tiếp tục mặc đồ.

Laura ngấm ông, ngấm nghĩ, rồi nói, “Em vừa mới nhận ra vấn đề là gì.” Cô ngồi dậy. “Nếu ông đến cửa hàng, ông sẽ gây nên một sự náo động, mọi người sẽ bỏ nhào vào ông và còn lâu ông mới về được.”

Ông nhoẻn cười. “Nhìn vẻ mặt mãn nguyện của tôi, họ sẽ biết chính xác tôi vừa mới làm gì. Họ sẽ muốn nói chuyện với tôi.”

Laura trườn ra khỏi giường. “Đề em đi cho. Em không thể nằm đây, đói đến chết, chờ ông trò chuyện xong với họ. Ghi cho em danh sách những món cần mua đi. Đây là một tờ hóa đơn cũ và một cái bút chì.”

Ông cười và bắt đầu viết. “Bừa bãi cũng có cái lợi, lúc nào em cũng có thể tìm thấy một thứ gì đó để viết.”

“Em tưởng các nhà văn đều giữ những cuốn sổ bên giường.”

“Không phải nhà văn nào cũng thế đâu.”

Cô mặc gần xong quần áo thì bỗng quay sang Dermot, ông đã leo trở lại giường, vẫn mặc quần jean. “Em có thể hỏi ông một chuyện không?”

“Bất cứ chuyện gì cũng được.”

Ánh mắt ông đầy ham muốn khiến cô phải ngoảnh đi, mỉm cười. Chuyện đó có thể để sau, khi cô đã bỏ chút gì vào bụng. “Hôm qua ông đã thay ga trải giường, trước khi ông xuống nhà, vì ông biết chuyện gì sẽ xảy ra đúng không?”

“Tôi thay nó vì tôi biết tôi muốn điều gì, nhưng tôi không bao giờ nghĩ nó sẽ xảy ra. Nó cũng khá bản thủ rồi. Tôi là một kẻ nhếch nhác thật đấy, nhưng tôi thay ga trải giường một năm một lần, dù có cần thiết hay không.”

Cô cười, xuống gác và ra khỏi nhà sau khi tìm thấy túi xách.

Cô gằn như chắc chắn mọi người sẽ biết chính xác cô đã làm gì khi cô trở lại cửa hàng nhưng, nếu may mắn, những người làm việc ở đó hôm qua sẽ không có mặt vào sáng nay. Cô nghĩ cần phải bổ sung thêm thứ gì vào danh sách của Dermot; cô không chắc cô muốn ăn cơm rang Ấn Độ, mặc dù nghe nó có vẻ hay hay. Cô nên mua thêm ít bánh mì và giăm bông, cả nước cam và bánh sừng bò nữa nếu cửa hàng có.

Đầu cô đầy ắp những dự định về việc họ thích ăn gì và thích ăn ở đâu khi cô vào cửa hàng. Cô cất tiếng chào vui vẻ mà không nhìn ai và lên đến một lối đi khuất tầm nhìn, hy vọng họ sẽ không hỏi cô về Dermot.

Mọi chuyện đáng lẽ sẽ tốt đẹp nếu cô có thể tìm thấy món cơm rang Ấn Độ đóng gói mà ông muốn ăn. Cô đành phải hỏi.

Trong lúc Laura đang được chỉ chỗ, kèm theo nhiều câu đối thoại kiểu, “Cô quay lại sớm thế. Gã phóng đãng đó sao rồi?”, một phụ nữ cao gầy tiến tới chỗ cô. Chị ta hơi già hơn cô một chút, làn da sạm nắng gió, mái tóc sẫm màu được buộc sau gáy và mặc một cái áo sơ mi màu trắng diêm dúa nhét trong quần jean.

“Cô đang tìm món cơm rang Ấn Độ cho Dermot à?” Người phụ nữ nhìn cô từ đầu đến chân. “Cô biết đó là thứ ông ấy luôn muốn ăn sau khi làm tình đúng không?” Chị ta cười, vờ như đang đùa.

“Tôi không biết,” Laura nói, đỏ mặt trước sự gợi nhắc về chuyện ấy và cách người phụ nữ kia chăm chú quan sát cô như thể cô là một con ngựa mà chị ta đang cân nhắc để mua.

“Ồ, đúng là thế đấy. Ông ấy nói nó giúp ông ấy phục hồi ‘sinh lực’.” Răng của người phụ nữ kia hơi xín và khấp khểnh, ánh mắt chị ta không cười. Laura chưa bao giờ cảm thấy mình bị khinh ghét đến thế, đặc biệt là bởi

một người hoàn toàn xa lạ. Cô cũng có cảm giác ấy với chị ta - ở người phụ nữ này có điều gì đó khiến Laura lập tức “xù lông nhím”.

“Ồ, tôi không biết điều đó,” Laura nói, cố gắng di chuyển để cô có thể mua đồ.

Người phụ nữ kia chặn đường cô. “Ồ, phải. Nhưng nếu cô nói với ông ấy tôi đã quay lại, ông ấy sẽ không cần sự phục vụ của cô nữa.”

“À, vậy ra chị là người giúp việc của ông ấy?” Tính ti tiện trong cô nổi lên và cô cúi kính nói.

Điều đó làm người phụ nữ kia thoáng bực bội, nhưng không lâu. “Không, không, tôi không phải là người giúp việc cho ông ấy. Hãy nói với ông ấy là tôi đã trở lại, được chứ?” Một nụ cười giả tạo chiếu thẳng vào Laura.

“Chị cần phải nói cho tôi biết chị là ai.” Laura sẽ không bị khiêu khích hơn nữa trước mồi nhử của người phụ nữ này.

Người phụ nữ lại cười. “Ồ không, ông ấy sẽ biết tôi là ai khi cô miêu tả tôi. Dermot và tôi là những người bạn cũ rất thân thiết.”

Laura cố gắng hết sức để gạt bỏ tất cả những cảm giác khó chịu mà người phụ nữ nọ đã gây ra cho cô trên đường về nhà Dermot. Chị ta đã khiến cô cảm thấy cô giống như một con điếm, thật thế, và cô không biết liệu cô có chấm dứt được cảm giác đó không. Điều gần như tệ nhất là cô cảm thấy cả cửa hàng đã biết cô ngủ với Dermot, và cũng nghĩ cô là một con điếm. Cô không thích cảm giác đó. Và người phụ nữ kia có ý gì khi nói họ là những người bạn cũ? Như thể chị ta đang cảnh cáo cô. Lại còn chuyện bữa sáng quen thuộc của ông nữa. Cô cảm thấy nhục nhã, đau lòng và bị lợi dụng; và cô mong muốn thoát khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Nhưng sau khi nghe người đàn ông ở văn phòng tắc xi địa phương nói ông ta sẽ đến đón cô ra sân bay ngay khi cô gọi cho ông ta, cô thực sự không thấy khá hơn chút nào. Rõ ràng ông ta nghĩ Dermot sẽ muốn tống cổ cô ngay khi có thể. Tâm

trạng vui vẻ kỳ diệu của cô đã hoàn toàn biến mất. Những mối nghi ngờ về động cơ của Dermot thi nhau ập đến, làm tăng thêm cảm giác bồn chồn đang ngày một lớn lên trong cô. Phải chăng ông làm tình với cô chỉ vì cô có mặt ở đó, sẵn sàng và tự nguyện? Ông và “bạn cũ” của ông có lẽ sẽ cười cợt về toàn bộ chuyện này sau khi cô rời đi.

Tuy nhiên, nhiệm vụ lúc này của cô là phải trải qua khoảng một tiếng đồng hồ tiếp theo mà không để Dermot biết cô thực sự cảm thấy thế nào. Cô sẽ điềm tĩnh, tự chủ, và lịch thiệp. Cô chắc chắn không muốn ông biết cô cảm thấy nhục nhã ra sao.

Cô nở nụ cười khi bước vào nhà ông, và gọi với lên gác, “Em về rồi đây! Ông có muốn nấu món cơm rang này không hay em sẽ đọc hướng dẫn và tự xoay xở với nó?”

Vài phút sau, Dermot xuất hiện, sau khi cô quyết định tự mình xử lý nó. Cô cảm thấy thật khủng khiếp. Cô chỉ là người tình một đêm và cô sẽ may mắn nếu cô rời đi mà Dermot không nhét tiền vào tay cô để trả tiền tắc xi.

Cô đang đảo hỗn hợp cơm trong bơ nấu chảy. “Có một người phụ nữ ở cửa hàng bảo em nói với ông rằng chị ta đã trở lại,” cô nói thản nhiên hết mức có thể, không muốn nhìn ông cho đến khi cô thấy bình tĩnh hơn.

“Ồ? Cô ta là ai thế?”

“Chị ta không xưng tên. Chị ta chỉ nói ông sẽ biết chị ta là ai và hai người là bạn cũ rất thân thiết.”

Dermot cười. “Ồ, hẳn là Bridget! Đúng không? Tôi đã rất nhớ cô ấy. Cô ấy đã đi xa hàng tháng nay rồi. Tôi hy vọng cô ấy sẽ đến đây ngay để gặp tôi.”

Laura không thể chịu đựng nổi. Ông đang xác nhận những nỗi lo sợ tệ hại nhất của cô. Và ông thậm chí không có phủ nhận điều đó.

“Tốt thôi, chị ta về rồi đấy. Ông muốn uống trà hay cà phê kèm với món cơm rang của ông?” Cô biết cô đang nói khá gấp gáp và cộc lốc, nhưng đó là tất cả những gì cô có thể làm để không sụp đổ, và cô sẽ không ngã gục trước mặt ông. Ngoài ra, một phần trong cô cảm thấy giận dữ - với ông và với chính cô vì đã là một kẻ ngớ ngẩn đến thế. Cô vẫn không thể nhìn ông.

“Laura, sao thế? Lúc bước ra khỏi đây em vẫn còn rất vô tư, vui vẻ, thế mà bây giờ em lại cúi kính và lo lắng. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Có người nào đó gây sự với em ở cửa hàng à?”

Giọng ông có vẻ bối rối và chỉ trong một giây cô đã định nói với ông rằng cô cô Britget yêu quý của ông đã nói gì với cô, nhưng rồi nhận ra cô không thể. Bridget là bạn cũ của ông; còn cô thì không. Cô không thể nói, “Bạn cũ của ông, người ông rất quý mến, đã khiến tôi có cảm giác như mình là một con điếm, và ông sẽ không cần tôi phục vụ nữa khi chị ta đã về.”

“Ồ không, không có chuyện như vậy đâu.” Cô đảo món cơm rang mạnh hơn. “Chỉ là tôi nhận ra chuyến bay của tôi cất cánh sớm hơn tôi nghĩ. Tôi phải đi ngay.”

“Nhưng chúng ta sẽ ăn sáng cùng nhau. Trên giường, tôi nghĩ vậy.”

Ông vẫn đang giả vờ cơ đấy. Cô gắng cất một tiếng cười vui vẻ. “Ồ không, tôi e là không được. Thực ra xe tắc xi của tôi sẽ đến đây bất cứ lúc nào.”

Ông gãi đầu, cau mày. “Thế ra họ đã đổi lịch chuyến bay về Anh à? Nó luôn cất cánh vào buổi tối cơ mà.”

“Vâng, họ đã đổi.” Cô tắt bếp và buông chiếc thìa gỗ. “Tôi sẽ lên gác và đảm bảo rằng tôi sẽ không bỏ quên thứ gì.”

Nhưng cô không cần nhìn cũng biết cô đã để lại hai thứ mà cô không thể lấy lại được nữa: sự trong trắng và trái tim cô. Chúng đã mất đi mãi mãi.

Chương 16

Thật không may cho Laura, họ không đổi lịch chuyến bay đến Anh: cô đã phải đợi rất lâu ở sân bay, và có nhiều thời gian để nhận ra rằng cô đã dâng hiến toàn bộ con người mình cho một người đàn ông chỉ ham muốn cô lúc đó, chứ không phải mãi mãi. Ông đã không ngăn cô lại, hoặc gạn hỏi cô chuyện gì đã xảy ra; ông chỉ đứng đó, bối rối, như thể ông không hiểu được tại sao cô không sà vào vòng tay ông lần nữa, và nói những lời đại loại như: “Ông tuyệt vời quá, Dermot” hay “Hãy để em phục vụ ông, Dermot”. Hơn nữa, rõ ràng ông đã có bạn gái, nhưng khi ả ta đi vắng, ông đã tìm một người thay thế. Nói cách khác, ông là một tên khôn điển hình - dù quyết rũ. Biết đến bao giờ cô mới quên được ông? Việc biết ông là một kẻ đê tiện cũng không giúp quá trình đó diễn ra nhanh hơn.

Eleanora sẽ đón Laura ở sân bay rồi về thẳng Somerby. Laura không hề trông chờ cuộc chất vấn sẽ diễn ra từ khoảnh khắc cô và Eleanora gặp nhau. Eleanora chắc chắn sẽ hỏi về Dermot và cô đã nhảm đi nhảm lại vài câu trả lời nhạt nhẽo thích hợp như: “Ông ấy ổn rồi. Ăn tốt! Có vẻ khá vui lúc tôi rời đi.” Fenella sẽ hỏi về liên hoan và cô khó có thể nói với cô ấy rằng cô chưa hỏi xem liệu ông ấy có đến tham gia không, bởi vì cô không thể giải thích lý do vì sao. Sau trận cãi vã om sòm khi ông buộc tội tất cả mọi người bán rẻ câu chuyện của ông cho báo giới và cô buộc tội ông là kẻ tự phụ, và chuyện xảy ra tiếp theo, tất cả những ý nghĩ về liên hoan đã bị quét sạch khỏi tâm trí cô - cuộc làm tình tuyệt vời và nổi nhục nhã sau đó đã làm cô quên hết mọi thứ.

Trên máy bay, khi cô chấp nhận sự thật rằng cô không thể xóa sạch ông khỏi ký ức cô, và cô sẽ phải gặp và đối phó với ông lần nữa, cô quyết định sẽ gửi cho ông một email, hỏi xem ông có đến liên hoan không, hy vọng rằng ít nhất ông cũng sẽ trả lời có hoặc không. Mặc dù, cô cay đắng nghĩ,

ông sẽ phải thừa nhận rằng cô đã hoàn toàn tuân thủ những điều kiện ban đầu của ông và ông sẽ vi phạm cam kết nếu ông không đến.

Dù rất buồn nhưng cô biết cô sẽ không hối hận vì đã làm tình với ông, cho dù ông đã đặt ra một tiêu chuẩn quá cao cho quãng đời còn lại của cô. Chuyện xảy ra sau đó, ở cửa hàng, cô kiên quyết cho ra khỏi đầu óc. Cô cứ chìm trong trạng thái hồi tưởng vừa ngọt ngào vừa cay đắng cho đến khi máy bay hạ cánh.

Eleanora hôn lên má cô, vỗ vai cô và, như Laura đã biết trước, lập tức hỏi luôn. “Cô đã xoay xử thế nào vậy cưng? Dermot sao rồi? Gã đàn ông khốn khổ đó có đến liên hoan hay không? Tất cả chúng tôi đều đang lo sốt vó đây.”

Laura làm ra vẻ suy nghĩ, dù thực tế cô đã dự định sẽ nói gì rồi. “Ông ấy ổn, bởi vì ông ấy không ốm hay bị làm sao, nhưng về liên hoan, tôi không chắc lắm.” Cô cảm thấy tự hào vì giọng cô vẫn bình thường, bất chấp sự xáo động bất ổn trong lòng cô.

Eleanora thoáng giận dữ rồi chuyển sang những điều quan trọng hơn. “Không có dấu hiệu của viết lách, đúng không?”

Laura nhớ lại. Việc dọn dẹp ắt hẳn sẽ làm lộ ra bất cứ dấu hiệu nào của công việc và trong phòng ngủ của ông cô đã phải sử dụng một tờ hóa đơn cũ để viết danh sách những món đồ cần mua. “Không, nếu có thì tôi đã trông thấy.” Cô đưa hành lý cho tài xế tắc xi.

“Anh ta thường viết tay lên những tập giấy khổ lớn, chỉ viết một mặt thôi. Có vẻ như mỗi khi xong trang nào là anh ta lại ném nó xuống sàn và chỉ sắp xếp chúng lại cho đúng thứ tự khi tác phẩm đã hoàn thành.”

Cô lắc đầu buồn bã. “Không có tập giấy khổ lớn nào cả, nói gì đến những trang bản thảo đã hoàn thiện. Ngôi nhà ở trong tình trạng thật đáng sợ nhưng tôi nghĩ nếu chúng tồn tại, tôi sẽ phải thấy chúng.”

Eleanora lắc lắc đầu như thể giữ sạch sự thất vọng. “Vậy là chẳng có gì thay đổi. Vào xe đi, cung, chúng ta nên đi thôi.”

Khi họ đã ngồi yên ở băng ghế sau, mút bạc hà, bà nói, “Tại sao cô không nài ép anh ta trả lời về chuyện liên hoan? Chỉ cần một từ ‘không’ đơn giản cũng được mà.”

“Tôi thực sự không thể. Thời điểm đó không thích hợp. Ông ấy quá giận dữ vì bị lộ với báo giới.”

“Tính khí anh ta quả thực kinh khủng.” Eleanora cau mày. “Anh ta không làm gì tồi tệ với cô đấy chứ? Anh ta có thể rất tàn nhẫn.”

“Không, ông ấy không làm gì tồi tệ với tôi.” Mặc dù cô có ấn tượng rằng ông đã làm như vậy. Cô chắc chắn ông không bao giờ có ý định đối xử tàn nhẫn, hoặc làm cô đau - dù là một tên khốn, ông vẫn là một tên khốn khá tử tế.

“Vậy cô định làm gì với liên hoan? Fenella đang nóng lòng muốn biết. Con bé nghĩ sẽ thật xấu hổ nếu tất cả các tác giả khác đồng ý đến vì anh ta mà anh ta lại không xuất hiện.”

“Tôi sẽ gửi email cho ông ấy. Thực sự thì, đó là tất cả những gì tôi có thể làm.” Cô chắc chắn sẽ chỉ liên lạc với ông bằng phương thức khách sáo nhất. “Nhưng căn cứ vào việc tôi đã gửi vô số email cho ông ấy và không bao giờ nhận được hồi đáp, tôi nghĩ ông ấy không bao giờ thèm mở chúng ra xem.”

“Có lẽ cô đúng đấy. Nhưng đừng bận tâm, giờ tin tức đã bị lộ, chúng ta có thể công bố rằng anh ta sẽ đến, cho dù anh ta có không đến chẳng nữa.”

“Nhưng đó sẽ là sự dối trá, ‘treo đầu dê bán thịt chó’ hay đại loại thế?”

“Không. Chúng ta không biết anh ta sẽ không đến.” Eleanora ngừng lại. “Đúng không?” Bà nhìn Laura chăm chú, có lẽ nghi ngờ Laura chưa kể hết

với bà mọi chuyện.

Tuy không kể rõ với bà nhưng cô không hề nói dối về chuyện liên hoan.
“Thực ra tôi cũng không biết.”

“Vậy thì cứ việc quảng cáo tên tuổi của anh ta. Suy cho cùng, chúng ta đã bóng gió về nó khá nhiều rồi. Fenella đang cho làm vài tấm băng rôn để chăng lên các tấm áp phích. Có vẻ doanh số bán vé đã tăng lên vùn vụt. Nhưng quan trọng hơn, nhiều tác giả danh tiếng đã nhận lời. Họ đều muốn gặp Dermot đến phát điên lên. Và chúng ta là những người duy nhất nghi ngờ rằng anh ta có thể không xuất hiện - chúng ta sẽ giữ bí mật đó cho riêng mình.”

“Vậy khi nào bữa tối lớn diễn ra?” Laura hỏi.

“Ồ, bữa tối dành cho các nhà văn? Thứ Sáu tới, trước cuộc khai mạc lớn. Laura thân mến, sao cô lại quên được nhỉ? Chúng ta đã bàn về nó mà. Chính tay cô đã viết thiệp mời.”

“Xin lỗi. Tôi hơi đãng trí.”

Eleanora chiếu sang Laura một cái nhìn khiến cô đỏ bừng mặt. Liệu việc đánh mất sự trong trắng và có một cuộc mây mưa tuyệt vời có biểu hiện ra bên ngoài không nhỉ? Mặt Laura càng thêm nóng bừng. Một phần là vì cuộc làm tình tuyệt diệu ấy; phần còn lại là cảm giác Bridget đã tạo ra cho cô: cô chỉ là một kẻ thay thế tạm thời cho ả ta và không hơn gì một con điếm.

Fenella tỏ ra bình thản với việc Dermot có thể không xuất hiện. Cô suyt đàn chó, dẫn Eleanora và Laura xuống bếp và trao cho mỗi người một ly rượu vang lớn. Laura ngờ rằng Rupert, hiện đang nhìn chăm chăm vào trong lò, là phương tiện giúp cô bình tĩnh lại.

“Nếu ông ta đến thì ông ta sẽ đến, chúng ta chẳng thể làm được gì nhiều về chuyện đó,” Fenella nói, chiếu sang Laura ánh nhìn gợi ý rằng cô không tin lắm vào những lời mình nói. “Ăn chút ô liu đi, Laura.”

“Anh ta luôn làm theo ý mình,” Eleanora nói. “Rượu ngon lắm, Rupert.”

“Nó là hàng mua một tặng một,” Fenella nói. “Cháu mua nó ở siêu thị.”

“Ồ. Rất ngon.”

“Laura này, chui vào tận sào huyệt của Dermot để đương đầu với ông ta có đáng sợ lắm không?” Fenella hỏi. “Eleanora đã nói với chúng tôi ông ta có thể cực kỳ ghê gớm.”

Eleanora gật đầu đồng tình, vui vẻ nhấp rượu vang và không xen vào một ý kiến thích đáng nào.

“Ông ấy hơi khắc nghiệt với vài học viên,” Laura đồng ý. “Và tôi cho rằng điều đó khiến tôi hơi căng thẳng. Tôi đã phải đột nhập vào nhà ông ấy.”

Rupert cười ha hả. “Tôi không tưởng tượng được cô lại là kẻ đột nhập vào nhà người khác, Laura ạ.”

“Anh sẽ ngạc nhiên khi thấy tôi làm việc đó giỏi đến mức nào. Tôi...” Cô chột ngừng bật, không nói cho anh ta hay rằng dạo gần đây cô thường xuyên lên ra lên vào những ngôi nhà. “Tôi có một lợi thế là không sợ bị ai đó bắt gặp. Tôi sẽ đề nghị bất cứ người qua đường nào giúp đỡ.”

“Nhưng không có ai à?”

“Không. Lúc cần thì chẳng bao giờ có.”

“Cô đã làm điều đúng đắn đấy, không ép anh ta quá mức,” Eleanora nói. “Đáng lẽ tôi phải tự đi. Những cơn thịnh nộ trẻ con của anh ta không làm tôi sợ đâu! Tôi đã bao giờ kể với cô chưa? Một lần khi chúng tôi ở Ivy...”

Laura bắt đầu thấy nhẹ nhõm hơn. Không ai trách cô vì đã không mang về lời hứa được viết bằng máu của Dermot rằng ông sẽ xuất hiện, và bây giờ Eleanora đang kể một câu chuyện thú vị và sinh động về Dermot lúc thịnh nộ. Thất bại của cô được coi như một sự rút lui hợp lý. Điều Laura không thể nói là cô không hề sợ tính khí nóng nảy của Dermot, mặc dù cô đã được chứng kiến nó trong thoáng chốc. Khi ông bắt đầu làm tình với cô, cô đã quên hết về cái liên hoan chết tiệt này.

Sáng hôm sau, trong căn phòng được dành làm Văn phòng của Liên hoan, Fenella và Laura thảo luận các chi tiết. Eleanora lúc ấy đang đi kiểm tra vài địa điểm tổ chức với Rupert.

“Kathryn Elisabeth đã chính thức nhận lời,” Fenella nói.

“Ồ, tôi phải kể với bà hàng xóm của tôi mới được. Bà ấy là một bà già khó tính nhưng lại rất quan tâm đến liên hoan này. Bà ấy sẽ mừng lắm.”

“Ai cũng sẽ thích điều này. Kathryn Elisabeth rất nổi tiếng. Cô ấy sẽ phụ trách một khóa học viết. Chúng tôi đã bán được mười lăm vé, nhưng lớp học đó chỉ đủ chỗ cho hai mươi người, và số vé còn lại chắc chắn sẽ có người mua ngay thôi.”

Laura thấy mừng vì không ai biết trong lòng cô cảm thấy thế nào và tâm trí cô đã được quay trở lại với những vấn đề của liên hoan.

“Tuyệt vời. Chúng ta phải đảm bảo rằng chúng ta có đủ các đầu sách đã phát hành của cô ấy. Nhắc đến chuyện này, Henry có được việc không? Mỗi tác giả tham gia đã có đủ các bản sách để ký tặng và bán chưa?”

“Ông ấy cừ lắm! Ông ấy không những có sách của tất cả các tác giả mà chúng ta mời đến, mà còn một vài tác giả khác trong những thể loại tương tự. Ông ấy nói cô đã đào tạo ông ấy rất tốt.”

Laura cười. “Thực ra là ông ấy đào tạo tôi đấy chứ.” Cô ngừng lại. “Vậy chúng ta sẽ làm gì với những tác giả chưa nhận lời? Chúng ta chỉ còn một tuần để giải quyết xong việc đó.”

“Bây giờ chỉ còn một người như thế thôi.” Fenella nhấp một ngụm cà phê, chăm chú nhìn Laura.

Laura hy vọng Fenella không nhận ra nét ửng đỏ trên khuôn mặt cô. “Chúng ta sẽ phải lập ra các kế hoạch dự phòng để lấp chỗ trống cho ông ấy. Chúng ta định tổ chức những sự kiện gì cho ông ấy nhỉ?”

“Ngoài cuộc phỏng vấn chính? Một ‘Buổi tối dành cho Liên hoan âm nhạc và văn học Ireland.’”

Laura ngẫm nghĩ. “Ồ phải. Trong quán rượu, để tái tạo lại không khí Ireland.”

Fenella gật đầu. “Ngoại trừ việc chúng ta không thể sử dụng quán rượu. Nó chỉ chứa được khoảng mười người và chủ quán rượu không mấy nhiệt tình. Và thú thực, tôi không mặn mà lắm với thơ. Chúng ta là một liên hoan mới - thơ có thể không được ưa chuộng. Thơ của ông ấy có hay không?”

Laura nghiêng đầu sang một bên. “Có, nhưng không bằng văn của ông ấy.”

“Vậy chúng ta bỏ nó đi được không? Đặc biệt là vì ông ấy có thể sẽ không xuất hiện?”

“Thế thì sẽ rất đáng tiếc. Chúng ta có thể để ai đó đọc vài mẫu văn học Ireland trên nền nhạc. Tôi có thể chọn vài trích đoạn. Chúng không nhất thiết phải là của Dermot. Có ai có thể đọc chúng không nhỉ?”

“Vậy là cô cũng không tin rằng Dermot sẽ đến?” Fenella hỏi.

Laura thở dài. Cô không còn chút niềm tin nào vào óc phán đoán của cô. Cô đã nghĩ cô hiểu Dermot, thế rồi Bridget xuất hiện trước cô như một nữ

thần báo tử trong bộ váy hiện đại và cô cảm thấy cô chẳng biết gì về ông nữa. “Tôi không biết. Tôi nghĩ chúng ta nên lên kế hoạch chi tiết cho sự vắng mặt của ông ấy, vậy thì nếu ông ấy xuất hiện, ông ấy sẽ chỉ làm cho chúng ta bực mình.”

Fenella cười. “Cô có bực mình không?”

“Có đấy, nếu việc lấp chỗ trống cho ông ấy khiến chúng ta phải lao tâm khổ tứ. Ai có thể đọc các tác phẩm văn học nhỉ? Chị có biết diễn viên nào không?”

“Không, nhưng Hugo, chồng của Sarah, có giọng đọc rất hay.”

“Thực ra chúng ta cần một người có chút tính cách Ireland điển hình. Hugo lại khá thanh lịch, đúng không?”

“Chúng ta sẽ nghĩ ra ai đó. Rupert có thể nói giọng địa phương Ireland, nếu say. Anh ấy có dòng máu Ireland trong người mà.”

Laura ghi chú. “Rupert, say, đọc những trích đoạn văn học Ireland chọn lọc. L quyết định. Có vẻ hấp dẫn! Không!”

“Được đấy. Ban nhạc của bạn trai Monica cũng sẽ mang lại sự thú vị. Chúng ta sẽ tặng mọi người bia miễn phí, nó sẽ làm họ hài lòng.”

“Lợi nhuận của chị sẽ đi tong. Còn ban nhạc của bạn trai Monica có thú vị thật không?”

“Tiền bạc không phải là điều quan trọng. Và tôi hy vọng ban nhạc của anh ta sẽ ổn! Monica vẫn chưa nghe họ. Cô ấy đang khá lo lắng về vấn đề đó.”

“Tuyệt! Một ban nhạc hạng xoàng chơi nhạc trong khi Rupert nhái giọng Ireland để đọc vài trích đoạn từ tác phẩm Ulysses^[43]. Tôi nóng lòng quá rồi!”

Fenella cười. “Cô không cần phải chọn Ulysses. Cô có thể chọn những mẫu vui vui và Rupert sẽ đọc chúng bằng giọng thật của anh ấy. Còn về ban nhạc, tại sao cô không đi nghe thử họ nhỉ? Monica sẽ mừng lắm. Cô ấy vừa gọi cho tôi tối qua, để hỏi thăm tình hình của cô ở Ireland. Tôi nói cô đã mệt lử và đi ngủ rồi. Cô ấy có vẻ thấy điều đó khá buồn cười. Dẫu sao chẳng nữa, cô ấy kể rằng cuối cùng thì Seamus cũng có một buổi trình diễn. Cô ấy và Grant sẽ đi xem. Cô hãy gọi điện cho cô ấy và sắp xếp để đi cùng.”

“Được, tôi sẽ làm thế. Tôi rất vui vì Monica và Grant đã trở thành bạn tốt của nhau. Tôi biết họ sẽ hòa hợp mà. Có lẽ khi liên hoan kết thúc, tôi sẽ trở thành một bà mối.”

“Hừm. Nếu giữa Monica và Grant có cái kiểu quan hệ mà cô đang nghĩ trong đầu...”

“Được rồi, tôi hiểu ý chị. Vậy...” Cô lại ghi chép. “Tất cả những gì chúng ta cần làm bây giờ là nghĩ ra một cách nào đó để lấp chỗ trống cho buổi tối Chủ nhật khi Dermot trả lời phỏng vấn.” Cô ngừng lại. “Ai sẽ phỏng vấn ông ấy? Chị chưa nghĩ ra người nào sao?”

Fenella làm mặt thiểu não. “Xin lỗi. Tôi không thể mời một người nổi tiếng khi không thể chắc chắn liệu Dermot có thực sự xuất hiện hay không?”

“Chắc chắn rồi, tôi cũng nghĩ vậy.”

“Vậy nên tôi nghĩ cô có thể đảm nhiệm việc đó.”

“Tôi á!” Laura rú lên.

“Ừ, tại sao lại không chứ? Cô hiểu rõ các cuốn sách của ông ấy hơn bất cứ ai trên hành tinh này và cô biết ông ấy - sao nào?”

“Chỉ là... ôi, Fenella, chị biết tôi nhút nhát thế nào mà!”

“Tôi biết cô từng nhút nhát thế nào. Bên cạnh đó, như người ta vẫn luôn nói với những người lo lắng, “chắc gì việc đó sẽ xảy ra.””

Laura bật cười. “Ồ, đúng thế. Thực tế thì, có lẽ nó sẽ không xảy ra. Vì vậy chúng ta sẽ làm gì để lấp chỗ trống? Nếu mọi người đã mua vé, hoặc thậm chí chưa mua, chúng ta không thể không có sự kiện gì vào tối thứ Bảy được.”

Hai người phụ nữ im lặng một lúc, suy nghĩ rất kỹ. “Ra rồi!” Laura nói. “Một cuộc hội thảo! Chúng ta sẽ chọn vài tác giả đến nói chuyện về sự nghiệp văn chương của họ. Sẽ rất thú vị! Tốt hơn việc tôi cố gắng phỏng vấn Dermot nhiều!” Chỉ riêng ý nghĩ về nó đã khiến cô cảm thấy nhụt chí.

“Tuyệt. Tôi sẽ email cho tất cả các tác giả và mời họ. Chúng ta cần bao nhiêu người?”

“Chị cứ mời tất cả mọi người để xem bao nhiêu người sẽ nhận lời.” Laura ngập dài.

“Chao ôi,” Fenella nói. “Cô vẫn còn mệt, dù đã đi ngủ sớm. Tôi không biết là Ireland lại chênh lệch múi giờ với Anh.”

Laura nghiêm trang gật đầu. “Ồ, có chứ, thực sự đấy...”

Laura cứ băn khoăn mãi không biết việc đánh mất sự trong trắng có biểu hiện ra bên ngoài không. Một vài ngày sau, khi Monica đến đón cô đến Bristol, cô đã có câu trả lời. Có.

“Nó như thế nào vậy?” Monica nói ngay lúc họ vừa lên xe. Họ đang trên đường tới buổi trình diễn của Seamus. Laura sẽ kiểm tra xem liệu ban nhạc của anh ta có thích hợp chút nào không với một buổi tối sôi động với Rupert (có thể nói giọng Ireland hoặc không) và bia miễn phí, hay làm nền cho Dermot khi ông đọc một vài đoạn trong tác phẩm của ông.

“Cái gì như thế nào cơ?”

“Ồ, vì Chúa! Đừng có giả vờ giả vịt với tôi! Làm tình với Dermot ấy!”

“Suýt. Cô nói nhỏ thôi!”

“Không sao. Chúng ta đang ở trong ô tô mà. Sẽ không ai nghe thấy đâu. Nói cho tôi nghe xem nào!”

Chỉ trong một giây Laura đã nghĩ đến việc giả vờ rằng chẳng có gì xảy ra cả, nhưng cô biết Monica sẽ nhìn thấu cô. “Thôi được. Ừm. Nó thật tuyệt vời.” Laura lặng lẽ nói, nửa hy vọng điều này sẽ thỏa mãn Monica, nửa hy vọng cô sẽ có cơ hội để tâm sự.

“Tôi không tin.” Monica đập tay vào vô lăng để nhấn mạnh cho sự ngờ vực của cô. “Những lần đầu tiên chẳng bao giờ tuyệt vời cả, huống hồ là lần đầu tiên nhất. Cô đã dành quá nhiều thời gian trong cuộc đời để đọc những cuốn tiểu thuyết lãng mạn. Tình dục là một trong những điều cô phải học cách thực hiện.”

“Tôi công nhận điều đó. Và tôi biết có lẽ tôi đã đọc nhiều về tình dục hơn là thực hành nó, nhưng tôi cam đoan với cô, nó đã rất tuyệt vời.”

Monica ngẫm nghĩ trong một thoáng. “Nếu tôi mà tin cô thì tóc tôi sẽ đổi màu!”

Laura cười. “Tôi nghĩ nó đã đổi rồi đấy thôi.” Cô ám chỉ sọc hồng lớn trên tóc Monica. Rõ ràng cô ấy rất thích đội mái tóc giả màu hồng đến mức cô ấy đã quyết định nhuộm một chút màu hồng vào mái tóc thật.

“Laura! Tôi đang cố nói chuyện nghiêm túc, để giúp cô vượt qua những hậu quả của chuyện đã xảy ra với cô, thế mà cô chỉ đưa ra những câu bông đùa ngớ ngẩn.”

“Chính cô là người nói ‘tóc cô sẽ đổi màu’ trước mà.” Laura vờ hỏi lỗi. “Nhưng tôi không nghĩ có bất cứ hậu quả nào cả.” Cô thở dài. Ngoại trừ

cảm giác bị lợi dụng và Bridget, dĩ nhiên, mặc dù ả ta không phải là một hậu quả - ả ta là một kẻ ti tiện đáng khinh nhưng cô sẽ không nghĩ về ả ta nếu cô có thể tìm được; ả ta đã phá hỏng một thứ gì đó rất đáng yêu.

“Sẽ có, tôi cam đoan với cô như vậy.”

“Tôi hy vọng là không.”

Monica do dự trước khi hỏi một cách ngờ vực. “Cô có chắc là cô không nói dối về chuyện nó rất tuyệt vời không?”

“Có! Tôi không nói rằng lần thứ hai và lần thứ ba thậm chí...”

“Ba lần!”

Thực tế thì, cô và Dermot đã làm chuyện đó nhiều lần hơn thế, nhưng cô không muốn làm bạn cô bị sốc. “Trong một thời gian khá dài. Cả đêm.”

“Nhưng ông ấy khá già rồi mà!”

“Ba mươi lăm không phải là già!”

“Ừ thì không già. Thế bây giờ thì sao? Hai người đang ở bên nhau phải không?”

Đây là tin xấu. Cô phải tỏ ra vui vẻ, không tiết lộ quá nhiều - cô không thể đối mặt với sự thương hại của Monica. “Tôi phải đi rất sớm vào sáng hôm sau để bắt kịp chuyến bay.” Cô sẽ không nói rằng rời bỏ ông vào buổi sáng hôm đó là điều buồn nhất cô từng làm trong đời. Cô biết chuyến đi ấy thật đáng giá vì cô đã được trải nghiệm một niềm hạnh phúc tuyệt vời - hoặc cô sẽ coi nó như thế khi cô đã quên hết chuyện về Bridget - nhưng cô cũng sẽ không đề cập đến điều đó. “Chúng tôi không có nhiều thời gian để trò chuyện. Nhưng ông ấy muốn cô biết rằng ông ấy đã dùng bao cao su, tất cả mọi lần.”

Monica cười khúc khích, có lẽ cảm nhận được rằng Laura đang cố gắng làm cho tình huống này nhẹ nhàng hơn. “Cô phải chúc mừng ông ấy khi cô gặp ông ấy lần tới.” Cô ngừng lại, liếc nhanh bạn mình. “Khi nào thì cô gặp lại ông ấy?” Cô sẽ không buông tha Laura dễ dàng đến thế.

Laura cắn môi. “Tôi không chắc lắm. Chúng tôi thực sự không nói chuyện về liên hoan. Tôi không biết liệu ông ấy có đến hay không. Sau khi thông tin ông ấy sẽ xuất hiện tại liên hoan bị lộ, ông ấy đã nói liên hoan này có thể đẹp đi được rồi.”

“Mặc kệ liên hoan! Tôi muốn nghe về chuyện của cô và ông ấy?”

“Chúng tôi không nói khi nào sẽ gặp lại nhau.”

“Cái gì?” Monica liếc nhanh cô. “Không một chút nào sao? Cô chỉ chui vào tắc xi và đến sân bay à? Từ lúc đó ông ấy có liên lạc thường xuyên không?”

“Ông ấy có gọi cho tôi khi tôi ở sân bay. Chỉ để xem liệu tôi đã đến đó an toàn chưa.” Giọng ông qua điện thoại nghe là lạ nhưng có lẽ là vì cô đã quá lạnh lùng với ông. Cô thực sự không muốn nói chuyện với ông nữa, cho đến khi cô sắp xếp lại được những cảm xúc của cô.

“Và sau đó?” Monica đang đánh hơi được những phần tòi tệ trong câu chuyện của Laura như một con chó săn.

“Sau đó chẳng có gì cả. Marion - bà chủ nhà trọ nơi chúng ta đã ở - đã gửi email cho tôi nói rằng ông ấy lại trốn biệt trong nhà. Nhưng lần này chẳng ai lo lắng nữa.”

“Nhưng còn cô thì sao?” Giọng Monica nghe không rõ, sự cảm thông dường như đã ảnh hưởng đến thanh quản của cô. “Cô có buồn không? Cô đã làm tất cả những điều đó với ông ấy, trao cho ông ấy sự trong trắng, và rồi không biết khi nào sẽ gặp lại ông ấy?”

Laura muốn nói rằng có, cô đang rất đau khổ, nhưng không thể. Cô suy nghĩ cẩn thận, cố gắng giải bày thành thật những cảm giác của mình, nhưng phải làm sao để Monica không bắt cô sử dụng một “loại liệu pháp” liên quan đến các quán bar, rượu vodka và nam vũ công thoát y, điều mà cô ấy sẽ làm nếu cô kể hết với cô ấy mọi chuyện. Không có cụm từ thích hợp nào bật ra trong óc cô.

“Thế nào?” Monica thúc giục. Rõ ràng cô ấy đang trở nên lo lắng.

Laura quyết định kể với Monica sự thật. Ít nhất bạn cô cũng quan tâm. Cô chỉ không nói với cô ấy cô đau lòng nhiều đến mức nào.

“Thú thực, trái tim tôi đang tan vỡ,” cô nói. “Nhưng tôi không bận tâm, thực sự đấy. Thật khó giải thích, nhưng lần đó với Dermot quả là - đặc biệt, mặc dù trong chừng mực nào đó, nó chỉ là tình dục thuần túy.” Mặc dù cô là người nói ra, nhưng những lời nói ấy vẫn khiến cô đau đớn. “Chỉ là một cuộc làm tình với một người tôi đã ngưỡng mộ hàng năm trời,” cô tiếp tục với vẻ bàng quan nhất có thể, “từ hồi tôi học đại học. Nếu ông ấy muốn... tôi” - cô ngập ngừng khi nhắc đến sự trong trắng của cô - “tôi sẽ quá đổi vui sướng để trao cho ông ấy - để hiến dâng - ồ, tôi không biết phải nói thế nào. Ý tôi là, tôi biết tôi đang làm gì. Tôi biết chuyện đó sẽ chẳng dẫn đến điều gì cả nhưng dẫu sao tôi vẫn sẽ làm thế. Không hối hận.” Phải đến sau này cô mới biết nó sẽ chẳng đi đến đâu, tuy nhiên, điều cốt lõi thì vẫn vậy.

“Sao, không hối hận chút nào ư? Thôi nào, Laura, cô đang nói chuyện với tôi mà,” Monica thúc giục.

“Tôi sẽ không làm khác đi. Tôi biết ông ấy là người thế nào. Tôi không mong đợi điều gì khác. Và những gì tôi nhận được thật quá tuyệt vời! Ông ấy đã cố gắng hết sức để khiến tôi - thích nó. Thực sự thì, Monica, tôi biết tôi sẽ cảm thấy hơi buồn một chút, nhưng tôi cũng rất hạnh phúc.”

Monica thờ dãi. “Tôi hiểu. Ông ấy sẽ khiến cô chẳng còn thiết tha gì đến những người khác nữa, cô biết điều đó mà.”

“Đúng, nhưng rồi sẽ có thôi. Tôi sẽ không ôm khư khư khoảnh khắc hạnh phúc ấy mà không tìm kiếm thêm. Tôi không định đi kiếm người đàn ông nào khác ngay lập tức” - cô nói thế để Monica không gợi ý cô sử dụng “liệu pháp” quán bar và nam vũ công thoát y - “nhưng tôi sẽ ‘yêu lại lần nữa’.” Cô mỉm cười để nhấn mạnh sự châm biếm và sau đó nói thêm, “Sau liên hoan này và khoảng mười năm nữa.”

Monica thờ dãi. “Nếu cô chắc chắn...” Và rồi cô đột ngột chuyển chủ đề. “Thôi được, nghe chuyện cô thế đủ rồi. Cô nhìn vào bản đồ hộ tôi với? Chúng ta có đi đúng đường không? Hình như tôi đã đi lạc một chút.”

Cuối cùng họ cũng tìm ra nó. Grant và các thành viên còn lại trong ban nhạc của Monica đã có mặt ở đó. Nó nằm trong tầng hầm của một câu lạc bộ nhỏ ở Bristol. Khi họ xuống những bậc cầu thang chật hẹp, Laura nhận ra Monica rất căng thẳng. Cô ấy chết mê chết mệt Seamus và trên đường đi họ đã nói chuyện về anh ta rất nhiều. Nhưng ban nhạc của anh ta hơi đáng ngờ. Đó là vì, theo lời Monica, các thành viên khác không muốn chơi loại nhạc truyền thống và họ cũng chẳng giỏi ở bất cứ thể loại nào khác.

“Laura!” Grant ôm Laura thật lâu và chặt. “Rất vui khi được gặp cậu! Trông cậu tuyệt quá! Cậu đã làm gì với bản thân cậu vậy? Kiểu tóc mới à? Không, cậu vẫn chưa duỗi tóc. Giảm cân? Tăng cân? Không, cậu vẫn khá gầy. Hả là một loại kem dưỡng ẩm mới. Làn da của cậu mới tuyệt làm sao.”

Laura tránh nhìn vào Monica, cô ấy đang cười với vẻ khiếm nhã. “Chúng ta uống gì nhé? Grant? Những người còn lại?”

Cô đến quầy bar, hy vọng sẽ nhớ mọi người muốn uống gì. Monica đã yêu cầu một ly vodka lớn để xoa dịu sự căng thẳng. Đã sắp đến tiết mục của Seamus.

Cô mang cái khay đựng đồ uống về bàn mà không gặp rủi ro gì và chui vào một góc. “May là Seamus chưa bắt đầu,” cô nói. Rồi cô nâng ly lên. “Cụng

ly nào!”

Seamus và ban nhạc của anh ta có vẻ chưa sẵn sàng vì thế khán giả lại bắt đầu nói chuyện.

“Cô muốn cả ban nhạc, hay chỉ mỗi Seamus?” Monica hỏi Laura. “Có thể sẽ tốt hơn... ôi, tôi không biết. Ý Dermot thế nào?”

“Ai mà biết được!” Laura nói. “Tôi không hỏi ông ấy. Ý tôi là, tôi nghĩ nó sẽ ổn. Ban đầu chúng tôi chỉ mới nghĩ đến việc mời ông ấy đọc thơ của mình nhưng trong một cuốn sách của Dermot có một cảnh liên quan đến âm nhạc Ireland. Nó sẽ rất tuyệt. Nhưng ông ấy quá - tôi không biết nói thế nào...”

“Kín đáo?”

“Phải. Tôi không biết liệu ông ấy có thích cái ý tưởng này không hay sẽ ghét nó. Thực sự thì, tôi biết. Ông ấy sẽ ghét nó. Nhưng ông ấy có thể vẫn thực hiện.”

“Vì cô?”

“Không. Tôi không nghĩ ông ấy sẽ làm điều gì đó đặc biệt vì tôi.” Mặc dù cô biết nó không hoàn toàn đúng. Cô nhớ những gì ông đã làm cho cô ở Ireland và cảm thấy một nỗi hoan lạc trào dâng. “Ồ, tôi nghĩ họ bắt đầu rồi đấy!” Cô nói, để ngăn Monica hỏi thêm bất cứ câu hỏi nào.

Ban nhạc bắt đầu sau đó ít phút và sau vài nhịp đầu tiên, Grant và Laura đưa mắt nhìn nhau. Bản nhạc đầu tiên là một bài ca ai oán đáng lẽ phải khiến những giọt nước mắt sầu bi chảy xuống gò má của các thánh giả; nhưng nó lại tạo ra ấn tượng ngược lại. Đến phút cuối thậm chí Laura, người đáng lẽ phải cảm nhận được nỗi buồn trong đó, muốn bật cười với vẻ ngại ngùng.

Monica thở dài, uống cạn ly rượu. “Có ai muốn uống thêm không?”

“Tôi sẽ giúp cô bê chúng,” Laura nói, đứng dậy.

“Họ thật tệ, đúng không?” Monica nói khi họ đã ở quầy bar.

“À, có lẽ họ cần thời gian...”

“Đừng đánh trống lảng nữa, hãy nói thật đi! Họ là thứ rác rưởi! Đáng ghét! Kế hoạch của chúng ta đã hỏng bét!”

“Không sao,” Laura nói. “Chúng ta sẽ tìm một CD nhạc Celtic với tiếng trống kết hợp tiếng đàn violin và đàn hạc. Nó có thể dễ dàng hơn trong chừng mực nào đó. Rupert có thể tập luyện.”

“Không biết khi nào anh ta mới có thời gian để làm điều đó,” Monica nói. Cô nhìn bạn mình khi đến lượt cô được phục vụ. “Lát nữa cô lái xe nhé? Tôi nghĩ tôi cần uống thêm vodka.”

“Cô định về nhà với tôi à? Cô không muốn ở với Seamus sao?”

“Tôi thực sự không muốn nói chuyện với anh ấy về buổi trình diễn tối nay. Tôi sẽ phải suy nghĩ kỹ càng trước khi nói ra điều gì.”

Trong khi chờ được phục vụ, Laura nói, “Nhưng chắc chắn cô đã nghe họ chơi rất nhiều lần. Cô phải biết họ chơi không hay lắm chứ.”

Monica giải thích lý do cô chưa nghe họ là vì cô phải đi lưu diễn, anh ta thì rất bận và việc tổ chức liên hoan âm nhạc giờ đây gần như do một tay cô đảm nhiệm vì Johnny Animal đã chuồn mất với lý do có “công chuyện quan trọng” nên cô càng chẳng có thời gian.

“Tôi có sai lầm không nếu chấm dứt với Seamus chỉ vì anh ấy không biết cách cầm một cây đàn violin sao cho đúng?” Monica hỏi.

Laura cười khúc khích. “Có đấy! Hơn nữa, cô đã nói anh ấy rất đáng yêu mà. Cô có thể mang hết mấy chai đó không? Tôi sẽ lấy cái khay.”

“Cô không uống vodka nữa đây chứ, đúng không, Monica?” Grant hỏi khi Laura chia cho mọi người những chai nước lọc và spritzer, đưa ly rượu duy nhất cho Monica.

“Chúa ơi, có chứ, tôi cần thứ gì đó. Laura sẽ lái xe về. Cô ấy đang say tình rồi nên chẳng cần đến rượu đâu.”

Một tia nhìn giống như ánh đèn hồi cung chiếu sang Laura. “Say tình? Một điều cậu không kể với tớ, Laura?”

“Là Dermot,” Monica nói.

“Trời ơi là trời! Đáng lẽ tôi phải đoán ra!” Grant nói. “Tôi luôn biết cô ấy sẽ đánh mất sự trong trắng cho một nhà thơ.”

“Ông ấy không phải nhà thơ,” Laura nói, khi cô đã nghe ra điều Grant vừa nói và sửa lại lời anh. “Ông ấy là một tiểu thuyết gia...” Rồi cô im bật. Bí mật đã bị lộ. May mắn là Grant và Monica đã bắt đầu tranh luận xem ai là ban nhạc vĩ đại nhất và miễn cho cô một cuộc tra hỏi sâu xa hơn.

Chương 17

Laura thức dậy vào buổi sáng hôm tổ chức bữa tối tiền liên hoan, tâm trạng vừa phấn khích vừa lo lắng. Cô đã có những giấc mơ rất lộn xộn, một trong số đó là cảnh Grant đọc những vần vô nghĩa trong khi ban nhạc của trường cũ Laura đệm nhạc. Quả là nhẹ nhõm khi đã hoàn toàn tỉnh táo. Ít nhất trong cuộc đời thực, người ta cũng có cảm giác kiểm soát được các sự kiện.

Trong lúc đánh răng, cô tự hỏi không biết Monica đã xoay xử ra sao. Cô ấy phải đi xem cái mà cô ấy tuyên bố là ban nhạc cuối cùng của cô ấy. Grant đã đi theo làm tài xế cho cô ấy, để Monica có thể giải sầu nếu cần. Liên hoan âm nhạc có vài màn trình diễn tốt, Monica đã bảo cô, nhưng lại ít được quảng cáo. Mặc dù Monica không dám nói ra, ít nhất là với cô, nhưng Laura biết Monica luôn mong ước có được một Dermot trong âm nhạc, để tạo ra chút scandal hữu ích.

Một vài đêm trước, nhóm bọn họ đã đến xem ban nhạc của Monica mở màn phần âm nhạc của liên hoan. Về lý thuyết, ban nhạc của cô ấy chỉ làm nền cho một nhóm nhạc nổi tiếng hơn (mà Laura chưa bao giờ nghe tên), nhưng thực tế họ đã lấn lướt nhóm nhạc đó và được hoan nghênh nhiệt liệt. Toàn bộ khán giả đã giậm chân và vỗ tay theo tiếng nhạc, nhiều người trong số họ thậm chí còn đứng dậy và nhảy múa ở lối đi giữa hai hàng ghế của cái rạp chiếu phim cũ đó. Laura đang vui mừng khi nhận ra những người có mặt ở đêm lindy-hop mà cô và Grant đã tới xem thì Grant kéo cô dậy.

“Đi nào, cô bạn gái của tôi, hãy xem liệu chúng ta có còn nhớ gì từ bài học lần trước không.” Anh dẫn cô lên phía trước, nơi vài dãy ghế ngồi đã bị tháo bỏ (Laura không biết họ làm việc này để che giấu số liệu doanh thu hơi thấp, hay để tạo chỗ trống cho mọi người nhảy nhót) và họ bắt đầu nhảy. Fenella mau chóng lôi kéo Rupert gia nhập với họ. Ai cũng cười và

vỗ tay - ngay cả ban nhạc nam cũng giữ đúng nhịp, cố gắng tỏ ra điềm tĩnh giữa sự phấn khích quá lớn của khán giả.

“Một đêm mở màn thật tuyệt diệu!” Laura nói với Monica khi họ gặp nhau ở hậu trường, nơi bữa tiệc tiếp tục, vẫn sôi nổi như thế, chỉ có điều không có màn nhảy nhót.

“Trên đời này chẳng có gì tuyệt vời hơn một buổi trình diễn tốt đẹp,” Monica nói, “trừ việc đang yêu!”

Vì anh chàng Seamus của cô ấy đang đứng bên cạnh cô ấy, Laura không biết Monica đang nói điều này với cô hay với Seamus. Nhưng đúng lúc đó Fenella đến và ôm chầm lấy Monica, sau đó đến lượt các thành viên còn lại trong ban nhạc của cô ấy, vì vậy Laura không cần phải đáp lại.

Mặc dù Dermot vẫn luôn lẩn khuất sâu thẳm trong những suy nghĩ của cô, nổi lên mỗi khi có một khoảng trống rất nhỏ giữa ý nghĩ hữu ích này với ý nghĩ hữu ích tiếp theo, song Laura đang dần dần chấp nhận những gì đã xảy ra giữa họ.

Cô nhận ra cô khá vô lý khi mong chờ - thậm chí là hy vọng - rằng Dermot không bị ràng buộc. Đầu óc cô đã hiểu được điều này, cho dù trái tim cô không muốn chấp nhận. Ông cực kỳ hấp dẫn và có thái độ rất thoáng về tình yêu và cuộc sống như những nghệ sĩ lớn khác. Nếu bạn gái của ông đi vắng, sẽ có một khoảng trống và ông sẽ lấp đầy nó. Bridget (cho dù đã suy nghĩ thông suốt hơn, cô vẫn khó có thể nhắc đến tên ả ta) sẽ biết điều này khi ả ta đi vắng, chấp nhận rằng ở với Dermot có nghĩa là thỉnh thoảng phải chịu đựng sự thiếu chung thủy của ông. Chà, đáng đời ả, Laura nghĩ, ngờ rằng nếu là cô thì cô sẽ không thể làm được như thế.

Sau khi đã cố gắng xử lý hết những vướng mắc trong tâm trí, cô cảm thấy khá hơn đôi chút. Cô chỉ phải chấp nhận con người thật của Dermot. Ông là một giấc mơ đáng yêu. Nhưng cô vẫn còn hơi giận: cho dù ông không muốn liên lạc với cô, ít nhất ông cũng nên hồi đáp những email của Fenella

và nói ông có đến hay không chứ. Nhưng nếu ông không làm thế, cô sẽ đối phó với ông. Đó là nhiệm vụ của cô.

Laura đến gặp Fenella ngay khi cô thay đồ xong. Đó là một ngày huy hoàng hứa hẹn cả một tuần nắng đẹp. Ít nhất thời tiết cũng ủng hộ họ.

“Chị muốn tôi làm gì cho buổi tối nay?”

Fenella hôn lên má cô, phần vì chào hỏi và phần vì để cảm ơn sự xuất hiện mau lẹ của cô.

“Sắp xếp chỗ ngồi. Sarah đang ở trên gác và cô ấy sẽ lo việc đó, nhưng cô ấy cần cô nói với cô ấy ai là ai. Cô sẽ biết liệu những người đó có phải là đối thủ không đội trời chung hoặc đang học hặc với nhau hay không. Damien Stubbs đã nhận lời. Còn Kathryn Elisabeth không thể đến dự bữa tối nhưng cô ấy vẫn sẽ thực hiện sự kiện của cô ấy và tham gia cuộc hội thảo.”

“Ồ, vậy là tốt rồi. Nhưng tôi không biết một tác giả nào ngoài đời thực, chị biết đấy.” Laura cảm thấy buộc phải làm rõ điều này, mặc dù nó không hoàn toàn đúng.

“Không sao,” Fenella kiên quyết nói. “Nếu có bất cứ vấn đề gì, cô có thể hỏi Eleanora. Dì tôi sẽ biết chính xác ai không nói chuyện với ai.”

“Tôi nghĩ có lẽ chị nên dùng từ ‘người nào’,” Laura nhẹ nhàng gợi ý.

“Ồ, thôi đi,” Fenella hiền hòa nói. “Sarah đang ở trong phòng ăn. Tôi sẽ mang ít cà phê lên.”

Sarah đang đặt lên đặt xuống những cái thiệp ghi chỗ ngồi của các vị khách.

“Chào Laura, cô khỏe không? Đến đây giúp tôi với, nói cho tôi biết liệu tôi có gây ra một sự nhầm lẫn khủng khiếp nào không.”

“Có rất nhiều người đến,” Laura nói. “Nhưng dù Fenella đã nói gì, tôi thực sự không biết ai ra ai.”

“Nhưng cô sẽ biết liệu tôi có xếp một nhà văn tiểu thuyết lãng mạn cạnh một nhà văn khoa học viễn tưởng không.”

“Đúng, nhưng tôi không nghĩ điều đó quá quan trọng. Tất cả các nhà văn viết tiểu thuyết cho phụ nữ mà tôi đã gặp đều rất thực tế và thoải mái.”

“Nhưng còn những nhà văn khoa học viễn tưởng?”

Laura cân nhắc. “À ờ - họ khác nhau lắm.”

“Vậy cô muốn ngồi ở đâu?” Sarah hỏi khi họ đã đổi chỗ những cái thiệp một chút.

“Thực sự thì, tôi không bận tâm đến chuyện đó. Cứ nhét tôi vào bất cứ chỗ nào còn trống. Tôi ngạc nhiên là mình cũng được mời đấy. Tôi cảm thấy tôi nên giúp đỡ phục vụ hay gì đó đại loại thế.”

“Bữa tối được thuê nấu mà. Fen cứ đòi để cho chị ấy và Rupert nấu ăn nhưng tôi kiên quyết phản đối. Họ ở đây để chiêu đãi khách, và cô cũng vậy. Thật may là họ đã lắp đặt giá đưa đồ ăn từ tầng dưới lên tầng trên, đúng không? Nếu không thì đây sẽ là một bữa tối nguội lạnh mất.”

“Nó sẽ tạo nên một lỗ hổng lớn trong ngân quỹ.”

“Cái gì? Việc gắn giá đưa đồ ăn từ tầng dưới lên tầng trên á? Không hề. Họ chỉ cần lắp đặt chút dây dợ thôi mà.”

“Ý tôi là việc thuê nấu bữa tối ấy.”

Sarah lắc đầu. “Không hẳn. Rupert đã cung cấp toàn bộ rượu vang từ hầm rượu của anh ấy và tự tìm nguồn thực phẩm. Bữa tối được nấu bởi một

nhóm những người phụ nữ dễ thương mà tôi biết, có tên là Những quý bà phục vụ tiệc. Họ rất điềm đạm, tính giá hợp lý và cực kỳ xuất sắc.”

“Ồ, vậy thì tốt.”

“Cô có vẻ lo lắng. Có phải vì Dermot không?”

Laura thở dài. Điều đó hiển nhiên đến thế sao? Mặc dù cô chắc chắn Sarah không có ý ám chỉ điều gì riêng tư. “Không hẳn là vì ông ta, hay chí ít, không chỉ vì ông ta, mà vì toàn bộ chuyện này. Tôi cảm thấy chúng ta sẽ có vẻ cực kỳ ngỡ ngàng nếu ngôi sao của chúng ta không xuất hiện, dù chúng ta có chuẩn bị bao nhiêu thứ để lấp chỗ trống đi chẳng nữa.” Cô cũng cảm thấy tội lỗi. Dù cô cũng như Fenella và Eleanora đã email cho ông, nhưng cô không thể gọi điện thoại. Cô không muốn nghe giọng ông. Cô đã sắp kìm nén được những cảm xúc của mình; cô không muốn hủy hoại điều đó. Dầu sao chẳng nữa, tại sao cô phải gọi điện cho ông chứ? Tại sao cô phải bận tâm đến ông sau khi ông đã lợi dụng cô? Và liệu một cú điện thoại từ cô có mời được ông đến đây khi mọi phương thức khác rõ ràng đã thất bại? Nếu vài tin nhắn dữ tợn từ Eleanora cũng không thành công thì sẽ chẳng có gì làm được. Và cô có thực sự phải hy sinh thân mình một lần nữa vì lợi ích chung?

“Tôi nghĩ sẽ không có ai thực sự để ý đến điều đó đâu,” Sarah nói, không nhận thấy màn tự vấn trong lòng Laura. “Và tối nay chúng ta có bữa tối này - chà, nó không dành cho công chúng, nhưng nó sẽ giúp cho những nhà trình diễn hài lòng.”

“Và ngày mai, một là Dermot đọc trên nền âm nhạc, hai là Rupert, giả giọng Ireland, đọc trên nền một cái CD.” Laura nhăn nhó. “Nó không có vẻ thuyết phục cho lắm nhỉ?”

“Nhưng sẽ có đồ uống miễn phí, do nhà máy bia mini địa phương cung cấp - chúng ta phải cảm ơn Rupert vì điều đó - vì vậy sẽ không ai phiền lòng nếu nó không quá tuyệt vời.”

Laura thở dài đồng tình. “Và sau đó là cuộc phỏng vấn lớn hoặc cuộc hội thảo vào ngày kia.” Cô cau mày. “Tôi thấy rằng với bia miễn phí, Rupert có thể dẹp yên mọi chuyện, nhưng một cuộc hội thảo với các nhà văn? Thay vì một ngôi sao lớn? Tôi thực sự không chắc lắm.”

Sarah vẫn thản nhiên. “Lo lắng về việc đó cũng chẳng ích gì. Cô đã làm mọi thứ mà cô có thể và lập ra một sự kiện thay thế tốt. Nếu người ta muốn đòi lại tiền, được thôi, chúng ta sẽ trả cho họ.”

“Tôi biết, nhưng...”

“Yên tâm đi, hầu hết mọi người sẽ chỉ đến những sự kiện mà họ sẽ đến, nếu cô hiểu ý tôi. Doanh số bán vé rất tốt. Nhiều người trong cơ sở dữ liệu cô cung cấp đã mua vé. Và các cuộc thi được ủng hộ rất nhiệt tình. Tin tôi đi, nó sẽ ổn thôi. Và Fen nói người dân trong vùng đang rất háo hức. Người ta dừng chị ấy lại giữa đường và hỏi về nó mỗi lần chị ấy vào thị trấn.”

Laura mỉm cười, biết rằng một người chuyên tổ chức các đám cưới như Sarah rất biết cách xoa dịu những bộ óc căng thẳng. Nhưng cô vẫn lo lắng.

Đúng lúc đó cửa bật mở và Fenella bước vào với một phích cà phê và một đĩa bánh quy.

“Hai người xoay xở thế nào rồi?” Cô nói, đưa cho họ đĩa bánh. “Đây là món bánh quy tự làm. Nhóm Những quý bà phục vụ tiệc đã làm chúng đấy.”

Laura cắn một chiếc bánh quy hương chanh. “Ngon quá! Sao chúng ta không thể ăn món bánh này trong bữa tối nhỉ?”

Fenella đang định la rầy Laura thì điện thoại của cô reo. Cô lôi nó ra từ túi sau rồi bước sang phía bên kia căn phòng, nơi nhận sóng tốt hơn. Sarah rót cà phê, sau đó cô và Laura cùng ăn uống cho đến khi Fenella trở lại.

“Trông chị như vừa mới trúng xổ số hoặc trượt cuộc thi lấy bằng lái xe vậy,” Sarah nói. “Ý nào là đúng?”

“Tôi không biết,” Fenella nói, hết nhìn người này lại đến người kia. “Có lẽ là cả hai.”

“Chị nói rõ xem nào!” Laura giục.

“Ồ, các cô biết liên hoan âm nhạc không thu hút được nhiều sự chú ý như liên hoan văn học đúng không? Monica đã rất vất vả để tạo sự quan tâm cho nó nhưng dường như không mấy ai hứng thú với nó. Có lẽ các nghệ sĩ âm nhạc còn vô trách nhiệm hơn các nhà văn...”

“Nói vào việc chính đi, Fen thân mến,” Sarah nói.

“Chà, Ironstone - cô đã nghe về họ chưa?” Fenella nói với Laura.

“Tôi là một con mọt sách thật đấy,” cô nói dứt khoát, “nhưng tôi không sống trong một cái hang. Họ khá nổi tiếng.”

“Xin lỗi. Chà, họ sẵn sàng biểu diễn...”

“Nhưng điều đó quả là tuyệt vời mà!” Sarah nói.

“Phải! Thế mặt trái của nó là gì?” Rồi Laura đột nhiên ước rằng cô đã không hỏi. Fenella đang nhìn cô với vẻ thông cảm mà chỉ có thể có một ý nghĩa. “Ồ, chị không cần phải nói. Nó liên quan đến Dermot, đúng không? Họ sẽ đến nếu họ có thể gặp ‘nhà văn Ireland còn sống vĩ đại nhất’, vân vân và vân vân.”

“Tôi muốn cảm ơn cô vì đã không giơ mấy ngón tay lên để làm dấu nháy nháy,” Sarah nói với vẻ nghiêm trọng.

Sự căng thẳng phần nào bị phá vỡ, nhưng Laura không nén nổi siết chặt nắm đấm. “Tôi đã chán ngấy điều này rồi! Dermot chết tiệt! Tại sao ông ta

lại quá - khó chịu như vậy.” Sự phẫn nộ bị dồn nén của cô với chính bản thân mình vì đã để tâm quá nhiều đang khiến cô tức tối hơn cô muốn.

“Tôi nghĩ cô sẽ sử dụng một từ ‘đặc biệt’ mà cô đã sử dụng lần trước, Laura,” Fenella nói.

“Tôi đã thầm nói từ đó trong đầu. Tôi đã rèn luyện bản thân không được thốt nó ra miệng, hay ít nhất không làm thế quá thường xuyên, bởi vì tôi làm việc trong một hiệu sách. Nhưng chị phải hiểu ý tôi! Ông ta quả là một... kẻ phiến toái! Ý tôi là, đến bao giờ thì ông ta mới trả lời email chứ, cho dù chỉ để từ chối! Ngày mai là liên hoan văn học bắt đầu rồi, vì Chúa!” Cô thậm chí đã gọi điện cho Marion, bà chủ quán trọ mà cô đã ở tại Ireland, để hỏi xem bà ấy có biết gì không, nhưng tất cả những gì bà ấy có thể nói là ông ấy lại trốn biệt và không ai thấy tung tích gì của ông ấy. Cô không nói điều này với những người khác vì họ sẽ đề nghị cô gọi điện cho ông ấy. Cô không muốn phải giải thích lý do tại sao cô không thể làm thế. Và đầu sao chẳng nữa, Eleanora đã gọi điện cho ông và bà ấy giỏi hơn cô nhiều trong những việc “dời non lấp bể”.

“Dermot đã đem lại cho chúng ta một nhà tài trợ rất tuyệt vời, ông ấy đã không rút lại sự tài trợ bất chấp sự thất thường của Dermot,” Sarah chỉ ra.

“Dermot đã suýt làm cho chúng ta mất sự tài trợ đó,” Laura nói.

“Và hãy nghĩ đến tất cả các tác giả đã chính thức nhận lời khi thông tin Dermot tham gia liên hoan xuất hiện âm ỉ trên báo!” Fenella nói. “Họ đang rùng rợn kéo đến!”

“Và nếu ông ta không xuất hiện, lần sau sẽ chẳng còn ai thèm đến cái liên hoan này nữa!” Laura nói. “Họ sẽ nói chúng ta đã lừa họ. Báo giới sẽ có một ngày đáng nhớ...”

“Có thể ông ấy vẫn đến,” Fenella nhẹ nhàng nói, rõ ràng không thực sự tin tưởng vào lời mình vừa thốt ra. “Hãy cố gắng đừng suy nghĩ quá nhiều,

Laura ạ.”

Laura thở dài. Lời khuyên đó đã quá muộn màng.

“Và tôi sẽ không đến Ireland để cố gắng đưa ông ta về đây đâu. Không một lần nào nữa. Nó sẽ không hiệu quả. Hai lần trước tôi đã dùng cách đó nhưng đều chẳng có tác dụng gì.” Laura lẩn tránh bằng một chiếc bánh quy khác.

“Vậy tôi sẽ nói gì với người của Ironstone đây?” Fenella nói sau một thoáng ngừng thích hợp vì tôn trọng những nỗ lực của Laura trước đây.

“Sự thật!” Laura nói, vẫn nhai bánh.

“Họem đã, hãy suy nghĩ một chút,” Sarah nói, gõ cây bút máy lên má. “Nếu họ đến thì sẽ rất tốt cho liên hoan?”

Fenella gật đầu. “Đúng! Chúng ta có thể được đưa tin trên Radio 1, cũng như tất cả các đài địa phương. Nó sẽ thu hút được nhiều sự quan tâm. Chúng ta thậm chí còn không dám mời ban nhạc nào lớn đến thế, bởi vì họ luôn được đặt hàng trước hàng năm trời. Ironstone bỗng nhiên có thời gian trống vì một lý do nào đó. Nó sẽ rất tốt cho việc quảng cáo.”

“Chà,” Sarah nói, sau một thoáng nhai bút vì mãi ngẫm nghĩ. “Họ sẽ chẳng mất gì nếu làm một điều gì đó cho chúng ta. Hãy nói với họ chúng ta không thể bảo đảm rằng họ sẽ được gặp người đàn ông vĩ đại nhưng chúng ta sẽ cố hết sức. Suy cho cùng, đó là điều chúng ta vẫn nói với những người khác và họ chẳng nghi ngờ gì.”

“Họ sẽ mong đợi người đàn ông vĩ đại đó xuất hiện,” Laura nói, khi Fenella đã đi ra chỗ khác để nói lời nói dối to lớn này.

“Tôi chẳng quan tâm,” Sarah nói. “Đôi khi người ta cần phải gian lận một chút. Những người khác cũng thường làm vậy mà.”

“Cũng đúng!” Laura nói, nghĩ đến một người vô cùng quyến rũ nhưng lại rất gian-dối-trong-những-vấn-đề-liên-quan-đến-phụ-nữ.

“Giờ thì cùng tôi sắp xếp nốt chỗ thiệp ghi tên chỗ ngồi này nào.”

“Tôi sẽ làm gì với cái này?” Laura hỏi một lát sau, giờ chiếc thiệp có tên Dermot lên.

“Đặt nó sang phía những người có thể không đến,” Sarah nói. “Vài người nói họ có thể không tham dự được mà.”

Laura đang trực ở tiền sảnh. Mọi người có thể đến bất cứ lúc nào. Cô có điện thoại bàn, một danh sách hướng dẫn đường đi từ vài cột mốc đặc trưng của vùng, và một tờ ghi chú về việc tác giả nào sẽ ở đâu.

Những người đến đầu tiên là hai nhà văn viết tiểu thuyết dành cho phụ nữ, họ rất vui vẻ. Họ đi cùng nhau, bị lạc mấy lần và chẳng mấy phiền lòng. Họ đã ăn trưa ở quán rượu địa phương và đang có tâm trạng rất tốt.

“Tôi là Anne,” một người nói, “Và đây là Veronica. Thành thực mà nói, những người viết sách như chúng tôi không hay được mời đến các liên hoan,” cô ấy tiếp tục. “Và được đến ở trong một ngôi nhà đáng yêu như thế này,” cô nói thêm, nhìn quanh tiền sảnh, nó mới được trang hoàng với vài bông bìm bìm hoa tía được vẽ như thật rất xinh đẹp dùng để che giấu thứ gì đó mà Fenella đang lo lắng. “Nó thật đặc biệt.”

“Đúng thế,” Veronica nói. “Tôi thích cái cột giả kia. Làm cho nó trông giống y chang cảm thạch quả là không dễ dàng.”

Laura cười, thấy mừng vì bữa tiệc này có hai người đáng yêu như thế. “Đây là một ngôi nhà xinh đẹp, và Fenella và Rupert là những vị chủ nhà rất tốt,” Laura nói. “Fenella sẽ đến đây trong một phút nữa để dẫn các chị về phòng của mình.” Cô mỉm cười với hai người phụ nữ. “Tôi luôn hâm mộ các cuốn sách của hai chị.”

Anne Marsh bao bọc Laura trong một cái ôm dịu dàng thoảng hương nước hoa Chanel. “Chúa phù hộ cho trái tim cô.” Cô ta đeo nhiều khăn và đồ trang sức và giống như một phiên bản mềm mại hơn của Eleanora. “Có bao nhiêu nhà văn tới dự bữa tối vậy?”

Laura nhảm tính. “Chà, trước hết là có hai chị. Kathryn Elisabeth không thể tới đây tối nay nhưng sẽ tham gia một sự kiện trong thư viện vào ngày mai. Ngoài ra còn có vài nhà văn thuộc dòng văn học đích thực, bao gồm Damien Stubbs, và một nhà văn khoa học viễn tưởng. Chúng tôi không có đủ chỗ cho tất cả mọi người. Vì vậy chỉ có sáu nhà văn được mời thôi.” Cô không đề cập đến việc đáng lẽ phải có bảy người, phòng khi Dermot không xuất hiện.

“Chúng tôi rất vui vì được là một phần của bữa tiệc này,” Veronica nói.

“Xin chào!” Fenella xuất hiện. “Tôi là Fenella.” Cô bắt tay hai người phụ nữ. “Bây giờ, các chị muốn uống trà trước hay muốn được dẫn về phòng mình?”

Hai người phụ nữ nhìn nhau. “Chúng tôi muốn về phòng trước,” Veronica nói. “Nhưng nếu sau đó có một tách trà thì sẽ rất tuyệt.”

“Tôi sẽ chuẩn bị trà,” Laura nói. “Các chị muốn uống trà ở phòng khách hay trong bếp?”

“Bếp,” họ đồng thanh nói.

“Thế thì cô cứ ở lại đây,” Fenella nói với Laura, “còn tôi sẽ pha trà khi Anne và Veronica đã về phòng.”

Eleanora xuất hiện và theo sát gót bà là một nhà văn trẻ của dòng văn học đích thực, anh ta đã bị lạc và không vui chút nào. May mắn cho Laura, Eleanora đã thuyết cho anh ta một bài gay gắt rằng anh ta nên biết ơn sự

quan tâm mà anh ta nhận được, và những cuốn sách như của anh ta hầu như không bán nổi bản nào, và đây là một cơ hội lớn.

Hai người đàn ông mặc trang phục đồng quê đến. Hóa ra họ là các biên tập viên văn học. Họ đi cùng nhau và cực kỳ vui vẻ. “Dermot có thực sự xuất hiện không?” Một người trong số họ hỏi Laura.

Cô nhún vai, mỉm cười, nhớ rằng họ phải giả vờ là ông sẽ đến, ít nhất là đối với tất cả những người khác.

“Chúng ta sẽ cá cược về điều đó chứ?” người kia nói.

Họ cười và theo Fenella về phòng mình.

Cuối cùng, tất cả những người họ chờ đợi đều đã đến, trừ Dermot.

“Đây quả là một căn phòng tuyệt vời,” Laura nói, nhìn xung quanh.

Cái bàn lớn giữa phòng chiếm khá nhiều diện tích, nhưng căn phòng quá rộng đến mức vẫn còn nhiều không gian cho những chiếc tủ búp phê và bàn có ngăn kéo đựng dao nĩa kê sát mép tường.

Trên cái bàn gỗ gụ rộng lớn phủ khăn trải bàn trắng diêm dúa đã bày biện sẵn những chiếc ly sáng lấp lánh. Mắt Laura bắt gặp thứ gì đó và cô nhìn gần hơn.

“Đó là một miếng vá! Trên khăn ăn!”

Sarah cười. “Tất cả đều là đồ cổ, của gia đình Rupert hoặc được mua từ những điểm bán đồ cũ. Những chiếc ly này không cùng một bộ, nếu cô nhìn kỹ. Fenella đang săn lùng những chiếc ly đẹp trên trang web eBay.”

“Nhưng với số lượng nhiều như thế - việc đánh bóng hẳn là một cơn ác mộng.”

“Nhóm Các quý bà phục vụ tiệc rất thích làm cho mọi thứ trông hoàn hảo.” Sarah cười khúc khích. “Họ khá hoảng hốt khi thấy số lượng những chai rượu vang mà Rupert đem ra.”

Laura nhảm tính qua. “Gần như mỗi người một chai, không ngạc nhiên gì khi họ bị sốc.”

“Đó mới chỉ là rượu vang đỏ thôi. Sâm banh và rượu vang trắng vẫn còn đang được ủ lạnh.”

Laura cười. “Chúa ơi!”

“Rupert nói bữa tiệc tối nào không có những cái chai rỗng vượt quá số lượng khách là những bữa tiệc hà tiện. Và Eleanora nói các nhà văn uống rượu như hũ chìm ấy.”

“Tôi nghĩ chúng ta khỏi cần lo lắng đến chuyện ai đó sẽ bị khát!”

“Còn có vô số loại đồ uống không còn nữa, nếu cô không muốn uống nhiều rượu.”

Laura làm mặt thiếu ngủ. “Tối nay tôi không muốn uống nhiều. Rupert cần duyệt lại các đoạn trích mà anh ấy sẽ đọc vào thứ Bảy, vì vậy ngày mai chúng tôi phải dậy sớm.”

“Rupert sẽ nấu bữa sáng, vì vậy trừ phi cô và anh ta làm việc trước bình minh, tôi e rằng cô sẽ không thực hiện được kế hoạch đó của mình đâu.”

Đây có vẻ là một tai họa. Làm một việc như thế này mà không chuẩn bị trước có thể dẫn đến thảm họa lớn nhất của kẻ nghiệp dư: nổi xấu hổ gớm ghiếc. Dằn lại cảm giác hoang mang, Laura nói, “Ồ, vậy thì tôi sẽ xin tới bên luôn!” Nhìn thấy ánh mắt Sarah đang nhìn xoáy vào cô, cô nói thêm, “Đừng lo, tôi đùa ấy mà.”

Có một màn đón tiếp trước bữa tối trong cái hành lang dài mà theo lời Fenella từng là nơi tổ chức cho một đám cưới nổi tiếng đã được đăng lên tất cả các tạp chí lá cải. Laura không thích thừa nhận rằng cô không đọc tạp chí lá cải, nhưng khi cô chuyển lại thông tin này cho Monica, cô ấy có vẻ rất ấn tượng.

Monica đang ở chung với Laura tại ngôi nhà nhỏ dành cho liên hoan trong khi Grant ở trong một quán trọ địa phương. Monica trở về sau chuyến đi xử lý một “trục trặc nhỏ” nữa của mảng âm nhạc đúng lúc Laura đang là chiếc áo sơ mi trắng đẹp nhất của mình.

Sau khi chào nhau, hỏi ý kiến nhau có nên mở một chai rượu vang hay không và nghe Laura than vãn rằng Dermot vẫn chưa xuất hiện, Monica nói, “Cô sẽ không mặc chiếc áo đó đây chứ?”

“Tại sao lại không? Nó sạch sẽ, vừa mới được là phẳng phiu, và tôi đã phải hét lông chó bám trên cái quần đen của tôi!” Laura thấy mình cáu bẳn, chủ yếu vì cô cảm thấy trông cô sẽ hơi mờ nhạt bên cạnh bộ đồ màu hồng lộng lẫy hoàn toàn hợp tông với mái tóc hồng rực rỡ của Monica.

“Cô không có bộ đồ nào khác à?”

Laura thở dài. “Tôi đã định vào thị trấn mua thứ gì đó, nhưng chẳng có thời gian.”

“Thôi được, để tôi nghĩ xem. Cô hơi thấp hơn Fenella. Cỡ giày của cô là bao nhiêu?”

Laura nói với cô ấy và Monica vội vã rời đi. Vì muốn làm một điều gì đó dễ chịu hơn, Laura nhặt lên một lọ sơn móng đã bị rơi khỏi túi trang điểm của Monica và bắt đầu phết vào móng tay mình. Monica thật may mắn - đây sẽ là một bữa tối vui vẻ với cô ấy. Nhưng nó có thể khiến Laura trông giống như một kẻ hoàn toàn ngớ ngẩn.

Monica trở lại với một cái mặc áo treo một món đồ bằng nhung nhỏ xíu mà cô ấy tuyên bố là một chiếc áo váy. “Hãy mặc nó với quần tất và đôi bốt này” - cô lấy ra đôi bốt dài da lộn màu xanh lá cây nhạt mà Fenella đã đi khi Laura gặp cô ấy lần đầu - “nó sẽ trở thành một bộ trang phục tuyệt vời.”

“Nhưng giờ đang là mùa hè. Tôi không thể đi bốt, hơn nữa, chiếc... áo váy đó quá ngắn.”

“Mặc vào đi!”

Vì giọng Monica rất giống giọng của mẹ Laura khi bà bắt cô mặc đồ để đến thăm ông bà, cô đành làm theo những gì được bảo.

“Chà chà! Trông cô tuyệt lắm! Giờ để tôi xử lý tóc cô.”

“Trông tôi như một con yêu tinh tóc rối vậy,” Laura nói khi cô đến đứng trước gương, Monica đi theo đằng sau, giữ mái tóc của cô.

“Cô sẽ không như thế khi tôi hoàn thành xong. Đứng yên nào!”

Laura không chắc cô thích vẻ ngoài mới của cô nhưng cô phải thừa nhận đôi chân cô trông khá ổn giữa chiếc áo váy ngắn và đôi bốt dài.

“Dẫu sao thì vẻ ngoài của tôi cũng chẳng quan trọng,” cô nói.

Monica làm bộ véo tai cô.

Khi họ đến căn nhà lớn, mọi người đang mặc những bộ đồ đẹp nhất. Rất nhiều người mặc đồ màu đen. Đồ trang sức của Eleanora dài hơn và lấp lánh hơn bao giờ hết. Đàn ông mặc com lê hoặc vét tông; Grant đang mặc cái áo vét tông trắng với một cái nơ con bướm đính những hạt trang trí hình tròn màu đen. Laura nhận thấy một tiểu thuyết gia lãng mạn đang viết gì đó vào một cuốn sổ nhỏ.

Rupert, cực kỳ bảnh bao trong chiếc vét tông bằng nhung, rót vào ly của mọi người rượu sâm banh hoặc nước ép trái com cháy với vài cánh hoa trong đó. Rồi Sarah gõ thứ gì đó vào một cái ly.

“Thưa quý ông, quý bà,” Rupert nói. “Fenella có nhiệm vụ mở màn cho bữa tiệc tối ngày hôm nay nhưng cô ấy đã từ chối, vì vậy tôi phải làm thay cô ấy.” Có những tiếng lầm rầm lịch sự và tiếng nhấp rượu sâm banh. “Cô ấy và tôi cùng toàn bộ ban tổ chức liên hoan đã làm việc rất chăm chỉ để biến Liên hoan Somerby lần đầu tiên này thành một thành công vang dội, và tôi chắc chắn nó sẽ làm được như thế. Nhưng có một người đã bỏ nhiều công sức hơn bất cứ ai, để liên hoan văn học này có thể diễn ra, đó là Laura Horsley.”

Toàn thân Laura nóng bừng đến mức cô nghĩ cô sẽ bốc cháy, và cô thề sẽ trả đũa Rupert ngay khi có cơ hội. Tiếng vỗ tay vang lên giòn giã khiến cô thấy cực kỳ xấu hổ. Những tiếng hô “phát biểu đi, phát biểu đi” cất lên quá lớn khiến cô nhận ra mình phải nói gì đó.

“Cảm ơn, Rupert, vì điều đó,” cô nói đầy ẩn ý, để anh ta hiểu được thông điệp rằng cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta vì đã ném cô vào chuyện này. “Rupert thật tử tế khi nói những lời tốt đẹp về tôi, nhưng một người không thể làm được tất cả những việc này, cho dù nhìn bề ngoài có vẻ như vậy.” Monica vờ nói thảm, “Dermot chết tiệt”. “Đây là một...” Tiếng chuông điện thoại vang lên từ túi chiếc áo váy cô đang mặc, ngắt ngang câu nói của cô. “Được cứu vào phút chót!” Cô vui vẻ nói và mò mẫm lấy điện thoại.

Một giọng Ireland giận dữ gầm gừ bên tai cô khi cô nghe máy, “Tôi đang ở nơi quái quỷ gì thế này?”

Một nụ cười vui sướng lan tỏa từ trên môi Laura xuống đến có lẽ tận ngón chân cô. “Cho tôi một gợi ý để xem ông đang ở đâu và tôi sẽ chỉ đường cho ông,” cô nói, nhận thấy mình đang cười nhiều đến nỗi khó có thể nói được. Ông ấy đang ở đây. Cô chẳng bận tâm đến điều gì nữa.

“Hắn là Dermot,” Monica nói, nửa bực tức, nửa vui mừng.

“Tôi sẽ đi sắp lại chỗ ngồi,” Sarah nói.

Laura bước khỏi hành lang đang xôn xao với những tiếng reo vui và những lời suy đoán. Cô trở lại tiền sảnh, nơi cô để tờ danh sách chỉ đường.

“Tôi đang ở một chỗ chết tiệt với cái tên không thể phát âm được,” Dermot tiếp tục.

“À. Tôi nghĩ có thể ông đang ở Wales.”

“Wales à!”

“Nhưng đừng lo, không còn xa lắm đâu. Ông tự lái xe à?”

“Còn có kẻ quái nào chở tôi nữa chứ?”

“Được rồi, giờ thì tôi muốn ông tìm một nơi an toàn để đỗ xe. Tôi sẽ cử ai đó đến đón ông. Ông có vẻ không nên lái xe vào lúc này.”

“Chết tiệt! Tôi chưa đụng vào một giọt rượu nào hàng tuần nay rồi! Tôi sẽ tự tìm đường.”

“Đừng ngắt máy! Hãy đi thẳng đến...” Laura tìm thấy những chỉ dẫn cô cần và đọc chúng lên cho Dermot. “Ông sẽ ổn chứ?”

“Có lẽ thế. Tôi không thể trả lời cô, chính cô đã đưa tôi vào toàn bộ chuyện này đây.”

“Tôi sẽ giữ điện thoại bên mình. Hãy gọi cho tôi nếu ông bị lạc lần nữa.”

Laura không vội lên gác ngay. Cô muốn giữ Dermot cho riêng mình thêm một lúc nữa. Khi ông đến nơi, ông sẽ là của chung, mọi người sẽ quan tâm, ngưỡng mộ, khiển trách, tranh giành ông. Bây giờ, khi cô giữ điện thoại

trong tay, và biết rằng người cuối cùng nói chuyện với cô qua nó là Dermot, cô biết ông là của cô: nhà văn Ireland phóng túng, ích kỷ, khó chịu, xấu tính, nóng nảy của cô. Cuối cùng cô đã tự thừa nhận với chính mình rằng cô yêu ông, thậm chí không hy vọng hay mong đợi rằng ông có thể đáp lại cô. Chỉ cần cô yêu ông là đủ. Và ông đã đến liên hoan của cô.

“Cô nghĩ khi nào ông ấy đến nơi?” Fenella hỏi khi cô đã quay trở lên gác.

“Còn tùy vào việc ông ấy có bị lạc đường lần nữa hay không, khoảng nửa tiếng.”

“Cô có nghĩ chúng ta nên bắt đầu mà không có ông ấy không?” Sarah nói, ngồi cạnh cô ấy là một phụ nữ có vẻ lo lắng.

“Chắc chắn rồi. Ông ấy không đáng được chờ đợi.”

Vì một lý do gì đó, Fenella bước tới và hôn lên má Laura.

Laura phân vân không biết nên đợi Dermot ở tiền sảnh hay ngồi xuống và bắt đầu ăn. Cô đoán chừng Dermot sẽ cần hướng dẫn ít nhất là một lần nữa, vì vậy cô quyết định ăn trước. Cô được xếp ngồi cạnh một trong hai tiểu thuyết gia lãng mạn, Anne Marsh.

“Phải nói rằng, tôi ngưỡng mộ văn phong của Dermot,” cô ấy nói.

“Tôi thực sự thích nó hồi còn học đại học,” Laura nói, sợ rằng cô đã bày tỏ quá rõ những cảm xúc cô dành cho Dermot. Cô mau chóng lái cuộc trò chuyện sang chủ đề khác. “Nhưng tôi cũng thực sự yêu thích những cuốn sách của chị. Chị thấy thế nào về việc viết một cuốn sách mỗi năm?”

“Chà,” Anne nói. “Tôi luôn ước ao giá mà mỗi năm có mười bốn tháng, nhưng nhiều nhà văn còn viết khỏe hơn tôi nhiều.”

“Nhưng có nhiều nhà văn lại viết ít hơn.” Điện thoại của cô reo và Laura mỉm cười. “Ít hơn... Thứ lỗi cho tôi một lát nhé,” cô nói trước khi bắt máy.

“Làm thế quái nào để vào được nơi này vậy?”

Ông đang ở dưới kia. Không kịp cáo lỗi, Laura chạy xuống gác và bắt đầu vật lộn với chiếc chìa khóa lớn. “Tôi không thể mở nó!” Cô gọi vọng ra để Dermot nghe thấy.

“Thử kéo nó về phía cô xem,” ông gọi với lại.

Laura làm theo, và cuối cùng cũng xoay được chìa. Dermot đứng đấy, trông hoàn toàn nhếch nhác trong chiếc áo khoác da cũ và cái quần jean màu xanh nước biển. Tim cô thất lại khi thấy ông. Ông bước vào, thả một cái túi xuống dưới chân cô và nhìn cô. “Cô ăn mặc như một yêu tinh Ireland chỉ vì tôi à?”

“Đừng ngó ngán thế!” Cô cúi kính nói, cố gắng không tỏ ra xấu hổ.

Cô thấy ông nhìn vào miệng cô và cô thấy nghẹn thở.

“Cô không sao chứ? Cái chìa khóa đó có thể hơi khó mở,” Rupert nói, tiến đến sau lưng Laura. Laura không chắc liệu cô có vui mừng khi anh xuất hiện vào lúc đó không. Rupert mỉm cười và giơ tay ra. “Ông hẳn là Dermot Flynn nổi tiếng. Hoan nghênh ông!”

“Tôi nghĩ anh muốn nói ‘tai tiếng’,” Dermot nói.

“Dù thế nào thì tôi cũng rất vui khi gặp ông. Tôi e rằng chúng tôi đã bắt đầu bữa tối.”

Dermot xách túi lên. “Bữa tối. À. Thứ tôi cần bây giờ là tắm rửa và cạo râu.” Rồi ông nhìn Laura một cách tinh quái và mấp máy không thành tiếng, “Và một cuộc làm tình nóng bỏng.”

Cô đỏ mặt và ngoảnh đi. Chỉ trong một thoáng, cô muốn đi với ông đến nơi họ có thể ở riêng bên nhau trong một thời gian rất dài. Rồi cô thàm giữ ý

ngĩ ấy ra khỏi đầu óc. Cô sẽ không để ông mê hoặc thêm một lần nữa. Cô không được phép.

“Tôi không muốn gặp mọi người trong bộ dạng dơ dáy này,” Dermot tiếp tục, có lẽ hoàn toàn không nhận thức được ông đã tác động đến Laura thế nào.

“Ông không cần phải...” Rupert cất tiếng.

“Tin tôi đi,” Dermot nói. “Tôi phải làm thế. Vì những lý do khác nhau, đã mấy ngày rồi tôi chưa tắm.”

“Được. Vậy tôi sẽ dẫn ông về phòng ông. Nó có một phòng tắm riêng.”

“Và sau đó làm cách nào tôi tìm được đường đến bữa tiệc? Tòa nhà của anh đồ sộ quá!”

“Tôi sẽ đến đưa ông đi,” Rupert nói. “Trong khoảng mười lăm phút nữa được chứ?”

“Được. Nhưng anh sẽ không cử cô yêu tinh kia đi sao?” Ông hát đầu về phía Laura, phòng khi Rupert không biết ông đang nhắc đến ai.

Rupert cười. “Cô ấy còn bị lạc nhiều hơn ông đây.”

“Ừm,” Dermot nói, nhìn Laura với ánh mắt khiến cô muốn cười mãi, “điều đó có thể không quá tệ hại.”

Chương 18

Laura quay trở lên gác, cố gắng xua đi nụ cười vui sướng khi được gặp lại Dermot. Đi đến cửa, cô chợt nhớ ra cô có thể vui mừng vì lợi ích của liên hoan, và thôi e ngại. Cô vẫn còn đủ thời gian để trở nên lý trí và nhớ rằng ông là kẻ địch và cô cần bảo vệ bản thân - và quan trọng hơn, trái tim cô - khỏi ông.

“Ông ấy đến rồi!” Cô tuyên bố. “Dermot Flynn đã hạ cô xuất hiện!”

Một loạt những lời cảm thán lấp đầy căn phòng. “Ông ấy như thế nào?” Anne Marsh hỏi, khi Laura đã về chỗ ngồi của mình.

“Tôi đã từng gặp ông ấy trước đây...”

“Cô đã từng gặp ông ấy? Nhưng tôi nghĩ ông ấy gần như là một ẩn sĩ mà!”

“Không hề,” Eleanora xen vào. “Người ta chỉ hơi khó lời anh ta ra khỏi Ireland thôi. Laura đã lập một kỳ tích là thuyết phục được anh ta đến đây.”

Một người đàn ông nói, “Cô có phải ngủ với ông ta để ông ta đồng ý không?”

Laura nhìn và thấy đó là một nhà văn trẻ thuộc dòng văn học đích thực. Cô nhìn anh ta với vẻ khinh miệt. “Anh nói cứ như điều đó sẽ có hiệu quả vậy.”

“Vâng,” anh ta nói. “Với tôi thì có đấy.”

“Ồ,” Laura nói, sau khi hiểu ra anh ta không có ý nói rằng anh ta muốn ngủ với Dermot. Cô đỏ bừng mặt.

“Ngủ với ông ấy thì có gì là khó,” Veronica nói. “Tôi từng thấy ông ấy trên truyền hình, nhiều năm trước, và nghĩ: Ngài Darcy^[44] cũng phải ghen tỵ mất thôi.”

Món gà Jubilee đang được phục vụ qua vai họ. “Tôi thích anh chàng Sean Bean^[45] hơn,” một người trong nhóm Các quý bà phục vụ tiệc nói.

Nhà văn trẻ lờ đi lời nói leo của một bà già rõ ràng chỉ là người phục vụ này. “Các bạn tiêu thuyết gia lãng mạn, các bạn chỉ là những kẻ dễ bị lừa phỉnh bởi một chất giọng Ireland và một nụ cười dễ dãi,” anh ta nói. Laura nhớ rằng anh ta từng được đề cử cho một giải thưởng nào đó và một nhà phê bình đã ví anh ta với Dermot.

“Ồ, đó là chuyện đương nhiên,” Veronica nói, mỉm cười ngọt ngào. “Tất cả phụ nữ đều trở nên khờ khạo vì một chất giọng Ireland và một nụ cười dễ dãi - chúng đi liền với nhau đúng không? Anh có thể phải cố gắng thêm một chút nữa để được như thế. Mặc dù,” cô chân thành nói thêm, sau khi thấy mặt anh ta sa sầm lại, “nhiều phụ nữ bị hấp dẫn bởi chính cái mác nhà văn.”

Anne liếc nhìn đồng nghiệp của mình. Chàng trai trẻ, hiện đang đỏ mặt tía tai, rõ ràng không biết phải phản ứng thế nào cho đúng.

“Tôi không biết tại sao ông ta lại có sức hút như thế,” anh ta nói, nghe có vẻ tức tối. “Ông ta không phải là J. D. Salinger, đúng không?”

“Đúng,” Anne đồng ý. “Nhưng ông ấy là của hiêm, phải không nào? Ý tôi là, có thể đã lâu ông ấy chưa cho ra đời một tác phẩm mới, nhưng ông ấy đã và vẫn rất tài giỏi.”

“Và hấp dẫn,” Veronica nói thêm.

“Đồng ý,” một nhà phê bình văn học nghe lỏm được cuộc trò chuyện này xen vào.

“Ông đồng ý điều gì? Ông cũng thấy ông ấy hấp dẫn à?” Veronica nhướn mày. “Một điều đáng để đăng lên chuyên mục tin tức lượm lặt?”

“Cô gái thân mến, tôi không có ý đó,” ông ta nói, “như cô đã biết rất rõ.” Ông ta nhìn cô vẻ trêu chọc. Họ rõ ràng biết nhau. “Ý tôi là, chúng ta đều đến đây vì tò mò. Chưa có ai trong giới văn học nhìn thấy ông ấy nhiều năm rồi.”

“Tôi rất vui vì ông ấy được coi là sức hút chính của liên hoan,” Anne nói. Sau đó cô tỏ ra thương hại nhà văn trẻ lúc này trông có vẻ thất vọng. “Adam này,” cô nói, đặt tay lên tay anh ta để thu hút sự chú ý của anh ta, “hiện giờ anh đang viết gì vậy?”

Anh ta hào hứng. “Cuốn tiểu thuyết thứ ba của tôi. Tôi thai nghén nó được hai năm rồi. Nó đã sắp thành hình.”

“Hai năm! Nếu đây không phải một câu hỏi khiếm nhã,” Veronica nói, phá hỏng những nỗ lực tỏ ra thân thiện của bạn mình, “làm thế nào mà anh nuôi sống được bản thân trong thời gian anh viết các cuốn tiểu thuyết?”

“Tôi là một giảng viên Anh ngữ.” Anh ta có vẻ khở sở. “Các cuốn tiểu thuyết là công việc, là cuộc sống của tôi! Tôi không mong đợi kiếm tiền từ chúng.”

Veronica và Anne nhìn nhau và hắng giọng. “Xin lỗi,” Veronica tiếp tục. “Tôi không nhận ra rằng kiếm tiền từ các cuốn tiểu thuyết lại giống như việc bán con gái mình vào nhà thổ. Đó là cách tôi kiếm miếng ăn.”

Laura cười thâm. Anne và Veronica đã đến Somerby bằng một chiếc Porsche. Một “miếng ăn” của họ.

“Ôi dào, tôi không sản xuất chúng hàng loạt, như các cô.” Adam hớp một ngụm rượu với vẻ bị xúc phạm.

Anne và Veronica không cần nhìn nhau cũng đoán được ý nghĩ của người kia. Veronica vỗ vỗ lên tay Adam. “Không sao đâu, cưng à. Trong giới xuất bản luôn có chỗ đứng cho một cuốn tiểu thuyết được đón nhận nồng nhiệt mà không ai thực sự đọc, nói gì đến mua. Anh cứ tiếp tục sáng tạo nên những câu chữ tuyệt vời đó.”

“Nghe này! Điều đó hơi...”

“Trích thượng? Xin lỗi,” Veronica nói. “Nhưng đừng lo, từ bây giờ tôi sẽ tỏ ra hoàn toàn ngọt ngào và nhẹ nhàng, như danh tiếng của tôi yêu cầu.” Cô cau mày ngẫm nghĩ. “Dermot đã làm được cả hai điều - viết như một thiên thần và bán chạy như tôm tươi.”

Laura thở phào nhẹ nhõm khi không có cú đâm nào được vung ra hay ly rượu nào bị hất văng, cô nghiêng người sang phía Monica. “Cô nên liên lạc với Ironstone! Và kể với những người không có mặt ở đây về Dermot.”

“Họ sẽ rất mừng! Cả Ironstone cũng thế!” Monica vỗ tay phấn khích. “Tôi phải mua quần lót mới.”

Laura chợt nhận thấy Fenella đang cố nói gì đó với cô nhưng cô ấy ở quá xa. Cô nghiêng người về đằng trước và tập trung đọc cử động ở môi cô ấy. Mãi một lúc sau cô mới nghe ra rằng Fenella nghĩ thật đáng tiếc khi Jacob Stone đã quyết định không đến bữa tối này.

“Có lẽ ông ấy không nghĩ Dermot sẽ xuất hiện!” Laura mấp máy môi lại.

Fenella gật đầu đồng tình. “Có nghĩa là tôi phải thuyết phục Dermot đồng ý gặp riêng ông ấy.” Cô cau mày với Laura. “Ông ấy có khó tính không?”

Laura rướn người xa hơn về phía trước, vẫn đờ tai nghe. “Ai cơ, Jacob Stone á? Ông ấy là bạn của chị cơ mà.”

“Không!” Nản chí, Fenella cao giọng. “Không! Là Dermot! Dermot có thực sự khó tính như mọi người nói không?”

Lúc đó cánh cửa đôi bật mở. “Thật đúng lúc,” Veronica lẩm bẩm. “Không ai có thể đạo diễn tốt hơn.”

Dermot, đã cạo râu nhưng vẫn mặc chiếc áo sơ mi và chiếc quần jean bình thường, đứng nhìn thẳng vào Fenella. Rồi ông mỉm cười. “Tại sao cô không tự hỏi ông ta?”

Fenella đứng dậy và bước tới chào đón ông. Cô do dự như thể không biết nên hôn hay bắt tay ông. “Tôi không biết nói gì. Trong chùng mực nào đó, tôi cảm thấy tôi quen biết ông,” cô nói.

Ông chỉ cười và dang tay. “Vậy thì cô nên ôm tôi một cái.”

Fenella bước thẳng vào vòng tay ông.

Trong lòng Laura dâng lên một cảm giác ghen tỵ quá mạnh mẽ đến mức ban đầu cô ngỡ đó là một cơn đau. Cô cứ nghĩ chuyện này là bình thường, cô đã có một khoảng thời gian tuyệt diệu với Dermot và bây giờ ông thuộc về phần còn lại của thế giới. Nhưng trái tim cô không chịu nghe theo lý trí của cô và nó nhói lên đau đớn. Ông đã không ôm cô như vậy.

“Tôi đã xếp ông ngồi cạnh Eleanora,” Fenella nói.

“Tôi không muốn ngồi cạnh bà ấy. Tôi muốn ngồi cạnh cô yêu tinh và những người phụ nữ hấp dẫn này.”

Lập tức có tiếng xê dịch ghế và mọi người đứng dậy rồi lại ngồi xuống. Laura bắt gặp ánh mắt nhẫn nhịn của Sarah khi sự sắp xếp chỗ ngồi đã được lên kế hoạch cẩn thận của cô ấy trở nên lộn xộn. Có cả tiếng đôi dao nĩa và ly rất gấp gáp.

“Tôi biết thừa lý do anh không muốn ngồi cạnh tôi, Dermot,” Eleanora bình thản nói. “Nhưng đừng lo, tôi sẽ đến tìm anh sau.”

“Chúng ta phải bàn bạc về vài sự kiện của ông,” Laura nói, cố gắng hít thở bình thường và tỏ ra nghiêm túc. “Ngày mai ông phải đọc những trích đoạn trong các cuốn sách của ông với nhạc Celtic đệm theo.”

Vẻ ghê sợ hiện lên trên mặt ông khiến Anne và Veronica cười khúc khích.

“Dĩ nhiên, ông không phải làm thế nếu ông không muốn,” Fenella nói nhanh. “Laura đã chọn vài trích đoạn và Rupert sẽ đọc chúng bằng giọng Ireland. Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn một CD cho phần nhạc đệm.”

Đến đây vẻ ghê sợ của ông càng trở nên khiếp đảm hơn.

“Hoặc bất cứ thứ gì ông thích,” Fenella nói. “Thực sự thì...”

“Ôi, vì Chúa!” Laura nói. “Tôi chắc chắn rằng một khi đã tới đây, Dermot sẽ làm bất cứ điều gì ông ấy được bố trí.” Cô mỉm cười ngọt ngào với ông.

“Cô là một yêu tinh Ireland rất xấu tính,” ông nói.

“Yêu tinh trong thần thoại Ireland có tiếng là xấu tính mà. Hãy nghĩ đến Rumpelstiltskin,” cô nói, cố giữ giọng khinh khỉnh. Cô đang vui. Cô có thể trêu chọc ông mà không cần lo lắng cho sự an toàn của cô.

“Tôi luôn nghĩ hẳn ta bị đối xử quá bất công,” Anne nói với Veronica.

“Tôi cũng thế!” Dermot nói, vui vẻ xen vào. “Hẳn ta giúp cô giải vật chất đó...”

“Đó không phải lỗi của cô ấy,” Anne nói. “Cô ấy bị người cha gả bán vào cuộc hôn nhân đó.”

“Và ông vua cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam,” Veronica đồng ý. “Ông ta chỉ muốn cô ấy vì cô ấy có khả năng biến rơm thành vàng.”

“Ồ, tôi nghĩ ông ta muốn cô ấy vì vẻ đẹp của cô ấy nữa,” Dermot nói. “Ông ta chỉ lấy việc biến rơm thành vàng làm một cái cớ thôi.”

Laura biến những cảm xúc hỗn loạn của cô thành sự gắt gỏng. “Mặc dù rất muốn nghe ý kiến của mọi người về thông điệp ngằm trong những câu chuyện cổ tích, nhưng thứ nhất, tôi không nghĩ Rumpelstiltskin thực sự là một yêu tinh trong thần thoại Ireland và thứ hai, tôi có thể mang tất cả chúng ta về lại thời hiện tại không? Dermot phải làm một sự kiện mà vé đã được bán hết. Chúng ta có thể thống nhất xem sự kiện đó là gì được không?”

“Có nghĩa là chúng ta sẽ không tổ chức hội thảo nữa?” Adam nói, nghe có vẻ thất vọng. “Tôi thực sự hy vọng...”

“Nhận được một chút chú ý của công chúng?” Anne nói. “Chắc chắn là không!” Vẻ vui tươi trên gương mặt cô đã xoa dịu phần nào sự châm chích trong lời cô nói.

Adam liếc sang cô, như thể một cái nhìn trực diện có thể biến anh ta thành đá, và lầm bầm nói, “Vậy cô cho là cô sẽ bán được bao nhiêu bản sách?”

“Ồ, tôi không biết,” Anne nói. “Nếu may mắn, khoảng một trăm nghìn cuốn.”

“Một trăm nghìn? Quái quỷ!”

“Cô ấy khiêm tốn đấy,” Veronica nói. “Cô ấy còn bán được hơn thế nhiều.”

“Chỉ khi chúng được bán trong các siêu thị.” Vì đã hạ gục anh ta hoàn toàn, bây giờ Anne muốn Adam cảm thấy khá hơn.

Laura cố thu hút sự chú ý của Dermot, nhưng ông đang mãi theo dõi sự đối đáp giữa một nhà văn viết tiểu thuyết đại chúng và một tiểu thuyết gia văn học đích thực.

Cô mở miệng định nói lại lần nữa nhưng Monica đã nhanh hơn. “Dermot, ông còn nhớ tôi không?”

Sự quyến rũ của ông giống như bóng đèn trong phòng hỏi cung: không một ai, huống hồ là một phụ nữ như Monica, có thể không tan chảy một chút dưới sức ảnh hưởng của nó. “Làm sao tôi quên được người phụ nữ đã hỏi tôi những câu hỏi bạo dạn như thế?”

“Ồ? Cô ấy đã hỏi gì vậy?” Adam hỏi. “Tôi luôn thích đưa ra vài câu hỏi hay.”

“Tôi không nghĩ anh sẽ muốn loại câu hỏi đó,” Laura nói, đỏ bừng mặt, hy vọng mọi người sẽ chỉ nghĩ là cô đã uống quá nhiều.

“Không, nhưng một điều gì đó cho phép người ta...”

“Cô ấy hỏi tôi lần cuối tôi dùng bao cao su là khi nào,” Dermot thẳng thừng nói.

“Ồ!”

Anne và Veronica cười sặc vào ly rượu vang, không giấu nổi sự thích thú.

“Nhưng Dermot sẽ không chấp tôi vì việc đó chứ,” Monica nói. “Đúng không? Tôi muốn hỏi ông về Seamus.”

“Và tôi không nghĩ...” Laura nói.

“Cô muốn hỏi gì về Seamus?” Dermot hỏi. “Mà Seamus nào nhỉ?”

“Anh ấy là một nhạc công,” Monica nói, đấu tranh cho người đàn ông của mình. “Tôi chỉ không nghĩ - ý tôi là, có lẽ...” Cô ngừng lại. “Ông có thể biết anh ấy.”

“Chỉ vì họ đều là người Ireland, không có nghĩa là họ biết nhau.” Adam nói. “Chào, Dermot, tôi có thể giới thiệu bản thân không? Adam Saint.” Anh ta nghiêng người và chìa tay về phía Dermot.

“Anh ta họ gì?” Dermot nói, sau khi mỉm cười lướt qua với Adam, ngón lơ bàn tay đang chìa ra của anh ta.

“O’Hennessy. Anh ấy sống...”

“Ôi Chúa ơi, Seamus đó hả! Dĩ nhiên là tôi biết anh ta! Đừng nói với tôi là anh ta đã làm cho cô mang bầu nhé? Tôi sẽ đánh gục anh ta hộ cô.”

Monica bật cười. “Không! Anh ấy không làm cho tôi mang bầu! Dẫu sao thì, nếu anh ấy làm thế đó sẽ là trách nhiệm của tôi. Anh ấy chỉ muốn chơi...”

“Monica,” Laura nài nỉ. “Ban nhạc của anh ta thật kinh khủng! Chính cô đã nói thế mà.”

“Anh ta muốn chơi gì, và tại sao?” Dermot hỏi.

“Bodhrán^[46]. Đệm cho ông khi ông đọc các đoạn trích từ những tác phẩm tuyệt vời của ông.”

Đến lượt Adam Saint cười. Dermot nhăn nhó nhìn Laura. “Tôi đã đồng ý với điều này chưa nhỉ?”

“Có lẽ tôi chưa kịp nói với ông,” cô thừa nhận. “Tôi quên mất!”

Dermot cười. “VẬY CHÍNH XÁC THÌ CÔ SẼ ĐỀ NGHỊ TÔI LÀM GÌ NẾU CÔ KHÔNG... QUÊN?”

“Đọc các tác phẩm của ông trên nền nhạc Ireland,” Laura lẩm bẩm. “Mục đích của nó là để kết nối hai mảng âm nhạc và văn học của liên hoan lại với

nhau. Tôi biết ông ghét ý tưởng này, nhưng đừng lo, chúng tôi có thể thực hiện phương án hai với Rupert là người thay thế.”

“Vói thô âm giả và những tác phẩm văn học Ireland phục hưng?”

Anne và Veronica rất thích thú. Ngay cả Adam Saint cũng tỏ ra vui vẻ.

“Vâng,” Laura lẩm bẩm, gậy trở lại một hạt bắp rang đường

bị lăn ra ngoài mép đĩa. Ở gần bên Dermot quả là tuyệt vời nhưng cũng rất đau đớn. Nó khiến cô thêm khó lòng kiểm soát những cảm xúc trong cô. Tình yêu không được đáp lại thật quá đổi khôn khổ.

“Chà, tôi sẽ làm gì đó, để chúng ta không phải chịu đựng một thứ như thế. Và Seamus có thể chơi nhạc, miễn là không phải violin.”

“Ôi, Dermot, cảm ơn ông!” Monica nói, vươn người qua ba đĩa thịt gà để hôn ông, và suýt chút nữa thì dính vào nước xốt mayonnaise hương vị cà ri và xoài.

“Vậy ai sẽ thực hiện cuộc phỏng vấn lớn vào tối Chủ nhật?” Adam hỏi. “Tất cả mọi người đều đang nóng lòng muốn nghe đây.” Giọng anh ta phảng phất chút sung sướng trên sự đau khổ của người khác.

“Chắc chắn rồi,” Dermot uể oải nói. “Tôi đã đồng ý nhận một cuộc phỏng vấn lớn chưa nhỉ? Hay cô cũng lại quên không nói với tôi?” Ánh mắt ông hướng sang Laura với vẻ suy đoán khiến cô thấy yếu mềm và giận dữ với chính mình, hậu quả là cô giận lây sang cả ông vì đã khiến cô có cảm giác như vậy. Rõ ràng ông nghĩ họ có thể tiếp tục nói lại những gì đã bị gián đoạn. Rằng chỉ cần ông nhìn cô là cô sẽ sẵn sàng nhảy ngay lên giường với ông.

“Ôi, vì Chúa, đừng có ‘đồng đánh’ như vậy nữa. Dĩ nhiên sẽ có một cuộc phỏng vấn lớn! Đây là một liên hoan văn học mà!”

“Vậy ai sẽ thực hiện nó?” Adam thúc giục, có lẽ hy vọng đó sẽ là một chuyên gia phỏng vấn ghê gớm nhất, sắc bén nhất, cứng rắn nhất - một Jeremy Paxman^[47] của giới văn học, nếu không phải là chính Jeremy Paxman.

“Tôi,” Laura nói, gay gắt hơn cô định.

“Ồ,” Adam nói. “Có vẻ khá là dễ dàng với ông đấy, Dermot! Ông không thể đối mặt với một người phỏng vấn chuyên nghiệp sao?”

“Tôi cần phải cho anh biết rằng cái cô yêu tinh Ireland đây rất chuyên nghiệp, và tôi chắc chắn cô ấy sẽ hỏi vài câu rất sắc sảo,” Dermot nói.

“Quả thực tôi sẽ làm vậy đấy,” Laura nói, hy vọng cô có thể nghĩ thêm những câu hỏi ngoài ba câu cô đã viết vào sổ tay trong một buổi tối muộn. “Chúng tôi không thể đặt hàng một chuyên gia phỏng vấn nổi tiếng nào khi không biết Dermot có tham dự không,” cô nói với Adam.

“Thấy không? Là lỗi của tôi,” Dermot nói. “Laura thân mến, tôi có cơ hội nào để gặp riêng cô không?” Ông nhướn một bên lông mày và Laura đỏ mặt. Ông đã thực sự mong đợi “một cuộc làm tình nóng bỏng” sao? Trong khi con chuột đang an toàn ở Ireland, con mèo có thể săn con mồi khác. Hừm!

“Ồ, ông không thể mua chuộc cô ấy,” Adam nói. “Đó là gian lận.”

“Tôi không biết anh có ý gì khi nói tôi định ‘mua chuộc’ cô ấy,” Dermot nói, “nhưng đó là điều cuối cùng mà tôi nghĩ tới.”

“Món tráng miệng đến rồi,” Veronica nói nhanh, cảm nhận được rắc rối. “Bánh banoffee^[48]. Tôi nghĩ tôi đã chết và đang ở trên thiên đường.”

Laura nhìn Veronica và mỉm cười cảm kích. Cô biết Dermot sẽ nói một điều gì đó sỗ sàng và nhận ra Veronica cũng vậy.

“Tôi chẳng có ý gì cả,” Adam tiếp tục. “Chỉ là theo nguyên tắc, ông không được nói chuyện với Laura trước khi cuộc phỏng vấn diễn ra.” Anh ta ngừng lại. “Bởi vì tôi cảm thấy Dermot có thể dễ dàng điều khiển một người phụ nữ và ông ấy sẽ thuyết phục được cô ấy không hỏi những câu quá khó nhằn.”

“Tôi đảm bảo với anh những điều tôi muốn nói với Laura là hoàn toàn riêng tư,” Dermot nói. Lúc này ông đang nghiêm túc; không còn những ánh mắt ẩn ý nữa.

Mồ hôi lâm lâm quanh đường viền tóc của Laura khi cô nhận ra Dermot có thể sẽ nói gì. Có lẽ ông sẽ “giải thích” về Bridget, nói rõ rằng chuyện xảy ra giữa ông và cô thật thú vị, nhưng đó chỉ là tình một đêm và cô không được nghĩ về chuyện đó hoặc về ông thêm nữa, nhưng họ vẫn có thể cùng nhau trải qua một cuộc làm tình nóng bỏng khác để ôn lại kỷ niệm ngọt ngào lần trước, Bridget sẽ không bao giờ biết được. Cô gần như có thể nghe thấy chất giọng quyến rũ của ông đang nói những lời đó. Cô không thể chịu đựng nổi. “Tôi nghĩ anh đúng đấy!” Cô nói với vẻ quyết liệt đến mức khiến mọi người hơi giật mình. “Ý tôi là,” cô tiếp tục, hạ giọng, “tôi nghĩ tôi nên giống như một cô dâu không được gặp chú rể vào đêm trước lễ cưới.”

Dermot cau mày và dường như hơi bối rối. “Chà, nếu đó là những gì cô cảm thấy, Laura.”

“Vâng! Tôi nghĩ tôi sẽ cảm thấy khá hơn về cuộc phỏng vấn nếu chúng ta không nói chuyện trước. Tôi có thể tiếp cận nó một cách chuyên nghiệp hơn.”

“Và một nhà văn với vốn kinh nghiệm như ông, Dermot,” Veronica nói, “không cần phải e ngại cô Laura đây. Tôi nhận thấy cô ấy cứng rắn hơn nhiều so với vẻ ngoài của cô ấy trong chiếc áo váy nhỏ xíu và đôi bốt tuyệt đẹp kia, nhưng cô ấy sẽ không đẩy ông vào rắc rối đâu!”

“Đúng vậy,” Laura ngoan ngoãn đồng ý, “chắc chắn là thế.” Nỗi đau trong tim cô đã quay trở lại với mức độ mãnh liệt hơn gấp bội.

Dermot thở dài. “Chết tiệt! Nhưng đành thế thôi nếu cô cứ khăng khăng như vậy!” Ông nhìn quanh bàn rồi đứng dậy. “Nếu tôi không thể nói chuyện với người tôi muốn, tôi nên đi gặp người đại diện của tôi. Không biết bà ấy có rượu brandy không nhỉ?”

Niềm vui khi Laura gặp lại Dermot đã biến thành nỗi thất vọng sâu sắc. Cô cố gắng ở lại để nói chuyện với Veronica, Anne và Adam thêm một lúc nữa, rồi cáo từ với cái cớ là xem mọi người chuẩn bị cà phê xong chưa.

Fenella đang ở trong bếp lo việc đó, bất chấp sự cẩu kính của nhóm Các quý bà phục vụ tiệc, họ đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

“Cô không sao chứ?” Fenella nói.

“Tôi ổn, hoặc đúng hơn là tôi sẽ ổn thôi. Tôi vừa nhận ra việc Dermot xuất hiện có ý nghĩa gì. Tôi sẽ phải phỏng vấn ông ta, trừ phi có ai khác.” Cô thầm duyệt qua một lượt các tác giả đang có mặt. Cô không thể làm việc đó, cô không thể. “Có lẽ...”

“Không,” Fenella kiên quyết nói. “Người đó phải là cô. Cô biết rõ các tác phẩm của ông ấy, cô sẽ không hướng sự chú ý ra khỏi ông ấy, cô là người duy nhất.”

“Chị biết không, có ít nhất hai cái tên bài hát trong câu nói đó,” Monica nói, xuất hiện sau lưng Laura. “Nhưng Dermot dễ thương quá chừng.”

“Monica à, dạo này cô ăn nói rất giọng Ireland,” Laura nói. “Có lẽ cô đang dành quá nhiều thời gian với Seamus.”

“Đúng đấy,” Monica vui vẻ đồng ý, “nhưng chẳng phải Dermot quá dễ thương khi cho phép Seamus đệm nhạc cho ông ấy sao?” Monica có vẻ đã quên Dermot là gã tiên xấu đã làm tan vỡ trái tim của bạn cô.

“Rõ ràng ông ấy không biết Seamus chơi dở thế nào,” Laura nói.

“Anh ta không thể tệ đến mức đó chứ,” Fenella nói.

“Và ông ấy biết Seamus,” Monica nói. “Dù sao đi nữa, Seamus chơi không tệ, chính ban nhạc mới kinh khủng, và có lẽ Dermot biết chính xác anh ấy chơi dở - hay thậm chí giỏi - thế nào. Đó là một cơ hội lớn cho Seamus.”

“Nếu các quý cô muốn uống vài tách cà phê, hoặc tránh đường giùm chúng tôi, chúng tôi sẽ rất biết ơn,” một người trong nhóm phục vụ tiệc nói.

“Ồ, xin lỗi,” họ đồng thanh nói, và tránh sang một bên.

Điều cô cần, Laura quyết định khi tắm dưới vòi sen vào buổi sáng hôm sau, là một khoảng thời gian để đi đâu đó một mình với những cuốn sách của Dermot và nghĩ ra vài câu hỏi thực sự sâu sắc. Nhưng cô còn cả một ngày bận rộn phía trước và thậm chí thời gian ở trong phòng tắm cũng bị hạn chế; Monica đang chờ đến lượt.

“Cô muốn ăn bánh mì nướng ở đây, hay đi sang ngôi nhà lớn để ăn bữa sáng đầy đủ?” Một lát sau, cô hỏi Monica lúc ấy vẫn còn ướt nước. “Tôi muốn gặp Veronica và Anne. Lát nữa tôi sẽ đưa họ đến sự kiện của họ.”

“Dermot không có ở đó à?” Monica thoa một cục gì đó mềm, lớn, nặng mùi lên tóc.

“Tôi được phép gặp ông ấy, chỉ có điều không gặp riêng thôi,” Laura nghiêm nghị nói.

“Nhưng mà cô sẽ làm được việc đó chứ?” Monica nói.

“Tôi sẽ làm được nếu tôi có thời gian để nghĩ về nó, nhưng tôi sẽ không có một giây nào để nghĩ về bất cứ thứ gì cho đến khoảng mười phút trước khi nó xảy ra.”

“Việc này hẳn là rất khó khăn với cô, vì cô đã ngủ với ông ấy mà.”

“Không phải! Chỉ mỗi lần đó thôi!” Cô thở dài. “Nhưng dĩ nhiên nó khó khăn hơn thật. Tôi không thể đối xử với ông ấy như bất cứ nhà văn nào khác được.” Và tôi không muốn đối xử với ông ấy như một người đàn ông đã làm tan vỡ trái tim tôi.

“Điều cô cần làm là tạo nên một mối ác cảm với ông ấy,” Monica nói, cảm phích máy sấy tóc, không nhận thấy nỗi đau đớn sâu sắc của Laura. “Hãy nghĩ lại xem ông ấy đã đối xử với cô tệ thế nào và trả thù.”

“Nhưng thực sự thì ông ấy không đối xử tệ bạc với tôi.” Laura muốn tâm sự với Monica về Bridget, nhưng rồi nhận ra cô không muốn khơi lại chuyện đó. Cô đang dần vượt qua nó, cô nghĩ. Đừng làm đảo lộn tất cả. Monica biết cô đang buồn; cô ấy không cần nghe tất cả những chi tiết đáng tiếc.

Monica không chấp nhận điều này. “Ôi, vì Chúa! Ông ta có thể đáng mến và quyến rũ và là một thiên tài trong giới văn học, nhưng ông ta đã làm chuyện ấy với cô và không thèm gọi điện cho cô! Theo tôi, đó không phải là cách hành xử của một quý ông. Ông ta còn có thể đối xử với cô tệ đến mức nào nữa chứ?” Rõ ràng cô ấy vẫn đứng về phía bạn mình và Laura cảm kích vì điều đó.

“Có thể tệ hơn thế nhiều. Ông ấy có thể làm cho tôi mang bầu và bỏ rơi tôi.” Sau đó, để thay đổi chủ đề, cô nói, “Giờ thì quay lại chuyện bữa sáng nào? Đầy đủ hay bánh mì nướng?”

“Đầy đủ. Tôi muốn gặp Dermot, mặc dù cô không muốn.”

“Monica, đừng bắt đầu hỏi dò ông ấy...” Nhưng Monica đã ra khỏi cửa.

Căn bếp của Somerby ngập tràn tiếng nói chuyện, tiếng lách cách và mùi thịt xông khói. Rupert đang đeo một chiếc tạp dề lớn và xử lý ba cái chảo

cùng lúc, ngoài ra còn một cái chảo riêng đựng đầy trứng bác. Dermot không ở đó.

“Ông ấy, Rupert và Eleanora đã thức đến gần sáng,” Fenella nói với Laura, rõ ràng có vẻ khó chịu. “Họ sẽ chẳng làm được việc gì cả cho mà xem, mà Dermot còn phải làm sự kiện với Seamus nữa chứ.”

“Chị đã ăn gì chưa?” Laura hỏi.

“Chị ấy chưa ăn gì cả,” Sarah cắn cẩu, cũng nóng nảy như vậy. Mọi người rõ ràng đều khá lo lắng vì lúc này liên hoan văn học đã chính thức khai mạc, ngày đầu tiên diễn ra những sự kiện chính thức đang ở trước mắt họ. Cô nắm lấy vai Fenella và dẫn cô ấy đến một chỗ ngồi còn trống. Rồi cô đặt một đĩa thức ăn lớn trước mặt cô ấy. “Ăn đi. Tôi sẽ đi lấy cho chị ít trà.”

Họ tán gẫu linh tinh một lúc, Laura vừa mới bắt đầu ăn thì Dermot và Eleanora xuất hiện. Eleanora yêu cầu một bữa sáng đầy đủ kiểu Anh còn Dermot chỉ gọi bánh mì nướng và cà phê đen. Anne và Veronica, đang xếp lại ghế cho ngay ngắn, nhìn nhau. “Thật thú vị khi thấy mọi người cư xử không giống với bình thường!” Một trong hai người thì thầm khi họ rời đi. “Tôi cứ ngỡ Eleanora sẽ gặm một cái bánh mì nướng khô khốc còn Dermot ăn một món rán đầy ụ ụ!”

Ngay khi có thể, Laura lui về căn nhà nhỏ của cô để chuẩn bị mọi thứ. Cô trở lại căn nhà lớn để xem liệu Anne và Veronica đã sẵn sàng chưa thì gặp Sarah ở tiền sảnh.

“Có một chuyện hơi rầy rà,” Sarah nói. “Vài phóng viên đang ở đây. Cô làm ơn chạy trở lại bếp giúp tôi để hỏi xem liệu Dermot có muốn nói chuyện với họ không? Nếu không, tôi sẽ tống họ về.”

Laura trở lại bếp. Chỉ còn lại những người uống cà phê đặc và hút thuốc: Dermot, Eleanora và Rupert, anh ta đang hút một điếu thuốc lá cuốn tay xin được của Dermot và trông có vẻ tội lỗi.

Cảm giác mình giống như một hội trưởng hội học sinh nghiêm khắc đến quấy rầy một bữa tiệc lúc nửa đêm, Laura truyền đạt lại lời của Sarah với Dermot. “Nhưng Sarah sẽ tổng họ về nếu ông không muốn nói chuyện với họ, Dermot ạ.”

“Tôi nghĩ anh nên gặp vài người,” Eleanora nói, “để họ khỏi phải bịa ra một đồng rác rưởi để đăng lên báo.”

“Tôi có nên thỉnh cầu Max Clifford^[49] không?” Rupert hỏi, nửa đùa nửa thật. “Hay chúng ta không cần một chuyên gia lãng xê? Xét cho cùng, chúng ta có Sarah rồi.”

“VẬY tôi sẽ nói gì với cô ấy?” Laura hỏi, sau khi nhìn hết người này đến người khác, không còn cảm thấy mình giống như một hội trưởng hội học sinh nữa mà là một đứa trẻ không được phép gia nhập với người lớn.

“Thôi được, tôi sẽ gặp vài người, cho đến khi nào tôi phát chán lên,” Dermot nói, đứng dậy và nhoẻn cười tinh quái với Laura. “Đừng kể với Fenella là Rupert hút thuốc đấy, được không?”

Laura hát đầu và tặc lưỡi, quay trở lại với cảm giác mình là một hội trưởng hội học sinh. “Tôi không cần kể với chị ấy, chị ấy sẽ nghĩ thấy nó từ cách xa một dặm.” Sau đó cô thu dọn chén đĩa bẩn, để mặc Dermot đối mặt với báo giới.

Chương 19

Laura không có thời gian để lo lắng xem Dermot xoay xở ra sao với các phóng viên. Cô phải đưa Veronica và Anne đến địa điểm diễn ra sự kiện của họ, nơi họ sẽ giao lưu với các độc giả và ký tặng sách. Sau đó hai tác giả sẽ trao giải một cuộc thi viết truyện ngắn mà họ đã chấm, trước khi đến một quán cà phê địa phương để làm sự kiện “Uống trà với hai tác giả”. Họ là những người vui vẻ, dễ chịu và không ngại làm việc nhiều, nhưng họ đã bị hỏi rất nhiều câu hỏi và Laura cảm thấy đôi chút áy náy. Khi cô gợi ý họ chấm giải cho cuộc thi, cô đã không nhận ra họ sẽ phải chạy từ nơi này sang nơi khác nhiều đến thế. May mắn là bánh ngọt ở tiệm cà phê rất ngon và Laura kiên quyết bắt họ ăn một hai cái trước khi những câu hỏi lại bắt đầu.

Cô đang thưởng thức một chiếc bánh phủ com dừa sấy khô thì điện thoại đổ chuông. Cô ra ngoài để nhận cuộc gọi. Đó là Fenella.

“Xin lỗi vì làm phiền cô, nhưng Dermot bảo tôi gọi cho cô.”

“Không sao, nhưng ông ấy có thể tự gọi cho tôi mà. Tôi biết tôi đã nói tôi không muốn nói chuyện với ông ấy, nhưng tôi chỉ có ý...”

“Không phải thế. Dermot đã trả lời phỏng vấn cả ngày. Eleanora mừng lắm! Bà không biết tại sao ông ấy lại nhiệt tình như thế, nhưng đừng bận tâm đến chuyện đó. Ông ấy không có thời gian để chọn những trích đoạn cho sự kiện của ông ấy tối nay và hỏi liệu cô có ý tưởng nào không?”

Laura đã nghĩ đến chuyện này khi cô mới nảy ra ý tưởng kết hợp âm nhạc với buổi đọc sách. “Được, tôi đã đánh dấu vài chỗ. Nếu chị vào trong căn nhà của tôi, chị sẽ thấy trên giá sách có hai cuốn sách của Dermot. Những trang nào có kẹp ghim là những trang có những đoạn tôi cho là hay nhất.”

“Cô thật tuyệt vời! Tôi cá rằng cô đang mừng vì tôi đã không kịp mượn chúng, nếu không chúng ta sẽ chẳng bao giờ tìm ra những cuốn sách, nói gì đến vài đoạn thú vị.”

Cô muốn bắt bẻ rằng phần nào trong những cuốn sách của Dermot cũng đều thú vị nhưng chỉ nói, “Rất vui vì có thể giúp đỡ.”

Laura trở lại tiệm cà phê và quyết định rằng những chiếc bánh phủ cơm dừa sấy khô không còn là thứ muốn ăn hay không tùy ý nữa, mà là thứ cần thiết. Cô đang cuống cuống nghĩ xem khi nào thì cô có thời gian để lên kế hoạch cho những gì cô sẽ hỏi Dermot vào tối hôm sau. Ngày mai cô phải chờ các tác giả đến thăm các viện dưỡng lão quanh miền quê vì sự kiện “Liên hoan trong cộng đồng”. Tuy nhiên, từ lúc cô đưa họ về lại Somerby đến lúc cô chuẩn bị đưa họ đến sự kiện âm nhạc của Dermot, cô sẽ có một khoảng thời gian trống. Nếu may mắn, cô sẽ không phải chờ họ đến sự kiện của Dermot nữa, và sẽ có nhiều thì giờ hơn. Ít nhất cũng khoảng một tiếng đồng hồ.

Khi cô và Fenella lên kế hoạch cho liên hoan, họ đã đón nhận mọi ý tưởng mới và vui vẻ xây dựng nó. Chương trình đầy ắp các sự kiện ở các địa điểm rải rác khắp nơi trong vùng. Tất cả những người khác cũng nhiệt tình chấp nhận những ý tưởng này. Chỉ đến bây giờ, khi liên hoan thực sự diễn ra, họ mới nhận ra họ sẽ phải chạy lòng vòng nhiều đến mức nào.

Lúc họ về lại Somerby thì đã khá muộn vì Veronica cứ đòi ghé vào một trung tâm bán hạt giống và dụng cụ làm vườn địa phương và Laura cảm thấy khó có thể nói rằng họ “không có thời gian”. Grant và Monica đang chờ cô ở ngưỡng cửa của căn nhà chính. Cô quên mất rằng họ đã hẹn uống rượu cùng nhau trước sự kiện của Dermot. Tối nay cô sẽ không có thời gian để viết ra những câu hỏi. Cô thở dài.

“Laura, tớ không thể tin nổi là cậu lại đưa những tác giả đáng yêu này đi quanh miền quê trong chiếc xe hơi cũ kỹ của tớ,” Grant nói khi anh và Monica giúp Veronica và Anne xuống xe.

“Không sao,” Anne nói, nắm lấy cánh tay anh và nhắc mình ra khỏi băng ghế sau của chiếc xe. “Chỉ có điều chúng tôi đã bắt đầu có tuổi rồi.”

Veronica, người đã ra ngoài mà không cần giúp đỡ, hừm một tiếng. “Chúng ta có cái mông nặng nề thì đúng hơn!”

Grant nhìn hai người bọn họ. “Tôi không biết có nên cười trước lời nói đùa đó hay không!”

“Nào!” Grant nói, khi Anne và Veronica đã được dẫn về phòng và được phục vụ trà và whisky. “Quay lại nhà cậu và uống một ly vang thôi. Tớ đã kiểm chế lâu rồi. Tớ muốn được cập nhật đầy đủ. Chẳng phải cậu đã nhồi nhét hơi quá nhiều sự kiện vào liên hoan văn học sao, Laura?”

“Ừm. Đúng thế,” cô thừa nhận khi họ cất bước về phía căn nhà nhỏ của cô. “Vấn đề là, chúng tớ đã không nhận ra mọi người lại háo hức đến thế trước cơ hội được gặp một tác giả, hoặc tham gia một cuộc thi viết văn, hoặc thậm chí một sự kiện ‘Đan lát và tán gẫu với sách’.”

“‘Đan lát và tán gẫu với sách’ là cái gì thế?” Grant hỏi.

“Nó giống như ‘Đan lát và tán gẫu’, khi phụ nữ tụ họp nhau lại và...”

“Được rồi, tớ đã đoán ra.”

“Trong sự kiện này, một người nào đó sẽ đọc to một câu chuyện, vì vậy thực sự không có ai tán gẫu cả, và mọi người cùng nhau đan

một cái chăn. Nó diễn ra vào sáng thứ Hai. Fenella sẽ cung cấp bánh.”

“Thôi nào hai người, đừng bận tâm đến ‘Đan lát và tán gẫu’ nữa,” Monica nói. “Tôi sẽ cùng Seamus đến sự kiện này sớm để giúp anh ấy kiểm tra âm thanh và những việc đại loại thế. Chúng ta cần khẩn trương lên.”

Rảo bước thêm một chút, Laura nói, “Quán trọ của cậu thế nào, Grant?”

“Đáng yêu, nhưng hơi thôn dã quá. Có những con bò ngay bên ngoài cửa sổ phòng tớ.”

“Anh còn mong đợi gì ở nông thôn chứ?” Monica hỏi.

Nhưng Grant đã quên những lời chê bai của mình đối với cuộc sống thôn quê khi anh thấy căn nhà Laura và Monica đang ở. Đây là lần đầu tiên anh ghé qua chỗ này. “Ôi, nó thật tuyệt rữ,” anh nói. “Rất tuyệt vời.”

“Đúng vậy,” Laura đồng ý, đi lấy một chai rượu vang từ tủ lạnh. “Cô đi tắm trước đi, Monica. Cô đang vội mà.”

“Tôi cũng vội như cô thôi,” Monica nói, ngừng lại giữa chừng, nhìn bạn mình nghi ngờ.

“Tôi không phải đi sớm như cô.”

Monica tròn xoe mắt nhìn cô.

Laura ngấm nghĩa móng tay. “Có thể tối nay tôi sẽ không đi. Tôi cần nghĩ ra những câu hỏi cho buổi phỏng vấn ngày mai.”

“Cô không thể không đến sự kiện của Dermot,” Monica phản đối. “Ông ấy sẽ rất thất vọng.”

“Không, ông ấy sẽ không thất vọng đâu!” Laura cũng bướng bỉnh không kém. “Ông ấy sẽ chẳng bận tâm chút nào, nếu ông ấy có nhận ra tôi không đến.”

“Nhưng, Laura!” Grant tỏ ra khiếp đảm. “Cậu không thể bỏ lỡ nó! Cậu yêu thích các tác phẩm của ông ấy từ khi cậu còn là một cô bé...”

“Không hẳn là một cô bé,” cô khẽ phản đối.

“Cậu không thể bỏ lỡ cơ hội được nghe ông ấy đọc,” Grant tiếp tục. “Cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình.”

Sau vài giây bị hai người bạn phần nộ nhìn chăm chăm vào mặt, Laura thở dài. “Tớ cho rằng cậu nói đúng, Grant ạ. Tớ đã nghe quá nhiều những nhà văn kém hơn đọc tác phẩm của họ. Sẽ thật ngớ ngẩn nếu bỏ lỡ người giỏi nhất.”

“Rót rượu vang đi nào,” Grant nói.

“Monica không được uống nếu cô ấy lái xe,” Laura nói, cảm thấy mình vừa bị bắt nạt và muốn trả đũa.

“Không sao, tôi sẽ không lái xe,” Monica nói. “Chúng ta có một tài xế. Chúng ta sẽ đón Seamus trên đường đi. Tiếc là anh ấy không ở Somerby.”

“Somerby chật kín rồi,” Laura nói. “Vài tác giả đã phải ở nhà trọ.” Cô ngừng lại khi một ý nghĩ vui vẻ nảy ra trong đầu cô. “Cô có thể đến ở với anh ta, nếu cô muốn.”

Monica lắc đầu. “Không. Tôi cần luôn ở trong tình trạng sẵn sàng, vì liên hoan âm nhạc.”

Laura thở dài, vẻ hối lỗi. “Xin lỗi, Mon, tôi cứ quên mất về nó. Nó thế nào rồi? Cô đã nói chuyện với Ironstone chưa? Tối nay họ có đến đó không?”

“Một vài người trong số họ, chắc chắn rồi, nhưng đó là một sự kiện cháy vé. Seamus đang rất căng thẳng.”

“Chúng ta có phương án dùng đĩa CD thay thế nếu anh ta sợ đến vậy.”

“Không! Dermot đã bác bỏ phương án đó, nhớ không?”

“Thôi nào, Mon, đừng bận tâm đến điều đó, cô muốn uống một ly vang trước hay đi tắm trước?”

“Dĩ nhiên là cả hai! Cô chưa nghe về ‘đa nhiệm vụ’ bao giờ à?”

Grant và Monica nhất mực lôi Laura đi với họ cho bằng được. Họ không tin cô sẽ xuất hiện ở sự kiện của Dermot trừ phi họ đưa cô đến đó bằng vũ lực.

“Tiếc là chúng ta không thể tổ chức sự kiện này ở quán rượu,” Monica nói.

“Ừ, nhưng nó không thể chứa đủ số người vì vậy họ đã dời địa điểm sang rạp chiếu phim của Fenella,” Laura nói.

“Rạp chiếu phim của Fenella?” Grant nói.

“Không phải là rạp chiếu phim của riêng chị ấy. Chị ấy thích tòa nhà đó và muốn dùng nó vào bất cứ việc gì.” Laura ngừng lời. “Nó cũng là địa điểm tổ chức lớn nhất quanh đây. Đó là nơi Monica đã trình diễn, nhớ không?”

“Ồ. Tớ nghĩ nó chỉ là một rạp hát.”

“Seamus tội nghiệp! Anh ấy sẽ rất căng thẳng!” Monica xen vào. “Anh ấy sẽ vui vẻ hơn nhiều nếu được ở trong một quán rượu.”

Monica ngồi ở đằng trước trên đường đến đón Seamus. Grant và Laura ngồi ở băng ghế sau, dịch sát vào nhau khi Seamus chui vào xe. Laura cũng cảm thấy căng thẳng. Cô rất mong nó diễn ra suôn sẻ, vì Seamus và, dĩ nhiên, vì Dermot.

Sarah đã hỏi cô liệu cô ấy có nên photo những trang sách và phóng lớn chúng cho Dermot đọc không. Họ đã bàn bạc và quyết định rằng việc đó chẳng ảnh hưởng gì cả, nhưng Laura nói chia sẻ chúng không phải là một ý kiến hay. Ngoài ra, nếu ông ấy đánh rơi những trang giấy, chúng sẽ văng khắp nơi. Laura sẽ cầm những tờ giấy, còn Dermot cầm những quyển sách.

“Giống như kiểu các thành viên Nội các không bao giờ đi cùng chuyến bay phòng khi có tai nạn,” Sarah đã nghiêm nghị nói. “Luôn phải có kế hoạch dự phòng.”

Laura không biết câu chọc cười này có ích hay không. Nó làm dịu bớt chút căng thẳng, nhưng bây giờ cô lại lo rằng tài xế của Dermot, một cựu cảnh sát rất vững vàng tên là Reg, bị tai nạn trên đường đến địa điểm tổ chức sự kiện.

Địa điểm này chủ yếu được dùng làm rạp chiếu bóng trừ khi nhóm kịch nghiệp dư địa phương trình diễn các tác phẩm của họ, hoặc ngôi làng tổ chức biểu diễn kịch câm. Nó là một tòa nhà rất đẹp, được duy trì bởi những hoạt động gây quỹ lớn. Lần này, tất cả các ghế ngồi đều được để nguyên vị để có thể chứa nhiều khán giả nhất có thể. Mặc dù họ đến khá sớm, nhưng bên ngoài đã có người tụ tập.

“Chúa ơi!” Seamus nói khi tài xế giảm tốc độ, tìm một điểm đỗ. “Có quá nhiều người ở đây!”

“Không sao đâu,” Grant nói. “Họ đến đây vì Dermot. Anh không cần lo lắng.”

“Sao anh lại nói thế!” Monica nói, đẩy cánh tay Grant. “Dĩ nhiên họ đến đây vì Seamus!”

“Họ đến đây vì sự kiện này,” Laura hòa giải. “Và tôi thực sự cũng rất căng thẳng!”

“Tớ cũng thế,” Grant nói. “Tớ thực sự lo rằng ai đó sẽ quên lời thoại hoặc thứ gì đó đại loại thế. Tớ cảm thấy mình giống như một bà mẹ đi xem vở kịch của con mình vậy. Vào trong thôi. Quầy bar phải mở cửa rồi, đúng không?”

“Đúng,” Laura nói. “Chúng tớ đã có ý tưởng làm cho nó giống một quán rượu Ireland hết mức có thể, cho dù nó không phải thế. Với âm nhạc và những cuộc trò chuyện sôi nổi, và bia đen.”

“Trò chuyện?” Monica nói. “Tôi nghĩ đây là một liên hoan âm nhạc nghiêm túc.”

“Đúng,” Grant nói. “Chính các nhà văn đã làm hỏng điều đó.”

“Tôi thả các bạn ở đây được không?” Người lái xe hỏi, ông ta đã cười thâm nãy giờ. “Và các bạn có số di động của tôi rồi chứ? Cứ gọi cho tôi khi nào các bạn muốn về nhà.”

“Luôn bây giờ được không?” Seamus hỏi.

“Không,” mọi người đồng thanh, và họ ra khỏi xe.

Người đầu tiên họ nhìn thấy khi vào trong là Adam. “Tôi đi với Dermot,” anh ta nói, ý chừng anh ta đang làm một nhiệm vụ hữu ích. Laura, người thường thông cảm cho nhà văn trẻ này, thấy khá bức mình. “Ông ấy không muốn bị những người hâm mộ bu quanh,” Adam tiếp tục. “Hoặc bàn bạc về cuộc phỏng vấn ngày mai. Ông ấy cần tập trung cho buổi trình diễn tối nay.” Anh ta trừng trừng nhìn Laura như thể cô là một paparazzi đang săn lùng một vụ scandal.

Laura không đáp. Adam rõ ràng đã tự coi mình là vệ sĩ của Dermot - một nhiệm vụ mà Fenella hoặc Rupert đã được chỉ định. Nhưng vì họ đang bận túi bụi nên có lẽ họ đã vui lòng để Adam làm thay, và chắc là Dermot cũng không phản đối. Còn việc bàn về cuộc phỏng vấn ngày mai, đó là điều cô chẳng hề nghĩ tới. Thật nực cười khi toàn bộ sự căm ghét ban đầu mà Adam dành cho Dermot đã phần nào biến thành sự sùng bái và sự bảo vệ thậm trọng quá mức.

Monica dẫn Seamus lên sân khấu và đưa ra những chỉ thị cho đội âm thanh. Dermot cũng ở đó, đang ngồi đọc trên một cái ghế, trong tay ông là một quyển sách có nhiều trang đã sòn. Một cái ly cao được để bên cạnh ông.

“Đi uống gì đó đi,” Grant gợi ý. “Chẳng ai cần chúng ta ở đây đâu.”

Quầy bar đã rất ồn ào. Những tình nguyện viên quen thuộc đã được bổ sung thêm bởi nhân viên từ quán rượu địa phương, thường thường không có nhiều người gọi bia tươi ở rạp hát. Có một người đàn ông trẻ mặc quần jean đen, áo phông đen và buộc tóc đuôi ngựa đang hướng dẫn một phụ nữ khoảng sáu mươi tuổi cách rót được một ly bia hoàn hảo.

“Tớ không chắc mình có nên uống không,” Laura nói khi Grant hỏi cô muốn uống gì.

“Ồ, vì Chúa! Cậu sẽ không say được đâu! Tớ có thể nhận thấy, cậu còn căng thẳng hơn Seamus nhiều. Uống một ly whisky lớn đi.”

Đến lúc Grant trở lại bàn của họ, nơi này đã chật kín. Laura thở phào nhẹ nhõm. Dermot sẽ không thể nhìn thấy cô trong đám đông. Chẳng còn gì tốt hơn được nữa. Nhưng cô vẫn dự định ngồi ở tận phía cuối, sau một cái cột nếu cô có thể tìm thấy.

Laura không ngạc nhiên khi Dermot được coi là một ngôi sao; ông đọc rất duyên dáng, thu hút mạnh mẽ sự chú ý của khán giả, khiến họ hoàn toàn bị mê hoặc. Cô cũng không ngờ Seamus chơi quá tốt. Anh ta không chơi bodhrán, thứ mà anh ta chơi rất tệ, mà là guitar. Rất, rất nhẹ nhàng, anh ta chơi những bản nhạc Ireland truyền thống: *She moved through the fair, Down by the Salley Gardens, The lark in the clear air.* Và Dermot đọc.

Trong giọng đọc trầm ấm, ông miêu tả một cậu bé đang nhìn qua cửa sổ quan sát khi mẹ cậu hôn cha cậu và cảm thấy bị ghẻ lạnh, một buổi sáng lộng gió mùa xuân, bài ca của con chim hét, cảm giác mong đợi không rõ

nguyên nhân; và việc thiếp ngủ trên một chiếc ghế dài bọc nệm da cứng trong một quán rượu khi bữa tiệc đám cưới đang diễn ra náo nhiệt, ồn ào.

Không hề có một tiếng ho, một lời thì thầm hay một tiếng sột soạt nào. Ngay cả Grant cũng lắng nghe rất chăm chú.

Laura biết cô đang “mệt mỏi và dễ bị xúc động”, nhưng những ngôn từ ấy quá khơi gợi, quá thi vị mà lại không ủy mị, và tiếng nhạc da diết, cảm động đến nỗi cô cảm thấy những giọt nước mắt bắt đầu dâng lên nhức nhối trong đáy mắt.

Cô cố giữ chúng mở to và rời thi thoảng chớp mắt, để một giọt lệ lớn lăn xuống. Như thế cô có thể chùi đi mỗi giọt nước mắt bằng bàn tay cô, và hy vọng không ai nhận thấy cô đang mất tự chủ. Tuy nhiên cô nhận ra sẽ chẳng có ai để ý đến điều đó. Họ đều đang chết lặng.

Cô và Grant ngồi ở tận phía cuối. Laura đã khẳng khẳng đi vào đó muộn nhất có thể. Cô đã nói cô muốn về ngay sau khi sự kiện này kết thúc, để chuẩn bị cho buổi phỏng vấn, và để tránh mặt Dermot cho đến khi cô có thể đối mặt với ông một cách điềm tĩnh và bình thản vào buổi sáng hôm sau. Bây giờ cô thấy mừng vì cô đã nói vậy. Giọng đọc của ông đã khơi gợi lại mọi cảm xúc, mọi khao khát trong cô - không phải là chúng đã bị vùi sâu, mà là với mỗi câu, tất cả tình yêu và sự ngưỡng mộ của cô dành cho ông lại tăng lên gấp bội.

Dermot gấp cuốn sách lại và Seamus dứt tiếng đàn. Sự kiện này đã kết thúc. Trong một thoáng, không gian hoàn toàn im ắng, như thể không ai muốn phá vỡ bầu phép mà Dermot đã bủa vây quanh họ. Và rồi rạp hát vỡ òa.

Mọi người đứng cả dậy và vỗ tay hoan hô. Laura lên ra ngoài, quá xúc động đến mức không thể hòa theo họ. Quý tha ma bắt gã đàn ông đó vì đã khiến cô rơi vào sự hỗn loạn này, cô nghĩ. Nhưng chẳng phải ông rất tuyệt vời sao? Đi đi lại lại trên đường một mình, trái tim cô bắt đầu hát ca. Ông

là một ngôi sao; ông sẽ không hối hận vì đã đến liên hoan. Và dù rất đau lòng khi phải thừa nhận, nhưng cô yêu ông bằng cả trái tim mình.

“Cô ổn chứ?” Một giọng đàn ông thân thiện nói với cô. “Là tôi, Hugo đây. Tôi là chồng của Sarah và là bạn của Rupert và Fenella.”

“Ồ, dĩ nhiên rồi. Chào anh. Tôi ổn,” cô nhấn mạnh.

Hugo trầm ngâm quan sát cô. “Cô có muốn tôi chở cô về không? Thoát khỏi tất cả đám đông này? Ngày mai cô sẽ phỏng vấn người đàn ông vĩ đại, đúng không? Cô cần chút thời gian cách xa sự náo nhiệt.”

“Tuyệt quá! Anh có thể làm thế không?” Laura cảm thấy nhẹ nhõm và cô suýt vấp ngã.

“Làm gì cơ? Chở cô về á? Được chứ, và tôi sẽ quay trở lại đây trước khi ai đó nhận ra tôi vắng mặt. Đi với tôi. Ô tô ở đây.”

Sau khi nhờ Hugo nhấn lại với Monica và Grant rằng cô đã về nhà, cô để lại một tờ giấy nhắn cho Monica rồi chạy như bay lên căn gác lửng và trèo lên giường. Tối nay cô không thể nghĩ ra câu hỏi nào: cô đang quá đau buồn. Sau mười phút cô lại xuống gác và pha chút sô cô la nóng. Cô mang nó về lại giường và hy vọng lần này sẽ ngủ được. Thật ngạc nhiên là cô thiếp đi thật.

Vào ngày Chủ nhật, cô chẳng có mấy thời gian để nghĩ đến cuộc phỏng vấn hay vương vấn với những cảm xúc mà buổi đọc sách của Dermot đã khuấy động trong cô tối hôm trước. Cô đã đùa với Fenella và Sarah lúc ăn sáng rằng cô cần thời gian để nằm đắp những lát dưa chuột lên mắt, nhưng thật ra cô đang lo rằng nếu cô không có thời gian để chuẩn bị, Dermot sẽ biến cô thành một con ngốc. Và mặc dù sự thể hiện của Dermot mới là quan trọng, nhưng danh tiếng của ông sẽ không được nâng cao nếu ông được hỏi những câu hỏi quá tầm thường bởi một kẻ vô danh tiểu tốt có mái tóc xoắn

rồi bù hoàn toàn chưa chuẩn bị gì. Cô cũng nợ điều đó với chính bản thân cô.

Lịch làm việc của ngày Chủ nhật kín mít. Ngay khi ăn sáng xong, Veronica và Anne cùng Maria Cavendish, một tác giả trinh thám, lên vào xe và Laura khởi hành về phía điểm đến đầu tiên của họ. “Liên hoan trong cộng đồng” là một ý tưởng rất được ưa thích - lúc này Laura ước là mình chưa từng có nó, mặc dù có lẽ cô cần sự sao lãng mà nó đem lại cho cô.

Ở điểm đến cuối cùng, một ngôi nhà rất lớn dành cho những người quyền quý nghỉ hưu, cô đang định ra khỏi xe thì Veronica nói, “Cô cứ ở lại đây và chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn. Chúng tôi sẽ ổn thôi. Thật đấy.”

Laura cảm kích đón nhận ý tốt của họ, nhưng thay vì cố gắng nghĩ ra các câu hỏi, cô lại thấy mình đang mơ màng.

Một tiếng gõ cộc cộc trên cửa sổ xe làm cô giật mình thức tỉnh. Cô nhận ra cô đã thiếp đi thật. Toàn bộ cảm xúc này đang làm cô mệt mỏi.

“Đừng ngại, cô sẽ khá hơn nếu được chợp mắt một lúc,” Veronica nói, khi họ đã quay trở lại chỗ chiếc xe và phát hiện ra Laura đang say giấc nồng. “Tôi là một tín đồ của những giấc ngủ ngắn.”

“Nhưng cô không muốn Dermot lấn lướt cô chứ,” Anne nói. “Sự kiện đó diễn ra lúc mấy giờ?”

“Bảy giờ. Chúng ta sẽ ăn tối sớm. Có lẽ tôi nên bỏ bữa và nghĩ ra vài câu hỏi.”

“Thực sự thì,” Maria Cavendish nói, cô ta mới gia nhập nhóm bọn họ ngày hôm đó và không thân thiện lắm, “cô nên nghĩ ra các câu hỏi từ hàng tuần trước rồi mới phải, khi sự kiện này lần đầu được xếp đặt.”

“Nhưng cô ấy không biết liệu Dermot có đến hay không,” Veronica giải thích. “Họ đã dự định thay thế sự kiện đó bằng một cuộc hội thảo của các

nhà văn.”

“Ồ? Đó là lý do chương trình đó bị hoãn sao? Hừm. Đáng lẽ ngày mai tôi mới nên đến.”

“Nhưng các bà lão thích chị mà!” Anne nói. “Quả là tuyệt vời khi bao nhiêu người trong số họ đọc những tác phẩm trình thám thực sự táo bạo.”

Giữa lúc lái xe về Somerby và nói cho các nhà văn biết họ xuất sắc thế nào, Laura cố kéo những ý nghĩ tạp nham của cô lại với nhau. Cuối cùng, khi đã đưa họ về đến nơi, tất cả những gì cô nghĩ được là, “Ông có thích trường học không?” Sau đó cô nhớ ra cô đã từng hỏi ông về cuốn sách ông sẽ mang theo khi bị bỏ lại trên hoang đảo. Ông đã trả lời là Ulysses. Cô có thể gọi ông nói một chút về James Joyce. Nó sẽ dần dần đưa họ vào cuộc phỏng vấn. Khi đã quay lại căn nhà nhỏ yên tĩnh, cô ghi cả hai câu hỏi vào cuối cuốn nhật ký, sẵn sàng biến chúng thành thứ gì đó to tát hơn. Sarah đã hỏi cô có muốn một chiếc bìa kẹp hồ sơ không, nhưng Laura cảm thấy vài ghi chú trên một tờ giấy A4 sẽ dễ dàng hơn.

Răng Laura va vào nhau lập cập và cô có cảm giác nôn nao. Cô đã cố gắng nghĩ ra một danh sách các câu hỏi và viết chúng ra, và chỉ cần nhìn vào chữ viết của cô thôi, cô cũng có thể nhận thấy cô đang khiếp sợ. Không phải là cô thiếu tự tin nhưng những nét bút xiên xẹo đã tiết lộ sự xáo động đang diễn ra trong lòng cô. Cô hơi thất vọng vì Dermot đã không tìm cách gặp cô. Nhưng cũng vì cô và ông đều quá bận rộn và họ đã nói sẽ không gặp nhau. Ông đã gửi một tin nhắn nói rằng “Hãy nương tay với tôi” nhưng cô đã quyết định không nhắn lại. Ngẫm nghĩ lại, cô thấy mừng vì cô đã không gặp ông đêm qua.

Và cô quyết định rằng cô sẽ cảm thấy khá hơn về toàn bộ chuyện này nếu cô kiểm soát được thứ duy nhất cô có thể kiểm soát: tóc cô. Nghe thấy điều này, Sarah, người đã đến để xem tại sao cô không đến ăn và mang theo một cái sandwich, bèn đi tìm vài cái máy duỗi tóc. Khi cô mang chúng đến, cô khăng khăng đòi ở lại để làm tóc cho Laura.

“Tôi không phải thợ làm đầu,” Sarah giải thích, thu gọn lại một lọn tóc của Laura, “nhưng tôi đã thấy rất nhiều cô dâu làm tóc. Tiếc là tôi đã không nhờ cô bạn Bron của tôi. Đó là thợ làm đầu mà tôi đã cùng làm việc nhiều lần. Tôi không nghĩ đến việc đó.”

“Nếu tóc tôi không điên rồ thế này thì sẽ chẳng thành vấn đề. Tôi thường không nghĩ nhiều về nó ...”

“Nhưng đây là một dịp trọng đại. Cô muốn trông mình xinh đẹp nhất. Đó là lẽ thường.”

Sarah đang xoay xở rất tốt với những cái máy là tóc. Laura ngồi yên một lúc, tận hưởng cảm giác được chăm sóc. Cô thấy thoải mái lạ lùng. Rồi cô nói, “Cô nghĩ tôi nên mặc gì?”

“Trông cô rất đáng yêu trong bộ đồ cô mặc tối qua, trừ phi cô muốn Dermot thấy cô mặc gì đó khác biệt.” Cô cau mày. “Dù ông ấy chưa thấy nó nhiều.”

“Tôi không bận tâm Dermot thấy tôi mặc bộ đồ nào!” Sự lo lắng khiến Laura hơi cao giọng. Nhận ra điều này, cô nói thêm, “Tôi hy vọng cô không cho rằng tôi bận tâm đến những gì ông ấy nghĩ.”

Sarah khẽ cười, cầm lên một lọn tóc khác của Laura. “Không, tôi chỉ cho rằng cô muốn mình trông có vẻ chuyên nghiệp trước khán giả, còn việc Dermot cảm thấy thế nào về nó không quan trọng.”

“Tuyệt quá! Đó đúng là ý tôi đây. Làm sao cô biết?”

“Ồ, tôi cũng đã nhiều lần tự lừa gạt mình về những cảm giác của mình mà,” Sarah tiếp tục. “Bây giờ thì, cô sẽ kẹp tóc lại chứ? Hay cứ thả nó như vậy?”

“Tôi nghĩ tôi nên kẹp nó lại.” Laura túm mái tóc đã được là cẩn thận và giơ nó lên. “Cô thấy thế nào?”

“Trông cô như một cô bé mười hai tuổi, nhưng đáng yêu. Cô có định trang điểm không?”

“Một chút. Một ít mascara. Cô nghĩ như vậy đã đủ chưa?”

“Thêm chút son môi nữa.” Sarah giám sát việc Laura kẹp tóc và trang điểm. “Đó, bây giờ trông cô ít nhất cũng mười bốn tuổi.” Cô ngừng lại. “Cô có tờ ghi chú nào không? Các câu hỏi?”

“Ừm.” Cô nhặt tờ giấy A4 lên và nhận thấy nó đang run rẩy. “Tôi cần một cái bìa kẹp tài liệu để nhét thứ này vào.”

Sarah cũng nhận thấy điều đó và mỉm cười trấn an. “Tôi sẽ đưa cho cô một cái. Và cô có muốn tôi chở cô đến rạp hát không? Hay cô sẽ đi với Dermot?”

Miệng Laura trở nên khô khốc trước ý nghĩ đi cùng Dermot. “Ôi không. Tôi muốn đi với cô hơn.”

“Vậy thì tôi sẽ không cho ai khác đi nhờ nữa.”

“Chúa ơi, cảm ơn cô, Sarah. Cô thật tuyệt vời.”

“Thực sự thì tôi có làm gì đâu. Cô mới thực sự tuyệt vời. Tôi đảm bảo với cô đấy.”

Không hiểu sao những lời nói của Sarah cứ đọng lại trong tâm trí cô khi họ lái xe đến địa điểm tổ chức sự kiện. Cha mẹ cô chưa bao giờ đặt nhiều niềm tin vào cô nhưng những người khác thì có, và Sarah đã nhắc cô rằng cô đã làm nhiều việc khó trong quá khứ và làm rất tốt. Cô nghĩ về tất cả những gì cô đã hoàn thành từ khi họ bắt đầu chuẩn bị cho liên hoan, từ việc nhảy lindy hop đến việc nói chuyện với các em học sinh rồi trao đổi với các tác giả tương lai về những bản thảo của họ. Hỏi Dermot vài câu, cho phép ông nói bao nhiêu tùy thích về những chủ đề được đặt ra không khó bằng bất cứ

thứ gì trong số chúng. Tuy nhiên, trong chừng mực nào đó, nó lại có vẻ gay go hơn gấp bội.

Sarah ở lại với cô, giúp cô bình tĩnh và động viên tinh thần cô cho đến lúc cô bước lên sân khấu, lúc ấy nó vẫn còn đang được che màn.

Sân khấu được bố trí với một cái bàn thấp trải khăn và hai cái ghế. Trên bàn có hai cái ly và một bình đựng nước. Dermot đã ở đó. Ông mỉm cười với Laura. “Có lẽ chúng ta nên bắt tay trước khi bắt đầu, như các võ sĩ quyền anh.”

Nụ cười của ông khiến bụng cô nhộn nhạo. “Tôi chỉ phỏng vấn ông thôi. Đây không phải một cuộc đấu,” cô nói, và nghe thấy giọng cô run rẩy. Và cô thực sự không tin vào điều ấy.

Dermot có một bìa kẹp tài liệu dựng tựa vào ghế của ông. “Tôi biết cô không muốn chúng ta nói chuyện nhưng tôi cảm thấy tôi phải nói. Chúng ta đã không có thời gian - cô đã vội vàng bỏ đi và...”

Cô giơ tay lên. “Thực sự thì, ông không cần nói gì hết. Không sao đâu. Tôi hiểu mà.”

Sarah gọi từ cánh gà. “Đến giờ rồi. Hai người đã sẵn sàng chưa?”

“Chưa hẳn,” Dermot nói. Ông đang nhìn cô chăm chăm, khuôn mặt hiện vẻ bối rối.

“Ồ vâng, chúng tôi đã sẵn sàng.” Laura kiên quyết. Cô cảm thấy nếu cô đợi lâu hơn, cô có thể thực sự phát ốm.

“Chúng ta phải tìm một thời điểm nào đó để nói chuyện,” ông bắt đầu. “Chuyện xảy ra ở Ireland...”

“Chúng ta không cần nói về chuyện đó. Thực sự thì, chúng ta không cần nói về bất cứ điều gì ngoại trừ - ồ, màn sân khấu đang được kéo ra,” cô nói

với sự nhẹ nhõm, cho dù điều đó có nghĩa là thử thách tiếp theo của cô sắp bắt đầu.

Rupert giới thiệu họ và, khi nhìn xuống phía dưới, Laura có thể thấy nơi này chật kín người. Cô liếc nhìn Dermot, để xem liệu ông có run rẩy giống cô không, nhưng ông có vẻ không như vậy. Ông đang nhìn khán giả; cảm giác của ông lúc này là một bí ẩn với cô.

Khi tiếng vỗ tay lắng xuống, Laura nhấp một ngụm nước để miệng cô có thể hoạt động. Đã đến lúc bắt đầu.

Cô máy móc lặp lại những câu giới thiệu mà cô đã chuẩn bị rồi quay sang Dermot với câu hỏi đầu tiên.

“Xin ông nói cho chúng tôi biết, Dermot, thời học sinh của ông có vui không?”

Câu hỏi này làm ông ngạc nhiên nhưng sau vài giây ông bắt đầu mô tả rằng hồi còn đi học ông học kém rất nhiều môn, thường đọc trộm sách của Proust^[50] dưới gầm bàn và cả trường nghĩ ông là một thằng ngốc cho đến khi ông giành giải nhất trong một cuộc thi viết luận. Ông thu hút sự chú ý của khán giả, làm người ta cười, và mọi người đều yêu mến ông.

“Còn bây giờ, có một điều tôi luôn muốn biết về các nhà văn, cuốn sách ông sẽ mang theo ra hoang đảo là gì? Nếu ông chỉ có thể có một cuốn sách, trong suốt phần đời còn lại của ông, nó sẽ là cuốn nào?”

Đôi mắt ông lấp lánh ánh cười và trong một thoáng, cô được đưa trở lại cái ngày ở trên mũi biển khi họ lần đầu tiên thực sự nói chuyện với nhau. “Chúa ơi, đó là một câu hỏi khó. May mắn là, tôi đã từng được hỏi câu này rồi và vì thế tôi biết câu trả lời.”

Cô gật đầu, mỉm cười.

“Đó là Ulysses.”

“Nhưng nhiều người thấy sách của James Joyce rất khó lĩnh hội.”

“Đúng, nhưng rất đáng đọc.”

Ông tiếp tục nói thêm một chút về Joyce rồi quay sang Laura chờ đợi.

Vài câu hỏi tiếp theo của cô “sâu sắc” như những câu chuyện phiếm trong một bữa tiệc cocktail, cô biết, nhưng may mắn là Dermot trả lời chúng rất xuất sắc. Laura không biết liệu điều này có nghĩa là trước đây ông đã từng đến nhiều bữa tiệc cocktail, hay chỉ vì chúng rất giống những câu chuyện phiếm trong quán rượu ở Ballyfitzpatrick. Dù là thế nào, khán giả cũng đang lần lượt cười phẩn khích hoặc ngả người về đằng trước để bắt lấy từng lời ông nói.

Sau màn khởi động, cô cảm thấy đã đến lúc hỏi câu hỏi quyết định. Đó là một câu khá táo bạo nhưng bất cứ tay phỏng vấn lão luyện nào cũng sẽ hỏi nó. Thêm một ngụm nước nữa, một hơi thở sâu và cô bắt đầu. “Dermot này, đã vài năm rồi ông chưa có tác phẩm mới. Ông có thể nói cho chúng tôi hay lý do tại sao không?”

Cô cảm thấy mình giống như Judas^[51] và không thể nhìn ông, nhưng cô có thể hình dung ánh mắt giận dữ của ông đang chiếu về phía cô.

“Thực sự thì, Laura ạ” - nghe như ông đang nói chuyện với riêng cô, dù câu trả lời của ông hướng tới cả khán giả - “tôi đã có tác phẩm mới.”

Vì cô đã đoán trước câu trả lời này - nó là tâm bình phong quen thuộc của ông - cô quyết định tiếp tục. Đã đi đến nước này, cô không thể lùi lại nữa. “Vậy, ông có mang nó theo không?” cô hỏi.

“Có.” Ông nhắc chiếc bìa kẹp tài liệu lên và đặt nó lên lòng.

“Ồ.” Cô chắc chắn đã không nghĩ đến câu trả lời này, nhưng bây giờ thử thách thực sự đã đến. Cô tò mò không biết ông sẽ phản ứng thế nào. “Vậy

ông có thể đọc cho chúng tôi nghe một chút từ tác phẩm đó không? Hay chúng ta sẽ chuyển sang phần hỏi đáp với khán giả?” Cô hỏi.

“Đọc đi!” Có tiếng khán giả trả lời.

Dermot mỉm cười với họ và rồi quay lại nhìn Laura. “Đó là một truyện ngắn.”

“Hay lắm,” cô nói, không muốn để lộ sự phấn khích đang ngày một tăng lên. Ông thực sự có tác phẩm mới. “Ông có thể đọc truyện ngắn đó không?” Cô cảm thấy mình như đang khuyến khích một đứa trẻ.

“Cô chắc là cô không muốn hỏi tôi thêm vài câu hỏi nữa chứ?” Ông hỏi trêu chọc.

Người đàn ông này điên rồi chẳng? Ông ta đang cố ý đọc một truyện ngắn, do đó sẽ đặt dấu chấm hết cho cuộc phỏng vấn khổ sở này và làm nên lịch sử văn học chỉ bằng một hành động đơn giản!

“Ồ, hãy hỏi khán giả một lần nữa nhé?” Cô nói, tự tin rằng họ sẽ ủng hộ cô.

Tiếng “có” từ khán giả vang lên inh tai, nhưng Dermot vẫn nhìn Laura chăm chăm. Cô lén nhìn ông nhưng không thể đoán được ông đang nghĩ gì.

“Tuyệt lắm,” cô nói, như thể chấp nhận một tách trà thứ hai.

“Được rồi. Bắt đầu.”

“Thật sai trái khi chơi một trò chơi mà người kia không biết những quy tắc, nhưng không hiểu sao lúc nào chúng ta cũng thấy mình đang làm thế.”

Giọng ông rất hay, rất quyến rũ, ban đầu Laura chỉ mãi lắng nghe âm thanh du dương của mỗi cụm từ được thốt ra một cách hùng hồn mà không thực sự để tâm những gì ông đọc, nhưng dần dần câu chuyện định hình trong óc cô và cô lắng nghe chăm chú hơn.

“Vào thời điểm nào trong trò chơi thì bạn mới chịu thú nhận? Ở giữa? Hay ở cuối, khi thành công có cảm giác như thất bại? Và làm tổn thương người khác là điều không thể tránh khỏi?”

Khi ông tiếp tục đọc, miệng Laura trở nên khô khốc, máu dồn lên mặt làm đôi má cô đỏ bừng và cô nghĩ cô có thể ngất xỉu. Phải chăng ông đang nói về cô? Phải chăng ông đã viết một truyện ngắn về cô, và mối quan hệ giữa họ, nếu nó có thể được gọi là một mối quan hệ?

Phần còn lại của câu chuyện trôi qua tai cô mà không thực sự đọng lại trong óc. Đó là một cơ chế tự vệ, cô quyết định, khi nhận ra việc nắm giữ những lời nói của ông chẳng khác gì việc bắt lấy những nùi bông ké. Vài từ lạc lõng chậm chậm trôi nổi qua tai đủ để cô nắm được. “Phản bội... Đam mê”, và, tàn nhẫn hơn, “sự tôn sùng”.

Càng nghe ông đọc, cô càng cảm thấy một sự lạnh lẽo phủ chụp trái tim cô. Ông đã viết về cô, về họ, về tình yêu không được đáp lại và việc làm cho ai đó thất vọng. Và ông đã đọc to nó lên, trước một căn phòng đầy người. Tại sao ông không thể gửi cho cô một email? Ít nhất cô cũng có thể đọc nó trong riêng tư.

Cô ngồi trên sân khấu chờ đợi sự hành hạ này kết thúc, thấy mừng vì khán giả lắng nghe quá mê say đến nỗi không ai trong số họ nhìn cô. Ông trời không ai liên hệ câu chuyện này với cô, người ta chẳng có lý do gì để làm vậy. Quả là may. Bây giờ cô cảm thấy cô có thể kết thúc sự kiện này với vẻ đường hoàng cho dù cô đang mong muốn chuồn đi và trốn khỏi thế giới này mãi mãi. Cô nhận ra một phần nhỏ trong cô vẫn còn hy vọng, nhưng ông không thể rõ ràng hơn. Làm sao cô có thể đối mặt với ông một lần nữa? Một cái liếc nhìn vào đồng hồ đeo tay cho cô biết sẽ không còn thời gian cho các câu hỏi. Cô biết Dermot sẽ mừng vì điều này.

Khi câu chuyện của ông kết thúc, khán giả đứng dậy, vỗ tay rào rào. Cô mơ hồ nhận ra những chiếc camera trên điện thoại đang lách tách và thậm chí

có cả ánh đèn flash. Một phóng viên của tờ báo nào đó đã lọt vào sự kiện này? Cô biết họ không được phép, nhưng ai có thể ngăn họ lại chứ?

Dermot tiến đến phía trước sân khấu với hai bàn tay giơ lên để làm họ im lặng. Laura rời khỏi sân khấu và lên vào trong cánh gà tối om.

Chương 20

Cô biết dù rất muốn nhưng cô vẫn còn một nhiệm vụ nữa cần làm trước khi trở về chốn bình yên nơi căn nhà nhỏ của mình. Nhìn thấy ông chủ cũ Henry trong phòng sách là một sự ngạc nhiên đáng yêu. Dĩ nhiên cô đã biết ông đang cung cấp sách cho liên hoan, nhưng đây là lần đầu tiên họ tình cờ gặp nhau. Khuôn mặt thân thương của ông là một hình ảnh đáng mừng sau những gì cô vừa trải qua.

“Cung à!” ông nói, đứng bật dậy, rồi nói thêm, ít nồng nhiệt hơn, “Trông cô có vẻ khá mệt mỏi.”

“Có gì đáng ngạc nhiên đâu,” Laura nói, cười tươi rói, hy vọng ông sẽ không nhận ra cô đã phải nỗ lực thế nào để có được nụ cười đó, “chúng tôi đã bận túi bụi.”

“Nhưng rất thành công,” Henry nói, vẻ hài lòng. “Cả giới văn học đã đến đây và lắng nghe mỗi lời Dermot thốt ra.”

Laura rùng mình và rời vệt vàng biến nó thành một cái nhún vai. “Những sự kiện của ông ấy có rất đông người tham dự, nhưng tất cả các sự kiện khác cũng thế. Bây giờ, tôi có cần ở lại đây không? Nếu không tôi sẽ về nhà.” Cô rất muốn bỏ đi đến một căn phòng tối.

“Cô cần ở đây.” Henry kiên quyết. “Cô vừa phỏng vấn ngôi sao của chương trình. Có nghĩa là bản thân cô cũng là một ngôi sao. À, Eleanora đây rồi.”

Eleanora lao vào Laura với một đám hạt trang sức lấp lánh màu đen, những hạt cườm màu hồng khó coi và lông cò già trên người. Khuyên tai của bà châm vào má Laura khi họ hôn nhau. “Cung ơi, nếu cô mơ đến việc trốn chạy trước khi Dermot thực hiện xong việc ký tặng, thì hãy quên đi. Anh ta sẽ ăn tối muộn với Jacob Stone, nhưng ngay bây giờ anh ta đang cố gắng

vượt qua những kẻ săn chữ ký. Anh ta sẽ có mặt ở đây trong vòng một phút nữa để ký tặng sách.”

“Tôi hy vọng vài người trong đám đông lớn này sẽ mua sách,” Henry nói. “Vấn đề là, khi không có gì mới...”

“CÓ thứ mới đấy chứ,” Eleanora hân hoan nói, “và tôi không thể ngừng nghĩ rằng Laura có liên quan đến nó.”

Laura ngồi thụp xuống chiếc ghế vừa mới trống của Henry, đầu gối cô mềm nhũn. Cô thấy người vừa nóng vừa lạnh. Trong một thoáng, cô nghĩ Eleanora đã đoán ra. “Tôi thực sự không nghĩ - ý tôi là - tôi nghĩ ông ấy hẳn đã viết một cách ám ảnh trước khi tôi...” Nhận thấy cô đang có nguy cơ tiết lộ chuyện xảy ra sau khi cô phát hiện thấy ông ở Ireland, cô ngừng bật.

“Ôi, cung oi,” Eleanora gạt đi. “Cô khiêm tốn quá thể! Cứ nhận lời khen ngợi của tôi đi! Anh ta chẳng tạo ra được tác phẩm nào gần mười lăm năm rồi. Cô bước vào cuộc đời của anh ta và anh ta lại bắt đầu viết! Và cô quá chuyên nghiệp lúc ở ngoài kia. Bây giờ, chỉ trong một phút thôi, hãy vui vẻ lên!”

“Nhưng tôi không...”

“Bà sẽ không bao giờ bắt cô ấy nhận lời khen về bất cứ thứ gì được,” Henry nói, cầm lấy một ly vang từ sau bàn của ông và đưa nó cho Eleanora. “Tốt nhất là đừng quấy rầy cô ấy.”

Laura định phản đối thêm một lúc nữa thì ông cũng đưa cho cô một ly rượu vang. “Cứ ngồi đó và nghỉ ngơi thư giãn đi. Cô đã có một ngày dài rồi.”

Laura nhấp rượu vang, bỗng dưng nhớ da diết những ngày tháng yên bình trầm lặng ở hiệu sách cùng Henry. Đạo gàn đây cuộc đời của cô trở nên quá sôi động đối với một nữ học giả.

Monica lao vội vào. Cô cúi xuống và ôm Laura thật chặt. “Tuyệt diệu quá chừng! Quá đôi dịu dàng, quá đôi hay.” Cô khịt khịt. “Tôi đã khóc hết nước mắt.”

“Tại sao? Cái gì?” Laura suýt thì làm đổ rượu vang khi tự gỡ mình ra. Monica cũng không nghi ngờ chứ? Cô ấy có vẻ như sắp òa khóc nức nở trên ngực bạn mình.

Cái ý nghĩ rằng tất cả những gì mà cô và Dermot chia sẻ đã biến thành một câu chuyện - dù là một câu chuyện tuyệt vời - khiến cô muốn khóc. Cô biết vì giới văn học, cô nên biết ơn việc ông đã khôi phục lại cảm hứng sáng tác, và nếu cô có công trong chừng mực nào đó, cô nên tự hào vì đã có ích, nhưng ngay lúc này cô chỉ có thể nghĩ về bản thân mình và bi kịch của nó và hy vọng không ai nghĩ đến việc hỏi xem câu chuyện kể về ai. Cô không thể chịu nổi việc bị phơi bày trước ánh mắt sấm soi của cả thế giới. Cô sẽ chết vì xấu hổ nếu lời đồn đại bị lan ra.

Mọi người bắt đầu vào mua sách, nhưng không ai nhìn về phía cô như thể muốn nói “Tội nghiệp cho cô”.

Và rồi người đàn ông vĩ đại xuất hiện, theo sát ông là những người ngưỡng mộ và giới báo chí. Mắt họ thoáng giao nhau và Laura thấy ở ông toát lên một môi bán khoắn dịu dàng mách bảo với cô mọi thứ cô cảm thấy cô cần biết: câu chuyện kể về cô. Lý do ông muốn nói chuyện riêng với cô là để ông có thể giải thích cho cô về nó và cô đã không để ông làm vậy. Có lẽ ông biết cô yêu ông. Suy cho cùng, cô không phải là người đầu tiên bước trên con đường đặc biệt sỏi đá đó. Và với sự ngây thơ của cô, đó là điều không thể tránh khỏi, căn cứ vào những gì họ đã sẻ chia. Ông vốn là một người tử tế nên không muốn làm cô đau lòng. Nhưng tình cảm của cô không được đáp lại. Cô chỉ ước ao ông đã không viết nó thành một câu chuyện và đọc công khai như thế. Ông, trong số biết bao người, phải biết giá trị của sự riêng tư chứ. Và nếu ông cảm thấy như thế tại sao ông lại còn đùa về “một cuộc làm tình nóng bỏng”? Cô quá bối rối.

Nhưng cô vẫn mỉm cười với ông, mỗi tế bào trong cơ thể cô đang cố gắng truyền đạt với cô rằng chẳng sao cả, cô không yêu ông, câu chuyện đó không phải viết về cô. Thực tế thì, cô muốn ông biết rằng mọi thứ với cô đều ổn và hoàn hảo. Cô đang đòi hỏi quá nhiều từ nụ cười của cô, cô nhận thức rõ điều đó, nhưng cô đã cố gắng hết sức.

Sau đó, lấy hết can đảm, cô len lỏi qua đám đông cho đến khi gặp ông ở bàn ký tặng sách. “Ông làm tốt lắm, Dermot!” cô gắng hết sức nói. “Thật là tuyệt vời! Tôi hy vọng ông không phiền lòng nếu tôi về bây giờ. Đầu tôi đau như búa bổ vậy.” Chỉ riêng sự thật này đã mang lại tính chân thực cho toàn bộ phần còn lại. “Gặp lại ông ngày mai nhé.”

Ông ngẩng lên nhìn cô, khẽ cau mày khi chiếc bút đang lơ lửng trên một cuốn sách. “Tôi sẽ không được gặp cô nữa sao?”

Laura nhún vai. “Có chứ. Khi nào hết đau đầu tôi sẽ ghé qua. Có lẽ thế.”

Cô không đợi xem ông có chấp nhận không, cô chỉ len ra khỏi căn phòng và rời rập chiếu bóng, hy vọng sẽ gặp ai đó có thể đưa cô về nhà.

Cô nhìn thấy Reg, người tài xế đã chở Dermot đến sự kiện này. Cô gõ lên cửa sổ xe. “Ông có thể chở tôi về Somerby được không? Dermot sẽ ở lại lâu đấy. Tôi đau đầu quá.”

Ông ta hạ kính cửa xuống. “Vào đi. Tôi sẽ đưa cô về ngay lập tức.”

Cho tới lúc này mọi việc đều ổn. Cô sẽ dùng vài viên aspirin, uống sữa nóng rồi đi ngủ và lo lắng về việc phải đối mặt với Dermot, có lẽ là ở bữa điểm tâm sáng mai. Thôi thì đến lúc đó hẵng hay.

Sau khi để lại một tờ giấy nhắn cho Monica, xin lỗi vì cô đã “trốn tránh trách nhiệm”, Laura leo lên gác lửng và thả mình xuống giường. Cô mệt mỏi rã rời nhưng phải một lúc sau cô mới ngủ được. Cô biết rằng tất cả những người khác có liên quan đến liên hoan đều mệt mỏi như thế và cô

đang bỏ dở giữa chừng, để mặc họ tiếp tục. Điều đó thực sự không công bằng. Nhưng mặc dầu cảm thấy áy náy, cảm giác tội lỗi trong cô không đủ để khiến cô thức dậy một lần nữa và đến ngôi nhà chính để giúp đỡ mọi người. Cô phải nghĩ cách vượt qua hai mươi tư giờ tới.

Laura thức dậy, lòng đầy quyết tâm. Cô sẽ đi ăn sáng lúc chín giờ và đối mặt với Dermot như một người phụ nữ trưởng thành, chứ không phải một cô thiếu nữ đang tương tư. Cô đã có một đêm đau khổ, bây giờ cô sẽ đối mặt với “Thực tế”. Cô sẽ không để cho ai, nhất là Dermot, thấy được cô đau lòng đến mức nào.

Cô muốn có Monica bên cạnh, nhưng như cô đã nghi ngờ, cô chỉ nhận được một tin nhắn nói rằng Monica đang ở với Seamus và sẽ quay lại Somerby vào sáng hôm sau, còn Grant đã đi thẳng về nhà di của anh.

Ồ được thôi, Laura nghĩ, cố gắng tìm ra một điều gì đó lạc quan, vậy là mình có thể ở trong phòng tắm bao lâu tùy thích. Cô quyết tâm xuất hiện ở bữa sáng với vẻ hoàn hảo. Sẽ không ai biết cô đang đau khổ và có cảm giác bị phản bội, nhất là Dermot. Cô sẽ tỏ ra hân hoan trước những thành công của liên hoan và ăn xúc xích, trứng và thịt xông khói với niềm kiêu hãnh! Cô thậm chí còn định cài bông hồng vải mà Monica đã để lại ra sau tai.

“Chào buổi sáng,” cô thủ thỉ khi mở cửa bếp, nghe có vẻ lo lắng như một giáo viên tiểu học nói với các học sinh của mình.

Cô nhìn nhanh quanh phòng và nhận ra Dermot không ở đó. Sự nhẹ nhõm và thất vọng cùng nổi lên trong một thoáng và sự thất vọng đã thắng thế. Cô mắng mỏ chính mình. Ngay cả lúc này trái tim cô cũng đang có nguy cơ chế ngự đầu óc cô. Cô kéo một cái ghế bên cạnh Veronica, người đang đọc báo. Veronica hạ tờ Daily Telegraph xuống một chút và nở nụ cười ấm áp với Laura. Fenella đang ngáp vào một tách cà phê; Reg, tài xế, có một miếng bánh mì rán và đang dùng nó để quét sạch từng mảnh nhỏ lòng đỏ trứng; còn Sarah đang ghi chép vào một cuốn sổ. Hugo, bên cạnh cô ấy, có vẻ đang sáng tác một bài thơ sonnet trước một miếng xúc xích trên đĩa.

Eleanora đang uống trà bạc hà với đôi mắt lim dim. Mặc dù có vài người trong phòng, căn bếp lớn vẫn có vẻ trống trải.

“Laura!” Rupert nói từ chỗ chiếc bếp Aga, anh đang đeo một cái tạp dề sọc vằn và cầm một cái xẻng trở cá. “Cô sẽ ăn gì? Mỗi thứ một ít? Hay cá trích muối hun khói?”

“Tôi không ăn cá trích muối hun khói đâu, cảm ơn. Tôi sẽ ăn mỗi thứ một ít trừ dòi tiết lợn,” cô nói. “Cảm ơn anh.”

“Dòi lợn chứa nhiều chất sắt lắm, cưng ạ,” Eleanora nói, “nhưng tôi mừng vì thấy cô có vẻ thèm ăn. Trông cô hơi xanh xao.”

Sự thèm ăn biến mất. Tại sao Eleanora lại nói thế? Tại sao bà ấy lại ngạc nhiên, hay bình luận về việc ăn uống của cô? Cô phải ngừng tỏ ra kinh hoàng.

Laura vội lấy một miếng bánh mì nướng. “Bà biết vì sao mà, tối qua tôi không ăn được nhiều.” Cô hít một hơi. “Dermot chưa dậy à?”

“Ôi không!” Eleanora đột nhiên thốt lên. “Tôi quên mất là cô chưa biết. Anh ta đã đi London tối qua để tham gia chương trình tin tức và giải trí trên ti vi sáng nay.”

“Nhưng tôi tưởng ông ấy sẽ ăn tối muộn với Jacob Stone?”

“Đúng, sau đó hai người bọn họ đã đi London bằng trực thăng của Jacob,” Fenella nói. “Chúng tôi đã thu lại chương trình đó,” cô tiếp tục. “Nó được chiếu rất sớm. Nhưng tôi nghĩ ông ấy đang tham gia vài chương trình khác nữa, đúng không, dì - ý cháu là, Eleanora?”

“Loose women,” Eleanora nói. “Một chương trình rất hay.”

Laura, cảm thấy hoang mang, nhìn quanh bàn tìm kiếm thông tin chi tiết.

Sarah, người đã gấp sổ lại và hiện đang thu thập những cái đĩa ở góc bàn, giúp cô. “Đó là một chương trình chiếu vào giờ ăn trưa, nơi một nhóm phụ nữ bàn về những vấn đề hiện nay, và buôn chuyện.”

“Có vẻ hợp với Dermot,” Laura nói, ngay khi Rupert đặt một cái đĩa nóng hồi xuống trước mặt cô. “Ồ, trông ngon quá!”

Reg đứng dậy, mang theo đĩa của mình. “Đúng vậy. Bây giờ, nếu mọi người không phiền, tôi còn có việc phải làm.”

Sau khi Reg đi, tất cả mọi người trừ Laura đều đã kết thúc bữa sáng của họ và giờ đang đọc báo, ăn bánh mì nướng và uống cà phê.

Mọi người đang cư xử rất tự nhiên đến nỗi cô không cần giả vờ là con người vui vẻ như thường lệ. Và vì Dermot đã đi khỏi vùng này, cô không còn nguy cơ chạm trán ông và buộc phải nhìn thấy nỗi băn khoăn trên khuôn mặt ông lần nữa.

Fenella đến và ngồi xuống cạnh cô. “Vậy là chỉ còn sự kiện của Damien Stubb tối nay, và rồi chúng ta sẽ xong việc với các ngôi sao lớn. Sự kiện này đã được bán hết vé và người của tờ The Times sẽ đến vào giờ ăn trưa. Đủ thời gian cho Damien lỡ một chuyến tàu và bắt chuyến tiếp theo.”

“Chị không tự tin lắm về việc đúng hẹn của Damien,” Veronica nói, sau khi đặt tờ báo xuống. “Tôi cũng không yên tâm về các chuyến tàu, đó là lý do Anne và tôi đến đây bằng ô tô. May mắn là chúng tôi sống khá gần nhau.”

“Mấy giờ...?” Fenella ngừng lại, nhận ra khi đã khá muộn rằng hỏi người khác khi nào rời đi là một điều hơi bất lịch sự.

“Khoảng nửa tiếng nữa,” Veronica nói, vẻ an ủi. “Chúng tôi đã chắt đồ lên xe và Anne đang chụp vài bức ảnh khu vườn hoang dã đáng yêu của các chị.”

“Chúng tôi luôn đảm bảo cho nó được chăm sóc vào mùa cưới, nhưng nó sẽ lại trở nên hoang dã ngay sau đó. Mọi người có vẻ thích nó như thế hơn,” Fenella nói.

Veronica đồng ý với điều này.

“Có ai cần đi nhờ đến nhà ga hay gì đó đại loại thế không?” Laura hỏi. “Không à? Vậy thì khi nào ăn xong, tôi sẽ lên lầu đến văn phòng, bắt đầu giải quyết những lá thư cảm ơn và những thứ tương tự.” Cô quay sang Veronica. “Chị sẽ không đi mà không nói với tôi chứ? Chị và Anne đã rất tuyệt vời.”

Veronica vỗ vai Laura khi cô đứng dậy. “Chà, bất cứ lúc nào cô cần đến tôi - chúng tôi - một lần nữa, thì cứ nói nhé. Đây thực sự là một liên hoan xuất sắc, chúc mừng!”

Sau khi tiễn Veronica và Anne, mọi người trở lại bếp.

“Quả là rất kỳ cục, đúng không?” Fenella nói, đặt ấm nước lên bếp. “Chúng ta đã dành phần lớn thời gian của liên hoan để thắc mắc liệu Dermot có đến không. Rồi ông ta đột ngột xuất hiện, thực hiện hai sự kiện tuyệt vời, sau đó lại được trực thăng mang đi. Trong chùng mực nào đó, tôi có cảm giác ông ta chưa bao giờ ở đây vậy.”

“Một phần nào,” Laura nói, cảm thấy rằng trong chùng mực nào đó cuộc sống của cô sẽ dễ dàng hơn nếu ông không xuất hiện.

“Nhưng ông ấy đã làm cho liên hoan trở thành một thành công vang dội. Và tất cả đều nhờ cô đấy, Laura.” Fenella ngừng lại. “Cô quả là tuyệt vời khi đã mang Dermot đến đây và những việc khác nữa. Jacob Stone đã đề nghị chúng tôi thưởng thêm cho cô một khoản.”

“Ồ, chị không cần...”

“Sau khi nghe tôi giải thích rằng chúng tôi không thể, ông ấy đã nói sẽ thưởng cho cô bằng tiền của ông ấy.”

Laura xấu hổ. “Ý chị là, sau tất cả những gì đã làm, chúng ta không tạo ra lợi nhuận?”

“À, có chứ,” Rupert nói. “Nhưng không nhiều. Jacob đã email cho tôi nói rằng ông ấy sẽ cho cô hai nghìn bảng, thêm vào thù lao của cô.”

“Tuyệt quá!” Laura nói khi đã nghe ra thông tin này. “Ông ấy thật quá tốt!” Cô nhận ra cô không thực sự bận tâm đến việc khoản tiền thù lao tiếp theo của cô sẽ đến từ đâu.

“Dermot đã kể với Jacob rằng cô đã nỗ lực thế nào để đưa ông ấy đến đây, trước khi ông ấy đi California.”

Laura nuốt khan, hy vọng ông không kể quá chi tiết. “Ồ. Vậy là Jacob Stone đã đi California?”

Laura nuốt khan, hy vọng ông không kể quá chi tiết. “Ồ. Vậy là Jacob Stone đã đi California?”

“Không, là Dermot. Một vụ thỏa thuận liên quan đến phim ảnh. Eleanora nói chưa chắc nó sẽ có kết quả, nhưng rất nhiều người quan tâm đến vấn đề này từ lâu rồi và trước đây ông ấy chưa bao giờ thích ý tưởng đó. Đó là thỏa thuận về cuốn sách đầu tiên của ông ấy.”

“Ồ. Nó sẽ làm nên một bộ phim hay. Vậy điều gì đã thay đổi? Tại sao bây giờ ông ấy lại sẵn sàng cho phép chuyển thể nó thành phim?” Thế đấy - cô sẽ không bao giờ được gặp ông nữa. Một phần trong cô khóc lóc, cho dù có lẽ đó là điều tốt nhất.

“Đó là vì ông ấy đã khôi phục lại cảm hứng sáng tác, Eleanora nói vậy.” Fenella cau mày. “Cô biết điều đó, đúng không? Ngoài truyện ngắn hôm trước, ông ấy còn đang viết cả một cuốn tiểu thuyết nữa.”

Laura cảm thấy khó chịu. “Không, tôi không biết. Tin đó thật tuyệt vời.” Thế nhưng cô không nén nổi cảm giác mình giống như một chiếc giày bị vứt bỏ. Cô từng rất hữu ích nhưng bây giờ người ta không còn cần cô nữa. Tại sao ông không nói với cô? Rồi cô nguôi ngoai hơn khi nhận ra ông khó có cơ hội kể với cô và đó phần lớn là lỗi của cô. Có lẽ ông đã cố nói với cô qua điện thoại. Cô đã xóa vài tin nhắn trước cả khi đọc chúng. Cô tự hỏi liệu cô muốn một Dermot ở xa cô nhưng có thể viết hăng say và vui vẻ, hay một Dermot ở bên cô nhưng lại bị mất cảm hứng sáng tác. Ban đầu cô không muốn trả lời câu hỏi ấy, nhưng càng nghĩ về nó, cô càng nhận ra hạnh phúc của ông dường như quan trọng hơn hạnh phúc của cô. Đó chính là tình yêu.

“Chúng tôi đang bàn nhau - phải không, Rupert? - rằng chúng tôi phải chuẩn bị một bữa tiệc dành cho tất cả những người đã góp công sức cho liên hoan. Khi chúng tôi không phải liên tục tổ chức những đám cưới. Chúng ta có thể lên kế hoạch cho liên hoan năm sau.”

Laura cười, cảm kích vì sự chuyển hướng này. “Làm thế nào mà chị có thể nghĩ đến một liên hoan khác nhỉ? Liên hoan này đã kết thúc đâu.”

Hai sự kiện cuối cùng có vẻ hơi đuối. Mọi người đều rất mệt mỏi và mặc dù lòng mến khách ở Somerby vẫn nguyên vẹn, Fenella cũng đang bớt nhiệt tình với nó một chút. Cuối cùng chỉ còn lại Laura, Rupert và Fenella, ở căn bếp.

“Thế nào, cô đã có kế hoạch gì chưa?” Fenella hỏi.

“Kế hoạch gì cơ? Ý chị là sau khi viết tất cả những lá thư cảm ơn?” Laura cố gắng cười vui vẻ. Thực tế thì, cô không biết bây giờ cô sẽ làm gì. Cô nghĩ cô có thể đến ở với Grant để tìm việc và một căn hộ ở khu anh sống.

“Ừm.” Fenella nhìn cô khá chăm chú và Laura cảm thấy hẫng là vì cô ấy đang mong mỏi lấy lại ngôi nhà nhỏ.

“À, tôi nghĩ...”

“Hay là cô làm việc cho chúng tôi nhé? Cô có thể ở trong căn nhà nhỏ bao lâu cũng được.”

Laura nhôm dậy và vòng tay quanh vai Fenella. “Chị rất tuyệt vời và tốt bụng, nhưng...”

“Cô chỉ muốn làm việc liên quan đến sách?”

“Anh đã bảo mà,” Rupert nói. Anh đang chơi ô chữ như mọi khi.

“Em nghĩ cứ thử hỏi cô ấy thì có mất mát gì đâu,” Fenella nói, “nhưng nếu cô không làm việc cho tôi, cô phải gọi điện cho Eleanora. Dì ấy nói cô phải làm thế nếu cô có vẻ thất nghiệp và nhàn rỗi. Được không?”

Laura cười. “Vâng.”

“Chắc dì ấy đã có ý định nào đó.” Fenella nói như thể ý định này có thể rất điên rồ.

“Ồ, không phải bà ấy đã đi Mỹ với Dermot rồi sao?”

Fenella lắc đầu. “Ồ không, dì ấy nói mình đã quá già cho California. Một chuyến mua sắm nhẹ nhàng ở New York thì được, nhưng Dermot có một đại diện ở Mỹ cũng như một đại diện về bản quyền phim, vì vậy ông ấy không cần đến bà.” Cô hít một hơi. “Ý nghĩ về việc gọi điện cho dì ấy có làm cô sợ không? Cô chưa bao giờ biết được dì ấy sẽ thế nào. Đôi khi những ý kiến của dì ấy thật tuyệt vời, nhưng đôi khi chúng lại rất điên rồ. Chính dì đã gợi ý Rupert và tôi đi săn cá sấu cho tuần trăng mật của chúng tôi đây.”

Laura cười khúc khích. Chúa phù hộ cho Fenella, cô sẽ nhớ cô ấy lắm. “Tôi sẽ gọi điện cho bà ấy. Chẳng mất mát gì khi tìm hiểu bà ấy đang có dự định

gì trong đầu. Và tôi sẽ gọi cho Grant ngay sau đó. Nhờ khoản tiền thưởng của Jacob Stone mà việc tìm một căn hộ sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Chà, cô cứ gọi cho Eleanora đi đã,” Fenella nói.

“Cung à!” Eleanora nói, khi điện thoại đã được kết nối. “Ngày mai hãy đến ăn trưa với tôi. Tôi muốn cô gặp một người.”

“Ừm...” Điều này có thể mang nhiều ý nghĩa, từ một cuộc xem mặt đến một cơ hội việc làm. Như Fenella đã nói, Eleanora có thể làm bất cứ việc gì.

“Quán Grove, mười hai rưỡi. Được chứ? Có khớp với giờ tàu không? Đừng lái xe, cung ạ. Không có chỗ đỗ đâu.”

Laura gọi đến văn phòng của Eleanora vài phút sau cuộc gọi chớp nhoáng này để lấy địa chỉ nhà hàng. Lời khuyên của Eleanora rằng Laura không nên lái xe là không cần thiết; ý nghĩ lái xe năm tiếng đồng hồ hai lần trong một ngày khiến cô thấy bủn rủn. Thêm bữa ăn trưa với Eleanora và cô sẽ quý xuống mắt.

“Chị không biết bà ấy đang tính toán điều gì, đúng không?” Laura hỏi Fenella khi ba người bọn họ túm tụm với nhau ở một đầu bàn ăn và ăn xúp cà chua đóng hộp với bánh mì trắng.

“Tôi chẳng biết gì cả,” Fenella nói. “Nhưng dì rất ấn tượng với những gì cô đã làm ở liên hoan. Có lẽ dì tôi muốn nhờ cô điều hành một liên hoan khác.”

“Hãy để tôi làm xong liên hoan này đã. Tôi...”

“Này!” Rupert la lên. “Nhìn này! Có một bài báo nguyên trang về chúng ta!”

Ngay lập tức họ tranh nhau đọc nó.

“Và nó không chỉ nói về Dermot!” Fenella tự hào nói, khi cô ấy đọc một chút. “Nghe này. Somerby so với các liên hoan khác giống như những khách sạn nhỏ xinh đẹp so với những chuỗi khách sạn lớn. Mời thêm một ngôi sao văn học có vẻ đã sa khỏi bầu trời và chúng ta có một điều thực sự đặc biệt.”

Laura giật lấy tờ báo. “Chúng ta cần mua thật nhiều số báo này và làm một cuốn sổ lưu niệm. Các báo khác có thể cũng có bài. Nó sẽ rất tốt cho năm tới. Chúng ta có thể đưa vài trích đoạn vào các tập sách quảng cáo.” Cô cảm thấy mình tươi tỉnh hơn bất chấp nỗi đau trong lòng.

“Tôi rất sẵn lòng tổ chức một liên hoan nữa vào năm sau,” Rupert nói, vỗ vai Laura. “Miễn là cô tiếp tục điều hành nó cho chúng tôi.”

Laura cười. “Và trong khi chờ đợi, tôi có Eleanora!”

Chương 21

Fenella đã rất kiên quyết; Laura sẽ bắt tắc xi từ nhà ga đến nhà hàng. Nếu cô đến hơi sớm, cô có thể đi lang thang quanh các con phố một lúc, miễn là cô không bị lạc. Nhà hàng này nằm ở Mayfair, do đó cô chỉ có thể nhìn ngắm các cửa hàng xung quanh, không dám bước vào, nhưng Laura đã tìm được đường về nhà hàng khi cô quyết định đã đến lúc - năm phút sau thời điểm cô được mời, để cho Eleanora có thời gian đến.

Tuy nhiên Eleanora chưa đến, mặc dù khi Laura hỏi về bà, ít nhất người ta cũng nhận ra tên bà. Cô được dẫn đến một cái bàn và được hỏi liệu cô muốn uống gì không.

“Làm ơn cho một ly vang trắng và chút nước khoáng có ga.” Như thế cô có thể uống một ngụm rượu vang nguyên chất để kích lệ mình, và rồi biến nó thành spritzer nếu cô muốn.

Nhà hàng đầy ắp những người chẳng mấy mặn mà với đồ ăn thức uống. Họ đang bàn chuyện công việc với tốc độ một trăm dặm một giờ. Không có những cặp đôi nhìn nhau đắm đuối, những cô bạn gái giải bày tâm sự, hay những bà mẹ tâm tình với con gái. Mọi người ở đây đang làm việc. Laura thích ngắm nhìn mọi người, và cô sẽ thấy việc này thú vị hơn nếu cô không bận khoản về bữa trưa.

Eleanora định làm gì? Bà ấy đã cho Laura một cơ hội lớn, giới thiệu cô với Fenella và Rupert và liên hoan Somerby. Có lẽ, như Fen đã nói, đây thực sự là một cơ hội việc làm khác.

Khi nghịch khăn giấy và chỉnh lại vị trí của đám dao nĩa đã được sắp đặt hoàn hảo, Laura hồi tưởng lại tất cả những gì cô đã học được từ cuộc họp đầu tiên ấy. Trước kia tất cả các bài học về cuộc sống của cô đều là qua

sách vở, chủ yếu là tiểu thuyết. Sau đó là cuộc sống thực, đôi khi thực đến nghiệt ngã.

Cô cố tình không nghĩ đến Dermot. Một ngày nào đó cô sẽ nhìn lại khoảng thời gian cô ở bên ông và mỉm cười, coi nó đúng với bản chất của nó, một bài học vỡ lòng thú vị về tình dục và, với cô, tình yêu. Giờ đây nó là một vết thương nhức nhối, gây ra bởi cảm giác bị phản bội ngày một lớn dần. Khi nổi xấu hổ và tủi nhục đã giảm bớt đôi chút, trong lòng cô lại nhen nhóm cảm giác ông không thực sự lưu tâm đến những cảm xúc của cô, bất chấp tất cả “nỗi băn khoăn” của ông. Nó không làm cô bớt yêu ông hay cuốn đi nỗi đau mà chỉ giúp cô thêm quyết tâm quên ông thật nhanh chóng. Những việc khiến cô phân tâm như bữa trưa hôm nay thực sự rất có ích.

Cuối cùng Eleanora cũng xuất hiện với một người đàn ông có lẽ khoảng trên dưới bốn mươi tuổi. Laura thở phào. Từ lâu cô đã thôi lo lắng về cuộc gặp mặt này. Cô chỉ lo Eleanora sẽ không đến. Giờ bà đã ở đây, cô thấy nhẹ nhõm hẳn.

“Laura thân mến, đây là Gerald O’Brien, một người Ireland, nhưng đừng có thành kiến với ông ấy vì điều đó.”

Laura bật cười và cho phép người đàn ông kia bắt tay cô. “Chào cô”, ông ta trịnh trọng nói. “Ồ Anh người ta có vẻ rất thích hôn nhau khi được giới thiệu, nhưng tôi hơi cổ hủ.” Ông ta mỉm cười về hồi lỗi và Laura thấy xúc động.

Trong vài giây, cô tìm kiếm dấu vết giọng nói của Dermot trong giọng nói của Gerald O’Brien, nhưng chẳng thấy gì. Dĩ nhiên có hàng trăm thổ âm và biến thể của chúng ở Ireland, nhưng một phần trong cô đã hy vọng tìm được chút gì đó liên quan đến giọng nói quan trọng nhất trong tâm trí cô.

“Tôi nghĩ tôi cũng vậy,” cô nói, bắt tay ông ta. “Ý tôi là tôi cũng hơi cổ hủ.”

Eleanora, sau khi hôn Laura, thả phịch người xuống ghế. “Tôi thấy cô đã uống rượu rồi, cô gái ngoan. Tôi sẽ gọi một chai nữa. Tôi biết uống rượu vào giờ ăn trưa là hơi lỗi thời so với các bạn trẻ, nhưng tôi vẫn thích dùng một, hai ly trong bữa trưa.”

Bà chăm chú nghiên cứu danh sách sách rượu vang. Gerald O’Brien và Laura nhìn nhau ngại ngùng. Ông ấy không phải là người đàn ông Ireland điển hình của mà, Laura nghĩ. Ông ấy khá quyến rũ nhưng ông ấy không buông ra những lời tán tỉnh dễ dãi như Dermot. Cô gạt đi nỗi đau quen thuộc.

Việc gọi món không kéo dài lâu. Laura đã có thời gian để đổi ý vài lần trong khi chờ đợi còn Gerald và Eleanora đều rất dứt khoát. Rượu vang đến và được rót và Eleanora đặt khuỷu tay lên bàn như thể định tuyên bố điều gì. Rồi bà thấy ai đó ở phía bên kia căn phòng. “Ôi Chúa ơi!” Bà nói. “Rất xin lỗi - tôi phải qua đó dù như thế là rất khiếm nhã - nhưng đó là Susie Blanquette. Và cô ta đi cùng Hubert von Trapp! Sao cô ta dám làm thế? Cô ta đã hứa sẽ không cân nhắc một nhà xuất bản khác cho đến khi cô ta hoàn thành xong cuốn tiểu thuyết của cô ta và có gì đó để bán! Chúng tôi sẽ có một buổi đấu giá quyền xuất bản và bây giờ có vẻ như cô ta đang đi với Hubert. Thứ lỗi cho tôi. Phải chấm dứt chuyện này!”

Laura thấy mình mỉm cười. Chỉ có Eleanora mới có thể bỏ mặc hai người rõ ràng khá ngại ngùng với nhau, trong cuộc gặp đầu tiên, trước khi họ có thể vờ như biết nhau đủ rõ để trò chuyện.

Bà bỏ đi làm nhiệm vụ của mình, để lại Gerald và Laura nhìn nhau băn khoăn, cả hai đều quyết tâm cố gắng hết mức. “Cô đang làm gì vậy, Laura?” Gerald hỏi.

“Ồ, tôi - ừm - à, tôi vừa giúp điều hành xong một liên hoan văn học,” cô nói. Cô vẫn không biết liệu Eleanora đang sắp xếp một cuộc xem mặt giữa họ, trong trường hợp này cô nên nghĩ ra một điều gì đó thú vị để nói về cô (nhưng tỏ ra không sẵn sàng), hay một công việc, trong trường hợp này cô sẽ tỏ ra hào hứng và giỏi giang (và có lẽ rất sẵn sàng).

“Nghe có vẻ thú vị đấy.” Câu đáp lịch sự nhưng thành thật của Gerald không đem lại cho cô chút manh mối nào. “Vợ tôi từng làm tình nguyện viên ở liên hoan Cheltenham, khi cô ấy còn là sinh viên.”

Ông ấy đã có vợ, vì vậy ông ấy không phải là một đối tượng hẹn hò. Quả là nhẹ nhõm. Cô lại thấy thoải mái hơn một chút nữa.

“Rất thú vị, và cũng đầy thử thách. Tôi đã phải làm rất nhiều việc. Một trong những điều đáng sợ nhất là nói chuyện với các nhóm học sinh.”

“Tôi biết! Ý tôi là, tôi không thể tưởng tượng ra điều gì đáng sợ hơn!”

Sự khiếp sợ của ông khiến Laura bật cười và cô thấy mình thoải mái hơn gấp bội. “Ồ, chúng được giám sát và tôi không phải nói chuyện lâu với chúng. Der... một người bạn đã mách nước cho tôi về cách xử lý tình huống đó và mọi chuyện diễn ra khá suôn sẻ. Lúc đến ngôi trường cuối cùng, tôi đã gần như thích thú công việc đó.”

“Tôi vẫn chẳng muốn làm thế. Cô hẳn là một giáo viên bầm sinh.”

Laura lắc đầu. “Ồ không, tôi chưa bao giờ dạy học.” Cô ngừng lại. “Mặc dù tôi cũng đã được tiếp xúc một chút với nó, khi tôi giúp một người điều hành một khóa học viết văn.”

“Cô thật đa năng,” Gerald nghiêm nghị nói, nhưng kèm theo một cái nháy mắt đủ để cho Laura thấy ông ta có khiếu hài hước.

Eleanora đã quay lại. “Đã bóp chết việc đó trong trứng nước. Nhưng thành thực mà nói! Có người đại diện để làm gì nếu ta không làm theo những lời dặn dò của họ chứ?”

Một thoáng im lặng và rồi Gerald cất tiếng. “Tôi có thể đảm bảo với bà, Eleanora, nếu bà là người đại diện của tôi, tôi sẽ làm đúng như bất cứ điều gì bà dặn.”

“Ồ, ông là một nhà văn à?” Laura hỏi.

Gerald tỏ vẻ khiếp sợ. “Chúa ơi không! Ngược lại thì có! Tôi là một chủ xuất bản.”

“Ồ.” Laura chưa kịp thắc mắc tại sao ý nghĩ là một nhà văn lại khiến khiếp đến thế, hoặc nghĩ ra một phản ứng thích hợp, thì những món khai vị đã xuất hiện.

“Phải, và ông ấy cần cô, Laura thân mến ạ.” Sự xuất hiện của một “tác phẩm điêu khắc mini” được làm từ ngao sò, rong biển và thứ gì đó có màu đỏ tươi cũng không làm Eleanora sao lãng.

Gerald và Laura mở to mắt nhìn nhau. “Tôi không nghĩ...” họ bắt đầu, gần như đồng thanh.

“Có đấy, hai người chỉ chưa biết thôi.” Sau khi đợi món xúp của Gerald và đĩa rau baby của Laura được đặt lên bàn xong xuôi, bà nhặt lên một con ngao. “Laura luôn muốn trở thành một biên tập viên.”

“Làm thế nào mà...”

“Tôi gặp anh chàng Grant đó hả? Anh chàng đáng yêu. Anh ta đã kể với tôi.” Bà đặt đĩa xuống. “Phải thừa nhận tôi khá giống một người đàn bà thích quan hệ với những người đàn ông đồng tính. Nhưng tôi không bao giờ biết đó là vì tôi ăn mặc quá kiêu cách hay trang điểm quá đậm!” Eleanora lại đi chệch ra ngoài vấn đề đang bàn.

Cả Gerald lẫn Laura đều cảm thấy không thể trả lời giúp bà ấy, vì vậy họ giữ im lặng. “Dẫu sao đi nữa,” Eleanora tiếp tục, “điều đó chẳng quan trọng. Tôi đã quyết định gắn kết hai người với nhau.”

Hai người đang được nhắc đến nhìn nhau, nhận thức rằng họ không thể cưỡng lại Eleanora một khi bà đã quyết tâm làm việc gì đó. “Tôi không nghĩ...”

“Tôi không muốn... Vấn đề là,” Gerald tiếp tục, dứt khoát hơn, “tôi không có khả năng chi trả cho một biên tập viên toàn thời gian và tôi cần một người ở Ireland.”

“Còn tôi cần một công việc toàn thời gian và tôi không sống ở Ireland.”
Laura mượn sự quyết tâm từ Gerald với lòng biết ơn.

Lần này ánh mắt họ nhìn nhau gần như đắ ý.

Eleanora gạt đi. “Chúa ơi, sao hai người bi quan vậy! Đó chỉ là những tiểu tiết! Hai người được sinh ra để dành cho nhau!”

Khi bồi bàn đề nghị rót thêm rượu vào ly của Laura, cô đồng ý với vẻ cảm kích.

Chương 22

Eleanora không bỏ cuộc. Bà nói với cả hai người bọn họ rằng Laura là người phù hợp thế nào. “Hãy nghĩ đến khóa học viết văn! Cô đã duyệt các bản thảo, biết phần nào là không ổn, làm cách nào để hoàn thiện nó. Cô thật xuất sắc. Cô ấy xuất sắc lắm, Gerald ạ, Dermot đã nói thế.” Bà nhấp ngụm rượu. “Tôi thậm chí còn nhận một trong những bản thảo đó, mặc dù trong thị trường này...”

“Bà đang nói về Dermot đó à? Dermot Flynn?” Gerald cắt ngang thứ có thể đã trở thành một bài thuyết giáo dài dòng về “tình hình xuất bản hiện nay”. Ông quay sang Laura. “Vậy là cô đã làm việc với ông ta?”

“Vâng.” Cô không thể nói gì hơn. Chỉ vì cô không muốn công việc này, cô chẳng mấy hứng thú với việc phỏng vấn. Dĩ nhiên, nếu công việc này ở Anh, cô sẽ nhiệt tình hơn nhiều.

“Và kỹ năng tổ chức của cô ấy không thua kém ai. Liên hoan thật tuyệt vời! Tất cả là nhờ Laura.”

“Cả Fenella, Sarah, Rupert và vô số những người khác nữa,” Laura nói.

“Cô đã làm cho ngôi sao xuất hiện.”

“Ngôi sao nào?” Gerald lịch sự hỏi.

“Dĩ nhiên là Dermot. Cô ấy đã tới Ireland để lôi anh ta về đây. Anh không đọc về chuyện đó trên báo à? Một bài báo khá thú vị.”

Laura thấy sững sốt, nhưng nếu Gerald chưa đọc nó, những người khác có thể cũng chưa đọc. Hiện giờ ông ta có vẻ rất quan tâm. “Ông ta chưa ký

hợp đồng với ai đúng không? Hẳn là thế rồi, lâu nay ông ta có cho ra đời tác phẩm mới nào đâu.”

Eleanora cười. “Đừng có nghĩ về chuyện đó. Anh không có cơ hội nào đâu. Anh ta rất, rất đắt giá.”

“Nhưng ông ta sẽ biến cái nhà xuất bản Ireland bé xíu của tôi thành một gã khổng lồ.”

Eleanora lắc đầu. “Anh không chỉ có một đối thủ cạnh tranh đâu, cưng ạ, anh cũng biết điều đó như tôi vậy. Anh là một chủ xuất bản mà, chết tiệt. Nhắc đến Dermot...” Bà quay sang Laura, “Anh ta cứ gọi cho tôi suốt, nói rằng cô sẽ không trả lời điện thoại của anh ta. Vì Chúa hãy gọi cho anh ta đi, cưng à, anh ta đang làm tôi phát điên lên đây.”

Laura gật đầu như thể đồng ý, nhưng cho dù cô biết thừa Dermot đã cố gắng liên lạc với cô, không đời nào cô đáp lại những cuộc gọi ấy. Cô chẳng có gì để nói với ông cả.

Eleanora liếc nhìn quanh phòng một lần nữa. “Ồ, xin lỗi. Tôi vừa trông thấy một người bạn cũ. Tôi sẽ quay lại ngay,” bà nói và lại rời đi.

“Tôi biết đây chỉ là một việc hú họa nhưng tôi nghĩ tôi sẽ thử.” Gerald nheo mắt. “Này, nếu ông ta gọi cho cô, tôi không cho rằng cô có thể thuyết phục Dermot...”

Laura buồn bã lắc đầu. “Không! Tôi khẳng định với ông là tôi không có sức ảnh hưởng nào đối với ông ấy.”

“Vậy làm thế nào cô mời được ông ta đến liên hoan?” Gerald khẳng khẳng. “Ông ta nổi tiếng là người khó bị lôi kéo ra khỏi ‘căn nhà màu xám nhỏ bé ở miền Tây’ của ông ta.”

“Đó chỉ là một lần duy nhất,” Laura giải thích. Cô thấy khó khăn khi nhắc đến ông. Nếu cô chỉ nói chung chung, cô có thể chịu đựng được. “Và chỉ vì

liên hoan. Dù sao đi nữa, thuyết phục người khác tham gia liên hoan văn học là một chuyện, thuyết phục họ cộng tác với một nhà xuất bản quá nhỏ so với họ lại là một chuyện khác.” Cô nhìn quanh. “Eleanora đâu rồi nhỉ? Tôi không tin bà ấy thực sự nhìn thấy một người bạn cũ.”

Gerald cũng quay lại. “Đúng là thế đấy. Bà ấy kia kia. Bà ấy có vẻ quen biết một nửa số người trong căn phòng này. Tôi nghĩ đây là nơi bà ấy hay ăn trưa vì vậy chắc chắn bà ấy phải làm quen tất cả mọi người cho dù trước khi họ đến thì bà ấy vẫn chưa biết họ. Mà cô nói cho tôi nghe đi, thực sự thì làm thế nào cô đưa được Dermot Flynn ra khỏi Ireland để đến liên hoan đó?”

Laura nhận ra cô có thể còn gặp câu hỏi này nhiều lần nữa; cô nên nghĩ ra một câu trả lời thích hợp. Cô mỉm cười để tạo ấn tượng rằng cô làm được điều đó nhờ may mắn và do đó nó chẳng mấy liên quan đến những nỗ lực của cô. “Một phần là nhờ rượu.” Họ không cần biết nó liên quan đến cô nhiều hơn là Dermot. “Và tôi không tha ông ta về giữa hai hàm răng, như một con chó tha mồi Labrador, và thả ông ta dưới chân Eleanora. Bà ấy chỉ làm cho nó nghe có vẻ như thế.”

Gerald cười. “Điều đó nghe thật ấn tượng cho dù cô không làm thế.” Laura cảm thấy ông ta khá ngọt ngào khi ông ta ngả người về phía trước, tỏ vẻ quan tâm. “Vậy, có phải cô luôn mong muốn trở thành một biên tập viên không?”

Đây là một câu hỏi mà cô có thể vui vẻ trả lời, với lòng nhiệt tình thật sự. “Vâng.” Cô ngồi thẳng lên. “Đúng là như thế. Tôi không có tham vọng viết lách gì cả, nhưng tôi rất thích trau chuốt cho tác phẩm của người khác để nó thực sự tỏa sáng. Khi còn làm trong hiệu sách, tôi đã đọc rất nhiều và gặp những quyển sách - chủ yếu là những cuốn tự xuất bản - rõ ràng không được biên tập kỹ. Điều đó đã chỉ cho tôi thấy việc biên tập quan trọng biết chừng nào. Tôi thường nghĩ: phần này sẽ tốt hơn nhiều nếu được sửa thành thế này, hoặc tác giả cần giới thiệu nhân vật này hay nhân vật kia sớm hơn nữa. Sau này, khi có cơ hội làm công việc đó cho khóa học viết văn, tôi

thực sự yêu thích nó. Tôi thấy biên tập viên giống như một thợ kim hoàn thành thạo: ta cầm trên tay một viên đá đẹp nhưng chưa được cắt gọt, sau đó đánh bóng và miệt mài tra chuốt nó cho đến khi nó thực sự tỏa sáng. Viên đá ban đầu vẫn là thứ cốt yếu, nhưng bây giờ người ta có thể thấy vẻ đẹp của nó.”

Gerald có vẻ hồi lỗi. “Tại sao lúc này tôi lại vội vàng từ chối cô chỉ vì cô không sống ở Ireland chứ! Cô chính là người tôi cần.”

“Còn tôi cũng từ chối chỉ vì ông đã làm thế! Mặc dù ban đầu tôi hơi e dè khi nghĩ tới việc phải chuyển đến một đất nước khác, nhưng bây giờ - chà, tôi có thể sống ở Ireland cũng như bất cứ đâu.” Một ý nghĩ khủng khiếp ập đến khiến Laura cắn môi lo lắng. “Ông không chỉ muốn có tôi vì tôi biết Dermot đấy chứ? Nếu tôi làm việc cho ông, ông có liên tục thúc ép tôi thuyết phục Dermot ký hợp đồng không?”

Gerald cười. “Thực sự thì không. Tôi chỉ đang thử làm điều đó với Eleanora. Tôi biết vị trí của mình mà. Nhưng cô sẽ nghiêm túc cân nhắc nó chứ?” Ông nói sơ qua về những gì có liên quan: hai đến ba tác giả mới mỗi năm, công việc biên tập, cơ hội thăng tiến. Laura càng lúc càng hứng thú. Cô không thể dừng được. Nó đúng là công việc mơ ước của cô. Chẳng mấy chốc Laura đã thật sự muốn làm việc cho Gerald, cho dù cô phải chuyển đến Ireland. Suy cho cùng, Ireland là một nơi khá lớn và có lẽ từ bây giờ Dermot sẽ dành toàn bộ thời gian ở Mỹ hay đâu đó. Thậm chí họ có thể cùng sống ở đó mà không bao giờ gặp nhau. Sẽ ổn thôi. Và không hiểu sao, bất chấp tất cả, cô vẫn cảm thấy yếu lòng trước miền đất nơi cô đã đánh mất sự trong trắng. “Nhưng văn phòng của ông ở Dublin, đúng không?” cô hỏi.

Ông gật đầu.

“Và đó là một nơi rất đắt đỏ?”

Ông gật đầu. “Đúng, nhưng cô không cần phải sống ở Dublin, miễn là cô có thể đến đó khoảng một lần một tuần. Thi thoảng cô sẽ cần gặp các tác giả ở văn phòng.”

Laura cân nhắc trong một thoáng. Theo lý thuyết, cô có thể sống ở Anh và bay đến Dublin một lần một tuần, nhưng cô thực sự không muốn dành một nửa cuộc đời trên máy bay. Không, cô sẽ đón nhận cơ hội này và chuyển chỗ ở.

Nó nghe khá hoàn hảo. Chỉ còn một điều khiến cô băn khoăn. “Nhưng tôi cần công việc toàn thời gian, chứ không chỉ là bán thời gian.”

“Tôi chắc chắn tôi có thể biến nó thành một công việc toàn thời gian. Tôi cần kiểm tra khả năng tài chính của tôi nhưng càng nghĩ, tôi càng nhận ra tôi cần một người như cô lâu rồi. Đã đến lúc tôi nhận thuê một người làm toàn thời gian.”

Cô thấy tự mãn. Cô đã đánh mất người đàn ông trong mơ của mình (nếu cô từng có ông) nhưng có vẻ như cô sắp có được công việc mơ ước. Nhưng cô có điên không khi nhận nó? Cô có một ít tiền: nó có đủ giúp cô trang trải cuộc sống cho đến khi cô trở thành một nhân viên toàn thời gian không? Chuyển đến Ireland không còn là một việc quá đáng sợ như trước. Cô bây giờ đã là một người khác. Nhưng nó vẫn là một bước ngoặt.

Nhận thấy sự do dự của Laura, Gerald đặt tay lên bàn với vẻ hoan hỉ. “Tôi vừa nảy ra một ý! Tôi không biết tại sao trước đây tôi chưa từng nghĩ đến nó. Tôi sở hữu một vài căn nhà nghỉ mát ở bờ biển phía tây...”

“Chỗ nào ở bờ biển phía tây?” Ấng ten tự bảo toàn trong cơ thể Laura chuyển sang báo động đỏ. Nếu ông nói Ballyfitzpatrick, cô sẽ từ chối, cho dù thỏa thuận này tuyệt vời thế nào.

“Ballymolloy. Một nơi rất đẹp. Chắc cô chưa từng thấy nó. Nó không gần nhà Dermot lắm.”

Cô thở phào nhẹ nhõm và cười tươi. “Tôi rất muốn được chiêm ngưỡng thêm một chút vẻ đẹp nữa của Ireland!”

“Vấn đề là, căn nhà nghỉ mát vẫn chưa hoàn thiện. Vẫn còn một số công việc cần làm, như sửa sang lại và những thứ tương tự. Nếu cô không ngại ở đó, tôi sẽ để cô ở miễn phí.”

Cô từng nghe rằng những điều nghe có vẻ khó tin thường không phải là thật. “Đó là một lời đề nghị hào phóng và rất hấp dẫn, nhưng nó sẽ không ru tôi vào một cảm giác an toàn giả tạo chứ? Khi được ở miễn phí, tôi sẽ nghĩ tôi có thể sống được với số tiền ít ỏi.” Nhưng cô đã quen với cuộc sống đạm bạc: có lẽ cô có thể xoay xở được. Đó là một cơ hội lớn. Và tại sao lại không chứ - nếu nó không ra đâu vào đâu, cô lúc nào cũng có thể quay lại Anh, chẳng tổn hại gì.

Gerald quyết định trấn an cô. “Đến lúc việc xây dựng và sửa sang được hoàn thiện, có thể tôi sẽ có công việc toàn thời gian cho cô, và bạn bè tôi trong ngành cũng có thể thuê cô. Biên tập viên có xu hướng làm việc tự do ở Ireland. Nó là một thị trường nhỏ hơn ở Anh nhiều.”

Lúc này sự nhiệt tình của Laura đang gạt đi sự thận trọng bản năng của cô. “Và tôi có thể tìm một công việc ở quán rượu, để kiếm thêm ít tiền.”

Gerald trở nên nghiêm nghị. “Tôi không muốn cô làm việc trong một quán rượu. Cô biết không, tôi sẽ kiếm thật nhiều công việc biên tập cho cô, từ chỗ tôi hoặc từ các nhà xuất bản khác. Mặc dù cô có thể phải làm thêm một chút chế bản nữa - cô có thể đảm nhận việc đó.”

“Tôi sẽ cần học một khóa về chế bản, đúng không?”

Ông gật đầu. “Có thể, nhưng cô có thể học qua email.”

Cô cười. “Ý ông là học từ xa?”

“Cũng gần như nhau cả mà.”

Khoảnh khắc khinh suất của cô biến mất. “Tôi vừa nghĩ tới một chuyện. Nếu tôi sống ở căn nhà nghỉ mát của ông trong khoảng...”

“Ba tháng.”

“Và nếu tôi làm quen được với một người bạn nào, tôi không muốn phải chuyển đi nơi khác một lần nữa. Có nơi nào đó để ở tại Bally... gì đó không nhỉ? Hay nó chỉ là một khu nghỉ mát?”

“Ồ không. Nó có rất nhiều cư dân sinh sống. Đặc biệt là các gia đình trẻ. Đó là một nơi tuyệt vời. Nó rất nhộn nhịp.”

“Tuyệt quá!”

“Vậy cô sẽ đến chứ?” Gerald có vẻ háo hức.

“Có gì ngăn cản tôi đâu nhỉ? Lại còn được ở trong một ngôi nhà miễn phí - á chà.” Cô cười trầm ngâm. “Sáng nay tôi sắp thất nghiệp và vô gia cư và bây giờ cả hai điều đó có vẻ đã được giải quyết, bằng phương cách tốt nhất.”

“Ồ, cô gái ngoan,” Eleanora nói, Laura ngờ rằng bà có thể đã nghe một đoạn dài của cuộc trò chuyện. “Bây giờ cô có vẻ rất lạc quan. Chúng ta sẽ uống một chai sâm banh để chúc mừng nhé? Bồi bàn!”

“Tôi hy vọng nó không quá tốt đẹp đến mức khó có thể trở thành sự thật,” ba tuần sau, Laura nói với Monica qua điện thoại. Cô đã tranh luận thẳng thắn và triệt để tất cả những lý lẽ tán thành và phản đối với Fenella và Rupert và dường như những ý kiến ủng hộ chiếm đa số. Đây là lần đầu tiên cô có cơ hội kể hết mọi chuyện với Monica, người đang đi lưu diễn. “Điều quan trọng là, vì được ở miễn phí, tôi có thể quyết định liệu tôi có thích sống và làm việc ở đó không, nếu không thích, tôi có thể về Anh tìm một công việc khác. Bây giờ, khi đã hoàn thành khóa học chế bản mà Eleanora sắp xếp cho tôi, có lẽ tôi có thể kiếm việc ở đây.”

“Cô đã bận rộn suốt từ lúc tôi đi vắng.” Monica cảm thấy ấn tượng. “Cô hoàn thành nó khi nào?”

“Tuần trước. Nó chỉ diễn ra trong hai ngày thôi, mặc dù nó khá căng thẳng. Tôi cảm thấy mình đã học được một kỹ năng hữu ích. Tôi đã ở với Eleanora và thấy ngạc nhiên khi gan của mình vẫn còn, thứ thực, chúng tôi đã uống rất nhiều rượu. Mỗi lần tôi lảo đảo bước qua cửa vào nhà, bà ấy sẽ rót cho tôi một ly lớn whiskey, rồi tôi sẽ ngủ thiếp đi cho đến giờ ăn tối. Sau đó chúng tôi lại uống rượu vang.”

Monica cười. “Tôi nhất định sẽ đi cùng cô để xem xét mọi thứ. Seamus đang đi lưu diễn - anh ấy đã tự tin hơn rất nhiều từ sau buổi đọc sách. Dù sao đi nữa, nếu cô định sống ở một hòn đảo hoang vắng nào đó, cách đây hàng dặm, tôi muốn đảm bảo rằng nó không chỉ là một nơi khi ho cò gáy.”

“Mon, chúng ta đang nói đến Ireland đây! Cô yêu Ireland mà!”

Sự lo lắng của Monica giảm bớt. “Tôi biết, nhưng tôi sẽ nhớ cô lắm.”

“Tôi cũng sẽ nhớ cô! Và mọi người! Việc này quả là đáng sợ với một người như tôi.”

Bây giờ, khi Laura bộc lộ sự căng thẳng, Monica cảm thấy cô có thể trấn an cô. “Ồ, cô sẽ ổn thôi!”

“Tôi biết tôi sẽ ổn khi tôi đến đó, chỉ có điều tôi không muốn rời đi.” Cô ngừng lại, nghe có vẻ hơi ai oán. “Cô có thể đến ở với tôi lúc nào cũng được.”

“Chắc chắn rồi! Và chúng ta sẽ cùng nhau lái xe đến đó. Nhưng chúng ta phải có một bữa tiệc chia tay trước khi cô đi.” Cô ngừng lại. “Cô đã nghe tin gì từ Dermot chưa?”

Không hiểu sao cô không muốn kể cho Monica về những cuộc gọi không được đáp lại.

“Dĩ nhiên là chưa. Tại sao tôi phải nghe chứ? Tôi thậm chí chẳng muốn nghe tin gì từ ông ta!”

“Cung à, cô đang nói chuyện với tôi, Monica đây. Cô không cần phải giả vờ làm gì.”

“Tôi không giả vờ gì cả! Tôi không muốn nói chuyện với ông ta. Tôi sẽ thừa nhận với cô rằng tôi yêu ông ta, nhưng ông ta không yêu tôi, ông ta chưa bao giờ yêu tôi. Tất cả mọi chuyện chúng tôi đã làm chỉ là một thứ gì đó tuyệt vời, ngắn ngủi, thoáng chốc. Nói chuyện với ông ta sẽ chỉ làm cho nó tệ hơn thôi. Tôi phải quên nó đi, và tôi sẽ làm tốt hơn nếu tôi không liên lạc gì với ông ta.”

Cô đã mất một khoảng thời gian khó khăn để thuyết phục Eleanora rằng cô không định tiết lộ địa chỉ hay số điện thoại bàn hay số di động mới của cô - cô đã thay đổi nó chỉ để đề phòng - hoặc bất cứ thứ gì cho Dermot, bởi vì ông đã cố gắng liên lạc với Laura qua bà ấy. Nhưng cuối cùng cô đã làm được điều đó vì đã giải bày tâm sự với bà. Eleanora rõ ràng có một cuộc sống tình cảm thú vị và cảnh tượng ở cửa hàng tạp hóa với Bridget phần nào quen thuộc với bà. Sau đó bà nói, “Được. Tôi hiểu và tôi sẽ không nói một lời nào.”

Và Fen cũng đồng ý, mặc dù cô ấy chỉ nghĩ nguyên do là vì Laura không muốn bị trói buộc vào bất cứ công việc cực nhọc nhưng có mức thù lao rẻ mạt nào liên quan đến Dermot nữa.

Monica im lặng một lát. “Được. Tôi hiểu ý cô. Bây giờ thì, chúng ta tổ chức một bữa tiệc chia tay như thế nào đây?”

“Tôi thực sự muốn làm gì đó cho Fenella và Rupert. Tôi đã nghĩ về một cuộc picnic. Chúng ta có thể tổ chức nó ở ngay gần nhà để nhờ may thời tiết không tốt thì chúng ta cũng không ở quá xa chỗ trú. Họ có một đồng cỏ đáng yêu bên cạnh một con suối. Nó sẽ là địa điểm hoàn hảo.”

“Ồ, tôi sẽ giúp cô và Grant có lẽ cũng sẽ giúp. Gần chỗ tôi có một cửa hiệu làm món pa tê lợn ngon lắm.”

“Và tôi nghĩ tôi sẽ mua một ít bánh mì kẹp xúc xích và đặt vài món ăn của nhóm Các quý bà phục vụ tiệc - những người đã nấu ăn cho bữa tiệc tối của liên hoan. Sau đó chúng ta chỉ cần mang thêm ít bánh mì, sa lát và dâu tây hoặc thứ gì đó đại loại thế.”

“Và sâm banh nữa. Tôi nóng lòng quá.”

Thời tiết không làm họ thất vọng. Cả nhóm người rùng rần kéo nhau đi, mang theo những tấm thảm, túi ướp lạnh, nệm gối và những chai rượu. Rupert kiên quyết đòi mang một bếp nướng mini xuống gần mép nước và anh cùng Hugo nướng sườn cừu, xúc xích và thịt bò. Mặc dù đây cũng là một bữa tiệc cảm ơn dành cho Fen và Rupert, họ khăng khăng tự mình tổ chức phần lớn của nó. Henry, ông chủ cũ của Laura ở hiệu sách, và Eleanora là những người duy nhất được phép ngồi trên những cái ghế thư giãn, để họ có thể chủ trì mọi nghi thức và vui vẻ buôn chuyện về thế giới sách.

Fenella, Monica, Grant và Laura trở nên hơi luyến tiếc lúc gần tàn cuộc, khi họ nói chuyện về liên hoan và việc họ đã vui vẻ thế nào.

“Dĩ nhiên, chúng ta đã quên khuấy nó cũng đòi hỏi biết bao công sức,” Sarah nói, ít xúc động hơn, “nhưng tôi nghĩ chị nhất định phải tiếp tục tổ chức nó vào năm sau, Fen ạ.”

“Chỉ khi Laura đồng ý điều hành nó,” Fenella khăng khăng, nhúng một quả dâu tây vào bát kem và ăn nó.

“Chắc chắn rồi!” Laura nói, lần này thực sự hào hứng. “Xét cho cùng, chúng ta đã học được rất nhiều điều từ lần tổ chức này, kinh nghiệm đó sẽ có ích cho lần sau.”

“Vậy cậu định làm điều gì khác biệt?” Grant hỏi.

Laura nằm ngửa ra và nhắm mắt trong vài phút. “Tớ thực sự không thể nghĩ ra thứ gì cả.”

“Sẽ tốt hơn nhiều nếu ngôi sao chính không quá khó mời,” Monica nói, “nhưng trong chừng mực nào đó, điều đó cũng tạo thêm sự thú vị.”

“Tôi nghĩ chúng ta không được nhắc đến chữ D,” Grant nói.

“Trước khi anh nói ra, đã có ai nhắc đến đâu,” Monica nói, đẩy khuỷu tay Grant, khiến anh làm đổ tách trà.

“Không sao,” Laura nói. “Suy cho cùng thì ông ta là con voi trong phòng^[52].”

“Mèng đéc ơi,” Monica nói, nhại giọng Ireland, “tôi đã nghe cô gọi ông ta bằng rất nhiều thứ, nhưng chưa bao giờ là một con voi.”

Đó là một buổi chiều tuyệt vời và Laura cảm thấy rất buồn khi phải ra về, nhưng cô sắp phải khởi hành cho chuyến phiêu lưu của mình và mọi người đã hứa sẽ giữ liên lạc.

Hai tuần sau cuộc picnic, Laura và Monica khởi hành từ Somerby đến Ireland. Họ sẽ đến Fishguard trên chuyến phà ban ngày, dành một đêm ở một quán trọ khi đến nơi và rời sáng hôm sau lại lên đường. Họ dự kiến đến Ballymolly vào buổi chiều.

“Tôi rất vui vì cô đã đi cùng tôi,” Laura nói khi họ rẽ ra đường cái. Họ lại đang ở trong chiếc VW Beetle của Monica, vì Laura đã bán xe của mình. Cô cảm thấy cô sẽ gắn bó với cuộc sống mới ở Ireland và ở đó cô sẽ không cần đến ô tô. Cô tiếp tục, “Bây giờ, khi chuyện này đang thực sự xảy ra, tôi cảm thấy vô cùng lo lắng.” Cô ngừng lại. “Tôi chưa bao giờ sống ở nhiều nơi.”

“Đó là một bước đi lớn đối với bất cứ ai,” Monica đồng ý.

“Tôi biết! Ý tôi là, nó giống với việc di cư hơn là di chuyển.”

“Bố mẹ cô nghĩ gì về việc này?” Monica hỏi sau một quãng ngừng thích hợp.

“Vẫn chẳng nhiệt tình chút nào với một kế hoạch bóc đồng nữa của tôi.” Laura lạnh nhạt nói. “Tôi thực sự cảm thấy hơi có lỗi với họ. Tôi đã định về thăm họ nhưng chẳng có thời gian, vì vướng chuyện khóa học và những thứ linh tinh khác. Thêm nữa, Fen và Rupert cần giúp đỡ trong một đám cưới và sau tất cả những gì họ đã làm cho tôi, đó dường như là điều nhỏ bé nhất tôi có thể làm được. Tôi sẽ về thăm họ khi tôi đã ổn định và có thể an ủi họ một chút. Nhưng điều này tiện cho Gerald nhất. Dường như ông ấy có rất nhiều việc đang chờ tôi.

“Bố mẹ cô nên mừng cho cô,” Monica nói, vẻ phần nộ. “Đó là công việc lý tưởng của cô mà.”

“Tôi biết. Nhưng họ không ‘mừng’ chút nào. Họ lo lắng vì đó chỉ là một công việc tự do, và ở tận một đất nước khác. Tất cả những thứ tương tự như thế. Âu cũng là tự nhiên thôi.” Mặc dù cô thấy bố mẹ mình cực kỳ bi quan và phiền phức, nhưng cô biết đó là vì họ thực sự quan tâm đến cô, và cô không muốn những người khác nghĩ xấu về họ.

“Còn tôi thấy rất mừng cho cô, dù tôi sẽ nhớ cô lắm đấy.”

“Chúng ta chưa biết nhau lâu, đúng không? Vậy mà tôi có cảm giác như chúng ta đã là bạn tốt của nhau cả cuộc đời này rồi. Tôi cũng sẽ rất nhớ cô.”

“Đó là vì chúng ta đã cùng nhau ‘vui chơi’ ở Ireland mấy tháng trước. Nó đã gắn kết chúng ta lại với nhau. Và bây giờ chúng ta lại tới Ireland một lần nữa!”

Laura khẽ cười. “Tôi tự hỏi, nếu lúc đó tôi biết điều mà tôi đang biết bây giờ, tôi có ‘vui chơi’ hết cỡ như thế không.” Nhưng chỉ một ý nghĩ thoáng qua đã mách bảo cô rằng bất chấp tất cả, cô chẳng hối hận chút nào.

Dermot có vẻ choán hết mọi ý nghĩ của cô, ngay cả khi cô đang tập trung vào một điều gì đó khác, và cô cực kỳ đau đớn khi biết rằng cô có thể không bao giờ gặp lại ông nữa. Nhưng điều đó cũng không đau lòng bằng việc nhìn thấy ông nhưng biết ông sẽ không bao giờ là của cô. Và cô sẽ không bao giờ quay ngược thời gian: nỗi đau cô đang trải qua hoàn toàn đáng giá. Cô thực sự tin rằng thà cô hạnh phúc khi quen biết Dermot và phải chịu đau khổ suốt quãng đời còn lại, hơn là sống một cuộc sống đáng hài lòng nhưng không có những ký ức về khoảng thời gian mê, điên dại đó.

“Nó thật tuyệt vời,” Monica nói, cũng trầm ngâm. “Đối với cả hai chúng ta. Tôi chỉ tiếc rằng nó không...”

“Không sao. Nó không cần phải ‘có kết quả tốt đẹp’.” Cô cười. “Cô có thể thấy tôi lấy một ngôi sao văn học như Dermot được không? Tôi không thể!”

Monica ngoảnh đi, nói một câu gì đó nghe như, “Thực sự thì tôi có thể đấy.”

Laura phớt lờ điều này.

“Cô biết không,” Monica nói, nghe có vẻ mệt mỏi, không chỉ vì họ đã di chuyển có lẽ đến hàng tiếng đồng hồ. “Tôi luôn nghĩ những câu bông đùa về người Ireland như, ‘Cô không thể đi từ đây đến đó’^[53] chỉ là những câu nói đùa! Nhưng chúng cực kỳ chính xác!”

“Chúng ta đang ở đây rồi, nhờ Gerald. Nhờ gọi điện cho ông ấy mà chúng ta đã trở lại đúng đường. Giờ chỉ còn phải tìm đúng ngôi nhà thôi, một việc không quá khó khăn.”

“Cầu Chúa là ngôi nhà của cô đã mắc xong điện, nếu không tôi sẽ đi thẳng đến khách sạn gần nhất. Và đưa cô đi với tôi.”

Điện đóm trong ngôi nhà chắc chắn đã được mắc xong, vì ngôi nhà sáng trưng khi họ tìm thấy nó và đỗ xe bên ngoài. Cửa mở và Gerald đứng đó để chào đón họ.

“Xin chào! Chuyến đi của hai cô thế nào? Tôi muốn có mặt ở đây khi các cô đến, để đảm bảo mọi thứ đều ổn. Bên cạnh đó, Cara - vợ tôi - cứ khăng khăng như thế. Cô ấy nói đó là điều đúng đắn cần làm.”

Cảm thấy ấm lòng trước sự quan tâm của Gerald, Laura hôn má ông và giới thiệu Monica. “Cô ấy đi với tôi...”

“Chỉ để chắc chắn rằng cô ấy không sống trong một bãi rào nhốt cừu hay thứ gì đó đại loại thế,” Monica kết thúc câu hỏi cô với nụ cười tươi rói.

“Nó không tệ đến thế mặc dù có vài tầng vẫn cần sửa sang và căn bếp vẫn chưa hoàn thiện,” Gerald nói. “Hai cô vào đi, để tôi mang hành lý cho. Khi các cô đã sửa soạn xong, chúng ta sẽ ra ngoài ăn tối.”

“Chà,” Monica nói vài tiếng sau, khi họ đã trở lại ngôi nhà. “Tôi nghĩ cô đã gặp may. Và Gerald thật tử tế! Hãy tưởng tượng xem! Ông ấy đã từ Dublin đến tận đây trong khi chỉ cần gửi chìa khóa lại cho một người hàng xóm và để cô tự mình xử lý!”

“Đúng vậy.” Laura bật ấm đun nước. Căn bếp chưa được hoàn thiện, nhưng nó sẽ được trang bị rất đầy đủ. “Ông ấy còn một ngôi nhà nghỉ mát nữa ở đây mà ông ấy muốn kiểm tra, vì thế ông ấy không đến tận đây chỉ để chào đón tôi.” Tuy nhiên, Laura đã rất xúc động.

“Và đừng quên ông ấy đã sắp xếp một bữa tiệc rượu nho nhỏ vào Chủ nhật để cô có thể gặp vài người hàng xóm của cô.”

“Dĩ nhiên rồi. Ông ấy quá chu đáo. Cô có muốn uống trà không? Hay sô cô la nóng? Đun nước rồi mà tôi lại chẳng biết tôi muốn uống gì. Tôi chỉ muốn ngã lên giường ngay thôi.

“Ừm, tôi cũng thế. Hôm nay là một ngày dài. Dù thú vị.”

“Phải,” Laura nói. “Một ngày khá quan trọng, nhưng rất vui.”

Quả là khó khăn khi chia tay Monica vào sáng sớm thứ Hai - cô ấy sẽ bay đến thăm Seamus, đang lưu diễn ở Đức - nhưng nhờ sự chu đáo của Gerald mà cô cảm thấy nguôi ngoai phần nào. Cô đứng ở ngưỡng cửa, cảm nhận chút dấu hiệu của mùa thu trong không khí, vẫy tay tạm biệt bạn cô trong tắc xi. Cô không nén nổi nhớ lại một chuyến đi khác đến sân bay bằng tắc xi, và gắng hết sức xóa tan nỗi sầu muộn của cô.

Gerald đã làm cho mọi thứ trở nên dễ dàng nhất có thể. Ngoài việc chào đón cô và Monica, tổ chức một bữa tiệc để cô có thể gặp gỡ hàng xóm (Monica phải công nhận đó là một “bữa tiệc hết sảy”), ông còn để lại cho cô khá nhiều việc. Chính tập bản thảo xếp trong một góc nhà đã ngăn Laura khỏi ngồi sụp xuống ủ rũ. Đó là công việc mới của cô, cô phải xoay xở với nó. Và cô muốn làm thế - cô cảm thấy đã sẵn sàng cho thử thách này. Sau khi chào tạm biệt Monica, cô đi ngay vào căn phòng mà cô và Gerald đã chỉ định là phòng làm việc của cô, và nhìn vào đồng bản thảo.

Gerald thừa nhận ông đã chẳng đoái hoài gì đến chồng bản thảo ở văn phòng tổng biên tập trong lúc chờ đợi cô đến. Việc đầu tiên của cô là xem xét chúng một lượt, quyết định xem liệu có bản thảo nào xuất sắc không, và viết báo cáo về bất cứ thứ gì cô thích. Mặc dù cô đã ở bên Eleanora khá lâu đủ để biết rằng các chồng bản thảo đó hiếm khi có thứ gì thú vị, nhưng cô không thể ngăn nổi một cảm giác thích thú nhẹ nhàng khi cầm lên tập phong bì đầu tiên. Cô tìm thấy một cây kéo và đang tấn công những cái ghim dập thì tiếng chuông cửa sau vang lên lanh lảnh, liền sau đó là một tiếng “Xin chào!” vui vẻ.

Trái tim cô nhảy vọt lên, chứa chan hy vọng rằng đó là Dermot, rồi lập tức rớt xuống thất vọng. Suy cho cùng, cô đã dặn mọi người không được nói cho ông biết cô đang ở đâu. Cô đứng dậy mở cửa và thấy người đầu tiên của nhóm thợ xây.

Những người thợ xây nói họ đến để “hoàn thiện” ngôi nhà. Họ có hai người tất cả, khoảng trên dưới ba mươi và là anh em, và đến đó để giải quyết nốt những việc nhỏ nhất làm chưa đúng yêu cầu. Có một lò sưởi cần được di chuyển để một cánh cửa có thể đóng lại, có những miếng gỗ viền chân tường được ốp không khớp, những vòi nước bị chảy nhỏ giọt và những thứ chưa ổn khác.

“Ông Gerald đó,” người anh nói. “Là người rất kỹ tính.”

“Đúng vậy,” người em nói. “Giá mà họ thuê chúng tôi ngay từ đầu, họ sẽ không phải sửa sang lại quá nhiều thứ nhỏ nhặt như thế này. Người thợ xây đầu tiên đã đi nước ngoài trước khi công việc hoàn tất,” anh ta giải thích. “Đó là lý do người đàn ông của cô cần đến chúng tôi.”

Laura đã khá thông thạo tiếng địa phương đủ để hiểu rằng đây là một lời nói thông dụng, và hai anh em thợ xây này không nghĩ rằng cô và Gerald có mối quan hệ nào khác ngoài tư cách ông chủ và nhân viên, chủ nhà và người thuê trọ.

“Vậy các anh sẽ mất bao lâu để hoàn thiện xong tất cả những việc này?” cô hỏi.

Hai anh em họ nhìn nhau và rồi trên mặt hiện lên nét băn khoăn. “Khó nói quá,” một trong hai người nói. “Chúng tôi còn phải trang trí sau khi làm xong phần mộc và hàn chì. Có thể mất một thời gian.”

Laura cười. “Được, không sao hết. Chừng nào các anh còn ở đây, tôi còn được ở miễn phí. Thế nên cứ từ từ mà làm!”

Hai người họ lại nhìn nhau và rồi người anh nói, “Đó là điều ít khi được nghe thấy trong nghề xây dựng.”

“Chà, hiển nhiên rồi,” Laura tiếp tục, cảm thấy áy náy với Gerald, người đã đối đãi rất tốt với cô, “đừng quá lợi dụng...”

“Chúng tôi sẽ coi như cô vừa nói đùa,” người em trai nói. “Và đừng lo, chúng tôi sẽ không làm thế đâu. Chúng tôi sẽ cố gắng không làm phiền cô quá nhiều. Bây giờ, cô có muốn uống một tách trà không? Tôi sẽ mang nó vào cho cô nếu cô đang bận việc.”

Sau đó Laura email cho vài người bạn để kể về những người thợ xây lạ thường này và ngay lập tức Fenella hồi âm với một câu hỏi liệu những người thợ xây đó có chịu đi làm ở xa không, nhưng rồi cô ấy nói cô ấy chỉ ghen tỵ.

Laura xử lý chồng bản thảo khá nhanh chóng. Rất nhiều trong số chúng còn lâu mới đạt tới tiêu chuẩn có thể xuất bản được đến nỗi chỉ cần một lá thư từ chối là giải quyết xong. Những bản thảo còn lại có khá hơn, và cô viết nhận xét về chúng, nhưng cô biết chúng cũng sẽ bị loại. Thực sự thì chẳng có bản thảo nào gây ấn tượng với cô và khiến cô nghĩ rằng nó là cuốn sách tiếp theo mà thế giới cần. Gerald cũng đã dặn cô rằng, “Hãy nhớ, chúng ta đang kiểm soát để từ chối một cuốn sách. Nếu đồng ý một cuốn nào, chúng ta sẽ phải bỏ ra rất nhiều công sức và chưa chắc nhận được đền đáp.”

Laura đã tìm lại được câu hỏi rằng tại sao ông lại trở thành một chủ xuất bản nếu ông có thái độ như thế, bởi vì cô hiểu. Kinh nghiệm của cô với khóa học viết văn đã dạy cho cô rất nhiều điều. Các bản thảo có thể có triển vọng, thậm chí là tốt, nhưng vẫn còn một chặng đường dài để trở thành một thứ chinh phục được công chúng. Tuy nhiên, kinh nghiệm khi làm việc ở hiệu sách lại mách bảo cô rằng, rất nhiều cuốn sách qua được quá trình này, theo ý kiến của cô, vẫn không thực sự hay.

Gerald đã dặn cô gọi cho ông khi nào cô xử lý xong chồng bản thảo, vì vậy vài ngày sau, cô đã làm thế.

“Laura! Cô quả là kỳ diệu! Tôi sẽ phải gửi hoa cho Eleanora để cảm ơn bà ấy vì đã giới thiệu chúng ta với nhau.” Ông ngừng lại. “Cô có bận gì vào tối thứ Năm không? Cara và tôi đang định xuống đó. Chúng tôi có thể xem xét căn nhà và tôi có thể lấy những gì cô cần đưa cho tôi.”

“Tôi không nghĩ vậy, nhưng phải nói rằng, nhờ có ông mà tôi đã được mời đi ăn vài lần rồi. Mọi người đều đối tốt với tôi.” Cô rất sợ cảm giác cô đơn cuối mỗi ngày làm việc, khi phải xa nhà và gia đình, nhưng cô chưa có cơ hội trải qua cảm giác đó, và vì sách luôn là những người bạn của cô, cô sẵn sàng hoan nghênh một buổi tối rảnh rỗi được ở riêng một mình. Nhưng không hiểu sao, càng ở Ireland, cô càng khó loại bỏ Dermot ra khỏi tâm trí. Cô nhớ ông kinh khủng. Phải mất bao lâu mới có thể hàn gắn lại một trái tim tan vỡ? Ít nhất cô cũng bận rộn, cô liên tục giao du với mọi người và đang tiếp tục vượt qua nỗi đau khổ của cô.

“Cô cũng rất tốt,” Gerald nói. “Và mọi người đang tò mò. Họ muốn gặp gỡ người mới đến.”

Sau khi ông gác máy, một ý nghĩ bất chợt nảy đến với Laura. Phải chăng tất cả những người đã đối tốt với cô đều biết về mối quan hệ của cô với Dermot? Gerald đã nói với họ, hay ám chỉ gì chăng? Chuyện đó đã được đề cập trên các báo chuyên ngành, nhưng những người bình thường không đọc nó, phải không? Hay đó là lý do khiến họ quá tử tế? Rồi cô nhận ra cô đang lo lắng thái quá. Chưa từng có ai nhắc đến tên ông với cô. Chỉ vì ông luôn ở trong tâm trí cô từng giây từng phút, không có nghĩa là những người khác cũng phải chịu giày vò như thế.

Mặc dù gần như thèm khát được ở một mình, nhưng cô vẫn chấp nhận tất cả những lời mời. Sau đó cô có thể quyết định cô thực sự muốn dành thời gian cùng ai, nhưng cô không muốn bị coi là kém thân thiện. Tuy nhiên, trái tim cô khẽ chùng xuống khi được mời tham gia một nhóm đọc sách. Cô

thích điều hành nhóm sách ở hiệu sách, nhưng đó là vì cô thường là người phải chọn các cuốn sách.

“Ồ,” cô nói với Shona, cô ấy có vẻ là người phát động các phong trào xã hội cho cộng đồng, “Tôi rất muốn đến nhưng tôi không biết tôi có thời gian đọc sách không.”

“Ôi Chúa ơi, chúng tôi không quá bận tâm đến chuyện đó đâu! Ít nhất thì tôi cũng không bận tâm. Hãy đến để ‘tám chuyện’, ăn bánh ngọt và uống rượu vang.” Cô ta ngừng lại. “‘Tám chuyện’ ở đây nghĩa là đàm luận, cô biết đấy, tôi không muốn cô nghĩ...”

Laura cười. “Không sao, tôi biết mà.”

“Vậy hãy đến nhé. Cô có thể bầu bạn với tôi nếu cô chưa đọc quyển sách đó. Chúng ta có thể hỏi những câu hỏi thích hợp - hoặc ít nhất cô có thể hỏi chúng.” Shona lại ngừng lại. “Cô có thể nhận ra tôi đang cố thuyết phục cô rằng chúng tôi thực sự nói chuyện về sách, ít nhất là trong một lúc.”

“Tôi sẽ không muốn đến nếu tôi chưa đọc nó, nhưng cuốn sách đó là gì?” Cô không muốn nói rằng cô đã đọc hầu hết các cuốn sách mà những nhóm đọc sách có khuynh hướng chọn. “Tôi từng làm việc ở một hiệu sách vì vậy tôi đã đọc rất nhiều.”

“Đó là lý do chúng tôi muốn cô đến!” Shona vui vẻ nói. “Và cuốn sách đó là Những cây liễu của...”

Trái tim Laura bắt đầu đập loạn nhịp trước cả khi Shona nói xong tiêu đề cuốn sách thứ hai của Dermot. “Tôi... tôi đã đọc cuốn đó,” cô cố gắng nói sau vài giây miệng lưỡi khô khốc. Lại thế rồi! Cô được nghe nhắc đến ông ở khắp nơi khắp chốn.

“Ồ, tuyệt quá. Vậy thì cô phải đến. Có lẽ cô hiểu tất cả những thứ cao siêu đó. Đó là lựa chọn của Jocasta. Cô ấy thích thể loại văn học đích thực. Bản

thân tôi thích một cuốn ái tình hấp dẫn hơn.”

Laura không biết cô muốn cười hay muốn khóc. Cô phần nào thỏa lòng khi nghe tác phẩm tuyệt vời của Dermot được mô tả là “cao siêu”: ông đã làm cô rất đau lòng, nhưng cô nghĩ đó là một trong những cuốn sách tuyệt vời nhất hiện nay và cô muốn bảo vệ nó. Nhưng cô có thể chịu đựng được việc ngồi nghe những người khác tuyên bố rằng họ “không thể đọc hết nó” và “cảm thấy nó hơi khó hiểu” không? Cô không bao giờ chọn tác phẩm của ông cho nhóm đọc sách của cô, nó quá đặc biệt và riêng tư với cô. Và cô cảm thấy như thế trước cả khi gặp người đàn ông đó và yêu ông.

“Các chị gặp nhau vào tối nào?”

“Thứ Tư thứ hai của tháng. Chúng tôi thường tụ họp vào thứ Tư đầu tiên, nhưng tháng này chúng tôi đã bị lỡ mất. Một người đã tổ chức sinh nhật lần thứ bốn mươi vào đúng hôm đó.”

“Là ngày mai đúng không?”

“Đúng vậy. Cô đến nhé? Cô có thể dễ dàng đi bộ từ nhà cô, nhưng tôi sẽ đến rủ cô đi cùng để cô không cảm thấy lạc lõng. Tôi sẽ tới trước tám giờ.”

“Tôi đã đồng ý chưa nhỉ?” Vài giây sau, Laura hỏi căn bếp mới xây xong một nửa. “Không, tôi không nghĩ vậy.”

Lúc gần đến giờ hẹn, cô lại muốn được ra ngoài. Mặc dù cô yêu cuốn sách cô đang làm, nhưng biên tập nó cũng khó như dồn lũ mèo lại thành một bầy vậy. Nhân vật chính thật tuyệt vời nhưng cô ta cứ hay suy nghĩ lan man và thật khó để quyết định liệu có nên kiên quyết cắt bỏ những ý nghĩ viển vông đó hay không, hay chúng sẽ giúp độc giả hiểu rõ hơn nội tâm của cô ta.

Shona đứng ngoài ngưỡng cửa nhà cô lúc tám giờ kém mười lăm. “Cho phép tôi vào trong và nhìn ngắm căn nhà của cô một lát nhé? Tôi đang chết

vì tò mò không biết người đàn ông của cô đang làm gì với những ngôi nhà này.”

Vì đã ném hết đồ bẩn vào thùng rác khi cô chuẩn bị xong xuôi, Laura cười, và vui vẻ đồng ý.

Chương 23

“Những người phụ nữ này khiến tôi sợ phát khiếp,” Shona nói khi họ đi bộ trên lối xe chạy dẫn vào một trong những ngôi nhà lớn mà Laura nhìn ra mỗi ngày. Chúng quay mặt ra biển và rất nhiều trong số chúng được biến đổi thành những căn hộ nghỉ mát. Ngôi nhà này vẫn là một ngôi nhà riêng. “Họ đều có bằng cấp, hoặc đang quay lại trường học hay đại loại thế.”

“Sao bây giờ chị mới nói với tôi! Chị đã nói họ là một nhóm người thân thiện uống rượu vang và ăn bánh ngọt cơ mà.”

“Tôi biết. Tôi đã nói dối. Tôi nghĩ nếu tôi đưa cô đến, tôi sẽ được tăng thêm chút tín nhiệm, vì có một người bạn thông minh.”

Laura bật cười.

“Thú thực,” Shona tiếp tục. “Họ chỉ chịu đựng tôi vì tôi đã nghĩ ra ý tưởng thành lập nhóm đọc sách thôi.”

“Không phải thế đâu.” Laura nói, nghe có vẻ thuyết phục nhưng cô đang băn khoăn liệu cô có phạm phải một sai lầm khủng khiếp khi đến đây không. Bằng cấp của cô thì quá ổn nhưng nhóm sách cũ của cô luôn cởi mở và sẵn sàng chào đón tất cả mọi người. Cô không thích người ta tính điểm học thuật với những người đến đó vì mê đọc sách.

Một người phụ nữ lịch thiệp, mảnh mai mặc váy lanh màu trắng mở cửa. Đôi bàn chân có những chiếc móng được chăm chút gọn gàng của chị ta xỏ trong đôi dép đế xuồng hoàn hảo và làn da rám nắng của chị ta, dù được nhuộm hay tự nhiên, không để lộ một vết cháy nắng nào. Chị ta có mái tóc ngắn màu vàng được cắt tỉa rất đẹp. Những đường highlight được nhuộm đều tăm tắp. Toàn bộ sự hoàn hảo này được tôn thêm bởi hành lang sau

lưng chị ta: những sàn gỗ cứng nhạt màu, những chiếc đèn trang trí gắn trên trần và một tấm gương lớn tuyệt đẹp phía cuối hành lang.

“Xin chào, rất vui vì cô có thể đến.” Một nụ cười rạng rỡ, với hàm răng trắng bóng, hướng về phía Laura. Ánh sáng tỏa ra từ nó mờ đi đôi chút khi nó di chuyển sang phía Shona. “Shona, tôi hy vọng lần này chị đã đọc cuốn sách. Chị biết chúng ta đã lập ra một quy tắc, ba lần không đọc sẽ bị loại. Với chị thì đã là lần thứ năm rồi đấy.”

Shona lắc đầu bướng bỉnh. “Ai thèm quan tâm chứ? Dù sao đi nữa, đó chính là lỗi của các chị vì đã chọn những cuốn sách quá nhàm chán như thế. Đọc sách là để giải trí, không phải để phát triển trí não.”

“Tôi là Jocasta,” người phụ nữ kia nói, lờ đi sự phản đối của Shona, và đặt bàn tay được tỉa móng hoàn hảo vào tay Laura.

“Tôi là Laura. Cảm ơn chị đã cho phép tôi đến.” Bàn tay chị ta lạnh lạnh và Laura nhận thấy tay mình đang nóng ran, vẻ lo lắng.

“Thật ra chúng tôi là một nhóm sách khép kín, nhưng khi Shona giải thích rằng cô là người mới đến...”

“Và tôi đã nói tôi sẽ không bao giờ làm bánh nữa,” Shona xen vào.

“Chúng tôi cảm thấy chúng tôi sẽ thật keo kiệt nếu không để cô tham gia,” Jocasta kết thúc câu. Sau đó chị ta quan sát người phụ nữ mà chị ta đã tỏ ra quá rộng lượng ấy. “Laura? Đó là một cái tên đẹp.”

“Cảm ơn.”

“Tôi muốn có một cái tên bình thường hơn - Jocasta là một từ trong tiếng Hy Lạp cổ.”

“Tên tôi cũng thế. Nó có nghĩa là vòng nguyệt quế.”

Jocasta cười. “Ồ. Tôi không nghĩ tên tôi có ý nghĩa gì cả. Nhưng hãy vào nhà đi. Mọi người đến gần hết rồi.”

Họ được dẫn vào một không gian hoàn hảo hơn: những bức tường màu kem, những chiếc sofa màu kem, một tấm thảm màu kem trên sàn nhà màu vàng, một bức tranh trừu tượng lớn. Laura ngạc nhiên khi thấy vài khung ảnh bằng gỗ có hình lũ trẻ trên một cái bàn kê sát tường. Chúng là con của chị ta ư? Nếu đúng là thế thì làm sao chị ta có thể giữ được tất cả những thứ này tinh khôi đến vậy? Có lẽ chúng chưa bao giờ vào đây.

Laura được giới thiệu với nửa tá phụ nữ ở đó. Họ đều ăn diện và có lẽ cùng đến một tiệm làm đầu với Jocasta vì tóc họ cũng có vẻ cầu kỳ, bóng mượt như thế. Không như nhóm đọc sách mà Laura đã điều hành, nhóm đọc sách này không có những bà mẹ trẻ chạy ra khỏi nhà với tương đậu nướng dạng xốt dính trên quần áo, khao khát vài mẫu chuyện trò và phải cố gắng lắm mới có được nó.

Cô ngồi xuống sofa, bên cạnh một người phụ nữ khác. Vài sợi lông chó bám trên chiếc quần đen của cô, được cô mang theo từ Somerby, khiến cô đột nhiên mong mỏi nó, như thể nó là nhà của cô. Cô không hẳn lười thôi, nhưng cô cảm thấy lạc lõng, như một con chim bồ câu trong một bầy vịt đuôi dài, giữa khung cảnh thanh lịch như trong tạp chí này. Cô cần một chút lộn xộn để khiến cô thật sự thoải mái.

Có một chiếc bàn kính thấp trước mặt họ và trên đó đặt một chồng sách.

“Tôi đang lọc bớt sách,” Jocasta giải thích, chuyển quanh những cái ly đựng một inch rượu vang trắng ướp lạnh. “Vì vậy cứ tự nhiên lấy bất cứ quyển nào các chị thích. Nếu không chúng sẽ được đem đến cửa hàng từ thiện.”

Laura nhận ra phần lớn chỗ sách đó. Không một quyển nào trong số chúng được cô miêu tả là “đọc được”; tất cả bọn chúng đều “xuất sắc”: thể loại mà bạn có thể tự hào khoe khoang ở các bữa tiệc tối là đã từng đọc qua.

“Tôi không bao giờ có thể bỏ đi những cuốn sách tôi thích,” một người phụ nữ nói, xem qua từng quyển. “Nhưng có lẽ chị không thích những cuốn này?”

Jocasta đang chia những quả ô liu to bằng quả trứng gà bantam. “Dĩ nhiên là tôi giữ lại những tác phẩm văn học nghiêm túc, nhưng đây chỉ là những quyển khá nhẹ nhàng.”

Laura nghe Shona khịt mũi trước ly rượu vang của cô ấy.

“Tôi có thể bán những cuốn sách này, dĩ nhiên,” Jocasta nói khi chị ta duyên dáng đặt thân hình hoàn hảo của mình lên một chiếc sofa khác, không chỉ màu kem mà còn được bọc da lộn và mới tinh. “Tôi đã chi cả đồng tiền cho chúng. Tôi thích ủng hộ các nhà văn.”

“Vậy thì đừng bán chúng cho một hiệu sách cũ,” Laura nói, ước ao cô đã không mở miệng trước cả khi cô cất lời. “Các tác giả không kiếm được một xu và đó là tài sản trí tuệ của họ.”

“Ồ.” Mọi người nhìn cô chăm chăm. Cô thực sự không muốn bị lôi vào một cuộc tranh luận về việc các nhà văn được trả thù lao thế nào. “Vì vậy nếu chị có những cuốn sách thừa,” Laura nói, “Chị nên tặng chúng cho một bệnh viện hoặc đại loại thế.”

“Hoặc một cửa hàng từ thiện?” Một người phụ nữ hỏi.

“Hoặc là thế.” Laura có cảm giác đây cũng không phải là cách giải quyết hoàn hảo cho các nhà văn, nhưng cô không thể nhớ tất cả các lý lẽ tranh luận mà một tác giả đã từng nhồi nhét vào tai cô hồi cô còn làm việc ở hiệu sách.

Vài tiếng xì xào nhỏ nhỏ cất lên, mọi người lật giở các cuốn sách và có vài cuốn được đăng ký. Cuối cùng Jocasta lên tiếng. “Chúng ta có thể bắt đầu được chứ? Tất cả mọi người đã có đồ uống hết rồi đúng không?”

“Tôi muốn ly của tôi được rót đầy hơn,” Shona bạo dạn nói.

“Tôi cũng thế,” một vài người khác nói. “Chúng tôi đều đi bộ tới đây, vì vậy chúng tôi không phải lo lắng về việc uống rượu và lái xe.”

Mình có thể nhận ra, Laura nghĩ, rằng Jocasta chỉ rót những lượng rượu rất nhỏ vào những chiếc ly không phải vì chị ta keo kiệt, mà vì đó là cách mình nên rót rượu.

“Được rồi, chúng ta đều đã có đồ uống,” Jocasta nhẹ nhàng bày tỏ sự bất đồng. “Ai muốn bắt đầu trước nào?” Chị ta nhìn quanh phòng. “Tôi nhé? Bởi vì tôi đã chọn cuốn sách này?”

“Tại sao lại không chứ?” Một người nói.

Laura bắt đầu cảm thấy căng thẳng hơn. Nhỡ họ không thích sách của Dermot thì sao? Cô luôn cảm giác cuốn sách này là của riêng cô, ngay cả khi cô chưa từng gặp ông - chưa nói đến tất cả những chuyện khác đã xảy ra giữa họ.

“Được, ừm, tôi chọn nó vì tôi đã đọc một bài báo về nhà văn này. Và dĩ nhiên tôi đã đọc nó cho đến hết,” Jocasta nói, “bởi vì khi đã bắt đầu một cuốn sách, tôi phải hoàn thành nó.”

“Vậy là chị không thích nó đúng không?” Shona hỏi. “Bởi vì nếu đúng là thế, tôi phải đồng ý với chị...”

“Shona?” Jocasta thất vọng hơn là bực mình. “Đáng lẽ tôi không cần phải nhắc nhở chị. Chúng ta phải đợi người này nói xong rồi mới đến lượt người khác.” Laura nhớ đến Bill Edwards và mỉm cười một mình.

“Xin lỗi,” Shona nói, vờ ngoan ngoãn.

Jocasta nhìn Shona tức tối. Chị ta cầm cuốn sách của Dermot trong tay và đang nhìn vào nó, như thể làm thế sẽ giúp chị ta bày tỏ được ý kiến của

mình. “Tôi nghĩ cuốn sách này đậm chất trữ tình. Các nhân vật thật tuyệt vời. Những mô tả về phong cảnh cũng rất xuất sắc.”

Đáng lẽ Laura phải thỏa mãn khi tác phẩm của Dermot được khen ngợi như thế này, nhưng sự nhiệt tình của Jocasta có vẻ gì đó hơi gượng ép. Jocasta nhìn người phụ nữ bên trái chị ta và nói, “Đến lượt chị, Fionnuala.”

Fionnuala lặp lại gần như nguyên si những ý kiến của Jocasta. Chị ta khen ngợi văn phong, các nhân vật, phong cảnh. Laura có cảm giác họ đã bỏ lỡ điểm cốt yếu; họ đang ngưỡng mộ cuốn sách từ xa, họ không hòa mình vào nó, sống trong nó hoặc, Chúa ơi, yêu thích nó. Đó là lỗi của họ, hay của cuốn sách? Laura những muốn đập tay xuống bàn và cất cao giọng hỏi, “nhưng chị có thích nó không?”

Có lẽ Shona có tài ngoại cảm bởi vì dù cô không đập bàn, cô ấy đã thay cô hỏi câu hỏi đó.

“Ồ dĩ nhiên rồi! Tôi rất thích nó!” Jocasta nói. “Suy cho cùng, nó là một trong những cuốn sách quan trọng nhất của Ireland - ít nhất là trong thời gian gần đây.”

“Nó không mới mẻ đến thế,” Shona phản đối. “Tôi có cảm giác nó được đặt trong bối cảnh của thời Tiền Trung Cổ vậy, mặc dù tôi chưa đọc hết nó.”

“Chị có bao giờ đọc hết cuốn sách nào đâu, Shona!” Bây giờ, không chỉ mình Jocasta phàn nàn. “Chị nên nghiêm khắc hơn với trí tuệ của mình.”

“Tôi thà có những thú vui khác ngoài đời thực,” Shona ngoan cố cãi lại.

“Thôi được rồi,” Jocasta nói, “có lẽ bây giờ chúng ta nên nghe ý kiến của Laura? Cô có muốn hỏi gì không? Chúng tôi thấy việc có một người chưa đọc cuốn sách tham gia cùng chúng tôi có thể đẩy mạnh một cuộc tranh luận thú vị - ngoại trừ Shona, dĩ nhiên, người chưa bao giờ đọc nó!”

Shona cười hiền hòa, miễn nhiễm với những lời quở trách của Jocasta. “Cuốn sách này tôi đã đọc được khá nhiều rồi ấy chứ. Thậm chí tôi có thể đọc nốt nó ngay bây giờ,” cô nói.

“Thế nào, Laura?”

Laura đang cố gắng nén lại khao khát lao vụt ra khỏi căn phòng xinh đẹp đó và nhảy vào một vũng bùn rồi quay trở lại và lăn người trên thảm. May mắn thay, trước khi sự thôi thúc đó chế ngự cô hoàn toàn, bản Minute Waltz vang lên từ túi xách của ai đó, ngày một lớn dần khi chủ nhân của chiếc điện thoại tìm quanh. Trong khi Fionnuala xin lỗi và đi ra chỗ khác, Laura quyết định rằng nếu cô vào nhà vệ sinh, họ có thể sẽ quên chuyện hỏi cô lúc cô quay lại.

Cô được chỉ xuống một phòng vệ sinh ở dưới nhà. Nó lớn đến mức khiến cô thắc mắc không biết phòng tắm của gia đình hoặc phòng tắm riêng trong phòng Jocasta sẽ như thế nào. Cô tin chắc rằng trong ngôi nhà này có trẻ con vì có hai bộ in dấu tay và chân nhỏ xíu bằng vàng được đóng khung và treo trên tường.

Khi cô rửa tay trong bồn rửa bằng kính, không tránh khỏi làm văng nước lên những viên gạch thủy tinh, cô đoán rằng không một sản phẩm thiếu lành mạnh nào có thể lọt qua môi lũ trẻ nhà Jocasta và rằng chiếc bàn bên cạnh giường của Jocasta sẽ giống hệt như được miêu tả trong những cuốn tạp chí văn học dành cho phụ nữ. Chúng dường như chỉ có hoa tươi, hương trầm và một vài cuốn tiểu thuyết văn học, trong đó có vài cuốn bằng tiếng Pháp. Hoàn toàn không có những thứ như radio, đồng hồ, chồng sách mới đọc được một nửa, kem dưỡng da mặt và chai nước bắm bụi.

Cô đập tay vào mặt sau của chiếc khăn mặt cho khô, để không phá hỏng sự hoàn hảo của căn phòng. Nếu gọi theo đúng tên thì nó chỉ là một nhà vệ sinh dưới gác, nhưng với Jocasta đó lại là một cơ hội để thể hiện khiếu thẩm mỹ tinh tế của chị ta. Laura then thùng khi nhận ra rằng nếu Jocasta tán dương tác phẩm của Dermot với sự đam mê thích hợp, cô đã không có

những ý nghĩ khó chịu này, cô sẽ ngưỡng mộ khiếu thẩm mỹ và phong cách độc đáo hoàn hảo của chị ta.

Cô trở lại căn phòng trên gác, hy vọng Jocasta đã quên việc cho cô thời gian để hỏi về một cuốn sách mà cô gần như đã thuộc nằm lòng. Có lẽ lúc này họ đang nói chuyện về việc chăm sóc con cái, những người thợ xây và các khoản tiền thưởng. Laura chẳng biết gì về bất cứ chủ đề nào trong số ấy, nhưng cô cũng chẳng quan tâm đến chúng nên cô không cần lo lắng. Nhưng họ vẫn đang bàn luận về cuốn sách và Shona đang hứng chịu những lời chạt vắn.

“Ý chị là gì khi chị nói chị không hiểu tại sao người cha lại giận dữ như thế?” một trong những người phụ nữ đang hỏi. “Đó là phức cảm Oedipus. Oedipus đã làm tình với mẹ mình và giết chết cha mình! Nó quá hiển nhiên mà!”

“Chị cũng nhận thấy điều đó à?” Jocasta có vẻ thích thú khi tìm được một đồng minh. “Tôi cứ nghĩ tôi là người duy nhất phát hiện ra. Tác giả đang dựng lên một câu chuyện hoàn toàn tương tự như chuyện thần thoại Oedipus!”

“Nhưng điều đó thật ghê tởm!” Shona nói. “Tôi không muốn đọc những cuốn sách có nội dung như thế.”

“Nó không được miêu tả rõ ràng,” Jocasta giải thích với vẻ tử tế. “Nó chỉ mang tính biểu tượng! Nó chính là điều tác giả đã gửi gắm khi ông ấy đưa đoạn văn đó vào trong truyện.” Trông thấy Laura quay lại phòng, chị ta nói, “Tôi nghĩ cô nên thử đọc cuốn sách này nếu cô có thời gian. Cô có thể thấy những điều chúng tôi nói về nó khá là chính xác.” Chị ta ngừng lại. “Nó là một cuốn sách mang nhiều ý nghĩa vì vậy hãy mang nó theo trong kỳ nghỉ, khi cô có nhiều thời gian để đọc hơn và có thể thực sự tập trung.”

Laura biết chị ta có ý tốt, nhưng cô bực mình với Jocasta và những người khác, không chỉ vì họ đã không tán tụng cuốn sách yêu thích của cô, mà vì

họ dám lên mặt với Shona. “Ồ, tôi đã đọc nó, lâu lắm rồi. Và tôi phải nói rằng tôi không nghĩ Dermot - ý tôi là tác giả của nó - đã từng nghe đến Oedipus khi ông ấy viết nó.”

“Tại sao cô có thể nói thế?” Jocasta và “đồng minh” của chị ta

nhìn nhau. Họ không muốn sự sáng suốt của mình bị nghi ngờ bởi Laura, một người không chỉ mới tham gia nhóm, mà còn là người Anh.

“Ồ, tôi không thể nói rõ ràng, nhưng ông ấy chỉ mới ngoài đôi mươi khi viết cuốn sách này, ông ấy không đi học đại học và còn đến từ một nơi xa xôi hẻo lánh. Khi chị gặp ông ấy...” Cô không biết liệu cô có tình tiết lộ cô biết Dermot để chọc tức Jocasta và những người bạn đáng sợ của chị ta, hay cô chỉ lỡ miệng, nhưng dù thế nào thì cô cũng đã bị mắc kẹt với kết quả này. Trừ phi cô chưa nói ra điều đó? Cô thậm chí cầu nguyện may mắn.

Nhưng cô đã nói ra. Mọi người bắt đầu dồn dập hỏi cô.

“Cô đã gặp ông ấy à? Cô có thực sự biết ông ấy không? Ông ấy như thế nào? Ông ấy quá điển trai khi còn trẻ, Chúa ơi, tôi sẽ ngủ với ông ấy ngay cả khi những cuốn sách của ông ấy có chán thế nào chẳng nữa.” Những lời bình luận tới tấp bay đến với cô và cô tranh thủ nghĩ ra một điều gì đó để nói khi nào mọi người yên lặng trở lại. Cuối cùng họ cũng đã ngừng nói.

“Tôi biết ông ấy, một chút. Ông ấy đã tham dự một liên hoan văn học mà tôi giúp tổ chức.” Nói chuyện về ông khiến cô nhớ ông nhiều hơn.

“Không thể như thế,” Jocasta nói với vẻ hiểu biết. “Ông ấy không bao giờ đi khỏi Ireland. Ai cũng biết điều đó.”

“Nhưng ông ấy đã làm thế,” Laura nói.

Jocasta lắc đầu. “Tôi nghĩ cô nhầm rồi. Chúng tôi thừa biết các nhà văn Ireland của chúng tôi và...”

“Thực ra thì,” một người phụ nữ lên tiếng. “Gần đây có một số bài báo viết về ông ấy. Một trong số đó có nhắc đến một liên hoan. Chị chưa xem bài báo đó sao, Jocasta?”

Lông mi Jocasta chớp chớp khi chị ta tìm kiếm lý do tại sao chị ta không nắm được hết thông tin của tất cả các tờ báo Chủ nhật.

“Jocasta! Chúng tôi thường nhờ chị kể cho chúng tôi tất cả những gì đang diễn ra.” Một trong những người phụ nữ sống ngay gần đó nói.

“Chắc đó là tuần lễ mà Rickie tham gia chương trình tập thể dục ngoài trời,” Jocasta nói, “và không để cho chúng ta mua bất cứ tờ báo Chủ nhật nào. Chỉ vì tin tưởng anh ta mà tôi đã bỏ sót một tin tức quan trọng đến thế.”

“Thực sự thì nó cũng đâu có quan trọng,” Shona nói. “Nó chỉ là tin tức về một người nổi tiếng. Chị sẽ không bận tâm khi bỏ lỡ nó chứ, đúng không?”

“Đây là một tin tức văn học!” Jocasta nói. “Nó khác hẳn! Nó quan trọng!”

“Nó quan trọng với liên hoan văn học,” Laura nói, khẽ cười. “Ông ấy thực sự đã đến đó và gây nên một sự náo động trong giới văn học. Tôi nghĩ bây giờ ông ấy vẫn đang ở Mỹ, bàn bạc về vấn đề bản quyền phim.” Cô không biết chắc chắn. Eleanora đã khá mập mờ với chuyện này.

“Cô nhầm rồi,” Jocasta tiếp tục, lúc này kiên quyết hơn. “Ông ấy từng tuyên bố trên một bài báo là sẽ không bao giờ cho phép những cuốn sách của ông ấy được chuyển thể thành phim. Và bao năm nay ông ấy chẳng viết được gì mới cả.” Chị ta ngừng lại. “Tôi đã tra cứu về ông ấy trên Wikipedia.”

“Không phải là một nguồn thực sự đáng tin cậy,” một trong những người phụ nữ khác nói.

“Này,” Shona nói, có lẽ thấy tội nghiệp cho Jocasta. “Tôi nghĩ đã đến lúc thưởng thức một miếng bánh sô cô la tuyệt vời rồi!”

Jocasta không tỏ ra biết ơn. Chị ta chen ngang những lời tán thành của mọi người bằng câu nói, “Xin lỗi, chúng ta không ăn những chiếc bánh có sự kết hợp chết người của đường và chất béo trong ngôi nhà này, mặc dù chúng ta biết chiếc bánh của Shona rất ngon.” Nụ cười của chị ta gần như có thể kiếm cho chị ta một cái tát. “Nhưng tôi đã làm vài chiếc bánh rán với hạt kê và chút mật ong sạch.”

“Làm sao chị biết đó là mật ong sạch?” Shona hỏi, cảm thấy mình bị coi thường. “Họ đã bắt những con ong không được lại gần những bông hoa có thuốc trừ sâu à?”

“Tôi không biết,” Jocasta cắn cẩu, đứng dậy. “Tôi chỉ mua nó thôi. Được chứ!”

Khi chị ta ra ngoài, những người phụ nữ khác tụ tập quanh Laura. “Dermot Flynn thực sự thế nào? Ông ấy có phóng túng như người ta đồn thổi không?”

Laura nhận ra sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu cô có thể nói, “Các chị biết không, ông ấy là một tay ký mã lão luyện!” Vì không thể thú nhận là cô đã ngủ với ông - vì đủ loại lý do - và nói với họ ông là một người tình tuyệt vời thế nào, cô chỉ nói, “Ồ, ông ấy rất có khiếu hài hước.”

Laura không thích là trung tâm của sự chú ý và thậm chí rửa mình vài lần vì đã không chịu giữ mồm giữ miệng. Và cô không thể tiếp tục giữ nó được nữa.

“Điều quan trọng khi đọc những cuốn sách của Dermot,” cô nghe mình nói, “là niềm đam mê. Đừng bao giờ bận tâm đến tính biểu tượng, lối viết đẹp, cách hành văn, chỉ cần nghĩ về hành trình của một người đàn ông trẻ. Chị có muốn đi với anh ta, hay không? Nếu không, hãy ném quyển sách sang một bên và đọc thứ khác.”

“Tôi không thể làm thế,” Jocasta nói, chị ta đã trở lại với một khay trà thảo mộc và một ấm pha cà phê cho những người thiếu hiểu biết đến nỗi sẵn sàng hấp thụ chất caffeine khi đã sắp đến giờ đi ngủ. “Nếu tôi bắt đầu một cuốn sách, tôi phải hoàn thành nó. Tôi cảm thấy đó là bổn phận của tôi.”

“Tôi đồng ý với Laura,” Shona nói, vui vẻ vì có thể về phe với người có quen biết Dermot Flynn. “Nếu tôi không thích một cuốn sách, tôi sẽ đọc cuốn khác.”

Không còn ai thú nhận là có chung thái độ bất cần này với những cuốn sách và chủ đề này được bỏ qua.

“Vây,” Một lúc sau, Jocasta nói, “cô có thể mời Dermot đến nói chuyện với nhóm sách chúng tôi không?”

“Không,” Laura thẳng thừng nói. “Tôi không còn liên lạc với ông ấy nữa, và cho dù có, tôi cũng không muốn đề nghị ông ấy làm thế.”

“Nhưng cô có thể liên lạc với ông ấy, qua nhà xuất bản của ông ấy,” Jocasta khẳng khái. “Và nếu cô đã mời được ông ấy đến Anh, cô chắc chắn có thể mời được ông ấy quá bộ vài dặm lên đây.”

“Không! Ông ấy sẽ không thích điều đó đâu!”

“Làm sao cô biết? Cô hiểu ông ấy rõ đến mức nào?”

Cô không chắc chắn. Có thể ông thích được tất cả những bà mẹ tuyệt vời này tôn thờ, ngưỡng mộ, nhưng dù thế nào, cô cũng sẽ không đi tìm và mời ông. “Không rõ lắm.”

“Đấy! Và ông ấy không đến nỗi quá ghê gớm chứ, nếu cô đã mời được ông ấy tham dự một liên hoan văn học ở Anh!”

Giọng nói của Jocasta ám chỉ rằng nếu Laura, chứ không phải một đối thủ đáng gờm nào khác, đã mời được Dermot đến tham dự một liên hoan,

Dermot ắt hẳn là một người vui vẻ sẵn sàng đến dự cuộc họp mặt hàng tuần của một nhóm đọc sách, vì sự hứa hẹn của một ly rượu vang và một loại bánh có lợi cho sức khỏe.

Lúc này Laura đã khá quen với phản ứng này. “Ông ấy có những lý do riêng để tham dự liên hoan của chúng tôi. Tôi không thể nói với chị những lý do đó là gì” - chà, cô có thể nhưng cô sẽ không làm thế - “ông ấy chỉ luôn làm theo ý mình thôi.”

“Tuy nhiên,” Shona nói. “Hẳn là cô rất tự hào về bản thân mình vì đã làm được điều đó. Nó vẫn là một niềm hãnh diện lớn. Và cô lại còn quen ông ấy nữa - cô sẽ trở thành khách mời thường xuyên của các bữa tiệc tối trong vùng này đây.”

Mặc dù Shona thật dễ thương khi khen cô như vậy, nhưng ý nghĩ về việc là một khách mời thường xuyên ở các bữa tiệc tối khiến cô rùng mình. Cô đứng dậy. “Tôi nghĩ tôi nên về thôi. Không, chị không cần đi với tôi, Shona ạ, tôi biết đường về nhà và trời không tối hay gì gì đó đại loại thế.”

Jocasta đứng dậy để tiễn cô ra ngoài. “Tôi phải nói thế này, Laura ạ, tôi nghĩ cô sẽ là thành viên cố định trong nhóm đọc sách của chúng tôi. Và một điều này nữa - tôi sẽ mời vài người bạn đến chơi vào tuần tới. Chẳng có gì trang trọng đâu, chỉ là một cuộc vui để mọi người cùng nhau ăn uống và trò chuyện thôi. Tôi sẽ rất vui nếu cô có thể tham gia cùng chúng tôi.”

“Khi nào vậy?”

“Thứ Sáu tới?”

“Ồ, tiếc quá! Tôi đã lên kế hoạch về Anh để thăm cha mẹ vào kỳ nghỉ cuối tuần tới. Tôi đã không kịp chào tạm biệt họ khi tôi đi, và họ đang nóng lòng muốn biết tôi đã thu xếp cuộc sống mới như thế nào.”

Điều quan trọng của việc nói dối, cô đã học được, chủ yếu qua tiểu thuyết, là giữ nó càng gần với sự thực càng tốt. Khi đã về nhà, cô vào ngay Internet để tra cứu các chuyến bay. Sau đó cô gọi điện cho bố mẹ.

Laura ước gì cô có thể nhiệt tình hơn với chuyến viếng thăm này. Cô yêu bố mẹ, dĩ nhiên là thế, nhưng cô nhận thấy cô có vẻ giống một con chim cú cu với họ, một con chim cú cu nhỏ bé, không đòi hỏi, nhưng vẫn không thực sự là của họ.

Họ đã hẹn đến đón cô ở sân bay và đứng chờ sẵn ở đó mong ngóng cô trong những chiếc áo ngoài có mũ trùm đầu màu be khi cô đi qua cổng.

“Ôi, cảm ơn bố mẹ đã đến đón con!” Cô nói, cảm thấy tình yêu dành cho họ dâng trào và ôm mẹ trước rồi đến bố, người vụng về vồ vồ cô.

“Chẳng việc gì phải đi tắc xi cho tốn tiền ra,” bố cô nói, cầm lấy túi của cô. “Con chỉ mang từng này đồ thôi à?”

“Vâng. Con không muốn làm nhiều thủ tục rầy rà. Để tiết kiệm thời gian.”

“Đi thôi,” mẹ cô nói. “Sắp hết thời gian đỗ xe rồi.”

Khi cô đi với bố mẹ đến bãi đỗ xe, cô nhận ra họ luôn làm cô cảm thấy thiếu tự tin đến mức nào. Nếu ai khác đến đón cô, Monica, hoặc Grant, chẳng hạn, họ đã tới tấp hỏi cô những câu hỏi về cuộc sống mới của cô, háo hức với chuyến phiêu lưu lớn của cô, hoặc nói rằng họ nhớ cô biết bao. Nhưng không, mẹ cô quan tâm nhiều hơn đến việc đỗ xe quá thời gian quy định.

Cô luôn hy vọng lần này sẽ khác, nhưng nó vẫn luôn như thế. Tuy nhiên, cô hài lòng khi được gặp họ lần nữa; nó giúp cô khỏi phải nói chuyện về Dermot với những người chỉ quan tâm đến cô vì mối liên hệ mong manh giữa cô với ông. Thực ra nó cũng không mong manh cho lắm, nhưng ở

khoảng cách này, toàn bộ chuyện về Dermot có vẻ giống như một giấc mơ, hoặc nó đã xảy ra với ai đó khác và khiến cô bớt đau lòng hơn.

“Ồ, bố mẹ đã thay luống hoa kia!” Cô nói khi họ bước trên con đường dẫn vào nhà. “Chẳng phải trước đây bố mẹ trồng hoa hồng ở đây sao?”

“Đúng, nhưng chúng cứ vướng vào quần áo của bố con mỗi khi ông ấy đi qua đó để vào ga ra, vì vậy mẹ đã chuyển sang trồng hoa oải hương.”

“Đáng yêu quá! Bố mẹ hẳn phải ngửi thấy mùi của nó khi bố mẹ đi ngang qua,” Laura nói.

Bố cô quay sang cô khi ông tra chìa khóa cửa trước vào ổ. “Bố không để ý.”

Laura đi theo bố mẹ vào nhà, cố gắng nén lại cảm giác thất vọng mà cô luôn cảm thấy khi cô về thăm họ.

“Con nghĩ chắc tại con lớn quá rồi!” cô rạng rỡ nói. “Mọi thứ có vẻ nhỏ bé hơn!”

“Mẹ không nghĩ vậy, con yêu ạ. Mọi thứ vẫn thế. Khi con đã có ngôi nhà con yêu thích, con sẽ chẳng muốn thay đổi nó.” Bà bật ấm đun nước. “Con muốn uống trà không? Hay để mẹ mở chai rượu vang mẹ đã mua?”

Một cái liếc nhìn vào đồng hồ treo tường ở nhà bếp cho cô biết rằng ở Somerby, rượu vang đã được mở ít nhất là nửa tiếng trước. Cô cảm thấy mình giống như một kẻ phản bội. Đây là cha mẹ cô, đây là ngôi nhà mà cô đã lớn lên, và cô đang so sánh nó một cách thiếu thiện chí với thứ gần như là một ngôi nhà cỏ ở nông thôn. Cô biết rằng đôi khi trẻ con thay đổi khi chúng rời nhà và đi học đại học, nhưng cô căm ghét chính mình vì đã như thế. Mặt khác, khi cô tráng ấm, pha trà cho bố mẹ, cô tự hỏi, liệu có phải cô đã thay đổi, hay thực sự cô chưa bao giờ phù hợp với nơi này?

“Dạo này bố mẹ có gì mới không ạ?” Cô hỏi, tìm dao và nĩa để sắp bàn ăn.

“Không nhiều lắm, con yêu ạ. Bố mẹ sống một cuộc sống rất bình lặng. Con biết mà.”

Trong khi đặt ba miếng vải lót lên bàn ăn ở bếp, cô đợi mẹ cô hỏi thăm, để cô có thể đáp lại. Nhưng bà không làm thế. Laura đi lấy lọ hồ tiêu từ tủ búp phê trong im lặng. Mẹ cô hẳn phải tò mò về cuộc sống mới của cô chứ? Nhưng dường như câu trả lời là không.

“Con gọi bố con đi? Bữa tối xong rồi và lát nữa có một chương trình truyền hình mà mẹ muốn xem. Con có ti vi không?”

Cuối cùng, bà cũng đã thể hiện sự quan tâm! “Ừm, có ạ. Có một cái trong căn nhà con đang ở.” Cô đợi một câu hỏi về ngôi nhà. Chẳng thấy gì. “Con có thể bắt được các kênh của Anh, nhưng con không xem nhiều. Con không có thói quen đó. Hơn nữa, con rất bận rộn từ khi con chuyển đến Ireland.”

“Mẹ chưa bao giờ bỏ lỡ một tập phim Những kẻ giết người ở Midsomer nếu mẹ có thể. Ồ, và mẹ thích cả chương trình có hai người phụ nữ làm vườn nữa.”

“Con sẽ ra mời bố vào,” Laura nói.

Bố cô quan tâm đến cuộc sống của cô hơn mẹ cô một chút. “Thế nào, con sống ổn chứ?”

“Ồ vâng, con nghĩ vậy. Dĩ nhiên, làm cộng tác viên tự do không an toàn bằng việc có một mức lương...” Chuyện đó đã được tiết lộ trước cả khi cô có thể ngăn mình lại. Bố cô chộp lấy nó.

“Vậy tại sao con còn nhận nó? Tại sao con lại muốn đến Ireland?” Hàm ông di chuyển từ bên này sang bên kia khi ông nhai, nhấn mạnh thêm cho giọng nói bất đồng của ông.

Cô hy vọng (dù cô biết nó là không tương) rằng đó là do bố cô không thích cô sống quá xa nhà, cô dừng cảm tiếp tục: “Những công việc như thế khó kiếm lắm ạ. Ở Anh, bố phải tiến từng bước từ thấp lên cao. Sau liên hoan văn học, và con đã kể với bố là nó thành công đến mức nào...”

“Nhưng thù lao con nhận được không nhiều lắm, đúng không?” Bố cô khăng khăng.

Vì một lý do nào đó mà cô cũng không rõ, cô đã không nói với bố mẹ về khoản tiền thưởng. “Con không làm vì tiền, con nhận nó vì con thích làm việc với sách và các nhà văn.” Tại sao bố cô không bao giờ hài lòng vì cô đang làm những gì cô thích làm? Tại sao lúc nào ông cũng phải đưa vấn đề tiền bạc vào trong đó? Cô đã bao giờ hỏi xin họ tiền đâu. “Đại loại là, con đã gặp một người phụ nữ và bà ấy đã giúp con có được công việc mới.” Cô cảm thấy quá mất hứng nên không thể kể với họ chi tiết về Gerald.

“Nhưng tại sao lại ở tận Ireland?” Bố cô khăng khăng. “Ở đây có rất nhiều công việc mà.”

“Nhưng đây là cơ hội để con được làm điều con vẫn muốn làm! Từ khi con tốt nghiệp đại học, con đã muốn nó. Con là một chế bản viên, một biên tập viên - đó một công việc lâu dài, cố định.”

“Ở thời của bố, thứ lỗi cho bố nếu điều đó khiến bố nghe có vẻ giống một lão già lắm cảm” - giọng ông chẳng có vẻ áy náy chút nào - “bọn bố không làm ‘những gì bọn bố muốn’. Bọn bố làm những gì có thể kiếm được miếng ăn và trả được tiền nợ thế chấp.”

Laura thở dài và đặt bàn tay lên tay ông, trên chiếc khăn ăn vẫn đang được gấp. “Con biết, bố ạ, và con thật sự biết ơn vì bố đã làm tất cả những điều đó để nuôi mẹ và con, nhưng con không phải nuôi nấng ai ngoài bản thân con.”

“Thứ lỗi cho bố vì đã nói thế này, Laura,” ông tiếp tục, rút tay ra, “nhưng bố chợt nhận ra giới trẻ ngày nay chỉ biết nghĩ đến mình thôi.”

Không thể nói lại nửa lời, Laura chuyển sự chú ý sang món thịt băm nấu với khoai tây hầm trông rất ngon lành.

“Mẹ đã làm bánh xốp dừa để tráng miệng,” mẹ cô nói. “Mẹ biết đó là món ăn con yêu thích.”

Nó đã là món ăn ưa thích của cô hồi cô chín tuổi, nhưng cô không bao giờ có thể nói với mẹ rằng khẩu vị của cô đã thay đổi.

Sau khi cô và mẹ đã rửa bát xong (việc đó không kéo dài lâu vì mẹ cô là một người nấu nướng rất gọn gàng), họ dành buổi tối xem ti vi. Có một bộ phim tài liệu về sự nghèo đói trên thế giới và vấn nạn buôn bán vũ khí. Những giọt nước mắt cô đã kìm nén bấy lâu lặn lẽ lặn xuống. Mọi thứ bỗng chốc ùa về với cô. Dermot; tình yêu quá mãnh liệt cô dành cho ông, không trở lại... Cô khó lòng chịu đựng điều đó.

“Xem thôi sự xong bố sẽ pha cho tất cả chúng ta một tách trà trước khi đi ngủ,” bố cô nói.

“Ồ, chúng ta còn chưa mở chai rượu vang,” mẹ cô nói.

“Không sao mẹ ạ. Trà là được rồi.”

Không ngạc nhiên gì khi mình đã dành cả đời để đọc sách, Laura nghĩ khi cô quay lại căn phòng cũ của mình.

Tất cả những đồ vật yêu thích của cô hồi thơ bé đều ở đó, đánh dấu quá trình trưởng thành của cô. Có những cuốn sách về những chú ngựa con mà cô yêu quý cho đến khi cô chuyển sang sách của Georgette Heyer lúc bước sang tuổi thiếu niên. Sau đó là giai đoạn đọc sách của D. H. Lawrence, Iris Murdoch, Edna O’Brien, và rồi hai cuốn sách mỏng của Dermot. Cô đã mua chúng ở hiệu sách cũ và rất yêu quý chúng. Khi lên đại học, cô thấy cô

có thể nghiên cứu chúng và mua những bản sách mới. Chính những bản sách này là thứ cô mang theo khi rời nhà. Cô thở dài, tự hỏi cuộc sống của cô sẽ ra sao nếu cô chưa bao giờ đọc sách của ông. Cô mỉm cười độ lượng với bản thân cũ của cô, và chúc mừng bản thân mới. Cô đã trải qua một chặng đường dài!

Bây giờ, cô lục túi xách để tìm cuốn sách mà Veronica đã ký tặng cô tại liên hoan. Cô đã để dành nó cho những trường hợp khẩn cấp: khi chỉ một cuốn sách rất hấp dẫn, lãng mạn mới giúp được cô. Tình cảnh cô lúc này rõ ràng được xếp vào dạng đó.

Chương 24

Những thói quen của họ vào buổi sáng thứ Bảy không bị thay đổi vì sự có mặt của Laura. Ba người họ đi mua sắm, sau đó đi ăn trưa. Mỗi người ăn một bát xúp, một bánh mì tròn và một sandwich. Sau đó bố Laura ăn pudding hấp cách thủy với sữa trứng còn mẹ cô ăn một chút kem vani. Cảm thấy mình như một kẻ nổi loạn, Laura uống cappuccino.

“Mẹ không thể chịu nổi cà phê,” mẹ cô nói khi nhìn Laura khuấy đường.
“Nó khiến mẹ đau đầu.”

“Đôi khi nó cũng khiến con thấy váng vất,” Laura nói, “nhưng con nghĩ nó sẽ tạo nên một sự thay đổi.”

“Thay đổi gì?” mẹ cô hỏi, khó hiểu.

“Con thực sự không biết,” Laura nói, áy náy. “Chúng ta lấy báo ra và chơi ô chữ mẹ nhé?”

“Về nhà hăng chơi,” bố cô nói. “Bố không thích tờ báo bị nhàu nhĩ.”

“Hơn nữa, thật khiêm nhã khi đọc báo ở bàn ăn,” mẹ cô nói.

Chuyến bay của Laura cất cánh vào sáng thứ Hai nhưng cô đang nghiêm túc cân nhắc đến việc dời nó sang Chủ nhật, để chấm dứt nỗi khổ sở này sớm hơn một chút. Nhưng cô có thể viện cớ gì?

Tối Chủ nhật, sau khi rửa xong bát đĩa, cô và mẹ vào phòng khách với bố cô. Bỗng có tiếng gõ cửa. Laura đang tính toán còn tận hơn mười hai tiếng đồng hồ nữa cô mới được phép rời đi. Cô thực sự mong đợi con số đó giảm xuống.

“Ôi Chúa ơi, có thể là ai được chứ, muộn thế này rồi?” mẹ cô nói.

“Đề con ra mở,” Laura nói. “Đằng nào con cũng đang đứng mà.”

“Đừng mở khóa xích đây,” bố cô yêu cầu, đứng dậy. “Không biết ai mà gõ cửa mạnh thế. Nếu là hàng xóm, họ sẽ chỉ nhấn chuông.”

Laura cảm thấy cô sẵn sàng hoan nghênh cả một đội quân của giáo phái Nhân chứng Jehova chỉ để làm phong phú thêm cho sự đơn điệu nhàm chán này. Cô đi ra tiền sảnh, mở khóa, vẫn giữ khóa xích, như đã được nhắc, và mở cửa.

“Xin chào?” cô nói ngập ngừng. “Tôi có thể giúp gì chăng?”

“Laura à? Chúa ơi! Mừng quá! Tôi đã đi hơn nửa vòng trái đất để lần theo dấu vết của em!”

Laura suýt té xỉu. Cô mò mẫm khóa xích ở cửa nhưng những ngón tay dầm mồ hôi của cô cứ bị trượt đi.

“Ai thế?” Bố cô hỏi, bước đến sau lưng cô. “Là ai mà con định cho vào nhà thế?”

“Là tôi, Dermot, đồ ngốc...”

Ngay lúc đó, Laura mở được cửa. Dermot đang ở trên ngưỡng cửa, mặc chiếc áo khoác da cũ, chiếc quần jean dơ dáy và bộ râu lởm chớm ba ngày chưa cạo.

Bố Laura lập tức đóng sầm cửa lại.

Bên ngoài vọng vào tiếng gầm rống và thêm nhiều tiếng đập cửa.

“Bố, đó là Dermot! Ông ấy là - ừm, một người bạn của con.”

“Tôi muốn gặp Laura!” giọng Dermot vọng vào. “Nếu không, tôi sẽ phá cửa đây.”

“Bố nên cho ông ấy vào, bố à. Hãy nghĩ đến hàng xóm!” Laura hy vọng câu thần chú quen thuộc này sẽ có hiệu quả, như bao lần trước đây.

“Có nên gọi cảnh sát không?” Mẹ Laura nói, bà cũng đã tiến đến chỗ họ.

“Ý hay,” bố cô nói. “Anh nghĩ thằng cha này say rồi.”

“Con không nghĩ vậy, bố à.”

“Em chưa bao giờ gọi 999,” mẹ cô nói. “Em không biết nó có hiệu quả không.”

“Mẹ không cần phải gọi đâu!” Laura nài nỉ, đánh vật với bố cô để kiểm soát cánh cửa. “Ông ấy không phải một tên trộm! Ông ấy là người con quen!”

“Hắn sẽ không được vào trong nhà của ta!” Bố cô nói. “Can tội làm ồn như thế.”

“Mẹ, mẹ không muốn cảnh sát đến đây chứ. Hàng xóm! Họ sẽ nghĩ gì? Hoặc nói gì?” Laura đã bị đe dọa với sự phẫn nộ của hàng xóm trong suốt cuộc đời. Tại sao lúc này bố mẹ cô không nghĩ đến họ chứ?

“Bố sẽ không cho hắn vào. Hắn có vẻ khá điên rồ,” bố cô nói. “Và hình như còn là người Ireland nữa!”

“Sao bố lại phân biệt chủng tộc như thế!” Laura nói, giằng co mạnh hơn và cuối cùng cũng mở được khóa xích.

“Tôi là người Ireland, và là một kẻ điên rồ,” Dermot nói, cười với họ và nhìn ông giống một kẻ điên thật. “Nhưng tôi không say và tôi cam đoan sẽ không đập phá đồ đạc.”

Họ nghe thấy tiếng cửa nhà hàng xóm mở ra. Laura suýt với mẹ, “Người ta sẽ thắc mắc có chuyện gì đang diễn ra! Bố mẹ cứ để cho ông ấy vào!” Khi cô nói thế, cô mở cửa và nắm lấy tay áo Dermot. “Vào đi, nhanh lên!”

“Nhà cô có con Chihuahua dữ dằn nào không?” ông hỏi, rõ ràng thích thú tình huống này.

“Không!” Laura lôi ông vào. “Chỉ có Dobermann thôi!” Cô đóng cửa và dựa vào nó, thở hổn hển trong vài giây, rồi nhìn bố mẹ cô và Dermot, tất cả đều đang nhìn cô. Cô nuốt khan. “Mẹ, bố, đây là Dermot Flynn, người đã đến tham dự liên hoan văn học mà con tổ chức.”

Bố mẹ cô thận trọng nhìn Dermot.

“Có lẽ chúng ta nên vào phòng khách? Con sẽ đun nước,” Laura khẳng định, tin rằng cái tiền sảnh nhỏ hẹp không phải là nơi tốt nhất để nói chuyện trong hoàn cảnh này.

“Chào bà, mẹ của Laura.” Dermot cầm lấy tay bà. “Bố của Laura. Tôi là Dermot Flynn và tôi đã cố gắng lần theo dấu vết của con gái ông bà một thời gian rồi.”

“Hãy gọi họ là ông bà Horsley,” Laura nói, bắt đầu thấy buồn cười nhưng cố gắng che giấu nó bằng sự giận dữ. “Bây giờ thì mọi người vào phòng khách và ngồi xuống đi. Con sẽ pha trà.” Trái tim cô hát ca khi thấy ông, cho dù cô không muốn ông thấy cô mừng thế nào khi gặp ông. Ông có nhiều điều cần phải giải thích.

“Không!” Mẹ cô thốt lên, đột nhiên nhận ra bà và chồng sẽ bị bỏ lại với người đàn ông Ireland đáng sợ này nếu Laura đi pha trà. “Để mẹ làm!”

“Giờ thì nghe này,” bố cô nói, gồng mình lên trước Dermot, và Laura chợt thấy ông có vẻ rất già và yếu đuối. “Tôi không biết...”

“Con chắc chắn ông ấy sẽ giải thích trong một phút nữa,” Laura nói, đột nhiên tỏ ra muốn bảo vệ bố mẹ cô. Với họ, Dermot hẳn có vẻ giống như một sinh vật ngoài vũ trụ. “Nếu chúng ta ngồi xuống một nơi thoải mái, chúng ta có thể nói chuyện.”

Cảm thấy mình như một con chó nhỏ đang đớp vào gót những con thú to lớn hơn nhiều, cô đẩy bố cô và Dermot vào phòng khách và mẹ cô vào bếp. Cô gần như ấn những người đàn ông ngồi xuống những cái ghế và tắt ti vi.

“Chà, Dermot,” cô nói, phá vỡ sự im lặng, sợ rằng cô có thể cười, “rất vui khi gặp ông ở đây.”

“Thành thật mà nói, Laura, và hy vọng tôi không tỏ ra khiếm nhã...” ông liếc nhìn bố Laura, người đang có vẻ rất thận trọng và sẵn sàng nhảy dựng lên bất cứ lúc nào, nếu Dermot có một hành động không mong muốn “... nhưng tôi thích gặp cô ở một chỗ nào đó khác hơn.”

“Thế à?” Cô cũng muốn thế, dĩ nhiên rồi, nhưng không thể nói vậy.

“Ừ, tôi đã phải rất vất vả mới tìm được cô.”

“Vậy, hai người quen nhau như thế nào?” bố cô hỏi.

“Liên hoan văn học. Con đã nói với bố rồi mà,” Laura nói.

“Tôi là một nhà văn,” Dermot nói.

“Nhà văn nổi tiếng,” Laura nói, để trừng phạt ông một chút.

“Tôi chưa bao giờ nghe tên anh!”

“Bố có đọc tiểu thuyết bao giờ đâu. Bọn con đã phải nghiên cứu về ông ấy hồi học đại học.”

“Thế à?” Dermot rất thích thú. “Vậy mà cô chưa bao giờ kể cho tôi nghe?”

Laura nhăn nhó. Điều đó nghe quá thân mật - nó khiến Dermot không còn chỉ là một nhà văn mà cô từng gặp. Cô luôn gặp các nhà văn khi cô làm việc ở hiệu sách. Nếu may mắn, bố mẹ cô sẽ không để ý.

“Vậy tại sao anh lại đập cửa nhà tôi vào lúc nửa đêm thế?” Bố cô hỏi.

“Mới có chín rưỡi mà bố,” Laura xen vào. Mặc dù cô muốn giết Dermot vì khoảng một trăm lý do chính đáng, cô thực sự rất vui khi gặp ông. Ít nhất ông đã chấm dứt sự tẻ nhạt.

“Tôi đang tìm Laura. Tôi đi tìm cô ấy từ rất lâu rồi - ngay khi tôi từ Mỹ về - nhưng không một ai nói cho tôi biết cô ấy ở đâu. Và cô ấy không trả lời bất cứ cuộc gọi nào của tôi.” Ông nhìn cô chằm chọc. Cô nhún vai.

“Tại sao anh lại muốn tìm nó?” bố cô hỏi.

“Ai đã nói với ông là tôi ở đây?” Laura hỏi, đột nhiên tò mò khủng khiếp. “Không một người quen nào của tôi biết tôi ở đây.”

Dermot liếc nhìn bố cô và quyết định bỏ qua câu hỏi của ông ấy. “Tôi đã đến tìm Grant.”

“Grant?” Bố cô nói. “Cái anh chàng từng làm việc cùng con?”

Dermot gật đầu. “Đó là cả một câu chuyện dài dòng và phức tạp. Eleanora - người đại diện của tôi - sẽ không nói với tôi rằng cô ấy ở đâu.”

“Tôi đã dặn bà ấy thế,” Laura nói.

“Fenella và Rupert cũng vậy.”

“Những người đó là ai?” Bố cô hỏi, như thể đang cố gắng hiểu được nội dung của một bộ phim truyền hình dài tập đã chiếu từ lâu.

“Họ là bạn của con,” Laura nói. “Ồ, mẹ đã mang trà vào rồi đây.”

Bà Horsley đã lấy ra những chiếc tách và đĩa lót đẹp nhất. Việc rót và chia trà mất rất nhiều thời gian, nhưng nó có nghĩa là mẹ cô đã chấp nhận Dermot như một vị khách, Laura nghĩ, đây chính là sự khởi đầu. Cô chỉ còn phải hy vọng bố cô sớm cởi mở hơn, nếu không họ sẽ mắc kẹt trong một buổi tối rất khó xử.

“Làm thế nào mà ông tìm được Grant?” Laura xúc động khi thấy bạn bè cô đã nỗ lực hết sức để đáp ứng những lời khẩn cầu của cô, mặc dù một phần trong cô thầm ước ao rằng một người trong số họ sẽ phản bội.

“Qua trang web của Monica,” Dermot nói. “Cô ấy nói cô ấy đã thề giữ bí mật nhưng Grant thì chưa chắc, và cho tôi địa chỉ email của anh ta.”

“Ồ.” Tốt lắm, Monica! Cô ấy biết khi nào một người phụ nữ đang tự dối mình dối người.

“Không may cho tôi, email của anh ta đã không còn hoạt động vài ngày rồi. Vậy là tôi phải tìm đến tận nhà anh ta. Anh ta nói anh ta đã được dặn không kể cho tôi bất cứ điều gì, nhưng anh ta nghĩ tôi có quyền biết. Vì vậy anh ta đã cho tôi địa chỉ của cô.”

“Phức tạp quá nhỉ,” bà Horsley nói, nhấm nháp một chiếc bánh quy vị gừng để trợ giúp cho sự tập trung của bà.

“Vì vậy tôi đã đến đó,” Dermot tiếp tục.

“Đến đâu kia?” Bà Horsley hỏi.

“Chỗ Laura sống ở Ireland.”

Ý nghĩ về những gì có thể đã xảy ra, căn cứ vào những việc đã diễn ra trước đó, ập đến với Laura. Cô đỏ mặt khi hỏi tương lại. Nhưng niềm vui trước khó khăn không lồ mà Dermot đã phải trải qua để tìm được cô đang bắt đầu làm trái tim cô ấm áp như ánh mặt trời ngày đầu xuân.

“Tôi đã đập cửa nhà cô,” ông tiếp tục, “mặc dù tôi có thể nhận ra chẳng có ai ở trong nhà cả.”

Lúc này Laura đang toát mồ hôi.

“Cuối cùng một cô gái đã tiến đến chỗ tôi và hỏi tôi định làm gì. Rồi cô ấy nhận ra tôi và phát điên lên. Cô ấy lao đến bên tôi và nói, ‘Ôi Chúa ơi! Chúng tôi đã không tin cô ấy khi cô ấy nói cô ấy quen ông, nhưng hóa ra cô ấy đã nói thật! Tuyệt quá!’ Đại loại thế.” Ông khẽ cau mày với Laura. “Tôi không biết là cô hãnh diện vì quen tôi đến mức đi kể lể với những người bạn mới về việc đó.”

“Tôi buộc phải nói ra,” Laura giải thích. “Lúc ấy tôi đang sinh hoạt với một nhóm đọc sách. Họ đang đọc cuốn Những cây liễu. Họ nói ông đã chủ ý đưa phức cảm Oedipus vào truyện. Tôi đã nói là không phải. Tôi không nói là tôi quen thân với ông!”

Chỉ có Laura mới thấy được nét cười trong mắt ông, ám chỉ họ thân thiết tới mức nào. “Cảm ơn Chúa vì điều đó.”

“Vậy Shona còn nói gì nữa?”

“Cô ấy hỏi liệu tôi có tới nói chuyện với nhóm đọc sách của cô ấy được không và tôi đã từ chối thẳng thừng.” Ông ngừng lại. “Trừ phi, dĩ nhiên, cô muốn tôi đi? Lúc ấy tôi không biết cô cũng tham gia nhóm sách đó.”

Laura nghĩ cô có thể khóc. Đó không phải một lời tỏ tình nhưng ý tứ trong đó quá rõ ràng. Cô lắc đầu.

“Dù sao đi nữa, sau vài câu bông đùa, tôi đã hỏi cô ấy có biết cô ở đâu không. Cô ấy nói cô đã nói với một người bạn của cô ấy là cô sẽ về thăm cha mẹ ở Anh.”

“Vậy là con đã để lại địa chỉ nhà cho người bạn ở Ireland?” Bà Horsley gợi ý. “Thật nhanh nhẹn.” Bà nhìn con gái mình như thể ngạc nhiên vì cô đã tỏ

ra quá thông minh.

“Không,” Laura nói. “Con không để.”

“Tôi lại phải hỏi Grant. May mắn là lúc đó tôi đã có số điện thoại của anh ta rồi.”

“Cậu ta mới đến đây có một lần. Cậu ta không giỏi nhớ địa chỉ,” Laura nói.

“Anh ta nhớ tên thị trấn này,” Dermot giải thích. Ông nhìn bố Laura. “Cảm ơn Chúa vì số điện thoại nhà ông có trong danh bạ.”

“Hừm. Anh không bao giờ biết khi nào thì ai đó có thể cần liên lạc với anh,” ông Horsley nói, như thể ông đã tiên đoán được tình huống này.

“Vì vậy tôi đã có mặt ở đây. Nếu các chuyến bay cất cánh thường xuyên hơn, tôi đã đến đây sớm hơn rồi.”

Đồng hồ trên mặt lò sưởi điềm mười tiếng.

“Anh đang ở đâu?” Bà Horsley hỏi.

Dermot nhìn Laura. “Thú thực, tôi chỉ có một suy nghĩ trong đầu, đó là tìm Laura. Tôi không nghĩ đến việc tìm chỗ ở.”

“Thị trấn này không có khách sạn nào cả,” ông Horsley nói.

“Đã quá muộn để thuê nhà trọ,” bà Horsley nói. “Mặc dù tôi cho rằng tôi có thể hỏi Sheila xem bà ấy còn phòng trống không, nhưng tôi thực sự không thích...”

“Ông ấy ở đây không được sao ạ?” Laura hỏi, cố gắng kìm nén sự kích động trong giọng nói.

“Không. Căn phòng dành cho khách chứa đầy đồ của con rồi, Laura ạ,” mẹ cô quả trách, ẩn ý trong câu nói đó là: nếu con muốn bạn con ở lại thì con

phải dọn dẹp từ trước chứ.”

Bố cô nói, “Bố mẹ đã khuân chúng ra khỏi gác xếp khi bố mẹ lấp xộp cách âm trong đó.”

“Ôi, vì Chúa! Ông ấy có thể ngủ trên giường của con!” Laura nói. “Còn con sẽ ngủ trên sofa.”

“Không,” Dermot kiên quyết nói, “tôi sẽ ngủ trên sofa.”

Bố mẹ Laura nhìn nhau lo lắng. Chuyện gì đã xảy ra với tối Chủ nhật yên bình, quen thuộc của họ? Con gái họ, người chưa bao giờ rắc rối đến thế, cho dù nó có cố chấp với chuyện học hành, đã giáng cái gã người Ireland rồ dại này xuống đầu họ. Họ biết làm thế nào đây?

“Thực sự là không còn chỗ nào để anh ta ở trong thị trấn à?” Bà Horsley hỏi chồng.

“Không, cưng ạ.”

“Mẹ! Không sao đâu.” Laura cố tỏ ra kiên nhẫn. Cô hiểu sự lo lắng của bố mẹ cô. “Thực sự là thế. Chỉ một đêm thôi mà.”

“Tôi ngủ trên sofa cũng được,” Dermot nói. “Tôi đã từng ngủ trên chúng nhiều lần rồi.”

“Không, anh phải ngủ trên giường của Laura. Chúng tôi không thể để một vị khách ngủ trên sofa. Tôi sẽ đi tìm vài cái ga trải giường sạch.”

“Thực sự thì, bà Horsley.” Dermot kiên quyết. “Không cần thay ga trải giường chỉ cho một đêm đâu. Không đáng để bà phải vất vả giặt giũ.”

“Con mới ngủ trên giường có hai đêm thôi,” Laura chỉ ra. “Ông ấy sẽ không câu nệ chuyện đó.”

“Thực sự thì...” mẹ cô phản đối.

“Thực sự thì,” Dermot lặp lại. “Tôi thấy không sao cả.”

“Con đi pha thêm trà nhé?” Laura nói, cảm thấy cuộc tranh cãi này có thể diễn ra cả đêm nếu không có dấu chấm nào được đặt ra cho nó. Trà là dấu chấm cơ bản nhất, cô cảm thấy thế.

“Và có lẽ anh muốn ăn vài cái sandwich?” mẹ cô hỏi, và Laura cảm thấy biết ơn bà. Tuy nhiên, cô sẽ không biết ơn Dermot nếu ông chấp nhận chúng. Cô không biết tại sao ông lại đến tìm cô và cô chỉ muốn buổi tối này kết thúc. Có lẽ sáng mai mọi thứ sẽ rõ ràng hơn.

“Không, cảm ơn, bà Horsley, tôi đã ăn một ít cá tẩm bột chiên và khoai tây chiên trên đường đi. Tôi cũng không nhớ là ở đoạn nào nữa.”

“Nếu anh muốn ăn cá tẩm bột chiên và khoai tây chiên loại ngon, anh phải đi lên phía bắc,” bố cô nói, quê ông ở Lancashire.

“Con sẽ pha thêm trà.” Laura lĩnh vào bếp, vài giây sau mẹ cô vào theo. Rõ ràng bố mẹ cô vẫn chưa có ý định nghỉ ngơi. Thường thì chẳng có gì ngăn được những thói quen hằng tối của họ.

“Con yêu, anh ta là ai thế?” Bà thì thào, mặc dù chẳng ai có thể nghe thấy lời bà qua hai cánh cửa và một hành lang dài.

“Con đã nói với mẹ rồi mà!” Laura đáp, cũng thì thầm, tìm những cái tách, những chiếc tách sứ đẹp nhất vẫn còn ở trong phòng khách. “Ông ấy là một trong những nhà văn tham gia liên hoan văn học mà con giúp tổ chức. Con đã kể với mẹ về liên hoan rồi.”

“Nhưng tại sao anh ta lại đổ nhiều công sức đến thế để tìm con? Con và anh ta không phải...” bà ngập ngừng “... đang ‘cặp kè’ với nhau hay đại loại thế chứ?”

Laura vòng tay quanh người mẹ cô và ôm bà, chỉ vì bà đã dùng từ “cặp kè”. “Dĩ nhiên là không,” cô điềm tĩnh nói. “Con nghĩ ông ấy chỉ muốn con làm gì đó giúp ông ấy. Con đã từng giúp ông ấy phụ trách một khóa học viết văn mà.”

“Mẹ không nghĩ anh ta phải chịu vất vả đến thế chỉ vì điều đó,” mẹ cô nói, đổ nước đầy ấm. “Mẹ nghĩ anh ta thích con đấy.”

Những ý nghĩ này đã chạy qua tâm trí Laura như một cuộn băng tua nhanh. Tại sao ông lại dồn hết tâm sức để đi tìm cô? Có lẽ nào là vì ông thích cô? Nhưng liệu điều đó đã đủ để cô đánh đổi mọi thứ chưa? Vẫn còn rất nhiều câu hỏi chưa có lời đáp mà cô cần hỏi trước khi cô dám hy vọng vào điều đó. “Chà, có lẽ...”

“Và mẹ sẽ không trách cứ gì con nếu con thích anh ta,” mẹ cô giải bày. “Mẹ luôn mềm lòng trước những anh chàng Ireland phóng túng.”

“Mẹ!”

“Cũng may là mẹ đã có bố con, đúng không? Nếu không thì ai biết chuyện gì có thể xảy ra? Mẹ cho luôn sữa vào đây nhé? Hay mang cả bình vào?”

Laura đang choáng váng vì lời thú nhận của mẹ cô. Không chỉ vì họ có cùng sở thích; mà còn vì mẹ cô đã nói với cô về nó. “Ồ, mẹ cứ cho sữa vào luôn đi ạ.”

Dermot đã thôi tranh cãi về việc ai sẽ ngủ ở giường của Laura và ai sẽ ngủ trên sofa khi ông nhận ra nếu ngủ trên sofa, ông sẽ phải dùng cái túi ngủ của Laura. Ông nói rằng ông không muốn mình trông giống như một cái xúc xích.

Laura đã sắp xếp lại những cái nệm gối trên sofa có lẽ là lần thứ một trăm nhưng vẫn không thấy thoải mái. Tuy nhiên, cô nghi ngờ rằng, những chiếc

nệm gối hay chiếc sofa không phải là thủ phạm khiến cô khó ngủ, mà là ý nghĩ về việc Dermot đang ngủ chung dưới một mái nhà với cô và bố mẹ cô. Ông xuất hiện như một điều kỳ diệu, hoặc như trong một bộ phim hay một cuốn tiểu thuyết lãng mạn... hoặc thứ gì đó đại loại thế.

Tại sao ông lại đuổi theo cô qua khắp Quần đảo Anh? (Chà, Anh và Ireland. Ireland có được tính là một phần của Quần đảo Anh không nhỉ?) Chắc chắn ông sẽ không làm thế khi ông có thể về nhà với Bridget? Lẽ nào, với ông, đêm hoan lạc ấy cũng không chỉ là một cuộc làm tình thú vị?

Từ khi cô phát hiện ra lý do ông ngừng liên lạc với thế giới bên ngoài, thậm chí là với cô, là vì ông đã viết rất điên cuồng, cô đã tự hỏi, phải chăng cuộc làm tình của họ chỉ là một thứ giải tỏa với ông, như những người lính căng thẳng sau trận đánh?

Nhưng chắc chắn ông sẽ không bỏ nhiều công sức đến thế để tìm cô trừ phi cô không chỉ là một người phụ nữ có mặt đúng lúc đúng chỗ? Không. Ông đã không nhảy xô vào cô, ông đã làm tình với cô, dịu dàng, thận trọng, lưu tâm đến sự ngây ngô của cô. Ông đã đảm bảo cho cô có một khoảng thời gian thực sự tuyệt vời.

Cô đã tổng tắt cả những điều này ra khỏi tâm trí sau cuộc gặp gỡ với Bridget. Cô đã bắt trí óc từ chối những thông điệp mà trái tim cô có thể đã gửi đến nếu cô cho phép. Nhưng bây giờ cô để mình tự do nhớ lại những chi tiết thân mật; cách ông dùng kỹ năng và kinh nghiệm của mình để đem lại khoái lạc cho cô. Nó khiến cô thờ dãi khoan khoái nhưng không giúp cô ngủ được.

Rồi cô nghe thấy một tiếng động ở cửa. Có thể là bố cô xuống kiểm tra hoặc mẹ cô xuống nói chuyện tâm tình. Nhưng không hiểu sao cô biết đó là Dermot.

“Xin chào?” ông thì thầm.

“Vâng?” cô thì thầm đáp lại.

“Tôi có thể vào không?” ông hỏi, vẫn thì thầm.

“Vâng, nhưng đừng đánh thức bố mẹ tôi. Mà có lẽ họ vẫn chưa ngủ đâu. Họ sẽ đang lo lắng.”

Cô nghe ông bước vào và khép lại cánh cửa sau lưng ông. “Thế à? Tại sao?”

“Phòng khi ông làm cái việc mà ông đang làm đây!” Cô ngồi dậy, nhưng vẫn quấn mình trong cái túi ngủ.

“Tôi không thể ngủ dưới cùng một mái nhà với em mà không...” Ông ngừng lại.

Những ý nghĩ nóng bỏng và điên cuồng về điều ông có thể sắp nói ra khiến hơi thở cô trở nên gấp gáp.

“Trừ phi làm sao?” Họ đã thì thầm sẵn nhưng câu hỏi này của cô hầu như không thành tiếng. Ông hoặc là nghe thấy hoặc là đoán được.

“Tôi phải ôm em.”

Ông nâng cô lên và siết cô thật chặt. Cô không thở được. Cổ áo ông đang chọc vào má cô, nhưng cô không quan tâm. Cô không muốn thở, thực sự thì, cô chỉ muốn được ông ôm mãi, cho dù quần áo ông có đâm sâu vào da thịt cô.

Và rồi cô rụt người lại. Dù rất muốn cuốn mình theo cảm xúc, nhưng có những điều cô cần biết trước khi nhượng bộ chúng. Cô phải tìm ra lý do để tin tưởng ông. Cô co chân lên ngực, vẫn ở trong cái túi ngủ.

“Sao vậy?” Ông cau mày rồi mỉm cười ảo não. “Ôi, em không cần phải nói, tôi nghĩ là tôi biết. Chắc là vì tôi đã cư xử khá giống một thằng khốn.” Ông

đôi tư thế ngồi và thở dài.

Cô rất muốn tha thứ cho ông tất cả nhưng cô phải nén lại nụ cười trước sự đánh giá quá thấp này của ông. “Chỉ một chút thôi.”

Ông hắng giọng, nhôm dậy và đi ra xa khỏi cô. “Tôi có thể nói rõ với em từ quan điểm của tôi không?” ông nói, như thể đang xin phép cô để được tiếp tục.

“Xin mời. Tôi cũng cần nghe quan điểm của người khác.” Sự căng thẳng đang khiến cô xác xược. Cô cần nghe bất cứ điều gì ông phải nói.

Ông khẽ cười nhưng rồi lại trở nên nghiêm túc. “Tôi nghĩ tôi đã yêu em từ hồi tháng Giêng. Em quá đỗi ngọt ngào, quá đỗi khác biệt, quá đỗi duyên dáng, quá đỗi...”

“Nịnh nọt thế đủ rồi.”

“Tôi không nịnh, đó là sự thật. Và sau khi chúng ta gặp nhau, tôi đột nhiên nhận ra tôi có thể viết trở lại. Em là then chốt. Em là lý do tôi đề nghị phụ trách khóa học viết văn đó.”

“Ồ, thật sao? Nếu quả đúng là thế, tại sao ông không - tôi không biết nữa - không có động thái nào?” Giọng cô lạc đi khi nhớ lại nỗi đau đã trải qua.

“Thực sự thì có vài lý do. Một trong số đó là tôi không nghĩ tôi có thể làm gì hơn một nụ hôn vào má em mà không muốn đưa em lên giường, và tôi không thể đưa em lên giường trong những hoàn cảnh đó. Nó quá lộ liễu và tôi cần thực sự chắc chắn... Ý tôi là tôi chắc chắn nhưng tôi không muốn mạo hiểm với việc làm em đau lòng.”

Ông nhìn cô chằm chằm cho đến khi cô ngoảnh đi, một làn sóng khao khát ào ạt phủ lên cô. Cô không nói gì; việc ông kể với cô mọi thứ quả là quan trọng, nếu cô thật sự tin ông. Cô gật đầu để ông tiếp tục.

“Và lúc ở Ireland,” ông tiếp tục, “tôi đang mê mải viết một cuốn sách, một cuốn sách đang tuôn chảy từ trong tôi. Tôi cảm thấy tôi phải hoàn thành nó, hoặc gần như thế, và sau đó theo đuổi em, một cách đường hoàng.”

Ông đến và ngồi xuống bên cạnh cô, cầm tay cô và vuốt ve nó. Cô không xích lại gần hơn nhưng cô không giật tay ra.

“Ôi Chúa ơi, tôi cứ tưởng tôi sẽ không bao giờ được gặp lại em, chạm vào em, và có cơ hội nói cho em biết tôi yêu em nhiều biết bao, tôi cần em đến nhường nào.”

Cô khẽ nhúc nhích trong cái túi ngủ, nhưng vẫn để yên bàn tay trong tay ông. Cô vẫn có vài câu hỏi muốn được trả lời.

“Chỉ còn một vài điều nữa thôi, nếu ông không phiền,” cô nói. “Tôi cần biết về Bridget. Tại sao ông không nói với tôi hai người đang qua lại với nhau?”

Ông cau mày. “Ý em là gì? Bridget và tôi chưa bao giờ là gì của nhau ngoài hai chữ bạn bè, bạn nhậu.” Ông ngừng lại. “Em không nghĩ là... Ôi Chúa ơi. Cô ấy chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả, không một chút nào hết.” Ông cố kéo cô lại gần hơn nhưng cô vẫn giữ khoảng cách, mặc dù từng phần trong cơ thể cô đều đang khao khát hơi ấm từ vòng tay ông.

Sau một lúc ngừng, ông tiếp tục. “Tôi xin lỗi vì đã cưỡng đoạt em ở Ireland. Lúc ấy tôi quá phần nộ với cánh báo chí, giận dữ với tất cả mọi người và tôi đã làm việc cả ngày lẫn đêm, không ăn uống tử tế, uống rượu, hút thuốc, và làm bất cứ thứ gì để giúp tôi viết thêm được vài chữ nữa lên trang giấy. Tôi đã viết như điên dại - có lúc tận bảy nghìn từ một ngày.”

“Tôi không thấy dấu hiệu nào của nó khi tới nhà ông,” Laura nói.

Ông cười. “Bởi vì tôi đã giấu tất cả dưới gầm giường. Nhưng khi tôi thấy em, tôi biết tôi phải có em, phải dồn tất cả sự quan tâm và sức mạnh mà tôi

dành cho tác phẩm của tôi vào em.”

Cô đỏ mặt và cười - ông quá nồng nhiệt. “Chà, ông đã làm được.”

“Đáng lẽ tôi có thể kiểm chế lâu hơn nếu em không giận dữ như thế. Hình ảnh một người phụ nữ giậm chân tức tối có một sức hút khó lòng cưỡng nổi.”

“Hừm. Ý ông là cái kiểu, ‘Lại đây, đồ ngốc, ông không biết rằng tôi yêu ông à?’ sao?” Cô cảm thấy cô có thể trêu chọc ông khi mọi sự bắt đầu sáng tỏ.

“Tôi không biết! Tôi chỉ biết là tôi phải có em.”

“Và ông đã có em đây thôi.” Ông đã giải thích về Bridget và cô đã tin ông nhưng không hiểu sao cô vẫn không thỏa mãn lắm; cô vẫn không thể bỏ được cái cảm giác ông đã lợi dụng cô, cho dù ông không chủ ý.

Như thể đọc được những ý nghĩ của cô, ông nói, “Cung à, tôi không chỉ muốn em vì tôi ham muốn tình dục và em tình cờ có mặt ở đó đâu. Em không nghĩ thế đấy chứ?” Ông có vẻ sợ hãi trước ý nghĩ này. Lúc đó những ngón tay ông vẫn đang ve vuốt những ngón tay cô.

“Không, lúc đó em không có cảm giác như thế,” cô thành thật đáp. “Nhưng khi ông không liên lạc với em sau đó...”

“Tại em quá lạnh nhạt! Em bỏ đi ngay trước khi ăn sáng.” Ông ngừng lại, miễn cưỡng để lộ sự thích thú nhẹ nhàng. “Chắc em phải ngồi ở sân bay lâu lắm.”

“Đúng vậy,” cô thừa nhận. “Là vì Bridget.”

“Tôi đã bảo em giữa chúng tôi chẳng có chuyện gì mà.”

“Em biết, nhưng chị ta nói...”

Ông ngắt lời cô. “Cô ấy đã nói gì?” Ông thúc giục.

“Chị ta nói một điều khiến em cảm thấy ông... đã lợi dụng em.” Cô không thể nhìn ông; tất cả nỗi đau đớn và xấu hổ của cô chọt ủa về.

Ông thở dài và lại ngồi xuống. Hai bàn tay ông nắm chặt, để trên lòng. “Người phụ nữ đó thật là!” Ông giận dữ nói. “Nhưng giá mà lúc đó em nói cho tôi hay.”

“Em không thể! Em quá xấu hổ,” cô phản đối.

“Ôi, lúc ấy tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Một phút trước thôi mọi thứ còn đang rất tuyệt vời, thế mà ngay phút tiếp theo em đã trở thành một cô gái lạnh lùng băng giá. Tôi cũng cảm thấy hơi bẽ mặt. Tôi có cảm giác em đã lợi dụng tôi để vứt bỏ sự trong trắng của em. Tôi đã cố gắng không nghĩ đến em và tiếp tục lao vào viết. Bây giờ thì tôi có thể hiểu tại sao...”

“Đừng.” Cô lại cầm lấy tay ông và giữ nó thật chặt. Ông kéo cô vào lòng và ôm siết lấy cô, họ cứ giữ nguyên tư thế đó một lúc cho đến khi ông buông cô ra.

“Tôi đã muốn giải thích với em lúc ở liên hoan nhưng em không cho tôi cơ hội,” ông khẽ nói.

“Em không thể chịu được ý nghĩ ông giải thích rằng những gì chúng ta đã làm là rất tuyệt diệu nhưng - ôi, em đã đọc quá nhiều những cuốn tiểu thuyết chết tiệt - nhưng ông và Bridget sẽ kết hôn hay đại loại thế.” Cho dù lúc này cô biết chắc điều đó sẽ không bao giờ xảy ra, lòng cô vẫn quặn thắt khi nhắc đến nó. “Và rồi có cái truyện ngắn đó.”

“Truyện ngắn đó làm sao?” Ông bối rối.

“Em nghĩ đó là một trong những lá thư Dear John^[54] hay nhất - hay đúng hơn là Dear Joan^[55].”

“Chúa ơi, em quả là tệ khi hiểu lầm như thế. Câu chuyện đó chỉ là hư cấu thôi! Và nếu nó có viết về ai, thì đó phải là Bridget. Tôi chưa bao giờ biết được tình cảm của cô ấy cho đến khi cô ấy tới gặp tôi sau khi em bỏ đi.”

Laura thở dài. “Em chưa bao giờ nghĩ ông có thể yêu em. Nhiều như em...”

“Tôi có thể,” ông ngắt lời cô. “Và nếu em không quá thận trọng, tôi sẽ chứng tỏ cho em thấy.” Ông lại ôm cô và miệng ông tìm đến miệng cô, cô nghe ông thở dài trước khi môi họ giao nhau. Cô có cảm giác như đang ở trên thiên đường.

Một lát sau, cô nói, “Em xin lỗi, em không thể để ông làm tình với em trên sofa trong căn nhà của bố mẹ em, khi mà họ có thể chưa ngủ.”

Ông thở mạnh. “Tôi biết mà. Đó là lý do tôi không cởi đồ. Chúng ta còn cả cuộc đời phía trước để làm tình với nhau. Tôi sẽ quay trở lên gác, nhưng trước tiên tôi cần cảm ơn em.”

“Ồ? Ông cảm ơn em vì đã mang ông đến Anh và biến ông thành tâm điểm chú ý của giới văn học một lần nữa? Đáng lắm! Nó sẽ làm cho ông giàu có và nổi tiếng. Có thể là tai tiếng.” Cô cảm thấy cô có thể trêu chọc ông vì bây giờ cô đã biết ông yêu cô.

“Dĩ nhiên là từ bây giờ tôi sẽ chia cho em một phần thu nhập của tôi - nếu không phải là tất cả - nhưng đó không phải là ý tôi muốn nói.”

“Không phải à?”

“Không. Em đã làm một điều quan trọng hơn rất nhiều.”

“Điều gì vậy? Điều gì có thể quan trọng hơn danh tiếng và tiền bạc?” Cô khẽ nói nhưng cô thực sự không biết ý ông là gì.

“Như tôi đã nói, em đã khôi phục lại cảm hứng sáng tác trong tôi. Khi em bước vào cuộc đời tôi, tôi đã mệt mỏi và yếm thế và em - chà, em đã chỉ

cho tôi thấy vẫn còn có những điều ngọt ngào, tinh khiết.” Ông hôn lên đỉnh đầu cô.

Những giọt nước mắt dâng lên làm cổ họng Laura nghẹn ứ và cô đợi cho đến khi chúng biến mất mới cất tiếng, “Ông nói cứ như em là một chiếc bánh pudding vậy.”

Ông cười, ôm cô chặt hơn. “Ôi Chúa ơi, em quá đáng yêu. Khi tôi ủy mị và đa cảm, em lại sắc bén, như một giọt nước chanh vậy.”

“Được, vậy bây giờ em là một chiếc bánh pudding vị chanh.”

Ông đột nhiên ngừng lại, nhìn cô chăm chăm, vẻ nghiêm túc. “Em yêu, tôi đã nói với em rằng tôi yêu em nhiều thế nào chưa? Rằng tôi muốn ở bên em suốt phần đời còn lại?”

“Chưa.” Trái tim cô run rẩy vì kích động.

“Vậy, em muốn tôi nói gì?”

Cô cười, bạo dạn hơn, trái tim cô đang hát ca vì vui sướng. Làm sao cô có thể quên cô muốn được ở bên ông, được trêu chọc ông nhiều thế nào? “Dermot Flynn, em sẽ không mớm lời cho ông đâu. Ông có cái lưỡi bằng bạc mà^[56].”

“Laura Horsley, tôi trịnh trọng tuyên bố...”

“Nghe sáo mòn quá.”

“Đừng bận tâm. Tôi trịnh trọng tuyên bố rằng tôi chưa bao giờ yêu ai nhiều bằng em. Và tôi sẽ yêu em cho đến khi dãy núi Mourne^[57] ngừng lún xuống biển hoặc một sự kiện địa chất rất bất thường nào đó xảy ra. Và tôi muốn đưa em về Ireland để giữ em an toàn bên tôi mãi mãi. Và lũ trẻ, khi chúng chào đời. Tôi cũng sẽ bảo vệ chúng. Em nói gì đi chứ?”

Trái tim Laura như tan chảy. “Ông vừa hỏi em đấy à?”

“Không. Tôi chỉ muốn biết em nghĩ gì về những điều tôi vừa nói.”

“Ngoài cảm giác nó thật sáo mòn?”

“Ngoài điều đó.”

“Em nghĩ chúng hẳn là những lời lẽ tuyệt vời nhất mà ông đã sáng tạo ra.”

Ông có vẻ hài lòng. “Và tôi chỉ vừa mới nghĩ ra chúng thôi đấy.”

Laura giơ tay lên đỉnh đầu ông và lùa tay vào những lọn tóc xoắn của ông.

“Em hy vọng con chúng ta sẽ có tóc xoắn.”

“Được. Tôi cũng thích trẻ con tóc xoắn.”

Họ vừa mới xích lại gần nhau hơn thì nghe thấy tiếng bước chân phía trên đầu.

“Ông nên trở lên gác đi,” Laura nói. “Nếu không, chúng ta sẽ chẳng bao giờ nhìn mặt bố mẹ em được nữa.”

Phân Kết

“Em có mang được cái túi xách đó không đấy?” Dermot hỏi khi họ chuẩn bị khởi hành.

“Dĩ nhiên. Nó có đựng gì nhiều đâu. Cái ba lô của anh có vẻ chứa đủ đồ dùng cần thiết cho cả một đội hướng đạo sinh ấy nhỉ. Chúng ta sẽ chỉ uống trà thôi mà.”

“Đâu có,” ông phản bác.

Họ đang ở nông trại, chuẩn bị lặp lại chuyến đi dạo hồi tháng Giêng, khi họ mới gặp nhau. Giờ đang là tháng Mười và tiết trời ngày thu khiến Laura muốn trích dẫn một câu thơ của Keats^[58]: sương mù giăng mắc trong không khí và đọng lại trên những chiếc mạng nhện vương đầy trên những hàng rào hoa vân anh. Họ mang theo táo từ vườn nhà Dermot cho chuyến picnic và sau đó sẽ thưởng thức ánh mặt trời nóng bỏng. Cô đã chuyển đến nhà Dermot mười ngày trước, sau khi ông sơn sửa lại toàn bộ căn nhà. Mỗi sáng khi cô thức dậy, nghe tiếng ông ngáy bên cạnh, cô nghĩ cô sẽ chết vì hạnh phúc - nếu ông không đánh thức cô trước, kéo cô lại và ôm cô thật chặt trước khi làm tình với cô, say đắm đến mức cô chắc chắn mọi người có thể nhận ra cô đã bắt đầu một ngày của cô như thế nào chỉ bằng vẻ rạng rỡ tỏa ra từ người cô.

“Lũ chó đâu rồi?” cô nói.

“Anh đã bảo chủ trại nhốt chúng rồi.”

“Ồ, anh chu đáo quá. Nhưng em có thể đương đầu với chúng mà.” Bây giờ, khi cô và Dermot đang ở bên nhau, cô cảm thấy không gì có thể đe dọa cô.

“Anh không muốn em phải đương đầu với bất cứ thứ gì, nhất là trong ngày hôm nay,” ông kiên quyết nói.

Khi họ trèo qua cổng, Dermot đặt tay lên hông Laura để đẩy cô lên, khiến cô cười khúc khích một lúc khá lâu. Sau đó, họ bắt đầu đi bộ.

Đi được một đoạn, Laura nói, “Em không thể tin nổi là chúng ta đang chuẩn bị đón bố mẹ em đến chơi.”

“Chúng ta phải chuẩn bị phòng ốc thật chu đáo trước khi họ đến.”

“Điều khiến em thực sự không thể tin nổi là anh đã mời họ.”

Dermot đã cư xử như một quý ông hoàn hảo vào buổi sáng sau ngày ông xông vào nhà Horsley và lúc ông cùng Laura rời đi (bằng tắc xi - rất hoang phí), bố mẹ cô có vẻ khá hài lòng khi giao con gái họ và chuyến hành trình của cô về Ireland vào tay ông.

“Anh nghĩ họ có quyền trông thấy cô con gái độc nhất của họ được chăm sóc một cách tốt nhất,” ông giải thích. “Và anh nghĩ, chúng ta có thể bán ngôi nhà của anh.”

“Nhưng anh đã sống ở đó nhiều năm rồi mà?”

“Anh luôn muốn xây một căn nhà nhìn ra biển. Anh có thể thuyết phục người chủ trại bán cho mình một mảnh đất trên này.”

“Ồ!” Quả là một tin thú vị - đó là địa điểm đẹp nhất. Rõ ràng ông đã suy nghĩ khá nhiều về nó. Cô biết Dermot vốn là người rất được yêu mến trong vùng. Sự yêu mến đó ngày càng tăng sau khi ông khôi phục được cảm hứng sáng tác và đồng ý cho phép chuyển thể Đường núi, cuốn tiểu thuyết đầu tiên của ông, thành phim. Danh tiếng và tiền bạc cũng ồ ạt quay trở lại với ông. Cô chắc chắn người chủ trại sẽ sẵn sàng bán cho ông cả một cánh đồng. Cô ngờ rằng chính quyền địa phương cũng sẽ đồng ý cấp phép xây dựng cho nó.

“Anh nghĩ chúng ta sẽ ăn ở đó và phác ra vài điều chúng ta có thể muốn.”

Điều đó nghe thật tuyệt vời và Laura vô cùng mãn nguyện khi đạo gàn đây ông rất hay sử dụng từ “chúng ta”, nhưng cô không bình luận gì. Bất cứ điều gì quá nhiệt tình cũng có thể khiến cho Dermot hôn cô và rồi họ có thể không đến được địa điểm tổ chức picnic vào giờ uống trà.

Họ bước tiếp trong im lặng, Laura hồi tưởng lại tất cả những gì đã xảy ra từ lần cuối họ leo lên đồi cùng nhau và nhìn ra mặt biển lấp lánh. Hiện tại cô đang làm một biên tập viên toàn thời gian, chủ yếu làm việc ở nhà, vì vậy cô có thể nấu ăn cho Dermot khi ông không nấu cho cô. Họ là một cặp rất hiện đại. Đôi lúc Laura vẫn ngỡ đây chỉ là một giấc mơ. Sau đó cô khẽ nhéo mình một cái và biết rằng nó hoàn toàn là thật.

Bridget đã rời khỏi ngôi làng, quay lại nơi ả ta đã ở khi Laura lần đầu tiên đến đây. Mặc dù không ai nói gì, nhưng trong vài lần cô và Dermot đến quán rượu, cô có cảm tưởng mọi người đang nhẹ nhõm vì chính là cô chứ không phải Bridget nắm giữ được trái tim gã độc thân đáng mến của họ.

Dermot đã bắt đầu viết cuốn sách thứ tư. Ông đã biến một trong những căn phòng ngủ thành phòng làm việc. Đó là căn phòng mà cô đã không đặt chân vào khi cô tìm ông sau khi ông trốn tránh cả thế giới. Đó là nơi ông đã viết cuốn sách mà ông giấu dưới gầm giường, cuốn sách hiện đang được vài nhà xuất bản tranh giành. Bây giờ, khi đã khôi phục cảm hứng sáng tác, dường như ông không thể dừng lại, như thể tất cả những từ ngữ bị kìm chế bao năm qua đang trào ra từ trong ông.

Khi đã hoàn thành một lượng lớn công việc, ông sẽ tìm Laura, người đang sử dụng phòng ăn làm văn phòng, lôi cô dậy và muốn làm tình với cô. Nếu cô thật sự phải hoàn thành một công việc nào đó, ông sẽ đi vào bếp và bắt đầu nấu nướng, tìm các công thức trên Internet và sau đó lái xe đi khắp các cửa hàng quanh vùng để lùng sục những nguyên liệu bí truyền. Cửa hàng ruột của ông đang cân nhắc lập riêng một khu có tên “Những món kỳ lạ của

Dermot” với hy vọng sức ảnh hưởng của ông có thể khuyến khích những người khác mua nấm shiitake, dầu nấm cục và nụ bạch hoa dâm.

“Anh nghĩ đây chính là địa điểm hoàn hảo,” ông nói.

“Cho cuộc picnic hay cho căn nhà?”

“Cả hai.”

Họ đứng bên nhau, tay người nọ trong túi quần sau của người kia, nhìn ra biển.

“Em hãy hình dung ra cảnh chúng ta kéo rèm ra trước khung cảnh này mỗi sáng,” Dermot nói.

“Vào một ngày như hôm nay nó sẽ rất tuyệt, nhưng sẽ ra sao nếu trời giông bão và xám xịt?”

“Vậy thì chúng ta sẽ đóng rèm lại và không thềm dậy nữa.”

Cô cố ra vẻ phản đối nhưng một nụ cười cứ đọng mãi trên môi cô. “Uống trà thôi. Anh có mang ấm không?”

“Dĩ nhiên.” Dermot mở ba lô và bắt đầu lôi mọi thứ ra. “Ấm Núi lửa - em có tờ Irish Times trong túi xách. Diêm, em cũng đã có.Ồ, và trà nữa. Anh nghĩ em cũng đã có nó. Trong một cái túi giấy? Nhìn xem.”

Sau một hồi lục lọi, Laura thấy một cái túi giấy màu nâu với thứ gì đó có vẻ là trà ở dưới đáy. “Đây anh.”

“Em kiểm tra lại xem đó có phải là trà không?” Dermot đột nhiên có vẻ hơi kỳ quặc, gằn như căng thẳng.

“Em không nghĩ nó có thể là thứ gì khác. Ở đây chỉ có bánh ngọt và bánh quy thôi mà.”

“Em hãy nhìn vào trong túi xem. Đây...” Ông trải một tấm thảm lên mặt cỏ.
“Ngồi xuống trước đã.”

Lắc đầu trước sự điên rồ của người cô yêu, Laura ngồi lên thảm.

“Giờ thì nhìn vào trong túi xem.”

Cô nhìn. “Rõ ràng là trà mà. Không phải là cà phê, sô cô la nóng hay gai dầu.”

Dermot ngồi xuống bên cạnh cô và cầm lấy cái túi. Ông nhòm vào trong nó, rồi thò ngón tay vào gầy gầy. “Đây, em nhìn lại xem.”

Vâng lời nhưng bối rối, Laura làm theo lời ông. Ở giữa những lá trà có một chiếc nhẫn. Trái tim cô lỡ nhịp và một nụ cười nở ra trên khuôn mặt cô khi cô thò tay vào trong túi và lấy nó ra. Không hiểu sao cô không cất nổi một lời; cô đang trải qua một loạt cảm xúc. Cô chăm chú nhìn cái nhẫn. Đó là một chiếc nhẫn vàng đính mặt hồng ngọc, với những viên kim cương nhỏ xíu gắn xung quanh. Nó có vẻ khá cổ. Và không thể là thứ gì khác ngoài một chiếc nhẫn cầu hôn.

Dermot đang nhìn cô băn khoăn. “Nếu em không thích nó, chúng ta có thể chọn chiếc khác - cùng nhau,” ông nói.

“Em thích nó lắm,” cô thì thầm, ngẩng lên nhìn ông.

“Vậy em thử nó đi,” ông giục.

Cô lắc đầu. “Em rất mê tín với việc đeo nhẫn vào ngón tay đó trừ phi...” Cô do dự. Mặc dù cô đã nhìn thấy tình yêu trong đôi mắt ông, thấy nó mỗi ngày, và biết rằng chiếc nhẫn này tượng trưng cho điều gì, nhưng cô không thể mặc nhiên thừa nhận nó.

“Đây, để anh.” Ông nâng bàn tay trái của cô lên và rồi, lấy chiếc nhẫn từ cô, ông đeo nó vào ngón tay cô. Nó hơi rộng nhưng trông rất đáng yêu.

Trước khi cô kịp ngấm nhìn nó lâu hơn, ông lại tháo nó ra.

Ông đang quỳ sấn nhưng lúc này ông đặt một chân ra đằng sau để còn chỉ quỳ một chân. Laura nén cười. Nó quá lãng mạn và ông trông rất nghiêm túc.

“Laura, trái tim yêu dấu của anh, tình yêu của đời anh, em lấy anh nhé?”

Cô thờ dài và cười nói, “Có thể.”

“Chỉ cần nói vâng thôi, được không, em yêu!”

“Vâng,” cô nói, sôi nổi và rõ ràng.

“Vâng, Dermot, em sẽ lấy anh?” Ông nói, siết chặt bàn tay đã đeo nhẫn của cô như thể ông sợ cô sẽ chạy vụt đi.

“Vâng, Dermot, em sẽ lấy anh.” Nhưng cô chưa kịp nói hết câu thì ông đã ôm chầm lấy cô và họ cùng nhau lăn trên tấm thảm, vừa hôn nhau vừa cười hạnh phúc.

“Bây giờ chúng ta có thể nói với bố mẹ em khi họ đến đây.” Ông với tay sang cái ba lô và lấy ra một cái chai bọc trong báo. “Hãy uống một cốc sâm banh.”

“Em nghĩ chúng ta sẽ uống trà chứ!”

“Trà triếc gì. Chúng ta sẽ uống thứ đó sau. Bây giờ, chúng ta phải uống mừng ngày kỷ niệm này!”

HẾT

*Một chuyện tình lãng mạn,
đầy kịch tính giữa một nữ độc giả
nhạy cảm và thông minh với tác giả
văn học nổi tiếng rất quyến rũ.*

Laura Horsley – một nhân viên bán sách và tổ chức sự kiện văn học trong lúc buồn chán vì cửa hàng sách nơi cô đang làm việc sắp đóng cửa, đã liều lĩnh nhận lời giúp tổ chức cho một liên hoan văn chương tại một miền nông thôn nước Anh xa xôi. Mọi sự rắc rối nhưng cũng đầy đam mê bắt đầu khi Laura nhận nhiệm vụ phải mời bằng được nhà văn Dermot Flynn – người đang sống ẩn dật tại Ireland, nổi tiếng vì tài năng và tính khí thất thường nhưng cũng vô cùng quyến rũ.

Chuyện gì sẽ xảy ra khi một tác giả văn học nổi tiếng lại dính sét ái tình với người hâm mộ, và oái oăm thay nữ độc giả nhạy cảm và thông minh đó lại vấp vùng trốn tránh sức quyến rũ từ thần tượng mà cô ngày đêm thờ phụng? Một câu chuyện đuổi bắt và chinh phục tình cảm đầy lãng mạn như chỉ có ở trong sách.

CHIBOOKS www.chibooks.com.vn www.chibooks.vn Nguyễn Lê Di www.nguyenlechi.vn

Love Letters

Copyright © Katie Fforde Ltd 2009

Những con chữ tình yêu © 2011 Chibooks

Bản dịch tiếng Việt do Chibooks thực hiện và xuất bản theo thỏa thuận liên kết xuất bản với Katie Fforde thông qua A M Heath & Co. Ltd., năm 2010.

FAMASA
CÔNG TY PHÁT HÀNH SÁCH VÀ ĐỒ CHƠI

Những con chữ tình yêu

Giá: 85.000 đ

tve-4U

CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

Chú thích

[1] Đồng tiền có giá trị bằng 1/100 của một bảng Anh.

[2] Nguyên văn: Beard. Râu là một đặc điểm thể hiện sự nam tính. Đây còn là từ lóng dùng để chỉ người phụ nữ đi kèm với một người đồng tính đến các sự kiện nào đó để che mắt thiên hạ rằng anh chàng đồng tính đó là người bình thường.

[3] Taramasalata: Món ăn nhẹ của Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ, dạng bột (thường là màu hồng) làm từ trứng cá đối, cá phèn hoặc cá tuyết hun khói, thường ăn kèm với bánh mì hoặc salad.

[4] Món chả bò ăn kèm cà tím và nước sốt cà chua của Hy Lạp.

[5] Nhân vật trong loạt truyện thiếu nhi cùng tên của P.L. Travers, luôn xách một cái túi rất to đựng được rất nhiều đồ vật.

[6] Nhãn hiệu một loại sổ có dạng như một chiếc ví gồm những trang giấy có thể tháo rời và có màu sắc khác nhau dùng để ghi địa chỉ liên lạc.

[7] Ở đây Grant dùng từ “cycler”, là một từ Anh-Mỹ, nên Laura sửa lại là “cyclist”, một từ Anh-Anh.

[8] Ở đây Grant lại dùng một từ Anh-Mỹ là slacks. Đạo gần đây từ này mới được dùng lại ở Anh.

[9] Kiểu nhảy đôi vui nhộn, sôi động.

[10] Thành ngữ dig one's heels in chỉ một người bảo thủ, cứng đầu, không chịu nghe theo ý kiến của người khác.

[11] Gok Wan: nhà tư vấn thời trang người Anh, nổi tiếng vì xuất hiện trên nhiều chương trình truyền hình, trong đó có chương trình thời trang của riêng anh có tên How to look good naked? (Làm thế nào để khỏa thân mà vẫn đẹp).

[12] Nhóm gồm những người cùng hoàn cảnh chia sẻ và giúp đỡ lẫn nhau.

[13] Nhóm gồm những người cùng hoàn cảnh chia sẻ và giúp đỡ lẫn nhau.

[14] Nhãn hiệu bếp sắt lớn dùng để nấu nướng, có hai hoặc nhiều lò nướng.

[15] Thành ngữ Come out of one's shell, có nghĩa là cởi mở, chan hòa với mọi người.

[16] Nhân vật trong các câu chuyện cổ tích của Ireland.

[17] Nhân vật trong các câu chuyện cổ tích của Ireland.

[18] Từ địa phương Ireland, có nghĩa là “phụ nữ”.

[19] Tên một loại thuốc hạn chế axit trong dạ dày và trị bệnh về tiêu hóa.

[20] Loại rượu vàng hoặc nâu được pha cho nặng thêm, xuất xứ từ Nam Tây Ban Nha.

[21] Từ địa phương Ireland, có nghĩa là “Chào buổi sáng”.

[22] Từ địa phương Ireland, có nghĩa là “Vì Chúa”, “Có Chúa chứng giám”...

[23] Bài hát có tên *Some enchanted evening*. Nội dung bài hát kể về một chàng trai trúng tiếng sét ái tình với một cô gái khi nhìn thấy nàng trong một căn phòng đông đúc và lập tức nắm bắt cơ hội làm quen với nàng để không vuột mất nàng.

[24] Nguyên văn: a pint of plain, ám chỉ loại bia đen Guinness của Ireland. Cụm từ này nằm trong một câu trích dẫn nổi tiếng: “A pint of plain is your only man”, có nghĩa là “Một ly bia đen sẽ giúp bạn quên đi những khó khăn, phiền muộn trong cuộc sống”, trong bài thơ The workman’s friend trong tiểu thuyết At swim-two-birds của Brian O’Nolan (bút danh Flann O’Brien).

[25] Kiểu đan xoắn dày cổ điển.

[26] Chỉ một người hấp dẫn, sành sỏi trong quan hệ tình cảm.

[27] Tên một loại thuốc ngủ.

[28] Nhà thơ, nhà văn người Ireland, đã đoạt giải Nobel văn học năm 1995.

[29] Nguyên văn là crack, vừa có nghĩa là “cuộc trò chuyện”, vừa có nghĩa là “ma túy”.

[30] Bộ phim hài kịch tình huống của Anh xoay quanh cuộc sống của ba linh mục người Ireland trên một hòn đảo ngoài khơi Ireland.

[31] Arthur Evelyn St. John Waugh (1903 -1966): nhà văn người Anh.

[32] Nguyên văn: Emerald Isle, tên gọi hoa mỹ của nước Ireland.

[33] Là một khu di sản thế giới, nằm trong vùng phía nam của Thái Bình Dương, cách Ecuador 1.000 km về phía tây. Đây là nơi có nhiều loài động vật hoang dã độc nhất vô nhị, tiến hóa hoàn toàn độc lập với phần còn lại của trái đất.

[34] Một loại thức uống bao gồm rượu và soda.

[35] Sau khi có một đạo luật cấm hút thuốc trong các quán rượu ở Ireland, các chủ quán rượu đã nghĩ ra một cách đối phó là dành riêng cho các khách hàng một khu vực hút thuốc ngoài trời.

[36] Laurie Lee (1914 - 1997): nhà văn, nhà thơ người Anh. Tác phẩm nổi tiếng nhất của ông là bộ ba tự truyện: *Cider with Rosie*, *As I walked out one midsummer morning* và *A moment of war*.

[37] Chỉ một người trẻ tuổi tham vọng.

[38] J.D. Salinger (1919 - 2010): nhà văn người Mỹ, nổi tiếng với tác phẩm *Bắt trẻ đồng xanh* và lối sống khép kín của mình.

[39] Từ lóng chỉ một người phụ nữ hấp dẫn.

[40] Loại vườn cảnh dùng gốc cây khô hoặc các khúc gỗ để tạo hình trang trí như những hòn non bộ.

[41] Hòn đá phép thuật ở Blarney Castle. Tương truyền nó sẽ ban khả năng ăn nói thuyết phục cho người nào hôn nó.

[42] Nhân vật chính trong tác phẩm cùng tên của nữ văn sĩ người Anh Charlotte Bront.

[43] Tác phẩm của nhà văn người Ireland James Joyce.

[44] Một nhân vật chính trong tiểu thuyết *Kiêu hãnh và định kiến* của Jane Austen.

[45] Nam diễn viên người Anh.

[46] Một loại trống của người Ireland, mặt trống được làm chủ yếu từ da dê và khung bằng gỗ.

[47] Nhà báo người Anh, nổi tiếng vì phong cách phỏng vấn sắc sảo, thẳng thừng.

[48] Bánh ngọt phủ kem có chuối xắt lát và kẹo bơ nấu chảy, đáy dùng bánh quy hoặc bánh nướng.

[49] Ông trùm sẵn tin người Anh và là bậc thầy lãng xê các ngôi sao, thường tạo ra các vụ tai tiếng ồn ào để đưa lên các báo lá cải.

[50] Marcel Proust (1871 - 1922): Nhà văn Pháp được biết đến nhiều nhất với tác phẩm *Đi tìm thời gian đã mất*.

[51] Môn đệ của Chúa Jesus nhưng sau này đã phản bội ngài.

[52] Thành ngữ chỉ một người hoặc một vấn đề mà ai cũng biết nhưng không ai muốn nhắc đến.

[53] Thành ngữ được dùng khi có ai đó hỏi đường đến một địa điểm rất xa, có đường đi phức tạp, lắt léo, khó chỉ dẫn.

[54] Thư của một người phụ nữ đòi chấm dứt quan hệ tình cảm với một người đàn ông.

[55] Ý chỉ thư của một người đàn ông đòi chấm dứt quan hệ với một người phụ nữ.

[\[56\]](#) Chỉ một người có tài ăn nói.

[57] Dãy núi gra nít ở Bắc Ai len.

[58] John Keats (1795 - 1821): nhà thơ lãng mạn người Anh.